CĂRȚI ROMANTICE

REVELAȚIA

MARY JO PUTNEY

prolog

Broad Beach, California, cu patru ani în urmă

Era al naibii de greu să fii sex-simbol. Kenzie Scott se întoarse acasă de la alergarea de dimineaţă pe plajă gâfâind ca un cal de curse şi leoarcă de transpiraţie. Uneori se simţea euforic. Alteori, sportul i se părea o adevărată tortură, aşa cum se întâmpla şi acum.

Ajutorul lui bun la toate, Ramon, îi dădu un pahar cu suc rece, fără să spună ceva, apoi se întoarse în bucătărie. Kenzie se trânti pe canapea în sufragerie, sorbi din băutură şi privi valurile care se rostogoleau spre plajă. Uneori avea impresia că s-ar fi putut uita o veşnicie la apa mării. Val după val, la nesfârşit. O pace hipnotică, lipsită de griji.

Avea de făcut câteva zeci de lucruri, dar nu avea chef de nimic, aşa că luă la întâmplare o casetă video din teancul de pe măsuţă. Se apropia momentul votării pentru premiile Oscar, aşa că studiourile îi asaltau pe membrii Academiei cu filmări ale producţiilor nominalizate neieşite încă pe piaţă. Se uită la carcasă. *Home Free*, cu o nominalizată la „Cea mai bună actriţă în rol secundar", Raine Marlowe.

Auzise lucruri bune despre Raine Marlowe, dar nu văzuse nici un film cu ea. Introduse caseta în videocasetofon, după care se întoarse pe canapea, cu telecomanda în mână.

Simţi un fior uşor de anticipaţie când începu generic. Dragostea lui oarbă pentru filme nu îl părăsise niciodată. Cele mai frumoase amintiri din copilăria lui aveau legătură cu orele pe care le petrecuse fascinat în întunericul sigur al sălilor de cinematograf. Chiar dacă i se păruse de-a dreptul imposibil să devină actor, reuşise totuşi să o facă. Pe parcurs, învăţase despre abilităţile

complexe necesare în industria filmului, dar nu pierduse niciodată acel sentiment de uimire pe care filmele reușeau întotdeauna să-l stârnească.

Home Free, o dramă de familie cu buget redus care avusese un succes neașteptat, tocmai devenea interesant, când îi sună telefonul. Asistentul lui, Josh, nu ar fi redirecționat apelul către el dacă nu ar fi fost ceva important, așa că Kenzie opri sonorul și ridică receptorul.

Managerul lui, Seth Cowan, spuse:

– 'Neața, Kenzie. Te-ai uitat la vreunul dintre scenariile pe care ți le-am trimis?

– M-am uitat la ele, și ele la mine. Și cam atât, momentan.

– Nu mai contează. Tocmai m-au sunat în legătură cu un rol la care aș vrea să te gândești foarte bine. Ai auzit că se face o versiunea nouă a *The Scarlet Pimpernel*?

– Vag. Chiar dacă lui Kenzie îi plăcuse întotdeauna povestea lui Sir Percy Blakeney, care se prefăcea a fi un filfizon, în timp ce își risca viața ca să salveze aristocrați francezi de la ghilotină, momentan îl interesau mai mult personajele mute de pe televizorul lui cu ecran mare. *Pimpernel* este una dintre cele mai grozave aventuri nemuritoare, dar nu cred că o versiune nouă ar reuși să o depășească pe cea cu Anthony Andrews și Jane Seymour. Și de ce vor să mai facă o versiune?

– În primul rând, va fi un film artistic de lung metraj, nu un film de televiziune. Și are un scenariu grozav, la fel de bun ca versiunea cu Andrews-Seymour. Seth făcu o pauză, pentru un plus de dramatism. În plus, Jim Gomolko îl regizează și vrea să includă și scene de dragoste, care lipseau din versiunile anterioare.

Kenzie își dădu ochii peste cap.

– Sexul nu îmbunătățește în mod automat un film.

– În cazul acesta, adaugă complexitate relației. La urma urmei, Sir Percy și Marguerite sunt căsătoriți. Dacă se subliniază și legătura fizică dintre ei, durerea provocată de despărțire și de neîncredere va fi mult mai intensă.

– Ai dreptate.

– În plus, dramele de epocă sunt grozave, și ar fi o schimbare bine-venită pentru tine. Ai putea să fii

deopotrivă elegant, romantic și desprins din secolul al optsprezecelea. Seth încheie spunându-i numele producătorului, al directorului de imagine și pe ale celorlalți implicați în producție. Toți celebri în domeniu. Și chiar te vor pentru rolul lui Pimpernel.

– Toată lumea mă vrea, spuse Kenzie sec. Pe vremea când își ducea veacul în săli de teatru britanice înnegrite de fum, visând să facă filme, nu știuse cât de epuizant era să te bucuri de succes. Dar, ai dreptate, ar putea fi o schimbare drăguță. Pe cine vor în rolul lui Marguerite?

În timp ce Seth îi enumeră câteva nume ale unor actrițe tinere foarte cunoscute, Kenzie se uită la o scenă în care o mașină uzată lua curba, intrând în prim-plan. Fiica rătăcitoare a familiei se întorcea acasă. Camera se focaliză pe o pereche de picioare superbe, după care urcă ușor, dezvăluind o siluetă slabă. Hainele îi era puțin largi, iar părul castaniu strâns la spate...

Kenzie icni când camera ajunse la chipul fetei. Trebuia să fie Raine Marlowe. Avea un aer de starletă și domina foarte ușor ecranul, chiar și în costumul ei ponosit.

Oare de ce i se părea atât de captivantă? Nu era o frumusețe ieșită din comun, deși avea un chip fotogenic. Dar frumusețea lipsită de orice altceva era un lucru plictisitor de obișnuit la Hollywood. Prezența lui Raine Marlowe avea ceva mai rar, o calitate care îți mergea la suflet – și i-ar fi mers și lui la suflet, dacă ar fi avut unul. Un amestec de inteligență acerbă, sinceritate și vulnerabilitate dureroasă. Ar fi vrut să o poată scoate din ecran și să poarte o conversație cu ea. Ar fi vrut să se plimbe cu ea pe nisipul de pe țărmul Pacificului. Ar fi vrut...

– Kenzie, ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus în ultimele cinci minute? întrebă Seth.

O urmări cu privirea pe Raine, care străbătea o stradă cu aspect neîngrijit, îndreptându-se spre o întâlnire de familie despre care știa că avea să fie dureroasă. Atrăgea privirile chiar și cu spatele la cameră. În fiecare pas al ei se puteau vedea teamă și hotărâre.

– Ţin morţiş să joc rolul lui Pimpernel, sunt dispuşi să plătească o sumă de bani indecentă pentru asta şi crezi că ar trebui să accept rolul.

Seth râse.

– Într-o bună zi, va trebui să îmi arăţi cum reuşeşti să ştii exact ce se întâmplă chiar dacă pari cu capul în nori. Dacă te interesează, îţi trimit scenariul. E al naibii de bun.

Kenzie privi cum femeia încordată dispare într-o clădire dărăpănată.

– Spune-le celor de la *Pimpernel* că mă voi gândi să accept rolul dacă Raine Marlowe o interpretează pe Marguerite.

Seth ezită.

– Nu ştiu ce să zic, Kenzie. Căutau actriţe engleze. În plus, Gomolko vrea să existe o atracţie specială între cele două personaje principale.

Camera se apropie pentru un prim-plan când Raine Marlowe se opri în faţa unui apartament. Era încântătoare.

– Cred că ne vom descurca la partea cu atracţia, spuse Kenzie gânditor. Dacă mă vor, să o ia pe domnişoara Marlowe. Dacă preferă pe altcineva în rolul lui Marguerite, sunt sigur că sunt mulţi alţi actori care se vor descurca foarte bine în rolul lui Sir Percy Blakeney.

După o scurtă pauză, Seth spuse:

– Se zice că e o actriţă bună, aşa că ar trebui să se descurce cu accentul. Şi e destul de nouă pe piaţă, deci s-ar putea să accepte un salariu mic. O să le transmit.

Procesul de negociere începuse.

– Mulţumesc.

Kenzie închise telefonul şi porni din nou sunetul la *Home Free*. Vocea lui Raine Marlowe era exact aşa cum ar fi trebuit să fie: un instrument flexibil plin de speranţă intensă, în timp ce îşi salută mama pe care nu o mai văzuse de ani de zile. Tonul dulce al vocii ei îl învălui ca aroma de ciocolată cu brandy, întipărindu-i-se în minte şi în suflet. Avea să fie o Marguerite pe cinste.

Deci versiunea aceasta din *The Scarlet Pimpernel* avea să includă mai multe scene intime?

Era foarte util să ai influenţă la Hollywood.

ACTUL I

Pregătirea scenei

capitolul 1

Broad Beach, California Spring, în prezent

Problema cu realitatea era că era atât de-al naibii de *reală*. Lui Raine Marlowe îi chiorâi stomacul în timp ce tastă codul de securitate în panoul de control al porților private de la vila de pe plajă. Dacă Kenzie schimbase codurile, trebuia să scornească un alt plan.

Nu că soțul ei ar fi avut motive să fie paranoic în privința ei. Separarea lor fusese îngrozitor de civilizată. Fără dispute cu privire la proprietăți, un divorț simplu fără acuzații, care ar fi trebuit să se finalizeze în câteva luni. Tabloidele fuseseră nevoite să inventeze citate, ca să facă povestea lor mai interesantă.

Se auziră motoarele, și porțile de fier se deschiseră. Intră cu Lexusul pe proprietate și respiră ușurată. Trecuse de primul și cel mai ușor obstacol.

Parcă în fața casei mari și coborî din mașină. Chiar și pentru o actriță profesionistă, interpretarea pe care urma să o dea avea să fie groaznic de dificilă.

Străbătu cărarea amenajată și se pregăti pentru întâlnirea care avea să urmeze. Își alesese cu grijă costumația: o geantă de umăr de mărimea unui diplomat și un costum Armani negru care să sublinieze seriozitatea intențiilor ei, cu un decolteu discret care să arate că era totuși femeie.

Se opri pe scările din fața casei, paralizată în mod neașteptat de valurile care se rostogoliră pe țărm. Sunetul senzual îi aminti de nopțile pe care le petrecuseră ea și Kenzie în pat. Chiar dacă îi lipseau cu disperare partidele de sex, îi lipseau și mai mult discuțiile cu el. În liniștea nopții, orice urmă de faimă, de competiție sau de reporteri de tabloid obișnuia să dispară. Și rămâneau doar ei doi – un bărbat și o femeie care se țineau de

mână și vorbeau fără grabă despre cum își petrecuseră zilele, despre slujba pe care o iubeau foarte mult, despre cât de dor le era unul de celălalt în timpul perioadelor frecvente în care stăteau despărțiți.

Se întrebă cu detașare cât timp avea să mai fie atât de sfâșietoare durerea pe care o simțea. Se gândi că, în timp, chinul și sentimentul de pierdere care îi făcea stomacul să i se strângă aveau să se estompeze, pentru că nimeni nu putea trăi cu atâta suferință. Dar nu avea să aibă parte de ușurare prea curând, mai ales dacă Kenzie avea să fie de acord cu propunerea ei.

Hotărâtă, tastă codul ca să descuie ușa de la intrare. Nici acesta nu fusese schimbat.

Intră în hol și verifică imediat panoul de securitate discret ascuns. Nu era armat. Kenzie uita mai tot timpul să acționeze sistemul când era acasă. Se întrebase uneori dacă nu cumva ajunsese să se creadă invulnerabil din pricina rolurilor pe care le jucase, în care decima armate întregi de răufăcători și scăpa doar cu câteva vânătăi și niște răni mai adânci atent plasate.

Era duminică dimineața devreme, așa că în casă era liniște. Cuplul de filipinezi care locuia într-o căsuță separată și avea grijă de casă și de ocupantul ei erau la mișă, dar Kenzie ar fi trebuit să fie acasă. Reușise să îi afle programul de la asistentul lui, Josh Burke, care o plăcuse dintotdeauna. Din moment ce soțul ei se afla în stadiul final al filmărilor la un film de acțiune epuizant, plănuia să petreacă o zi în liniște, acasă. Se potrivea perfect scopurilor ei.

– Kenzie?

Nu primi nici un răspuns. Se uită în bucătăria spațioasă. Podeaua și peretele acoperit cu gresie îi confereau un aer de vilă toscană. Era goală, și nu se vedea nici un semn cum că soțul ei și-ar fi pregătit micul dejun acolo.

Nu era nici în sufragerie, nici în sala de sport de la parter. La naiba! Probabil că încă dormea.

Rainey speră din toată inima că avea să îl găsească singur și începu să urce scările spiralate. Arhitectura casei era contemporană, proiectată să capteze lumina solară și să

profite de fațada ei superbă, năucitor de scumpă, care dădea spre mare. Kenzie avea de ceva vreme casa când ei doi se căsătoriseră, iar ea se bucurase să se mute la el.

Lui Kenzie îi plăcea foarte mult marea. În clipele mai fanteziste, Rainey se întrebase dacă nu cumva era o *selkie*, o creatură celtică legendară care locuia în ocean, sub formă de focă, și pe pământ ca bărbat misterios, periculos de atrăgător. Așa s-ar fi explicat, cu siguranță, multe lucruri, cum ar fi faptul că uneori avea impresia că ea și Kenzie proveneau de pe planete diferite.

Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă ar fi cumpărat o casă nouă împreună și ar fi pornit pe picior de egalitate? Probabil că nu. Kenzie o încurajase să redecoreze, ca să se simtă și ea acasă. Se simțiseră bine alegând covoare și mobilier...

La naiba! Când avea să nu se mai gândească la ei ca la un cuplu? Își aminti că trecuseră doar câteva luni de când mariajul lor se destrămase, așa că accesele de nevroză erau justificate. Se îndreptă spre dormitorul principal. Stomacul i se strângea mai tare la fiecare pas. Se gândi să o ia la sănătoasa și să îl contacteze pe Kenzie prin Seth Cowan, dar managerul lui nu ar fi fost de acord ca Kenzie să accepte ceea ce voia ea să-i propună. Trebuia să riște o întâlnire personală cu el dacă voia să aibă o șansă cât de mică să obțină ce-și dorea.

Bătu la ușa dormitorului, dar nu primi nici un răspuns. Își luă inima în dinți și deschise ușa.

Respiră ușurată când îl văzu pe Kenzie întins în pat. Singur. La cum îl urmăreau femeile, ar fi fost foarte posibil să îl găsească în pat cu vreo studentă la film nerăbdătoare sau cu vreo vedetă ambițioasă, iar Rainey nu ar fi avut nici un drept să se plângă. Trecuseră luni de zile, actele de divorț își croiau drum prin tribunale și nici unul dintre ei nu pretinsese vreodată că l-ar iubi pe celălalt.

Intră în dormitor, tropăind pe podeaua acoperită cu gresie spaniolă. Kenzie deschise ochii. În pofida faptului că o recunoscu numaidecât și că în ochii lui verzi se putea citi precauție, nu i se clinti nici un mușchi pe chip. Rămase pur și simplu nemișcat, ca un leu.

– Bună dimineaţa, Rainey.

„Atât de-al naibii de civilizat", se gândi ea.

Rainey păstră distanţa şi-i spuse:

– Îmi pare rău că te deranjez atât de devreme, dar am o propunere de afaceri pentru tine.

Kenzie se ridică şi se sprijini de tăblia patului, gol până la talie. Părul brunet îi era ciufulit şi răvăşit la modul senzual; orice stilist ar fi fost mândru de el.

– Serios? Despre ce e vorba?

Trebuia să discute cu el gol. La o adică, făcuse şi lucruri mai ciudate. Începu să se plimbe încolo şi încoace prin dormitorul mare, cu paşi mici şi repezi ce îi trădau tensiunea.

– Ştii că am tot lucrat la un scenariu.

– Era destul de greu să nu observ toate foile alea galbene liniate pe care le-ai consumat în rulota ta, spuse el sec. L-ai terminat?

– E gata, şi aproape a trecut de preproducţie. Se implicase complet în proiect, într-o încercare disperată de-a alunga durerea. Cheltuise orice bănuţ în plus ca să pună bazele unei companii de producţie pentru lucrările preliminare. Am stabilit aproape toată distribuţia şi echipa şi am elaborat un pachet de finanţare. Dacă fac rost de o vedetă care să aducă garantat profit, o să primesc undă verde.

– Presupun că aici intru eu în scenă.

– Semnătura ta pe o scrisoare de intenţie mi-ar aduce finanţarea, îi spuse ea direct. Am auzit că s-a renunţat la următorul tău film, aşa că ai timp liber, şi Dumnezeu ştie că îţi place să lucrezi.

Fusese una dintre problemele pe care le avuseseră în timpul mariajului. În pofida atitudinii lui relaxate, Kenzie era dependent de muncă.

– Mă îndoiesc că îţi permiţi să mă angajezi. Ce buget ai pentru film?

– Bugetul total e de aproximativ jumătate din salariul pe care îl primeşti pentru filmul la care lucrezi acum. Îşi trecu palmele umede peste fustă. Chiar dacă nu îmi permit să te plătesc atât cât ceri tu de obicei, am făcut rost de un milion de dolari pentru salariu, plus o

parte importantă din profit. Dacă filmul are câtuși de puțin succes, o să ieși foarte bine din asta. Mult mai bine ca ea își dădu Rainey seama. Nu ți-ar strica nici ție să lucrezi la un film micuț de genul acesta. Oamenii vor ști că de fapt îți ajuți fosta soție. Adăugă pe un ton sardonic: Asta o să-ți accentueze imaginea de tip drăguț.

– Deci o să câștig bani și, în plus, o să par un adevărat gentleman, spuse el, deloc impresionat. Nu am nevoie de nici una dintre ele, iar dezavantajele de-a lucra cu tine depășesc cu mult avantajele.

Ea îl privi direct în ochi.

– Ești perfect pentru rolul acesta, Kenzie. Și e genul de rol pentru care se câștigă Oscaruri.

Kenzie nici măcar nu clipi, dar Rainey îi captase atenția. După un moment lung de tăcere, el spuse:

– Hai să discutăm despre asta în sala de sport. Încă mai ai câteva treninguri pe acolo.

Era nevoită să continue să încerce să îl convingă în timp ce făcea exerciții pentru picioare și bicepși? Ei bine, dacă asta trebuia să facă...

– În regulă. Mi-ar prinde bine niște mișcare.

Plecă înainte ca el să se dea jos din pat, neputând suporta intimitatea faptului de a-l vedea gol. În drum spre sala de sport, se întrebă pentru a mia oară dacă mariajul lor chiar fusese real. La momentul respectiv, se simțise aproape de el, în pofida lucrurilor nediscutate și a declarațiilor nefăcute. Reușiseră să treacă peste faptul că erau vedete de cinema.

Și totuși, chiar și în momentele lor cele mai intime, nu îl înțelesese niciodată cu adevărat pe Kenzie. Și acum era la fel de misterios ca atunci când se cunoscuseră. Ba poate chiar mai mult decât atunci.

Rainey fusese în al nouălea cer când o sunase agentul ei să îi ceară să dea o audiție pentru rolul lui Marguerite St. Just din *The Scarlet Pimpernel*. Chiar dacă îi plăcea să joace în filme mici, excentrice și își construise o carieră decentă cu ajutorul lor, *Pimpernel* era un film de anvergură: buget mare, nume mari și o poveste clasică pe cinste.

Citise şi răscitise scenariul zile întregi înainte de audiţie, până ştia precis cine era Marguerite. Îşi rezervase chiar şi şedinţe cu un antrenor de dialecte, care să o ajute să creeze un accent francez încântător, şi un antrenor de mişcări, să o înveţe să facă plecăciuni şi să danseze ca în secolul al XVIII-lea.

În clipa când ajunsese la studio, una dintre cele mai în vogă tinere vedete de la Hollywood ieşea din sala de audiţii. Ei bine, nu se aşteptase să fie o competiţie uşoară.

Aşa cum se întâmpla mereu în astfel de ocazii, încăperea era plină de oameni care o evaluau ca pe o bucată de friptură prea făcută. Îi recunoscuse pe regizorul filmului, pe doi producători, pe un director de casting celebru şi pe vreo şase directori de studio.

Regizorul, Jim Gomolko, arăta de parcă muşcase din ceva acru când îi ceruse să înceapă cu scena de probă. Dar venise pregătită. Purta o rochie lejeră, cu un aer de epocă, făcuse o plecăciune elegantă în faţa directorilor executivi şi le mulţumise cu un accent francez bine exersat pentru că o luaseră în calcul.

Un asistent inexpresiv îi răspundea, în timp ce ea juca scena în care Marguerite îl întâlneşte pentru prima dată pe Sir Percy. Începuse scena cu calm, căci cea mai cunoscută actriţă din Paris, Marguerite, era obişnuită ca bărbaţii să urmărească doar să se culce cu ea. Învăţase să-i ţină la distanţă pe admiratori.

Şi totuşi, englezul acesta avea ceva aparte, un fel de duritate în spatele manierelor lui indiferente şi al isteţimii lui primejdioase. Pe măsură ce scena se derula, îşi dăduse seama că avea de-a face cu un bărbat de o profunzime surprinzătoare şi cu pasiuni nebănuite, unul care ar fi putut să intrige orice femeie...

Când terminase de interpretat, directorii executivi încuviinţaseră. Gomolko spusese:

– Aş vrea să interpretezi din nou, dar cu altcineva, domnişoară Marlowe.

Unul dintre tipii îmbrăcaţi la costum vorbi la mobil, şi, cinci minute mai târziu, Kenzie Scott intrase fără grabă în sală. Lui Rainey i se tăiase răsuflarea din pricina

entuziasmului. Chiar dacă se zvonise că Scott avea să joace în *Pimpernel*, agentul ei îi spusese că încă nu bătuseră palma.

Rainey sperase să fie așa, pentru că era o admiratoare înfocată a muncii lui Kenzie Scott. Ei bine, și a lui personal. La urma urmei, doar om era și ea. Dar îi respecta și mai mult modul de a interpreta. Chiar dacă prefera filmele lui de început, dinainte să devină o vedetă de cinema importantă, trebuia să admită că el reușea totuși să confere profunzime și nuanță chiar și celor mai macho roluri de acțiune ale lui.

Kenzie o privi din partea cealaltă a sălii de parcă ar fi fost cea mai fascinantă și mai de dorit femeie pe care o văzuse vreodată. Fiecare celulă din corpul ei părea surescitată. Înalt, brunet și charismatic, era aproape supranatural de arătos. Deseori era menționat în aceeași frază cu Cary Grant, și nu doar datorită trăsăturilor lui cizelate și a gropiței din bărbie. Adevărata asemănare dintre cei doi consta în șarmul britanic aristocratic și degajat. Pe ecran, putea proiecta forță, inteligență, istețime, vulnerabilitate, toate în același timp, dacă așa cerea rolul. Toate aceste calități erau izbitor de intense când îl vedeai în persoană.

Kenzie făcuse o plecăciune, ca un gentleman perfect din epoca georgiană, în pofida pantalonilor scurți kaki și a tricoului cu care era îmbrăcat.

– *Mademoiselle* St. Just, interpretarea dumitale din seara aceasta a fost genială.

Rainey își dăduse seama cu regret că admirația pe care o vedea în ochii lui verzi uimitori se datora faptului că își juca deja rolul. Din moment ce recita din memorie, intrase și ea în pielea lui Marguerite. Azvârlise nepăsătoare scenariul peste umăr, rugându-se să își amintească toate replicile.

Îi răspunsese cu ardoare lui Sir Percy, pe care Kenzie îl interpreta fascinant de bine, și nu cu calm, așa cum făcuse la prima interpretare. Proveneau din țări diferite și aveau moduri de viață diferite. Fiind o fiică loială a Franței, fusese învățată să disprețuiască aristocrații

pasivi precum cel cu care avea de-a face acum, şi, în plus, actriţă fiind, era o femeie cu care bărbaţii voiau să se culce, nu să se căsătorească. Cu toate acestea, amândoi erau prinşi într-o atracţie arzătoare, imposibil de negat, oricât de mult i-ar fi costat.

La sfârşitul scenei, directorii executivi stăteau în picioare. Unul dintre producători bombănise:

– Hristoase, cine-ar fi ştiut că e atât de sexy?

Gomolko avea o expresie îndurerată.

– Aveai dreptate, Kenzie, chiar e Marguerite. S-a făcut! Batem palma. Vrei rolul, domnişoară Marlowe?

– Da!

– Îl voi contacta numaidecât pe agentul tău, să stabilim detaliile.

Rainey bâlbâise nişte mulţumiri, după care cei din sală începuseră să vorbească entuziasmaţi, permiţându-le ei şi lui Kenzie să discute mai în privat. Acum, că nu mai jucau un rol, se simţea timidă în compania lui. Îşi amintise apoi că în scurt timp aveau să se rostogolească în pat împreună, aşa că întrebase:

– Ce-a vrut Gomolko să spună cu „s-a făcut"?

El zâmbise, pielea lui bronzată strângându-i-se în pliuri în jurul ochilor.

– I-am spus că accept rolul doar dacă te distribuie pe tine în rolul lui Marguerite.

Nu era de mirare că regizorul o privise îndoielnic: se temuse că avea să fie nevoit să aleagă între actorul pe care îl voia şi o actriţă pe care nu o dorea.

– Înseamnă că trebuie să îţi mulţumesc. De ce m-ai vrut pe mine neapărat? Nici măcar nu ne-am cunoscut până acum.

– Ţi-am urmărit majoritatea filmelor şi am ştiut că erai perfectă pentru rolul lui Marguerite.

Ea mormăise.

– Te rog, spune-mi că nu ai văzut *Biker Babes from Hell.*

El râsese.

– Filmul acela a dovedit că poţi face faţă laturii aventuroase a lui Marguerite. Dar eram deja convins oricum. Ar fi trebuit să câştigi Oscarul pentru *Home Free.*

Ea se gândi cu melancolie la ceremonia de decernare a premiilor. Să îmbrace o rochie mortală și să nu pară câtuși de puțin dezamăgită că nu câștigase reprezentaseră o grea încercare pentru talentul ei actoricesc.

– Actrițele nominalizate au fost foarte bune.

– Tu ai fost cea mai bună. Îi atinsese cu blândețe părul. Nuanța aceasta roșie-aurie e culoarea ta naturală?

Ea se înfiorase și aproape că i se tăiase răsuflarea.

– Da, dar de obicei joc brunete lipsite de strălucire.

– A venit momentul să joci o femeie versată și fascinantă, Raine.

– Apropiații îmi spun Rainey.

El îi repetase numele, cu voce gravă și frumoasă. Urmase cursurile la Academia Regală de Arte Dramatice – RADA – din Londra, ceea ce îi conferea un avantaj nedrept, se gândise ea, ușor buimacă. Nu cu mult timp în urmă, fusese Sir Percy privind-o admirator pe Marguerite, dar expresia de pe chipul lui în acel moment îi dăduse de înțeles că nu insistase ca ea să joace în film doar datorită talentului ei actoricesc.

Fie! Reușise prin disciplină și muncă asiduă, nu irosindu-și timpul având aventuri amoroase cu persoane celebre, să ajungă în rubricile de bârfe mondene. Dar nu merita să trăiești fără un pic de nechibzuință în viață. Kenzie Scott era superb, plăcut, iar atracția dintre ei aproape că sfârâia ca un curent de înaltă tensiune. Dacă era să se înfiripeze ceva între ei, avea să fie de comun acord.

Viața ar fi fost mult mai simplă dacă el și-ar fi dorit doar o aventură...

capitolul 2

Kenzie își făcea încălzirea în sala de sport, în timp ce Rainey se schimba în vestiar. Era nebun pentru că îi asculta propunerea, dar, când dăduse buzna în dormitorul lui, calmă ca o regină de gheață, fusese copleșit de o asemenea dorință, încât ar fi acceptat orice doar ca să o mai țină lângă el.

Kenzie era pe bicicleta eliptică atunci când Rainey i se alătură. Era periculos de atrăgătoare: părul de culoarea piersicii îi era prins la spate, iar bluza verde mulată şi pantalonii strâmţi îi scoteau în evidenţă fiecare părticică a siluetei ei zvelte, elegant proporţionată şi bine tonifiată.

Făcuseră sport împreună de nenumărate ori în ultimii trei ani. Corpul unui actor era o unealtă de exprimare de bază, şi întreţinerea lui necesita o muncă asiduă. Programul lui de fitness istovitor fusese mult mai distractiv când Rainey exersase împreună cu el, luându-l peste picior, discutând despre ştirile zilei şi îmbunătăţind priveliştea. Ocazional, renunţaseră la orice urmă de disciplină şi se istoviseră altfel, tachinându-se şi râzând până sfârşeau încolăciţi, transpiraţi şi relaxaţi.

Când Rainey începu să îşi facă încălzirea, el zise:

– Spune-mi despre film.

– Se bazează pe un roman victorian obscur de care m-am îndrăgostit cu ani de zile în urmă. Se apleacă şi atinse podeaua cu palmele. *The Centurion* a fost scris de un individ pe nume George Sherbourne, fost ofiţer de armată în locuri ciudate din Imperiul Britanic. A fost considerat un roman prea intens când s-a publicat, ba chiar trădător, aşa că nu a devenit prea cunoscut.

– Despre ce e cartea?

– Tortură, vină şi disperare. Preţul cel mare cerut de imperiu pentru soldaţii care îi fac treburile murdare în locuri îndepărtate, periculoase. Puterea izbăvitoare a dragostei.

– Care-i firul narativ?

Se aşeză, apoi îşi prinse gleznele şi îşi puse fruntea pe genunchi, întinzându-se uşor.

– John Randall e căpitan în armata britanică, în anii 1870. E genul de erou clasic: puternic, cât se poate de încrezător în sine, puţin arogant. Un individ de treabă, dar un gânditor nu prea profund. În timpul unei permisii, se îndrăgosteşte de o tânără din vecini, Sarah Masterson. Din moment ce e cea mai drăguţă fată din zonă, evident că are impresia că o merită, iar ea e fascinată de el. Se logodesc, iar el promite să renunţe la armată

și să adopte viața unui gentleman moșier după o ultimă campanie în Africa de Nord.

– Și unde intervin tortura, vina și disperarea?

Rainey se ridică și se duse în vestiar, întorcându-se imediat cu un scenariu.

– Poți citi chiar tu. Pe scurt, Randall e prins de rebeli arabi, în timpul unui atac în care toți oamenii lui sunt uciși. Este bătut și abuzat, și, în cele din urmă, eliberat, dar cu sufletul frânt.

În mod ironic, continuă ea, Anglia caută un motiv de bucurie în toiul unei campanii eșuate, așa că este primit ca un erou când se întoarce acasă. În timp ce Randall moare încet pe dinăuntru, lumea îl privește ca pe o celebritate, este prezentat reginei, și, în general, tratat precum cel mai grozav lucru de la inventarea pâinii feliate încoace. Nimeni nu vrea să audă ce s-a întâmplat de fapt, și, în plus, el nu poate vorbi despre asta.

Kenzie recunoscu sentimentul. Era un personaj pe care îl putea înțelege.

– Presupun că lucrurile se înrăutățesc înainte să ia o turnură spre mai bine.

Rainey apucă greutăți de mână și începu să facă exerciții pentru biceps.

– Nu vrea să se însoare cu Sarah pentru că se simte întinat și nedemn, dar lucrurile se precipită și, până să se dezmeticească, se trezește în fața altarului. Căsnicia lor începe într-un mod dezastruos, continuă ea, dar, chiar dacă Sarah este tânără și foarte naivă, nu e proastă și îl iubește cu adevărat. Treptat, își dă seama ce anume îl chinuiește pe soțul ei, iar dragostea ei îl trage înapoi de pe marginea pierzaniei. În cele din urmă, fata lasă totul în urmă și îl însoțește în Australia, unde pot lua viața de la capăt, într-un loc cu mai puține reguli și așteptări de la familie.

Kenzie se încruntă și se uită pe fereastră, unde îl văzu pe un vecin, o celebritate, plimbându-se pe țărm cu doi câini golden retriever. Chiar dacă proiectul lui Rainey reprezenta o schimbare interesantă de la rolurile eroice

obişnuite pe care le juca, ar fi fost cumplit să facă un film împreună, iar povestea aceasta, cu precădere, ar fi putut atinge o coardă prea sensibilă.

– Sincer, nu ai nevoie de mine. Sunt mulţi actori care ar putea interpreta foarte bine rolul.

– M-am gândit la tine când am scris scenariul. John Randall trece printr-o gamă incredibilă de emoţii, de la aroganţă la disperare şi speranţă, şi nu îmi vine în minte nici un alt actor care le-ar putea interpreta la fel de bine ca tine. Continuă pe un ton convingător: O să ai posibilitatea să mai lucrezi nişte „muşchi" actoriceşti pe care nu i-ai mai folosit de ani de zile. Ai devenit cam neliniştit de la atâtea thrillere cu buget mare. Este şansa ta să faci ceva diferit şi să le dai peste nas câtorva critici.

Viitoarea lui fostă soţie ştia ce momeală să folosească. Era o mare admiratoare a muncii lui, pretinzând că făcea ca actoria să pară prea uşoară, motiv pentru care tot timpul îi sufla altcineva premiile. Poate că avea dreptate, şi, chiar dacă nu avea nevoie de un Oscar, era îndeajuns de uman cât să-şi dorească să fie considerat şi un actor bun, nu doar unul de succes.

– Tu o vei interpreta pe Sarah?

Ea se înfioră teatral.

– Nici vorbă. Trebuie să fie dureros de tânără şi de inocentă. N-am fost niciodată atât de tânără.

– Poate că nu în viaţa personală, dar ai putea să pari de nouăsprezece ani, cu lumina şi machiajul potrivite.

– Am convins deja o tânără actriţă engleză, Jane Stackpole, să o joace pe Sarah. Eu voi fi foarte ocupată cu regizatul.

– Regizatul este o ambiţie populară.

Chiar dacă o spusese pe un ton neutru, ea reacţionă vehement, punând jos greutăţile,îndreptându-se cu paşi mari spre fereastră şi privind spre ocean.

– Când eram tânără, voiam doar să interpretez. După ani de zile de actorie, îmi doresc mai mult. Vreau să spun poveştile mele în felul meu, nu doar să fiu o marionetă care interpretează viziunea altcuiva. Dar ştii ce greu e pentru o femeie să ajungă să regizeze. Vocea îi

tremură, pentru o clipă doar. Vreau să spun această poveste, acum, și am nevoie de tine pentru asta.

Își ținea spatele drept, rigid, semn că îi era foarte greu să-i ceară ajutorul.

– Cine mai e implicat? întrebă el.

– Marcus Gordon va fi producătorul executiv.

– Impresionant. Dacă se bagă el, n-ar trebui să ai probleme cu finanțarea.

Ea își împreună mâinile.

– I-am fost mereu dragă, dar e om de afaceri în primul rând. Chiar dacă e de părere că scenariul e grozav și că probabil o să mă descurc cât de cât la regizat, vrea o vedetă ca tine care să joace în film, ca să se asigure că producția își va scoate măcar investiția.

O privi, și în mintea lui se declanșă alarma. Ar fi fost o idee foarte proastă să accepte să joace în film. Aveau să fie unul lângă celălalt în fiecare minut din zi. Erau șanse mari să ajungă din nou în pat, ceea ce ar fi însemnat o altă despărțire chinuitoare la sfârșitul filmărilor. Avea să fie tentat să uite de rațiune și să încerce să o recâștige, iar ei probabil că avea să îi vină să îl strângă de gât, mai ales când avea să facă dragoste, cinematic, cu tânăra și „suculenta" Sarah.

Dar nu putea să-i reziste lui Rainey. Voința ei, de o claritate feroce, îl atrăsese de când o văzuse prima dată pe ecran. Avea visuri și pasiuni și era dispusă să muncească pentru a și le îndeplini.

Și el muncise din greu și îi luase mult timp să ajungă să se bucure de succes, dar nu avusese niciodată un scop bine definit, ca Rainey. Dimpotrivă, mai degrabă fugise de viață. El mai degrabă curgea prin viață, în timp ce Rainey ardea prin ea. Erau personalități complementare și, împreună, creau un abur fierbinte, periculos. În adâncul inimii, știa că le era mai bine despărțiți, dar tot îi simțea lipsa, ca unui membru amputat.

Partea rațională a creierului îi sublinie faptul că, deși ar fi fost o idee îngrozitoare să facă un film cu ea, nu exista riscul ca asta să le schimbe situația, întrucât Rainey era hotărâtă să divorțeze, și nimic în lume nu ar

fi făcut-o să se răzgândească. I se oferea ocazia de-a mai lucra la un ultim proiect împreună cu ea şi, în acelaşi timp, de a o ajuta să îşi împlinească visul de-a deveni regizoare. Poate că la sfârşit avea să se întristeze, dar, adevărul fie spus, nu ar fi mare diferenţă faţă de cum se simţea acum.

– În regulă. O să joc în filmul tău.

Rainey se întoarse spre el, uimită.

– Fără să citeşti scenariul?

– Sunt dispus să am încredere în tine şi în Marcus Gordon, care ziceţi că e bun. Parafrază atunci cele spuse de judecătorii englezi înainte, când acordau sentinţa de moarte: „Si fie ca Dumnezeu să aibă milă de sufletele noastre".

Rainey se urcă în maşină, încă uimită de faptul că Kenzie acceptase. În adâncul inimii, fusese sigură că acesta avea să refuze, dar, încă o dată, îl judecase. Poate că se simţea dator pentru că le distrusese mariajul? Sau poate doar voia să aibă şansa de-a câştiga un Oscar.

Indiferent de motivele lui, proiectul *The Centurion* demarase. Când îşi dădu seama de asta, îşi lăsă capul pe spate şi scoase un strigăt de triumf, ca o motociclistă războinică, simţindu-se bine în pielea ei pentru prima dată după luni de zile.

Zâmbi cu gura până la urechi, băgă maşina în viteză şi o porni din loc. Era momentul să încheie afacerea cu Marcus Gordon. Îşi alesese cu grijă cuvintele, ca să-i dea lui Kenzie impresia că era sigur că Marcus avea să fie producătorul executiv, dar exagerase de fapt. Era clar că petrecuse prea mult timp la Hollywood, unde arta de-a face afaceri atinsese culmi ce l-ar fi făcut de ruşine şi pe cel mai bun negustor de cămile.

Ieşi pe autostradă, sperând să ajungă la Marcus la timp pentru întâlnirea lor. Durase foarte mult să negocieze detaliile contractuale cu Kenzie, mai ales că nu se opriseră din făcut sport. Dar nu putuse să dea cu piciorul oportunităţii de-a pune totul la punct fără intervenţia avocatului tăios al lui Kenzie.

La sfârșit, era toată transpirată – și nu putea să se prezinte așa în fața unui bărbat de la care voia să obțină o grămadă de bani. Făcuse un duș în vestiarul sălii de sport, își rearanjase părul și se machiase din nou, după care ieșise în grabă din casă.

Abia aștepta să fie regizoare și să nu se mai preocupe constant de înfățișarea ei.

Depăși puțin limita de viteză, dar ajunse la casa familiei Gordon cu doar câteva minute întârziere. Majordomul îi permise intrarea pe proprietate, iar ea parcă la umbra unui zid de piatră. Intră în casa mare și se pregăti să adopte rolul de femeie de afaceri și regizoare de succes, încrezătoare. În comparație cu întâlnirea cu Kenzie, aceasta avea să fie ușoară, chiar dacă la fel de importantă.

Majordomul o conduse spre o curte interioară pe mai multe niveluri, care oferea o priveliște spectaculoasă asupra bazinului Los Angeles. Când o văzu, Marcus se ridică dintr-o zonă de servit masa de lângă o piscină, umbrită de o arcadă acoperită cu flori de bougainvillea. Slab, dar musculos, cu un început de chelie și de înălțime medie, nu părea deloc unul dintre cei mai influenți producători independenți de la Hollywood până nu te uitai în ochii lui gri, șireți.

– Arăți surprinzător de bine, Raine.

Rainey își dădu seama că bărbatul făcuse un apropo la divorțul iminent prin care avea să treacă, dar îl luă de braț și se îndreptă spre zona umbrită, unde îl aștepta soția lui.

– Munca asiduă și stilul de viață sănătos mă țin veselă, Marcus.

Deloc genul de soție-trofeu, Naomi Gordon era chiar plinuță și grizonantă. Ea și soțul ei erau căsătoriți de aproape patruzeci de ani. Rainey o sărută pe obraz și îi simți pielea tăbăcită de la zeci de ani de stat în soare.

– Bună, Naomi. Sper că nu te deranjează că am venit să vorbim despre afaceri într-o zi de duminică.

Naomi râse și-i făcu semn spre unul dintre scaune.

– Scăpăm vreodată cu adevărat de afaceri? Măcar tu nu mi-ai vârât niciodată un scenariu pe sub ușa de la toaletă.

– Dumnezeule, chiar ai păţit aşa ceva?

– De şapte ori. Şi Marcus îţi poate povesti nişte întâmplări şi mai lugubre.

Naomi îi zâmbi cu afecţiune soţului ei. Rainey lăsă servieta din mână şi se aşeză pe scaun, iar Marcus o servi cu un cocktail Mimosa. Sucul de portocale proaspăt stors, aromat, era delicios, dar Rainey luă doar o înghiţitură. Nu voia ca şampania din băutură să-i înceţoşeze mintea.

Chiar dacă Marcus Gordon putea fi al naibii de dur, o ajutase mereu, posibil pentru că o cunoscuse pe mama ei. În trecut, pe când se ocupa de un studio, o angajase pe Clementine pentru un film despre o vedetă rock care se distrugea singură. Rainey îşi amintea vag de el cel din perioada aceea. Fiind la rândul lui tată, se purtase mereu frumos cu ea. Spre deosebire de unii dintre vizitatorii lui Clementine.

Una dintre regulile casei stabilite de Naomi era să discute despre afaceri doar după ce mâncau, aşa că vorbiră despre lucruri banale în timp ce serviră foitaje delicioase, cu legume şi foi pufoase, urmate de un compot de fructe proaspăt de-a dreptul divin.

În vreme ce masa era strânsă, Marcus se sprijini de speteaza scaunului.

– Să te-auzim. Ne place scenariul tău. Aşadar, ce vrei de la noi?

– Banii ca să fac filmul. Rainey le înmână copii după propunerea ei detaliată. Angajase câţiva oameni isteţi care să ajute la partea de preproducţie, să redea cu migală detaliile referitoare la buget, locaţii şi orarul de filmare. Şi un distribuitor care să îi facă publicitate aşa cum trebuie.

– Nu ceri prea mult, spuse Marcus pe un ton sec. Să vedem ce-ai acolo.

Naomi răsfoi propunerea şi ridică din sprâncene.

– Ţi-ai făcut temele în legătură cu preproducţia. Poţi începe filmarea imediat ce primeşti undă verde?

– Sper să încep în următoarele câteva săptămâni.

Marcus se opri asupra unei pagini şi îşi ţuguie buzele.

– Scena de luptă din New Mexico va fi scumpă.

– Da, dar este esențial să prezentăm un război urât, haotic, care are loc departe de casa lui John Randall, și va costa mult mai puțin să filmăm în New Mexico decât în Sudan. Scena cu întoarcerea lui acasă va fi și ea scumpă, dar e necesară ca să înfățișăm Anglia în perioada ei de apogeu, ca putere și prosperitate.

Marcus încuviință și mai dădu o pagină.

– Isteț din partea ta să păstrezi toate locațiile engleze într-o zonă generală. Așa vei economisi bani. E totuși un proiect destul de strâns – și ca sumă, și ca timp.

Rainey îi zâmbi cât putu de încrezătoare.

– Nu l-aș propune dacă nu aș fi sigură că voi reuși să mă încadrez. Am selectat oameni grozavi pentru toate rolurile-cheie. Nu sunt nume mari, dar sunt talente de prima mână.

– Ai ales bine.

Naomi se uită la soțul ei. Acesta încuviință scurt și se întoarse spre Rainey.

– Cifrele par realiste și scenariul e de calitate, dar nu ai trecut pe nimeni ca actor principal, și bănuiesc că nu ne-ai spus chiar totul.

Marcus era cunoscut pentru perspicacitatea lui supranaturală. Venise momentul să le dezvăluie ce pretenție avea. Mai bine să înceapă cu asta, sperând ca acceptul lui Kenzie de a juca în film să facă totul posibil.

– În calitate de regizor, vreau dreptul la decizia finală.

Marcus fluieră ușor.

– Regizorii de top de la Hollywood se luptă pentru asta. De ce crezi că meriți dreptul la decizia finală asupra primei tale producții?

– Știu că cer mult, dar nu mă voi mulțumi cu mai puțin de-atât. Se aplecă în față, privindu-i intens pe cei doi. Știu foarte clar cum vreau să fie filmul. Nu vreau să produc blockbustere, ci povești mici, bazate pe personaje, care sunt, mai presus de toate, pline de speranță. Nu este un gen de film la modă, dar există o piață solidă pentru povești care nu se rezumă la împușcături și tristețe. Povești cu suflet. Gândiți-vă la *October Sky*, *The Winslow Boy*, *Crossing Delancey*. Astfel de filme vreau

să fac și eu, și vreau să o fac în felul meu, fără să risc ca vreun director de studio care crede că se pricepe mai bine ca mine să treacă peste părerea mea.

– Uneori, tipii în costume au dreptate, spuse Naomi, cu un aer mirat.

– Faptul că vreau să am decizia finală nu înseamnă că nu voi asculta ideile altcuiva. Am încropit o echipă de top din oameni creativi, care sper să vă includă și pe voi doi, căci chiar îmi doresc idei bune. Dar, la urma urmei, este filmul meu și vreau să am dreptul la decizia finală. Tocmai de aceea am elaborat un buget atât de strâns: ca să reduc din riscuri.

– Dar tot vorbim despre milioane de dolari în costuri de producție și despre alte câteva milioane pentru promovare, spuse Marcus. Și asta presupunând că ai să faci un film care să poată fi lansat.

Rainey îi răspunse pe un ton la fel de direct:

– Pot și o voi face. La nevoie, îl voi finanța chiar eu, cu toate că un eșec ar însemna că va trebui să lucrez ani de zile ca să îmi răscumpăr datoria. Asta în cazul în care continua să se bucure de succes într-atât încât să adune sume așa de mari. În industria divertismentului nu existau garanții.

– Raine, Raine, prima regulă când produci un film este să folosești banii altora, nu pe ai tăi, spuse Marcus zâmbind. Și, chiar dacă știi tu exact ce vrei, povestea asta depinde de un actor care să îl joace bine pe John Randall. Nu ai trecut pe nimeni în propunerea ta. La cine te gândești? Un alt actor relativ necunoscut?

– Chiar deloc. Am obținut un angajament chiar în dimineața aceasta, așa că nu am apucat să-i trec numele pe listă. Rainey zâmbi și scoase „asul" din servietă, așezându-l pe masă. E o scrisoare de intenție semnată de Kenzie Scott.

Naomi fluieră când se uită peste scrisoare.

– Ți-ai pierdut mințile, copilă? O să înnebunești încercând să regizezi un film cu un bărbat de care divorțezi. N-o să poți munci deloc.

– Eu și Kenzie suntem amândoi profesioniști. Cu alte cuvinte, putea să își vadă de treabă chiar dacă i se frângea inima de durere. La fel și Kenzie, chiar dacă bănuia că inima lui nu fusese afectată așa de tare. E perfect pentru rolul acesta, Naomi.

Marcus se uită și el peste scrisoarea de intenție.

– A tăiat salariul și nu reușesc să îmi dau seama ce-a scris în loc.

– O altă schimbare în bine. Kenzie a spus că, decât să se înjosească și să lucreze pentru o neînsemnata sumă de un milion de dolari, o să facă filmul pentru salariul minim.

„Și un procent destul de mare din profitul pe care are să-l aducă filmul", se gândi ea, dar tot fusese un gest generos din partea lui să renunțe la suma pe care ea i-o oferise. Mereu se purta ca un gentleman.

– Asta înseamnă că mai avem aproape un milion de dolari pentru situații neprevăzute.

– Te-ai gândit la toate. Marcus se uită din nou la soția lui. În regulă, suntem de-acord. Pot să-ți fac rost de bani. Sunt destul de sigur că Universal o să înghită momeala, și, dacă nu o fac ei, sigur se găsește alt studio care să o facă. Voi fi producătorul executiv și o să-ți garantez chiar și dreptul la decizia finală. În schimb, îmi rezerv dreptul de-a opri producția sau de-a împiedica lansarea filmului dacă sumele vehiculate scapă de sub control sau dacă filmul ne-ar periclita reputația.

– Mi se pare corect. Nu vei regreta!

Fericită, Rainey îi îmbrățișă pe rând pe Naomi și pe Marcus. Obținuse tot ce dorise – și se ruga să nu ajungă să o regrete.

capitolul 3

Când ajunse acasă, Rainey era deopotrivă fericită și îngrozită. Dumnezeule mare, după ce muncise și plănuise totul din greu, chiar avea să facă un film așa cum își dorea ea! Era o oportunitate formidabilă, și, dacă dădea greș, era foarte posibil să nu i se mai ofere o a doua șansă.

Măcar nu trebuia să își riște casa și să își finanțeze singură filmul. Își cumpărase căsuța din canion din primii bani câștigați și era locul pe care îl considera cu adevărat casa ei. Ascunsă într-un colțișor mai izolat al canionului Laurel, structura de cedru simplă mirosea a eucalipt, de la arborii care o umbreau, și era înveselită de pâlcuri de flori rezistente la secetă. Se îndrăgostise de ea încă din prima clipă.

Din fericire, avusese încredere în instinctele ei și nu o vânduse când se căsătorise cu Kenzie. Știuse, în adâncul sufletului, că mariajul lor grăbit nu avea să dureze, așa că își închiriase casa unui cuplu încântător de designeri de producție, care o îngrijiseră foarte bine. Aceștia chiar își cumpăraseră propria lor casă în perioada în care ea îl părăsise pe Kenzie, așa că ea se putuse întoarce acasă. Se simțea de parcă își găsise refugiul în îmbrățișarea unui prieten preaiubit.

Kenzie nu fusese foarte des în căsuța ei, așa că nu avea prea multe amintiri cu el acolo. Acele puține amintiri erau tulburător de frumoase – nu știuse că el se pricepea să facă niște salate grozave, până într-o zi tulburătoare în care o ajutase să își împacheteze cele mai intime lucruri –, dar casa rămăsese mereu a ei, nu fusese niciodată a lor. Vila din Broad Beach i se păruse pentru scurtă vreme un bun comun, dar și asta ținea de domeniul trecutului. În cel mai civilizat mod posibil, fiecare dintre ei lua din căsnicie exact ceea ce investise în ea și nimic mai mult.

Intră în sufragerie și își azvârli din picioare pantofii cu toc înalt. Aceștia se rostogoliră pe podeaua de stejar lustruită, unul dintre ei oprindu-se pe covorul tibetan gros, viu colorat, din fața șemineului din piatră. Covorașul acela îi rămăsese întipărit în memorie pe vecie. Datorită intuiției ieșite din comun, Kenzie știuse că era puțin cam tristă fiindcă se muta din casa ei dragă, așa că o sedusese și făcuse cu tandrețe dragoste cu ea, amintindu-i de ce se încumetase să facă acel mare pas spre căsătorie.

Până să ajungă în dormitor, se dezbrăcase deja de costumul Armani. Îl puse în dulapul enorm și se opri în

fața celebrului afiș cu mama ei care atârna deasupra canapelei pentru două persoane. Era cea mai clară imagine pe care o avea cu mama ei, amintirile ei din copilărie fiind estompate de trecerea timpului.

Clementine, în perioada ei de apogeu, fusese pasională și incendiară, ca o lumânare aprinsă la ambele capete. Coama sălbatică de păr roșcat era scos în relief de reflectoare, în timp ce cânta imnul ei emblematic, *Heart Over Heels*, o mărturisire mistuitoare a unei femei care se îndrăgostea prea des și care mereu se dăruia mai mult decât și-ar fi permis să o facă.

„Voi reuși, mamă. Voi avea succes prin forțe proprii, fără să mă autodistrug." Probabil că mama ei s-ar fi bucurat să audă asta. Dar oare ar fi fost de acord cu faptul că fiica ei devenise atât de încordată și de prudentă?

Rainey își dădu jos dresurile și își luă pe ea o pereche de blugi tăiați și un tricou negru cu imaginea lui Buddha. Apoi se trânti pe patul cu apă și se întinse după telefon. Pe cine să sune mai întâi? Din moment ce asistenta ei personală, Emmy Herman, cea mai bună organizatoare din lume, nu putea fi contactată, aflându-se pe o barcă cu vele împreună cu soțul ei, își sună complicea din Maryland.

Apăsă butonul de formare automată. Prietena ei răspunse la al doilea țârâit.

– Val, eu sunt. Cum merg lucrurile în Baltimore?

– Soarele strălucește, crengile cireșului plângător din fața bucătăriei mele atârnă grele cu flori roz și... spune-mi cum a mers.

Rainey zâmbi cu gura până la urechi. Val Covington, prietena ei încă din școala primară, avusese o contribuție nepreținută în elaborarea scenariului pentru *The Centurion*. Aceasta citise numeroase versiuni ale scenariului și, chiar dacă era avocată, nu scriitoare, comentariile ei fuseseră mereu la obiect și înviorător de nespecifice Hollywoodului. Împreună, analizaseră dificultățile practice și legale pe care le implica producerea visului lui Rainey.

– O să ai parte de mulțumiri pentru că ai ajutat la producerea un film, Val.

– Măi să fie! strigă Val. Deci ai bătut palma?

– Mda. Marcus Gordon va fi producătorul executiv. A fost de acord să mă lase să iau decizia finală, iar viitorul meu fost soț va juca în film.

– Deci Kenzie a acceptat. Aproape că îmi doream să nu o facă, dar, dacă se implică el, n-ai cum să pierzi bani. Felicitări, Rainey, ți-ai început cariera de regizoare.

– Încă n-am făcut filmul în sine.

– Poți s-o faci. Și o vei face.

În vocea caldă a lui Val se simțea încrederea necondiționată pe care o ofereau în mod normal mamele. Uneori, Rainey se întreba ce fel de relație ar fi avut cu mama ei dacă Clementine nu ar fi murit. Oare ar fi fost prietene foarte bune? Sau rivale? Dușmance? Oare ar fi putut să apeleze la mama ei atunci când ar fi avut probleme, încrezătoare că ar fi primit sfaturi înțelepte? Nu avea de unde să știe. Clementine fusese o mamă nestatornică. Când nu mergea în turnee, era ba devotată și jucăușă, ba rece și inaccesibilă.

Simți cum i se strânge stomacul și spuse:

– Crezi că mă vei putea vizita în timpul filmărilor? Mi-ar plăcea foarte mult să ne vedem, fie în New Mexico, fie în Anglia.

– Cred că da. Mai am o mulțime de zile de concediu pe care nu mi le-am luat.

– Atunci, te aștept să vii să mă vezi. La naiba, dacă vrei, poți să joci și în film, ca figurantă.

– Roșcatele scunde, rubensiene nu sunt prea grozave ca figurante. Sar prea tare în ochi.

– Nu ești rubensiană, ci ai forme curbate, grozave, de femeie. Te-ai potrivi în rolul de florăreasă cockney într-una dintre scenele din Londra.

– Ba mai bine ca prostituată, țipă Val. Sau oare în cazul ăsta m-ar da afară din barou?

– S-ar putea să le treacă prin minte, dar sigur nu te-ar da afară.

După ce închiseră apelul, Rainey își sună avocata. Voia să redacteze și să semneze cât mai repede contractul cu Kenzie, înainte ca acesta să se răzgândească.

Trebuia să îi sune pe actorii distribuiți și pe membrii-cheie ai echipei, să îi anunțe că proiectul avea să demareze. În loc să o facă însă, rămase întinsă în pat, cu telefonul pe abdomen. Din moment ce nu reușea să nu se mai gândească la Kenzie, poate că ar fi fost mai ușor să cedeze în fața gândurilor, ca mai apoi să poată scăpa de ele.

– Dacă tot vom lucra împreună, ce-ai zice să cinăm amândoi, ca să ne cunoaștem mai bine? îi sugerase Kenzie în timp ce plecau de la studioul unde Rainey dobândise rolul lui Marguerite St. Just.

Ea acceptase încântată, iar el o duse la unul dintre restaurantele la modă unde nu obțineau o masă decât celebrităților. Kenzie era atât de renumit, încât fuseseră conduși numaidecât la un separeu privat. Timp de trei ore, vorbiseră vrute și nevrute, servind niște preparate moderne pe care ea abia de le băgase în seamă. Îi pusese întrebări ca să îl facă să se deschidă, ținând cont că nu întâlnise până atunci nici un actor căruia să nu-i placă să vorbească despre sine. El răspunsese cu aceeași monedă și o întrebase pe Rainey despre ea, și fusese cu adevărat interesat de răspunsurile ei. Poseda acea abilitate flatantă de a-i acorda unei femei atenție totală, ca și cum ea ar fi fost cel mai important lucru de pe lume.

În scurtă vreme, discutau deja despre avantajele și dezavantajele carierelor lor. Ea îi povestise cum aproape că murise în timp ce conducea o motocicletă pentru *Biker Babes from Hell*, în timp ce el îi explicase într-un mod amuzant cât de greu era să joci în fața unui perete gol pe care avea să apară ulterior un monstru creat prin efecte speciale.

Rainey nu se mai simțise atât de bine de ani de zile și nu ezitase deloc când Kenzie îi propusese să se ducă la el acasă, să repete rolurile. Era una dintre cele mai evidente replici de agățat pe care le auzise vreodată, dar se simțea nechibzuită și disponibilă să se lase purtată de val.

Când ieşiseră din restaurant, câţiva paparazzi se apropiaseră numaidecât de ei, făcându-le fotografii şi punându-le o mulţime de întrebări. Rainey tresărise din cauza modului grosolan în care fuseseră deranjaţi. Nu reuşise niciodată să atragă atâta atenţie pe cont propriu. Unul dintre fotografi strigase:

– Hei, Kenzie, cine-i gagica?

– Ar fi trebuit să ieşim prin spate, murmurase Kenzie. O apucase protectiv pe după umeri, apoi spusese tare: Verişoara mea, Lady Cynthia Smythe-Matheson. Ne jucam împreună pe când eram copii.

Reporterii râseseră.

– Nici vorbă! replicase unul dintre ei amuzat. Sunt sigur că am mai văzut-o prin oraş.

– Mă îndoiesc. Lady Cynthia s-a ocupat de ajutorarea orfanilor din Africa.

– Cum să nu, şi regina Elisabeta e bunica ta!

Lacheul adusese Ferrari-ul lui Kenzie. Acesta o ajutase pe Rainey să urce în maşină şi plecaseră de-acolo în timp ce reporterii încă se întrebau cine era femeia aceea. Amuzată, Rainey spusese:

– Ştiu că eşti cunoscut pentru faptul că nu răspunzi niciodată sincer când vine vorba despre viaţa ta personală, dar chiar aşa? Lady Cynthia Smythe-Matheson?

– Ai fi preferat să îţi apară numele în conexiune cu al meu în toate rubricile mondene de mâine? întrebă el sec. Ar fi publicitate bună pentru tine.

– Credeam că seara aceasta era pentru chestiuni personale, nu profesionale. Mi-ar plăcea ca lucrurile să rămână aşa.

– Şi mie, cât mai mult timp posibil.

Rainey se lăsase pe spate, bucurându-se de senzaţia de-a fi plimbată cu una dintre cele mai extravagante maşini din lume. Kenzie conducea aparent fără nici un efort, cam la fel cum îşi juca şi rolurile. Abia de îşi vorbiseră pe drum spre Broad Beach. Trecuseră pe lângă luminile nesfârşite ale Los Angelesului, în acordurile concertelor brandenburgice ale lui Bach.

Avea impresia că totul era un vis, din care urma să se trezească în primul apartament mohorât pe care îl avusese în Los Angeles, succesul ei recent și Kenzie Scott fiind doar niște dorințe neîmplinite. Dar el era prea masculin, prea intens și real ca să fie doar o născocire a ei. Chiar stătea la doar câțiva centimetri distanță de unul dintre cei mai cunoscuți și mai doriți bărbați din lume, care o plăcea. Sau poate doar o dorea – dar, oricum, o făcea să se simtă în al nouălea cer.

Opriseră în fața porții, iar Kenzie tastase codul de securitate, în timp ce Rainey asculta vuietul valurilor care se spărgeau de mal. În interiorul zidurilor, palmieri și flori specific californiene, subtil luminate, creionau parcă un tărâm de vis. Când parcaseră în fața casei, iar el ocolise mașina ca să o ajute să coboare, ea coborâse cu mișcări elegante impecabile, lucru deloc ușor când venea vorba despre o mașină sport.

Surpriza cea mare pentru ea venise când intraseră în casă. Kenzie chiar voia să repete cu ea.

Merseseră în sufrageria fad iluminată, cu vedere spre Oceanul Pacific, și el îi înmânase un exemplar din scenariul filmului, după care se puseseră pe treabă. Își știa deja toate replicile, naiba să-l ia. Rainey se simțea ciudat să folosească scenariul, dar se relaxase după ce începuseră să repete scenele comune. Kenzie avusese mai mult timp la dispoziție să se gândească la poveste, așa că ea îi acceptase sugestiile legate de rolul lui Marguerite. Și, culmea culmilor, și el o ascultase cu atenție când făcuse și ea primul comentariu despre Sir Percy, după care el pusese în practică ideea ei și fusese de acord că funcționa.

După aceea, lucrurile începuseră să se deruleze de parcă ar fi fost din nou la școala de actorie: făcuseră constant schimb de idei, pe măsură ce se acomodau tot mai mult cu personajele. Simțise un fior creativ mai îmbătător ca vinul pe care îl servise la cină. Poate că dorința lui de-a repeta era o formă de seducție subtilă și foarte eficientă, căci rolul de iubiți avea ceva foarte intim, la fel și potrivirea dintre ideile și stilurile lor de actorie.

Atmosfera dintre Sir Percy şi Marguerite începuse să devină foarte încordată când Rainey ajunsese pe la mijlocul scenariului.

– Scena din sala de dans. Va fi distractiv să învăţ să dansez menuet. Mi-ar fi plăcut să fi ştiut deja.

– Prefă-te că ştii. Kenzie deschisese un dulăpior cu sute de CD-uri. Alesese unul, îl pusese în CD-player, şi camera se umpluse de precizia delicată a muzicii de la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Îi întinsese mâna. Vreţi să dansaţi, milady?

Tonul îi era rece, ca al unui bărbat care iubea o femeie în care nu putea avea încredere. Ştiind că propunerea era de fapt un ordin, Rainey întinsese mâna, dar îşi ridicase semeaţă capul, ca o femeie care nu înţelegea de ce soţul ei se îndepărta de ea, dar care era totuşi prea mândră ca să îşi exprime durerea.

Se încercuiseră reciproc într-o tăcere mormântală, privindu-se drept în ochi. Rainey simţise un amestec năucitor de sentimente care îi aparţineau lui Marguerite şi emoţii care erau ale ei. Ambele declanşate de partenerul ei. În cazul lui Marguerite, motivele erau evidente şi aveau să se soluţioneze până la sfârşitul filmului, dar situaţia lui Rainey era mult mai nesigură.

Kenzie Scott era periculos de atrăgător, iar el o ştia foarte bine. Sentimentele pe care începea să le aibă pentru el erau foarte reale, şi totuşi era un străin – şi renumit pentru faptul că îşi apăra intimitatea. Un bărbat care ar fi putut s-o rănească foarte tare dacă nu era prudentă.

Pentru a mai detensiona atmosfera încărcată, Rainey spusese:

– Chiar te pricepi. Se predau şi dansuri de epocă la Academia Regală de Arte Dramatice?

– Da, am învăţat toate dansurile importante la cursurile de mişcare.

– Îţi invidiez educaţia. Se îndepărtase de el, răsucindu-se, dar mâinile încă îi se atingeau. Absolvenţii academiei pe care i-am cunoscut sunt actori foarte buni, pregătiţi pentru orice.

– E un domeniu extrem de competitiv: sute de oameni plini de speranță merg la audiții pentru o mână de locuri disponibile. O trăsese din nou spre el. Respingerea te pregătește ca actor.

– Ai fost respins mult mai puțin decât alții.

– Eram un actor cu un instinct bun, dar instinctul te ajută doar până la un punct. Academia m-a învățat arta și disciplina actoriei. Cum să las ca un personaj să prindă viață prin mine, în loc să încerc eu să îl aduc la viață. Cum să ating același punct emoțional de mai multe ori și să pară real de fiecare dată. Cum să fiu profesionist.

– Acum mă faci să fiu și mai invidioasă. Eu am avut parte de o instruire mai degrabă peticită, prin diverse cursuri de actorie și ateliere.

– Indiferent unde ai studiat, Rainey, ai învățat bine. Mă gândesc că studenții și atmosfera de la academie nu au cum să difere prea mult de ceea ce se întâmpla la atelierele tale.

Ea râsese.

– Toți erau obsedați de actorie, nespus de melodramatici când venea vorba despre viețile lor, iar jumătate din clasă se culca cu cealaltă jumătate, schimbând regulat partenerii?

El o privise amuzat.

– Cursurile de actorie sunt la fel peste tot în lume.

Muzica încetase, așa că își intraseră amândoi din nou în roluri.

– Cu bine, milady. Nu știu dacă mă voi întoarce.

Din moment ce scenariul cerea un sărut, Rainey ajunse în brațele lui.

– Nu mă lăsa așa, Percy! Ce-am făcut, de mă tratezi cu atâta răceală?

În loc să o sărute Sir Percy, scurt și nefericit, o sărutase Kenzie, tandru și explorator. Ea i se dăruise ca o femeie însetată care descoperea apă în deșert. Erau atât de aproape unul de altul, încât ea putuse vedea că el nu purta lentile de contact: nuanța aceea de un verde incredibil era reală.

Hollywoodul o schimbase dintr-o fată rebelă într-o femeie protectivă. Evitase aventuri amoroase aleatorii, pentru că nu era delăsătoare din fire și nu își putea permite să se lase distrasă. Dar, Dumnezeule sfinte, avea atâta nevoie de căldură. Surprinzător, în spatele strălucirii de vedetă a lui Kenzie, acesta părea să tânjească după intimitate la fel de mult ca ea.

El își trecuse mâinile peste spatele ei, sărutând-o mai profund. Tandru, expert, pasional. Lui Rainey i se înmuiaseră genunchii și, cu un ultim efort nebunesc de-a se apăra, spusese:

– Acum înțeleg de ce ești cunoscut drept un iubit grozav.

– Dacă m-aș fi culcat chiar și cu un sfert dintre femeile nominalizate de reporterii de scandal, aș fi murit extenuat, cu ani în urmă. O trăsese pe canapea, astfel că ajunseseră întinși unul lângă celălalt, iar Rainey îi simțise trupul puternic, frumos lucrat.

Își vârâse mâinile în smocurile de păr brunet lăsat să crească pentru rolul pe care avea să îl joace. Prea mulți bărbați considerau sărutul doar un pas pe drumul spre sex. Nu și Kenzie. O explorase cu gura și cu mâinile, cu o răbdare incredibilă. Nu încercase să-i smulgă hainele de pe ea sau să grăbească momentele mai intime.

Abținerea lui o făcuse să fiarbă de dorință. Nu se simțise așa nici măcar în perioada de adolescență, când era năpădită de hormoni. Când o sărutase pe gât, ea spusese răgușit:

– Deci o să o avem o aventură romantică?

– Da. Dar doar după ce terminăm filmările la *The Scarlet Pimpernel*.

– Glumești! Își împinsese pelvisul în al lui. Ce-i drept, a trecut ceva vreme de când n-am mai avut parte de o viață personală, dar tu îmi pari pregătit.

El își trăsese suflul, apoi o ridicase pentru a se sprijini amândoi de pernele adânci. O mângâiase pe păr, apoi spusese:

– Gândește-te că așteptarea va intensifica tensiunea sexuală în film.

Ea râsese ușor isteric, sfâșiată deopotrivă de o frustrare intensă și de o ușurare profundă la gândul că lucrurile nu aveau să avanseze mai mult de-atât în noaptea aceea. Nu era pregătită pentru ceea ce simțea că o așteptă.

– E diabolic, dar ai dreptate. Prea bine, Kenzie, avem stabilită o întâlnire fierbinte după ce terminăm filmările.

El îi ridicase mâna și o sărutase cu tandrețe pe degete.

– Și, sper eu, câteva calde și amicale înainte.

Atunci îi câștigase de fapt inima. Dar trecuse multă vreme până să o recunoască, chiar și față de ea însăși.

Telefonul de pe abdomenul ei sună, trezind-o la realitate. Renunță să se mai gândească la trecut și demară următoarea fază a carierei ei. Avea să facă un film, iar viața ei avea să o ia într-o nouă direcție.

capitolul 4

Kenzie intră în rulotă și se trânti pe pat, de-a dreptul epuizat după ce fusese nevoit să se trezească la o oră obscen de matinală ca să filmeze câteva scene împreună cu o altă vedetă care trebuia să ajungă altundeva în după-amiaza aceea. Abia aștepta să termine filmările; actorii și echipa erau sătui unii de ceilalți. Ca să nu mai vorbim despre faptul că îi fusese greu să joace rolul unui escroc libertin, în toiul unui divorț. Dar, în scurt timp, avea să lucreze din nou cu Rainey.

Pe punctul de-a ațipi, își spuse în gând că trebuia să îl sune pe prietenul și mentorul lui englez, Charles Winfield. Vorbeau regulat, dar în ultima vreme fusese atât de ocupat, încât, de fiecare dată când se gândea să îl sune, era deja prea târziu pentru a suna în Londra. Astăzi ar fi fost un moment potrivit...

Țââârr!

Se trezi brusc când auzi telefonul. Căscă și ridică receptorul fără să deschidă ochii. Când îl auzi pe managerul lui salutându-l, spuse:

– Lasă-mă în pace, Seth. Creierul vedetei şi-a luat liber astăzi.

Seth îi răspunse hotărât:

– Scuze că te-am trezit, dar tocmai am terminat de citit scenariul de la *The Centurion*.

Tonul îl trezi pe Kenzie de-a binelea.

– Ce părere ai? Nu avusese timpul şi energia necesare ca să citească el însuşi scenariul, dar cu siguranţă că Rainey nu s-ar fi răzbunat pe el convingându-l să joace într-un film prost. Ar fi avut repercusiuni grave asupra propriei cariere, şi, în plus, Rainey nu era meschină de felul ei.

– E un scenariu grozav, spuse Seth. N-am ştiut că Rainey se pricepe aşa bine la scris. Dar, Iisuse Hristoase, sigur vrei să joci în filmul ăsta?

– Ce obiecţii ai?

– John Randall nu e chiar eroul clasic. Dacă filmuleţul ăsta e produs şi văzut de mai mult de zece persoane, o să-ţi afecteze imaginea într-un mod destul de ciudat.

Kenzie, experimentat, deveni defensiv şi spuse:

– Îmi pare rău că ai ajuns la concluzia asta, dar mi-am dat cuvântul şi am semnat contractele.

– Contractele pot fi încălcate.

– Dar nu îmi încalc cuvântul. La revedere, Seth.

Închise, simţindu-se puţin neliniştit. Nu voise să recunoască în faţa managerului lui că fusese atât de nesăbuit încât să nu citească scenariul. În plus, sleit de puteri, hotărî să aibă încredere în judecata lui Rainey. Când fuseseră împreună, sfaturile ei cu privire la scenariile pe care el să le accepte sau să le refuze fuseseră impecabile. Nu ar fi ţinut morţiş să facă filmul dacă ar fi fost slab.

Şi atunci, oare de ce se supărase Seth când citise *The Centurion*? La naiba! Era momentul să scoată scenariul din servietă şi să îl citească.

Kenzie opri brusc maşina, cu scârţâituri, în faţa casei lui Rainey. Se îndreptă cu paşi mari spre uşă şi apăsă soneria. Acordurile din deschiderea celei de-a cincea

simfonii a lui Beethoven răsunară în casă, iar Rainey deschise ușa, cu o privire precaută.

– Ce surpriză plăcută. Erai în trecere?

El trecu pe lângă ea și se duse direct în sufragerie.

– Nu pot să joc în filmul tău, Rainey.

Ea se întoarse spre el, șocată.

– Dar ai promis! De ce te-ai răzgândit?

Kenzie ezită, întrebându-se cum să se explice, fără să spună însă prea multe.

– Tocmai am citit scenariul.

– Astăzi? Îl ai de trei zile. Ai avut timp suficient să îl citești înainte să semnezi contractul.

– Am fost ocupat – și te-am crezut pe cuvânt când mi-ai spus că scenariul e bun.

Rainey se încruntă.

– Și acum l-ai citit și ți se pare o mizerie?

– Nu e o mizerie. Seth m-a sunat să îmi spună că e impresionat de felul tău de-a scrie, dar că e de părere că rolul acesta mi-ar dăuna carierei. Așa că am citit scenariul și mi-am dat seama că nu vreau să am nimic de-a face cu acest film.

– De ce nu? întrebă ea cu îndârjire.

– Mi-ai spus că John Randall e torturat. Nu mi-ai zis însă că e violat în mod repetat sau că se îndrăgostește de cel care îl ia prizonier.

– Ți-am spus că e abuzat și torturat, lucru cât se poate de corect, și nu se îndrăgostește de Mustafa, i-o întoarse ea. E o chestiune mult mai subtilă și mai impresionistă, mai ales la scenele de abuz. De aceea ați intrat în panică tu și Seth? Pentru că domnul Erou-de-Acțiune nu ar trebui să fie o victimă?

Cum naiba să-i răspundă la asta? Cu siguranță nu avea de gând să-i explice groaza de a se simți neajutorat, chiar dacă era vorba doar despre un rol. Se liniști puțin și-i spuse:

– Nu am cum să interpretez bine acest rol. Așa cum ai spus și tu, Randall este un bărbat complex, care trebuie să dea dovadă de o gamă amplă de emoții. Nu sunt

cel mai potrivit pentru asta. Dacă vrei, te voi ajuta să găseşti pe cineva mai bun pentru rol, dar nu pot şi nu voi juca în acest film.

– Nu te poţi retrage acum! Totul este pregătit ca să începem filmările, spuse ea, uitându-se urât la el. Ai semnat un contract, Kenzie. Dacă nu îl onorezi, jur pe ce am mai sfânt că o să te dau în judecată şi-ţi iau şi dinţii ăia perfecţi din gură.

– Dă-mă în judecată, la naiba, n-ai decât!

Ea păli.

– Ai acceptat rolul doar ca să mă chinuieşti retrăgându-te după aceea? Ce ţi-am făcut ca să merit una ca asta?

– Fir-ar să fie, Rainey! se răsti el, mai furios pe ea ca niciodată. Ce-am făcut eu de crezi că aş putea să fiu atât de rău şi de crud?

– Chiar vrei să-ţi răspund la asta?

Cerule, bineînţeles că nu voia! N-ar fi vrut ca încordarea otrăvită din cameră să se intensifice şi mai mult. Şi apoi văzu lacrimile din ochii ei. Soţia lui încăpăţânată, care plângea doar dacă aşa cerea vreun scenariu, era pe punctul de-a claca.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Rainey, spuse el obosit. Nu încerc să-ţi îngreunez viaţa. Doar că... nu pot să joc în filmul ăsta.

Ea închise ochii pentru o clipă şi spuse:

– Să fii actor înseamnă să fii nesigur. Crezi că nu ştiu ce înseamnă asta? De fiecare dată când acceptăm un rol complet diferit de cele pe care le-am interpretat până atunci, e ca şi cum am sări de pe o stâncă. Dar rolurile pe care le interpretăm chiar ne ajută să creştem, şi cele care ne sperie cel mai tare ne fac, de fapt, să interpretăm cel mai bine. Chiar dacă n-ai mai avut un rol atât de chinuit precum cel al lui John Randall, ştiu că poţi să o faci, şi încă foarte bine.

– Să încerci să te autodepăşeşti e un lucru foarte bun, dar fiecare actor are lucruri pe care le poate face şi lucruri pe care nu le poate face. Nu pot fi John Randall. Nu e vorba despre emoţii de actor, Rainey. Mă depăşeşte rolul.

– Nu cred asta. Câteva dintre filmările tale timpurii pentru BBC au fost pe aceeași direcție ca aceea de care e nevoie pentru rolul lui John Randall. Îl privi drept în ochi și-i spuse cu toată sinceritatea: Poți să o faci, Kenzie, și te voi ajuta. Te-ai simți mai bine dacă am rescrie anumite părți din scenariu?

– Te oferi să scoți asalturile sexuale și sentimentele complicate pe care le are Randall față de Mustafa?

Rainey oftă.

– Sunt elementele centrale ale poveștii. Motivul pentru care Randall este atât de tulburat și de chinuit când se întoarce acasă are legătură cu faptul că își descoperă propria ambivalență, care depășește mentalitatea rigidă a lumii. Dacă scoți asta, rămâi fără film.

– Atunci, găsește un actor căruia să-i placă să joace personaje chinuite.

Ea zâmbi ezitant.

– Dacă te necăjește ideea de-a accepta rolul, ar trebui să fii foarte convingător interpretându-l.

Exasperat, Kenzie începu să se plimbe încolo și încoace prin sufragerie. Rainey decorase casa în stilul ei propriu, fermecător de eclectic, dar încăperea i se păru prea mică. Sufocantă.

– Nu știi ce-mi ceri.

– Se pare că nu, dar îmi dau seama din reacția ta că depășește cu mult zona ta de confort. Ce te deranjează mai exact la poveste? E vorba despre ceva personal, cum ar fi faptul că trebuie să interpretezi un personaj atât de vulnerabil în timp ce eu regizez? Sau e vorba despre neliniște profesională, despre teama că vei da greș?

Kenzie ar fi vrut ca Rainey să nu mai acuze motive personale, chiar dacă ghicise foarte bine că ura ideea de-a deveni complet vulnerabil în fața ei. Și-așa îl cunoștea prea bine.

– Aspectele personale și cele profesionale se intersectează. Combinația dintre acest rol în particular și faptul că va trebui să lucrăm împreună e mai mult decât pot duce. Ți-ai creat o oportunitate grozavă. Nu-i da cu piciorul doar pentru că ai impresia că sunt o piesă esențială pentru succesul tău.

– Din păcate, chiar eşti.

El se întoarse spre ea.

– Momentul adevărului: eşti sigură că această convingere a ta că numai eu îl pot interpreta pe John Randall nu are nimic de-a face cu căsnicia noastră care se află pe punctul de-a se dezintegra?

Ea tresări, de parcă ar fi plesnit-o peste faţă.

– Crezi că toate astea sunt doar o scuză ca să petrec timp cu tine?

El zâmbi rece.

– Nu cred că e aşa simplu. Nu voi pretinde că înţeleg cum funcţionează mintea ta întortocheată. Numai tu ştii asta.

Ea se muşcă de limbă şi se gândi la întrebarea lui.

– Ţinând cont că faptul că am fost căsătoriţi m-a făcut să înţeleg mai bine talentul şi potenţialul tău, te vreau pentru film din motive personale. Şi... o părticică mică şi bolnavă din mine adoră ideea de-a lucra din nou cu tine. O parte mult mai mare din mine însă ar prefera să se ferească de camioane pe autostrada Santa Ana.

Ca de obicei, sinceritatea ei submină atitudinea lui defensivă. Mai încercă o dată:

– Recompensa potenţială a acestui film merită preţul psihic pe care îl vom plăti dacă lucrăm împreună?

– Eu cred că da, altfel nu ne-aş supune pe amândoi unei asemenea torturi. Îl privi cu ochii ei nestatornici şi puri, de un gri rece. Hai să luăm lucrurile pe rând, Kenzie. Nu te gândi la film per ansamblu. O zi de filmări se finalizează cu doar câteva minute de film utilizabil, şi sunt sigură că poţi îndura rolul câteva minute. Cea mai bună metodă de-a scăpa de teamă e să împarţi o poveste în sute de duble.

Avea dreptate. Dacă privea activitatea strict ca pe o meserie şi interpreta fiecare dublă pe rând, totul era mai uşor de realizat. Interpretarea unui rol nu trebuia să fie o chestiune personală, şi probabil că era mai bine să nu fie. Poate că actorii care studiaseră după

metoda americană simțeau nevoia de-a se îmbăia în apă înghețată înainte de-a juca o scenă de iarnă, dar nici un actor britanic bine instruit nu avea nevoie să o facă.

„Te amăgești singur." Nu putea ignora vocea aceea din mintea lui, care îi cunoștea toate slăbiciunile. Chiar se amăgea singur, dar era prins între ciocan și nicovală. Voise să o ajute pe Rainey, așa că își dăduse cuvântul fără să verifice cu grijă, în prealabil, proiectul. Nici prin cap nu-i trecuse că avea să fie vorba despre o poveste care îi dădea fiori.

Dar, dacă s-ar retrage acum, i-ar provoca daune enorme lui Rainey, idee care nu-i dădea pace. Trebuia să joace în nenorocitul ăla de film, oricât de dureros avea să fie tot procesul.

– Bine, ai câștigat, spuse el fără prea mare tragere de inimă. N-o să demisionez, dar să nu dai vina pe mine dacă nu voi reuși să mă ridic la nivelul așteptărilor tale, ca interpretare.

– Slavă Domnului! M-ai speriat de moarte. Se duse spre el și își puse mâna pe încheietura lui. Îmi pare rău că nu am administrat mai bine lucrurile. Ar fi trebuit să mă asigur că ai citit scenariul înainte să semnezi contractele.

– Eu sunt de vină.

Se uită la mâna ei, simțindu-i atingerea arzătoare. Dumnezeule, cât își dorea să o ia în brațe! Doar... să o țină în brațe, așa cum obișnuiseră să se îmbrățișeze cândva, la sfârșitul unor zile lungi și istovitoare.

Bineînțeles, era imposibil. Într-o zi, când focul pasiunii avea să se stingă și ea avea să se căsătorească cu altcineva, poate că aveau să se poată îmbrățișa ca amici, dar acum nu.

Se străduí să se îndepărteze de ea.

– Chiar dacă am încredere în judecata ta, la urma urmei, responsabilitatea de-a citi o lucrare îmi aparține.

– Dincolo de faptul că te îngrozește ideea de a-l interpreta pe Randall, ce părere ai despre scenariu? întrebă ea, ușor nesigură.

– Foarte emoţionant. Personaje bune, structură bună. Stil narativ clasic, care le-ar prinde bine tuturor filmelor. Mi-ar fi plăcut să îl văd pe, să zicem, Laurence Olivier în floarea vârstei, jucându-l pe Randall.

– L-aş fi solicitat pe el dacă ar fi avut treizeci de ani şi ar fi fost disponibil. Tu eşti a doua mea opţiune.

– Complimentele... te vor ajuta puţin. Vru să o complimenteze la rândul lui pentru munca ei, aşa că spuse: Dialogul e excelent. Foarte tăios şi britanic. Multe replici isteţe.

– Cea mai mare parte din dialog e luată din carte. Nu sunt scriitoare. Pur şi simplu am luat ce era mai bun din roman.

– Adaptarea unui roman într-un scenariu este tot o formă de artă. Ar trebui să te apreciezi mai mult.

– Mi-e destul de greu să o fac, când mă gândesc cât de nebună sunt să demarez un proiect atât de mare şi de scump fără a avea experienţă la regizat. Ţi-am spus că am insistat să am decizia finală?

El îşi dădu ochii peste cap.

– Nici nu-i de mirare că aveai nevoie de un actor celebru ca să obţii finanţarea. De ce n-ai încercat să produci filmul la o scară mai mică sau pentru televiziune? Ar fi fost mult mai uşor.

– Am vrut să fac cel mai bun film posibil şi să ajungă la un public cât mai larg. Se fac proiecte creative grozave pentru televiziunea prin cablu, dar bugetele şi audienţa sunt de obicei mai reduse. Varianta pe care am ales-o e mai dificilă, dar, dacă funcţionează, rezultatele vor semăna mult mai tare cu felul în care cred eu că ar trebui spusă povestea.

Kenzie se uită la peretele acoperit de un amalgam de tablouri, imagini tipărite înrămate şi obiecte plate, cum ar fi bătătoare de covoare vechi, şi spuse îmbufnat:

– De ce-a trebuit să aleg o profesie în care sunt înconjurat de oameni obsedaţi de creativitate?

– Pentru că eşti de-al nostru, bineînţeles, chiar şi atunci când încerci să te prefaci că actoria este doar o afacere.

Filmele sunt mult mai mult de-atât. Exprimă visuri, și speranțe, și temeri. La fel și actorii care joacă în ele, motiv pentru care ești cunoscut în toată lumea.

– Asta e partea proastă a succesului.

Unora dintre actori le plăcea ca femeile să îi implore să se culce cu ele, dar Kenzie nu se număra printre ei. Ura gândul că Dumnezeu știe câte femei – și bărbați – din lume aveau fantezii sexuale cu el.

Își luă rămas-bun și plecă, gândindu-se că venise hotărât să se retragă din proiect. Și totuși, iată-l în continuare dedicat filmului.

Ce naiba avea Rainey de îl făcea mereu să renunțe la intențiile lui?

După plecarea lui Kenzie, Rainey se trânti pe un scaun, tremurând toată. Preț de câteva minute îngrozitoare, crezuse că filmul ei era sortit pieirii. Nu înțelegea de ce Kenzie reacționase așa la scenariu, dar păruse cu adevărat tulburat. Ce ciudat! Nu era deloc un actor temperamental și își păstra mereu emoțiile pentru camera de filmat. Dar John Randall reușise să îl irite rău de tot.

Chiar dacă reușise să îl convingă să continue cu proiectul, își dădea seama că avea să fie nevoie să îl sâcâie constant. Asta era tot ce-i lipsea unui regizor debutant: un actor principal nervos, care mai și apărea în toate scenele din film.

Mai bine să ia fiecare zi pe rând. Probabil că avea să fie nevoită să îl încurajeze sau să îl amenințe pe Kenzie ca să continue, dar avea să îl facă să interpreteze grozav, oricât de greu ar fi.

Simțind nevoia să scape de frustrare și neliniște, Kenzie ieși de pe alee și vira spre est, adâncindu-se mai mult printre dealuri. La naiba cu ea! Încă îl fascinau pasiunea ei creativă și faptul că era dispusă să-și pună pielea la bătaie pentru lucrurile în care credea.

Reacția lui la imaginea ei pe film pălise în comparație cu impactul pe care îl avusese asupra lui când se

cunoscuseră la audiția ei pentru *Pimpernel*. Să joace cu Rainey era ca și cum ar fi jucat tenis cu un campion care îi anticipa fiecare mișcare și îi returna fiecare lovitură cu ceva în plus. Reușeau să își scoată reciproc la iveală ce aveau mai bun, atât pe plan profesional, cât și personal. Cu ea devenea o persoană nouă. Un bărbat aproape liber.

Se gândi la seara pe care o petrecuseră împreună după ce Rainey obținuse rolul. Cât de entuziasmat fusese să descopere un spirit compatibil în mod unic cu al lui, cum îl amețise senzația de familiaritate dintre ei, ca și cum s-ar fi cunoscut de zeci de vieți. Chiar dacă îl alarmase faptul că reușise să treacă de zidul lui de apărare de parcă nici n-ar fi existat, în noaptea aceea aproape că fusese suficient de nechibzuit încât să nu-i mai pese de asta.

O evitase intenționat înainte să înceapă producția. Următoarea lor întâlnire avusese loc la garderobă, unde li se luau măsurile pentru costumele pentru *Pimpernel*. Învești mântat ca Sir Percy, intrase în încăpere, unde designerul de costume își supraveghea asistentele, care plisau și prindeau zorzoane pe o cămașă și îi ajustau un jupon cu dantelă lui Rainey. Aceasta arăta delicios de provocator, chiar dacă veșmintele o acopereau mai mult decât îmbrăcămintea modernă.

– Desuurile tale par foarte autentice, spusese el.

Rainey zâmbise cu gura până la urechi.

– Pun pariu că ai aflat multe lucruri despre lenjeria de epocă cât ai lucrat la BBC. Trebuie să arate cum trebuie, deoarece vor apărea în film.

Inima lui Kenzie începuse să bată mai repede la gândul că avea să o dezbrace de cămașa aceea, chiar dacă la momentul respectiv aveau să fie înconjurați de echipa de producție.

– Ce-i drept, să fac o versiune televizată a *Les Liaisons Dangereuses* a fost ca un curs de lenjerie a secolului al optsprezecelea. Am descoperit că e mult mai incitant să dai jos strat cu strat, ca să descoperi femeia ascunsă sub ele.

– Serios? Mă gândeam că bărbaților li se pare foarte incitant când femeile poartă doar câțiva centimetri de nailon.

– Și asta e adevărat.

O tânără asistentă pusese un corset în jurul lui Rainey și începuse să strângă de șnururi.

– Și-acum urmează rochia de bal, domnișoară Marlowe.

Rainey icnise când corsetul se strânsese.

– S-ar putea să mor sufocată!

– Există o șmecherie la corsete, spusese Kenzie. Inspiră adânc în timp ce ea trage de șnururi și o să mai câștigi vreo doi centimetri de spațiu în rochie.

Ea luase numaidecât o gură bună de aer, care îi mărise pieptul și talia. Designerul de costume, care se afla în partea cealaltă a camerei, spusese pe un ton dezaprobator:

– Doi centimetri jumătate în plus la corset vor părea cinci centimetri pentru camera de filmat.

– Mai bine o actriță mai durdulie, dar vie, decât una slabă, dar moartă, ripostase Rainey.

Designerul se amuzase la gândul că Raine Marlowe ar putea fi considerată vreodată durdulie.

– Înțelegi de ce femeile din epoca aceea nu erau prea degajate. Își foloseau cea mai mare parte din energie ca să respire.

– Nici bărbații nu o duceau mult mai bine. Rainey se uitase la haina lungă de satin a lui Kenzie, la vesta cu dungi, la pantalonii strâmți și la cizmele înalte, lucioase, pe fața ei citindu-se mai mult decât un interes profesional. E uimitor cât de mult a durat până să se inventeze blugii și tricourile.

Kenzie făcuse o plecăciune cât mai curtenitoare.

– Ah, Marguerite, s-a sacrificat multă eleganță pe altarul acestui zeu meschin al confortului.

Ea își intrase numaidecât în rol. Cu o expresie aprigă, ridicase de pe o masă evantaiul din fildeș sculptat și îl fluturase apatic.

– Mă jur, milord, că reușești să mă eclipsezi, precum un păun măreț își eclipsează femela.

– Penajul meu are un singur scop – şi anume, să atragă cea mai dorită femeie din jur.

Îi atinsese impulsiv cu buzele ceafa zveltă expusă de părul ei prins sus. Avea pielea caldă, mătăsoasă şi fermă.

Ea se înfiorase şi icnise, pe faţa ei citindu-se dorinţă şi vulnerabilitate. Când el se dăduse în spate, se priviseră în ochi şi comunicaseră dincolo de cuvinte. Mesaje şi promisiuni.

Un afiş cu o ipostază asemănătoare în care se sărutau fusese folosit pentru a ilustra filmul. Transmitea o energie atât de tandră şi de erotică, încât sfârşise în dormitoarele a sute de şcolăriţe. Criticii comentaseră cum că scânteile de pe ecran dintre actorii principali din *Pimpernel* ameninţau să topească pelicula cinematografică.

Dar asta venise mai târziu. La momentul respectiv, Kenzie ştiuse doar că Raine Marlowe era ca un fluture de sticlă: delicată, puternică şi de-a dreptul fascinantă.

După o curbă strâmtă, nimeri pe o porţiune lungă de drum drept şi gol. Apăsă pedala de acceleraţie, crescând puterea motorului, dorindu-şi să fi avut timp să ajungă până la Mojave. Deşertul avea un efect purificator. Dar, momentan, trebuia să se mulţumească cu munţii Santa Monica.

Văzu nişte avertizoare luminoase în oglinda retrovizoare. La naiba! Înjură în sinea lui, apoi trase pe marginea drumului.

În spatele lui, un poliţist pe motocicletă frână, împroşcând un val de pietriş în urma lui. Verifică numărul de înmatriculare al lui Kenzie în calculator, după care se dădu jos de pe motocicletă şi se apropie fudul de maşină. Era, fără îndoială, bucuros că avea şansa să dovedească faptul că o insignă era mai puternică decât o maşină sport italiană. Kenzie coborî geamul din partea şoferului şi se resemnă cu ideea că avea să primească o binemeritată amendă pentru depăşirea vitezei.

– Ştiţi cu ce viteză conduceaţi, domnule? întrebă poliţistul aplecându-se spre maşina joasă, pe un ton mai

puțin politicos decât cuvintele pe care le folosise. Pe ecusonul lui scria „SANDOVAL".

– Nu chiar, dar cu siguranță mult prea rapid.

Ofițerul Sandoval, care părea destul de tânăr, nu păru impresionat de o încuviințare atât de rapidă.

– Aveți un dosar destul de curat, ținând cont de faptul că accelerați de parcă erați în căutarea unui culoar de aterizare.

– De obicei fac asta doar în locuri mai izolate.

Kenzie îi înmână permisul de conducere și talonul mașinii. Sandoval se uită la documente, după care se întoarse numaidecât și se holbă la el.

– Dumnezeule mare, sunteți Kenzie Scott!

Din moment ce știa deja asta, Kenzie încuviință ușor.

– Îmi plac foarte mult filmele dumneavoastră, domnule, spuse tânărul, lăsând bravura la o parte și părând acum de-a dreptul sfios.

– Mă bucur că vă plac, ofițer Sandoval.

– Mai ales cel în care ați jucat rolul unui polițist al cărui partener a fost ucis. Chipul i se întunecă. Felul în care ați lovit peretele după moartea lui... Exact așa se întâmplă și în realitate.

– Partenerul dumitale a fost ucis? întrebă Kenzie încet.

– Da. Polițistul își întoarse privirea. Ați făcut ca totul să pară atât de... real.

– Morțile din filme nu ar trebui ilustrate niciodată ca fiind lipsite de consecințe. E important să ne amintim tragedia și durerea pe care le implică.

Poate că în multe filme nu se mai practica asta, dar Kenzie nu uita niciodată să o facă. Nu acceptase niciodată un rol în care nu avea nimic mai bun de făcut decât să ucidă oameni, de parcă ar fi fost doar ținte într-un poligon, fără demnitate sau valoare.

– Oricine a scos vreodată un trup în flăcări dintr-o mașină știe cât de dureroasă și de mizerabilă e de fapt moartea. Sandoval își coborî carnețelul cu amenzi. V-ar deranja să îmi dați un autograf, domnule? Nu pentru mine, ci pentru soția mea. Și ea e o mare admiratoare a dumneavoastră.

– Bineînţeles că nu m-ar deranja. Kenzie scoase un carneţel din torpedou. Cum o cheamă?

– Annie Sandoval.

Kenzie scrijeli un mesaj.

– Poftim! Salutaţi-o pe Annie din partea mea.

– Mulţumesc, domnule Scott. Ofiţerul împături respectuos hârtia şi o vârî în buzunar. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule.

Poliţistul dădu să plece, când Kenzie întrebă:

– Cum rămâne cu amenda?

Sandoval zâmbi larg.

– De data asta, vă las să scăpaţi doar cu un avertisment. Vă doresc o zi bună, domnule Scott.

– La fel şi dumneavoastră, domnule ofiţer.

Kenzie aşteptă ca poliţistul să plece, după care se urni şi el din loc, cu o grimasă pe faţă.

Nu cerea niciodată un tratament special. Nu era nevoie să o facă.

capitolul 5

Val se încruntă după ce închise telefonul. De parcă Rainey nu avea şi-aşa destule probleme. Apăsă un buton de apelare automată. Câteva clipe mai târziu, cineva îi răspunse în California:

– Bună ziua, biroul lui Raine Marlowe.

Val îi recunoscu vocea şi îi spuse:

– Salut, Rainey. Credeam că va răspunde supusul tău credincios. Probabil ai un catralion de lucruri de rezolvat acum, că sunteţi pe punctul de-a începe producţia.

– Emmy avea programare la medic, aşa că răspund eu la telefon. Eu, designerul de producţie şi managerul de locaţii britanice dăm telefoane ca disperaţii ca să găsim un alt conac pentru soţii Randall, pentru că cel pe care aveam de gând să îl folosim a ieşit din discuţie.

– Sunt sigură că Anglia e plină de conace arătoase.

– Da, dar avem nevoie de unul care să fie aproape de bază, altfel ne-ar costa timp și bani ca să ne deplasăm în altă locație pentru scene.

Val își aminti că nu o sunase ca să discute despre film, așa că îi spuse:

– Am niște vești proaste din Baltimore, Rainey.

– Of, nu! S-a întâmplat ceva cu Kate, cu Rachel sau cu Laurel?

Val ar fi trebuit să își dea seama că Rainey avea să se gândească numaidecât la vechea lor gașcă, la „Cercul de prietene" format în școală.

– Suntem bine, dar bunicul tău a avut un accident de mașină grav. Cred că prognoza nu e prea bună. Mă gândeam că ai vrea să știi.

Urmă o tăcere lungă, după care Rainey spuse:

– Da, bănuiesc că așa e. Bunica te-a rugat să mă suni?

– Nu, deloc. M-am întâlnit din întâmplare cu ea la supermarket, și pare la fel de respingătoare ca întotdeauna. O prietenă care lucrează la spital a văzut că bunicul tău a fost dus acolo și m-a anunțat, ca să te pot suna și pe tine. Se pare că bunica ta nu s-a mișcat de lângă patul lui.

– După mai bine de cincizeci de ani de căsnicie, până și pe o stoică precum buni o întristează perspectiva de a-și pierde soțul. Urmă o altă perioadă de tăcere. Crezi c-ar trebui să vin la Baltimore, nu-i așa?

– Tu hotărăști. Pur și simplu n-am vrut să afli de starea lui când ar fi fost... prea târziu.

Rainey oftă.

– Mereu a fost prea târziu pentru mine și bunicii mei. Mă cred piază rea. În două zile, trebuie să fiu în New Mexico să începem filmările, și sunt ocupată până peste cap cu crize de ultimă oră. Ce sens ar avea să îi vizitez? Crezi că o să mă împac cu bunicul meu pe patul lui de moarte?

– Mă îndoiesc. Astfel de lucruri se întâmplă mai mult la Hollywood, nu în viața reală. Dar... cred că ar trebui să vii, pentru că, dacă nu o faci și el moare, mai mult ca

sigur vei regreta că nu ai venit. Bunicii tăi au fost cu tine la fel de reci ca niște pești congelați, dar nu au fost răi. În felul lor, s-au descurcat cum au știut mai bine.

– Fir-ai să fii, Val, spuse Rainey, cu voce tremurândă. Cred că ești letală când susții un caz în tribunal. Fie, o să vin. Aș putea lucra în timpul călătoriei, așa că n-o să pierd prea mult timp. Dar mă ții la tine. O să am nevoie de un chip prietenos dacă tot îmi vizitez bunicii.

– Știi că ești mereu bine-venită aici, Rainey. O să te iau de la aeroport.

– Nu e nevoie. O să închiriez o mașină, spuse Rainey, apoi continuă pe un ton mai vioi: Măcar o să vă văd pe tine și pe Kate, poate și pe Rachel, așa că există și o parte bună.

– Ne vedem curând.

Val închise telefonul. Se bucura că prietena ei venea în Baltimore, dar îi părea rău de motiv.

Rainey ar fi trebuit să lucreze pe laptop în timp ce mașina închiriată o ducea direct la spitalul suburban unde era tratat bunicul ei, dar, imediat ce aterizase, nu mai reușise să se concentreze. Își tot amintea de primul zbor spre Baltimore, pe când avea șase ani.

După succesul spectaculos al lui Clementine și moartea ei tragică, soții Marlowe o moșteniseră pe fiica ei ilegitimă, al cărei tată era necunoscut și al cărei nume legal era Rainbow. Rainey se îmbarcase în avion în Los Angeles, neescortată, și o însoțitoare de zbor cu voce blândă avusese grijă de ea în timpul zborului.

Se mutase atunci de la vară la iarnă, atât fizic, cât și metaforic. Vânturi reci de februarie clătinau pasajul mobil, în timp ce însoțitoarea de zbor o conducea spre terminal, dar mult mai reci erau chipurile soților Marlowe, care veniseră după nepoata lor, pe care nu o cunoscuseră niciodată. Strângând tare în brațe un ursuleț de pluș alb, Rainey se holbase la bunicii ei, nevenindu-i să creadă că acum le aparținea lor. Ambii erau zvelți și stăteau cu spatele drept, cu o expresie de dezaprobare neclintită pe chip.

– E roșcată, ca mama ei, spusese William încruntându-se ușor.

– Nu e chiar la fel de roșcată. Măcar atât, răspunsese soția lui. Nu seamănă chiar așa tare cu Clementine. Ce micuță și slăbănoagă e! Mă întreb cine o fi tatăl ei.

Rainey strânsese mai tare ursulețul alb în brațe, și o podidiseră lacrimile. Un semn de afecțiune cât de mic din partea familiei Marlowe ar fi cucerit-o pentru totdeauna. În schimb, se alesese doar cu o replică aspră:

– Haide, copilă. Să mergem acasă. Virginia se uitase la soțul ei. Nu pot să-i spun pe numele ăla bizar pe care i l-a pus maică-sa.

Și nici nu o făcuse. Pe toată perioada în care locuise cu ei, bunicii ei i se adresaseră cu „tu" sau „ea". În primele săptămâni petrecute în Baltimore, adormise plângând în fiecare noapte.

Când devenise adult, ajunsese să le respecte corectitudinea. Nu o doreau, așa cum nici ea nu îi dorea pe ei, dar fuseseră conștiincioși. O hrăniseră și o îmbrăcaseră bine și nu o abuzaseră niciodată fizic, nici măcar în perioada ei de rebeliune din timpul liceului. Și, din fericire, o înscriseseră la școala locală de quakeri, unde primise o educație bună, bazată pe principii morale.

La Friends' School, Rainey le cunoscuse pe fetele care aveau să devină adevărata ei familie. Petrecea mai mult timp cu Val, Kate, Rachel și Laurel decât cu bunicii ei. Treptat, învățase să se joace, să râdă cu prietenele ei și să aibă încredere în Julia Corsi, mama cea calmă a lui Kate, atunci când avea nevoie de sfaturi femeiești.

Asemenea lui Clementine, își luase zborul cât mai departe și mai repede, imediat ce fusese suficient de matură pentru a o face. Fără îndoială că bunicii ei se simțiseră ușurați. Îi anunța din când în când dacă își schimba adresa și numerele de telefon, ca să o poată contacta în caz că voiau, dar nu o făcuseră niciodată. Nici nu o felicitaseră când se căsătorise. O dovadă de clarviziune din partea lor, probabil.

Îi văzuse o singură dată de când se mutase în California, cu un an în urmă, când venise la Baltimore pentru a doua căsătorie a lui Kate. Se hotărâse să facă un efort şi să îi viziteze. Aceştia o primiseră surprinşi şi aparent deloc încântaţi. Plecase după o jumătate de oră – fusese o vizită politicoasă, dar care o făcuse să se simtă inconfortabil şi să se întrebe de ce se sinchisise să treacă pe la ei.

Aproape se întunecase când maşina parcă în faţa centrului medical Greater Baltimore Medical Center, un complex întins de clădiri înconjurate de dealuri şi copaci. Rainey şi-l amintea foarte bine. Obişnuia să ajungă în mod regulat la urgenţe după ce cădea din copaci sau era lovită cu o bâtă de lacrosse – şi după alte asemenea aventuri. Fusese o povară pentru bunicii ei, care plănuiseră să se pensioneze în linişte.

Spitalul părea un labirint, dar Rainey reuşi să ajungă în salonul bunicului ei, greşind doar de câteva ori drumul. Se opri în pragul uşii. William Marlowe stătea nemişcat, ca o statuie de ceară, singurele semne de viaţă fiind înregistrate de monitoare. Virginia stătea lângă el, cu ochii închişi şi trasă la faţă din cauza oboselii, dar ţinându-şi spatele perfect drept.

Cum de reuşiseră William şi Virginia Marlowe să dea naştere unei fete atât de pline de viaţă şi de vibrante precum Clementine? Pe la unsprezece ani, pe când explora podul într-o zi ploioasă, Rainey găsise o fotografie veche cu mama ei în perioada sa de adolescenţă, în care făcea parte dintr-un cor de biserică. Chiar şi îmbrăcată cu o robă, părul roşcat al lui Clementine şi formele ei voluptuoase o făceau să pară mai degrabă o păcătoasă decât o sfântă. Rainey luase fotografia şi o ascunsese în cutia ei cu comori. Încă o avea.

– Buni, zise Rainey încet.

Virginia tresări şi deschise ochii.

– Ce cauţi aici?

– M-a sunat prietena mea, Val Covington, când a auzit că bunicul a avut un accident. Rainey se uită la figura lui prelungă, aproape la fel de albă precum pernele. Chiar şi în somn, părea inflexibil. Cum se simte?

Bunica ei ridică din umeri.

– E încă în viață, spuse ea pe un ton sec, ce nu îi putea însă ascunde disperarea.

Rainey simți un fior neașteptat de milă. Relația dintre bunicii ei fusese atât de privată, încât presupusese mereu că rămâneseră împreună din obișnuință și pentru că așa se cuvenea, dar în privirea Virginiei se putea vedea o durere reală.

– Știe unde se află?

– Știe că eu sunt aici, dar cam atât, cred.

Virginia își frânse mâinile, semn al unei neliniști ce nu o caracteriza.

– Atunci hai cu mine la cantină. Tocmai am aterizat, așa că ar trebui să mănânc ceva, și pun pariu că nici tu n-ai prea mâncat de la accident.

Virginia se uită la soțul ei, gata să protesteze. După care oftă și spuse:

– Cred că ai dreptate. Trebuie să îmi păstrez forțele.

Se ridică, fiind cu câțiva centimetri mai înaltă ca nepoata ei. Apoi ieșiră din salon și străbătură coridorul. Probabil se răspândise vestea sosirii lui Raine Marlowe, deoarece mai multe asistente și infirmiere se strânseseră la biroul de pe palier, dar nimeni nu o abordă și nu îi ceru un autograf. Rainey le era recunoscătoare pentru tactul de care dădeau dovadă.

Reuși să mănânce doar niște supă de legume și câțiva biscuiți sărați, dar se bucură că bunica ei își luase o porție sănătoasă de friptură de vită și piure de cartofi. Femeia părea mult prea slabă. Chiar dacă nu fuseseră niciodată apropiate, relația lor fusese mai relaxată decât cea dintre Rainey și bunicul ei. Faptul că o vedea pe Virginia atât de vulnerabilă stârnea în Rainey dorința de-a fi mai protectoare.

Așteptă până bunica ei împinse la o parte farfuria pe jumătate mâncată, apoi întrebă:

– Ce s-a întâmplat, mai exact? Și ce spun doctorii?

Virginia se întristă.

– Se ducea să joace golf și un șofer beat s-a izbit cu mașina de a lui. La nouă dimineața!

– Cât de grav rănit e?

– Are răni adânci şi oase rupte, i-a cedat un plămân şi s-a lovit la cap.

– Rana de la cap e gravă?

– O contuzie. Nu e chiar gravă. Virginia îşi luă ceaşca de ceai. Dar, când i-au făcut tomografie pentru rănile de la cap, au descoperit un anevrism care s-ar putea rupe oricând.

– Am... înţeles. Dar, la fel de bine, s-ar putea ca anevrismul să nu creeze probleme multă vreme, nu-i aşa? Poate chiar ani de zile?

– Doctorul lui William pare să creadă altceva în cazul de faţă. După el, ar trebui să mă pregătesc pentru ce-i mai rău.

Rainey se încruntă. Poate că nu era treaba unui doctor să ofere speranţe deşarte, dar nici n-ar fi trebuit să-i facă pe pacienţi să se simtă condamnaţi pe viaţă. Viaţa era nesigură şi speranţa ar putea avea un efect vindecător.

– Aţi cerut o a doua părere?

– N-am avut timp de asta.

Rainey se gândi la un prieten de-al ei, un chirurg din New York, care îi datora o favoare.

– Te-ar deranja dacă l-aş suna pe un neurochirurg pe care îl cunosc?

Virginia ridică din umeri – un gest prin care nici nu încuviinţa, dar nici nu dezaproba.

– Atunci o să-l sun.

– Am înţeles că divorţezi de soţul tău, vedeta de cinema.

Rainey tresări.

– Da. E un divorţ amiabil, aşa că nu va face subiectul vreunor ştiri lugubre.

– Actorilor de la Hollywood ar trebui să li se interzică să se căsătorească. Mai ales între ei. Băutură, droguri, orgii. Virginia clătină din cap cu înverşunare. Deşi presupun că sunteţi obişnuiţi cu astfel de lucruri.

Rainey se strădui să nu izbucnească şi spuse:

– Kenzie e englez, iar ei au tendința să nu fie la fel de nebunatici ca vedetele americane. Nici unul din noi nu consumă droguri și bem destul de rar, mai mult din motive sociale. O singură dată s-a nimerit să dau peste ceea ce s-ar putea numi orgie, la o petrecere, și am plecat imediat. Nu putea să vorbească și în locul lui Kenzie în această privință, dar, din câte bănuia ea, orgiile nu erau pe gustul lui. Suntem oameni, nu stereotipuri.

– Fără droguri? spuse bunica ei, nevenindu-i să creadă.

– Mama a murit din cauza unei supradoze. N-am fumat nici măcar marijuana în toată viața mea.

– Înseamnă că ești înțeleaptă. Virginia înghiți și ultima gură de ceai. Trebuie să mă întorc la William.

– Pot să te ajut cu ceva, buni?

Bunica ei ridică din nou din umeri.

– Ne-am descurcat foarte bine și fără tine. Nu avem nevoie de nimic momentan.

Rănită, Rainey izbucni:

– De ce mă urâți atât de tare? Am încercat din răsputeri să nu fiu o povară pentru voi. Să... să vă fac să fiți mândri de mine, pentru notele luate la școală și pentru activitățile la care participam. Dar, oricât de bine m-aș fi descurcat, am știut mereu că nu m-ați vrut. Motivul a fost convingerea voastră cum că, de fapt, copilul trebuie să plătească pentru păcatele mamei?

Pentru prima dată, bunica ei se uită fix la ea și spuse:

– Nu te-am urât și cu siguranță nu ar fi fost corect să te învinuim pentru comportamentul lui Clementine. Dar e adevărat că nu te-am vrut. Ne-am simțit amândoi prea bătrâni ca să ne mai descurcăm cu un copil. Ezită, apoi adăugă cu durere: Ne-ai amintit de cel mai mare eșec din viața noastră.

Uimită de răspunsul sincer al bunicii ei, Rainey întrebă cu ezitare:

– Clementine?

Virginia încuviință.

– S-a născut târziu, după ce renunțaserăm la speranța de-a mai avea un copil. Era... era ca o flacără, plină de

viață și imposibil de strunit. Am încercat din răsputeri să o creștem așa cum avea nevoie, dar am dat greș. Când a renunțat la facultate ca să intre într-o trupă rock, am știut că era condamnată. Poate nu chiar imediat, dar că la asta avea să se ajungă în cele din urmă.

Rainey înghiți în sec.

– Cred că avea o tendință înnăscută spre autodistrugere. Mă îndoiesc că ar fi reușit cineva să o vindece.

– Este de datoria părinților să își crească copiii cum trebuie! În privirea albastră și ștearsă a bunicii ei se putea citi durere. Dar nu am reușit să o facem, și nu avea nici treizeci de ani când a murit.

Rainey nu o mai văzuse niciodată pe bunica ei atât de sentimentală. Pe punctul de-a izbucni în lacrimi, întrebă:

– De ce nu mi-ați arătat cât de mult ați ținut la ea? A fost mama mea. Am... am fi putut să o plângem împreună.

– Semănai cu Clementine suficient de mult încât să ne provoci durere, dar erai și o mică străină, cu trăsături complet diferite. Așa că am dat din nou greș.

Oricât de dureroasă ar fi fost conversația, pentru prima dată în viața lor, chiar vorbeau una cu cealaltă.

– Nu ați dat greș în totalitate. Nu am tendințe de autodistrugere, ca mama.

– Dar tot străină ești.

Rainey nu își mai putu controla amărăciunea.

– Cine e de vină pentru asta?

– Noi. Chipul Virginiei părea palid în lumina dură din încăpere. Până să ajungi în Baltimore, nu mai aveam ce să-ți dăruim.

– Cum rămâne cu ziua de astăzi? Îți pare rău că am venit?

– Nu. Ești singura nepoată a lui William. Ai făcut bine că ai venit. Se ridică și își împinse scaunul în spate. Trebuie să mă întorc la el. Ai putea să pleci. Asistenta spunea că se va trezi abia peste câteva ore.

Nu putea ignora un apropo atât de direct. Rainey își înăbuși un oftat și se ridică.

– Mai vin mâine-dimineață, înainte să plec.

capitolul 6

Pe drum spre casa lui Val, Rainey îl sună pe doctorul Darrell Jackson din New York. Din fericire, acesta era acasă și răspunse pe linia privată. Rainey îi auzi vocea profundă și spuse:

– Bună, Darrell. Sunt Raine Marlowe. Ce mai fac Sarah și copiii?

– Raine! Mă bucur să te aud. Sunt bine. Bobby a mai crescut cincisprezece centimetri de când l-ai văzut ultima dată. Ce mai face actrița mea preferată?

– Mă tem că trebuie să-ți cer o favoare enormă.

– Poți să-mi ceri orice îmi stă în puteri, răspunse acesta. Apoi adăugă pe un ton mai blând: N-o să uit niciodată că ai venit să o vizitezi pe mama. A murit cu zâmbetul pe buze datorită ție.

– Zâmbea pentru că era foarte mândră de copiii și de nepoții ei.

Angie Jackson muncise din greu ca menajeră, ca să își crească copiii. Toți merseseră la facultate cu bursă, încurajați de ea. Ar fi meritat să ajungă la nouăzeci de ani răsfățată de familia ei care o adora, dar soarta nu fusese prea blândă cu ea.

Angie era pe moarte când Darrell sunase la biroul lui Rainey și spusese că Raine Marlowe era actrița preferată a mamei lui și întrebase dacă ar fi dispusă să o viziteze. Din moment ce Rainey se afla în New York City pentru filmări, îi fusese ușor să-i îndeplinească dorința. Prima vizită fusese din pur altruism. Celelalte șase veniseră ca o consecință a faptului că nu aveai cum să nu o iubești pe Angie Jackson. Ce bine ar fi fost dacă William și Virginia Marlowe ar fi avut măcar o zecime din căldura lui Angie!

– Care-i problema, Raine?

Îi descrise succint rănile suferite de bunicul ei și îi spuse despre anevrism.

– Nu știu dacă vei putea ajuta în vreun fel, dar poate te-ai descurca mai bine cu ceea ce pare inoperabil pentru neurochirurgii mediocri de duzină.

– Nu sunt Dumnezeu, dar, dacă îmi trimiți tomografiile, mă pot uita peste ele.

– Mersi. Dacă tu nu ne poți ajuta, atunci nimeni nu poate.

– Cred că nu m-ai auzit când ți-am spus că nu sunt Dumnezeu. Vom vedea.

După ce încheiară convorbirea, Rainey o sună pe Emmy în California, să se ocupe de trimiterea tomografiilor. Oare cum supraviețuise înainte să se inventeze telefonul mobil?

Se lăsă pe spate pe banchetă, istovită. Tresări când auzi telefonul. Retractă gândurile anterioare cu privire la telefoane și răspunse.

– Alo?

– Cum te simți? întrebă Kenzie. Am sunat la Emmy, și ea mi-a spus că bunicul tău a avut un accident. Îmi pare rău. Trebuie să fie greu pentru el și pică foarte prost pentru tine.

Ca întotdeauna, vocea lui profundă și frumoasă o alina.

– Nu știu ce caut în Baltimore, ținând cont că mereu și-a dorit să dispar din viața lui.

– Oricât de dificilă a fost relația dintre tine și bunicii tăi, ești legată de ei, și legăturile sunt ca o ancoră în viața noastră.

– Așa e. În plus, prietena mea, Val, pe care ai cunoscut-o și tu, roșcata aia sexy, m-a făcut să cred că m-aș simți vinovată dacă aș fi ales să nu vin. De fapt, mă bucur că am venit. Tocmai am trecut pe la spital, și aproape că am purtat o conversație reală cu bunica mea. Doar pentru asta și tot a meritat să zbor jumătate de țară.

– Așa e.

I se părea ei sau Kenzie era melancolic? Avea sute de povestiri pline de culoare despre tatăl lui, colonelul – sau poate vicontele –, și mama lui, care fusese debutanta anului – sau poate o femeie pricepută la vânătoare renumită în Kenya. Dar, în caz că avea și rude reale, Rainey nu le cunoscuse niciodată. Era un bărbat fără trecut. Era unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun: și ea avea doar jumătate de trecut.

– Uneori mă întreb cine a fost tatăl meu și ce rude am din partea lui, spuse ea tărăgănat. Probabil că am verișori, poate chiar frați și surori vitrege. Oare mi-ar plăcea de ei, dacă i-aș cunoaște? Dacă am nevoie de un transplant de măduvă, oare s-ar potrivi vreunul? Dar nu știu. Și nu voi ști niciodată.

– Te-ai gândit vreodată să angajezi un detectiv particular ca să îți găsești tatăl?

Rainey se holbă la străzile întunecoase, care încă îi păreau cunoscute, chiar dacă trecuseră mai bine de doisprezece ani de când plecase.

– Cred că nici măcar mama nu știa cine era. A dus o viață foarte libertină, în stilul rock-and-roll al anilor '70. Probabil sunt mulți candidați pentru postul donatorului de spermă care m-a creat cu atâta lejeritate.

Oare mama ei se bucurase să aibă un copil? Rainey nu știa nici măcar asta.

– Poate că a avut mai mulți iubiți în perioada în care ai fost concepută, dar cu siguranță vorbim de un număr finit. Cinci? Zece? Douăzeci? Se pot face investigații. Dacă găsești un candidat probabil, ei bine, în zilele noastre, cu un test ADN poți confirma paternitatea.

– Nu m-am gândit niciodată să fac cercetări.

Știind ce viață promiscuă dusese mama ei, i se părusе mereu o pierdere de vreme să își caute tatăl. Totuși, Kenzie avea dreptate: numărul de candidați nu putea fi chiar atât de mare. Chiar dacă și-ar fi găsit tatăl, ar fi fost nerealist din partea ei să se aștepte la o îmbrățișare călduroasă de la un bărbat care probabil că nici măcar nu știa de existența ei. Și, cu toate acestea...

– Probabil că aș regreta dacă l-aș căuta.

– Poate că măcar ai reuși să îți satisfaci curiozitatea.

Rainey decise să se mai gândească la asta, după care schimbă subiectul:

– Ești pregătit să începi filmările?

– Mai pregătit ca oricând, spuse el fără tragere de inimă.

– Te ajută modificările pe care le-am făcut la scenariu?

– Puțin.

Ce bine ar fi fost să-i pese de film. Era profesionist, aşa că avea să interpreteze bine, dar era posibil să o facă fără să pună suflet, ceea ce ar fi fost aproape la fel de rău. Ei bine, era treaba regizorului să îndrume, să amenințe, să bruscheze sau să facă orice altceva era necesar ca să obțină cea mai bună interpretare posibilă de la actori.

Până la sfârşitul filmului *The Centurion*, avea să ştie cât de bine se pricepea la regizat.

– Atunci ne vedem săptămâna viitoare în New Mexico.

– S-ar putea să vin cu o zi sau două mai înainte să începeți să filmați partea mea. Am terminat treaba care mă ținea ocupat.

Şi lui Kenzie nu îi plăcea deloc să stea degeaba.

– Dacă te hotărăşti să vii mai repede, anunță-ne – pe mine sau pe Emmy –, ca să îți pregătim apartamentul.

Kenzie îi mulțumi şi închise. Fusese drăguț din partea lui să sune. Cum de era posibil ca un bărbat atât de sensibil din atâtea puncte de vedere să fie un soț inacceptabil?

Ce întrebare prostească! Ştiuse de la bun început că mariajul lor nu avea să dureze. Greşise că îi acceptase cererea în căsătorie. Ar fi trebuit să se mulțumească pe atunci cu o aventură, după care să se despartă fără să sufere prea mult.

Dar poate că avea dreptate în ceea ce îl privea pe tatăl ei. Căsnicia ei se încheiase, începea o nouă aventură care ar fi putut să-i schimbe cariera... Ba chiar purtase o conversație reală cu bunica ei. Poate că venise momentul să vadă dacă îşi putea găsi tatăl. Probabil nu avea prea mari sorți de izbândă, după atâția ani, dar oricum şansele aveau să scadă şi mai mult cu timpul. Dacă ar fi reuşit, aşa cum spusese şi Kenzie, măcar şi-ar fi satisfăcut curiozitatea.

Maşina opri în fața casei frumoase din cărămidă roşie a lui Val, în apropiere de Universitatea Johns Hopkins. Era un cartier paşnic, cu copaci bătrâni şi curți îngrijite. Primitor. La doar câteva secunde după ce apăsă pe sonerie, prietena ei o îmbrățişa deja cu putere.

– Mă bucur foarte mult să te văd, spuse Val cu o voce plină de căldură. Cum te simți?

– Obosită. Rainey o luă pe după umeri pe prietena ei și intrară în casă. Din moment ce porți un costum bleumarin și părul ți-e strâns bine, presupun că tocmai ai ajuns acasă.

– Am intrat pe ușa din spate cu vreo treizeci de secunde înainte să suni tu. Val își dădu jos haina și o aruncă pe spătarul unui scaun, după care își smulse niște agrafe de păr, eliberându-și cârlionții roșcați. Ce vrei? Vin sau înghețată?

– Înghețată, cât mai hipercalorică.

– O să-ți pregătesc o *Sinner's Special*. Val clătină din cap. Cum de reușește o dependentă de înghețată ca tine să fie atât de slabă?

– Ți-i minte că eram slăbănoagă și în copilărie? Numai piele și os? Am noroc că acum se poartă asta.

– Să fii slabă, da. Dar nu schiloadă.

Val se duse în bucătărie. Rainey se așeză, și pisica neagră a prietenei ei îi sări în poală și începu să toarcă. O scărpină pe capu-i acoperit cu blană mătăsoasă și începu să se destindă. O pisică era mai bună ca un psihoterapeut.

Înghețata de cafea cu sos de caramel fierbinte, nuci și frișcă îi fu și mai de folos în timp ce-i relata prietenei ei vizita la spital.

– Să sperăm că Darrell Jackson îl poate ajuta pe bunicul meu. Nu mi-ar fi foarte dor de el dacă moare, dar lui buni cu siguranță i-ar fi.

– Pentru succes, sau pentru un miracol, indiferent de care din ele e nevoie. Val luă o lingură de înghețată cu sos de caramel. Doamna Marlowe a fost impresionată de prietenia ta cu unul dintre cei mai celebri neurochirurgi din America?

– N-am discutat despre asta. Rainey se gândi că Virginia Marlowe n-ar fi fost impresionată nici dacă nepoata ei ar fi fost neurochirurgul în cauză. Ție cum îți merge?

Val se întoarse pe o parte în fotoliu şi îşi puse picioarele peste un braţ al acestuia. Micuţă şi cu forme, părea mai degrabă genul de fată care iese din tortul cuiva, nu un avocat cu mintea brici.

– La fel. Am început să mă satur să fiu singură, dar de luni de zile nu am întâlnit pe nimeni care să mă tenteze să renunţ la burlăcie.

– Pare o treabă serioasă.

Val închise ochii, expresia de nestatornicie de pe chipul ei fiind înlocuită cu una de nefericire.

– Chiar e, Rainey. Am început să cred că sunt incapabilă să am o relaţie normală, sănătoasă.

– Nu poate fi adevărat, Val. Eşti caldă, deşteaptă, amuzantă şi bună. Ai mulţi prieteni care te apreciază. Doar că încă nu ai găsit bărbatul potrivit.

– Tocmai asta-i problema, spuse Val, pe un ton autoironic. Judecata mea în materie de bărbaţi e îngrozitoare. Dacă întâlnesc un tip care pare diferit, adică drăguţ, dedicat, interesat de o relaţie, mă jur pe ce am mai sfânt că se dovedeşte a fi alcoolic, sau îndrăgostit de fosta lui soţie, sau un Don Juan compulsiv, sau cine ştie ce ratat.

Rainey auzise suficiente poveşti despre iubiţii pe care îi avusese Val de-a lungul timpului ca să ştie că zicea adevărul.

– Aş vrea să pot spune ceva util, dar nici istoricul meu nu e prea grozav.

– Stai mai bine ca mine. Val mângâie pisica pestriţă care i se alătură pe fotoliu. De fapt, celibatul are şi punctele lui bune. E bine când emoţiile mele nu o iau razna, şi, cum am două pisici, nu sunt nevoită să dorm singură.

Începură să vorbească vrute şi nevrute, aşa cum făcuseră în mod regulat în ultimul sfert de secol. În lunile care trecuseră de la separarea lui Rainey de Kenzie, vorbiseră şi mai mult decât de obicei, pentru că Val avusese timpul, disponibilitatea şi înţelegerea de care se putuse bucura Rainey. I-ar fi fost mai greu să discute cu Kate Corsi, care deborda de fericire de când se recăsătorise, cu un an în urmă.

Trecură de la înghețată la chardonnay și vorbeau aprins despre aromoterapie, când sună telefonul lui Rainey. Aceasta strâmbă din nas și îl scoase din buzunar.

– Cred că ar trebui să răspund. Alo?

– Bună, Raine. Era Emmy. Am vești bune și vești proaste. Pe care să ți le spun mai întâi?

Se încruntă când simți încordarea din vocea lui Emmy.

– Începe cu cele bune.

– Tomografiile bunicului tău sunt pe drum spre New York, livrate prin curier. Probabil că doctorul Jackson le va putea studia mâine-dimineață, la prima oră.

– Chiar că sunt vești bune. Care sunt cele proaste?

Emmy inspiră adânc.

– Sunt însărcinată din nou. Sarcina nu are decât patru luni, dar doctorul spune că nu mă pot deplasa cu tine. Munca e prea extenuantă. Risc să pierd și sarcina asta dacă nu mă potolesc.

Rainey se abținu să nu înjure. Emmy era mâna ei dreaptă, și se bazase pe ajutorul ei în timpul filmărilor. Dar Emmy pierduse deja două sarcini, iar ea și soțul ei își doreau cu disperare un copil. Încercând să pară entuziasmată, îi spuse:

– Ce vești grozave! Din moment ce ești deja în luna a patra, sunt sigură că bebelușul va ajunge la termen, dar bineînțeles că nu îți poți asuma riscuri.

Emmy spuse cu voce sugrumată:

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Rainey. Aveam de gând să încercăm din nou după ce terminam de filmat *The Centurion*, dar s-a întâmplat pur și simplu.

Rainey simți un fior puternic și ticălos de invidie. Ce minunat trebuia să fie să ai un soț iubitor care își dorea copii. Ei bine, Emmy o merita.

– Munca la locație e cruntă. Doctorul tău are dreptate să-ți interzică. Pot găsi o altă asistentă, chiar dacă nu va fi la fel de bună ca tine.

– Aș putea să mă ocup în continuare de biroul din Los Angeles. Ar ajuta?

– Ar fi grozav, cu condiția să nu muncești prea mult. Am putea redirecționa apelurile și e-mailurile la tine acasă, ca să poți lucra de acolo și să te odihnești cât de mult ai nevoie.

– Ar fi grozav. Emmy se străduiește să nu izbucnească în lacrimi. La naiba! De când am rămas însărcinată, plâng tot timpul. Îți mulțumesc pentru înțelegere, Rainey. Mai că mi-a fost teamă să-ți spun.

– Bebelușii sunt mai importanți ca afacerile. Îmbrățișează-l pe David din partea mea și felicită-l.

Rainey oftă, apoi își luă rămas-bun și închise telefonul.

– Să înțeleg că Emmy e însărcinată și nevoită să rămână acasă? întrebă Val.

Rainey încuviință.

– E grozav pentru ea, bineînțeles, dar momentul e groaznic, din punctul meu de vedere. Mă bazam pe ea să mă păzească în timpul filmărilor. Măcar se va ocupa în continuare de birou, dar acum va trebui să găsesc o asistentă pricepută care să mă însoțească la filmări.

– Ai trecut peste obstacole mai rele ca pierderea unei asistente. Val umplu paharele cu vin. Mai ia niște chardonnay, să mai aplaneze șocul. Sau crezi că e nevoie de o a doua porție de sos de caramel?

– Situația nu e chiar atât de gravă. Rainey se uită la prietena ei prin paharul de vin. Era plăcut că i se putea văicări lui Val.

Stai așa! Val! Era o idee absurdă – sau poate de-a dreptul genială.

– Val, nu vrei să o înlocuiești pe Emmy?

– Eu?! țipă Val. E absurd. Sunt avocată, nu producătoare de film. Cred că sunt sute de asistente personale care ar profita de ocazia de-a lucra cu tine. Oameni cu experiență în producție.

Încălzită de la vin și de entuziasm, Rainey se trase pe marginea canapelei și se aplecă în față.

– Nu-ți subestima experiența. M-ai vizitat pe numeroase platouri de filmare, ai fost ajutorul meu de nădejde

în timpul pregătirilor pentru *The Centurion* și ești una dintre cele mai organizate persoane pe care le cunosc.

– Am deja o slujbă! Nu pot să-mi iau pur și simplu tălpășița.

– Este vorba doar despre vreo două luni. Mi-ai spus mai devreme că ai o grămadă de zile de concediu nefolosite. Rainey zâmbi răutăcios. E timpul să pui piciorul în prag, Valentine. Mereu te plângi că nu-ți place să fii avocată. Sau ai reușit să te debarasezi de impulsivitatea ta celebră?

– Sper că nu, dar... dar cum rămâne cu pisicile mele? spuse Val și o strânse așa de tare pe cea pestriță în brațe, încât aceasta mieună și se dădu jos din poala ei.

– E o chestie neînsemnată. Lasă-le la Kate și la Donovan: le plac pisicile și nu i-ar deranja să mai țină două vreme de câteva săptămâni. Cred că te-ai descurca de minune la partea de producție a filmărilor. De fapt, deja ai făcut-o: nu aș fi finalizat niciodată pregătirile atât de repede dacă nu m-ai fi ajutat tu.

Val își trecu o mână prin păr, ciufulindu-și cârlionții roșcați.

– E un truc necinstit, Rainey. Îmi faci o propunere de nerefuzat, și, dacă nu o accept, o să-mi pierd pe vecie dreptul de-a mă plânge de slujba mea.

– Este pur egoism, nu o oportunitate de nerefuzat. Pur și simplu mi-ar plăcea să fii lângă mine, spuse Rainey, apoi adăugă pe un ton cât se poate de sincer: Să lucrez la film cu Kenzie va fi probabil cel mai greu lucru din viața mea. Voi avea nevoie de cineva care să nu mă considere doar o șefă care trebuie îmbunată pe față și înjurată pe la spate. Am nevoie de o prietenă.

După un moment de tăcere, Val spuse:

– În cazul acesta, batem palma. Dar nu mă pricep deloc la îndatoririle unei asistente. Pentru numele lui Dumnezeu, angajează pe cineva care știe ce are de făcut, iar eu voi fi disponibilă dacă ai nevoie să te plângi cuiva.

– O să te descurci. O să fie distractiv, Val, o să vezi. Mult de muncă, dar distractiv. Rainey zâmbi șmecherește. Îți garantez că vei cunoaște mulți bărbați fascinanți, care te vor scoate din minți, complet ineligibili și care te-ar face să te simți groaznic dacă te-ai implica într-o relație cu ei.

– La naiba, Rainey, ar fi trebuit să încep cu asta. Cum aș putea refuza o asemenea ofertă? Val ridică paharul de vin și îl ciocni de-al lui Rainey. În cinstea filmului care îți va schimba cariera – și probabil și pe a mea.

– Să bem pentru asta!

Rainey luă o gură plină de vin și se înveseli. Regizarea filmului *The Centurion* tocmai devenise puțin mai ușor de realizat.

ACTUL II

Se filmează

capitolul 7

Unul dintre cele mai neplăcute aspecte legate de producerea unui film îl reprezentau orele groaznic de matinale la care trebuiau să înceapă lucrul. Kenzie căscă, apoi mai luă o gură din cafeaua fierbinte. John Randall şi cavaleria lui o porneau din loc în zori de zi.

În jurul lui, noaptea răcoroasă din New Mexico răsuna de sunetele cailor recalcitranţi şi ale călăreţilor încordaţi care încercau să se poziţioneze după placul asistentului de regie. Din fericire, calul lui era o creatură paşnică, selectată special pentru a evita riscul ca vedeta filmului să-şi rupă gâtul în timpul filmărilor.

Rainey, care roia pe-acolo ca o viespe în timpul unui picnic, apăru în faţa lui. Era îmbrăcată cu blugi şi jacheta oficială a filmului *The Centurion*, într-o nuanţă de roşu ce fusese inspirată de roşul ţinutei armatei britanice, nu de culoarea părului ei, şi emana o combinaţie de entuziasm şi nervi.

– Eşti pregătit, Kenzie?

El încuviinţă.

– Mă bucur că n-am nici o replică în prima mea scenă. Aşa pot să-mi intru mai uşor în rol. Rainey era machiată foarte discret – doar puţin ruj şi mascara. Îi amintea de cum arăta ea în dormitor, imagine pe care o preferase întotdeauna: chipul soţiei lui, nu al actriţei celebre.

Divorţul avea să se finalizeze la o săptămână sau două după terminarea filmărilor.

Ea se uită la cer, neliniştită.

– Sper să nu se apropie norii. E prima dimineaţă de când am venit aici în care cerul arată cât de cât decent.

Era pe punctul de-a pleca, dar el o prinse de umăr. Conştientizarea apropierii făcu pe dată ca spaţiul dintre ei să se umple de electricitate statică.

– Liniștește-te, Rainey. Ai o echipă grozavă și se face tot ce e de făcut. Dacă te agiți, o să-i neliniștești pe toți, sporind riscul de a-i face să dea greș. Ia niște cafea.

– Nu cred că și mai multă cafeină m-ar liniști, zise ea, dar sorbi totuși adânc din ceașcă. Amândurora le plăcea cafeaua la fel: fierbinte, doar cu lapte. Mersi.

Își ridică privirea spre el, și, pentru o clipă, fură prinși într-unul din acele străfulgerări de intimitate tulburătoare care continuau să existe între ei, chiar dacă mariajul lor se încheiase. Kenzie se bucură când Josh, asistentul lui cu ochi de vultur, îi întrerupse, aducându-i cafea proaspătă. Luă ceașca și întrebă:

– De ce ai ales zona asta ca înlocuitor pentru Africa de Nord?

– În mare parte, pentru că se potrivea bugetului. Am avut o oarecare libertate de alegere, deoarece campania militară din romanul lui Sherbourne e imaginară, chiar dacă a fost inspirată de o campanie reală din Sudan, în care au fost implicați arabi furioși dornici să-i alunge pe europeni. Unul dintre războaiele mici și mai murdare ale reginei Victoria.

– Presupun că acela în care nobilul general Gordon a murit la Khartoum, cu doar două zile înainte să ajungă ajutoarele? Unul dintre celebrele martirii militare victoriene, deși, dacă îmi amintesc bine, un ofițer care l-a cunoscut pe Gordon spunea că bărbatul nu merita nici măcar cămilele pierdute în încercarea de a-l salva.

– Mereu mă uimește memoria ta. Romanul lui Sherbourne menționa un peisaj izolat, abandonat, iar canionul acesta se potrivește descrierii. Arătă spre întinderea dezolantă. De asemenea, aveam nevoie de zeci de călăreți buni pentru hărțuiala dintre patrula lui Randall și rebeli, și e mai ușor să-i angajezi în zona asta. Din moment ce toți poartă eșarfe în jurul fețelor, nu avem nevoie de arabi reali, ci doar de oameni care par să se fi născut în șa.

– A meritat banii. Zilierii pe care i-am văzut ieri sunt de calitatea întâi. Multă acțiune înverșunată, haotică. După ce puneți la un loc toate scenele, spectatorii vor avea

impresia că se află în toiul luptei. Dublura mea pentru acrobații s-a descurcat foarte bine și s-a luptat cu vitejie.

– În stadiul acesta al poveștii, John Randall are curajul unui om obtuz. Se uită din nou la cerul care se lumina. Aproape că a sosit momentul. Ai grijă să nu cazi de pe cal. S-ar putea să nu mai prindem altă ocazie de a filma scena asta așa cum trebuie.

– Voi face tot posibilul să rămân pe cal. Îi dădu ceașca de cafea lui Josh și încălecă. Nu-ți face griji, Rainey. Am repetat de șase ori ieri. Va fi bine.

– Să te audă Dumnezeu.

Alergă spre jeepul ei și se alătură echipei de filmare aflate de cealaltă parte a dealului.

În timp ce aștepta semnalul să o ia din loc, Kenzie deveni John Randall, drept și arogant, un ofițer al imperiului peste care soarele nu apunea niciodată. El și patrula lui se îndreptau călare spre vest, peste deal, ca niște siluete proiectate pe fundal de soarele ce răsărea. Chiar dacă oamenii lui erau îmbrăcați cu haine ponosite, în nuanțe de kaki, cu fețele acoperite, ca să se apere de praf și de căldură, Randall purta uniforma lui regimentară. Tunica lui de un roșu sângeriu strălucitor avea să fie singura pată de culoare în peisajul posomorât, în timp ce coborau dealul să-și înfrunte soarta.

Al doilea asistent de regie, care organizase scena, le comunică prin stația radio că totul era pregătit. Mai trecură două minute, în care lumina deveni mai puternică, apoi primul asistent de regie spuse în stația radio:

– Filmăm!

Kenzie își urni calul din loc, lăsându-l să își aleagă ritmul în lumina fadă. Stătea cu spatele drept, hotărât, un bărbat care părea la fel de obișnuit cu șaua precum era cu lumea. Dealurile acestea sălbatice nu ascundeau nimic de care să se teamă un englez pursânge.

Așa cum se obișnuia în filme, această scenă o preceda pe cea a bătăliei, care fusese filmată cu câteva zile în urmă. Rainey stabilise programul astfel încât să-i permită să înceapă cât mai târziu posibil, în caz că filmările pentru cealaltă peliculă aveau să se prelungească mai

mult decât fusese prevăzut. Dar nu se întâmplase așa. Kenzie ajunsese în New Mexico cu două zile în urmă și profitase de asta ca să viziteze platoul de filmare și să se plimbe pe drumuri izolate.

Programul de filmări era foarte încărcat. Din moment ce John Randall apărea în aproape toate scenele, avea să lucreze șase zile pe săptămână. După finalizarea scenelor de exterior cu bătălia și cu capturarea, producția avea să se mute în Anglia. Faza finală avea să fie filmată pe un platou de filmare din Londra.

Kenzie traversă dealul și coborî spre camerele de filmat, însoțit de ropotul copitelor și de cloncănitul hamurilor și lăsând o dâră de praf în urma lui. În vale, Rainey stătea lângă cele două camere și echipe care îi înregistrau pe călăreții ce se apropiau. Una dintre echipe filma scena în ansamblu, în timp ce cealaltă focaliza pe prim-planuri. Randall și patrula lui continuau să înainteze, cu hotărâre, fără să se aștepte să dea de necazuri, dar pregătiți pentru orice li s-ar fi ivit în cale.

– Tăiați!

Când erau pe punctul de-a călca în picioare cele două camere de filmat, Kenzie și patrula traseră de frâie. Rainey strigă:

– Foarte bine! Ați arătat fantastic cu soarele răsărind în spatele vostru. Dramatic. Primejdios. Condamnați. Zâmbi larg. Și-acum urcați iar dealul, cât de repede vă duc caii, să mai tragem o dublă, pentru orice eventualitate.

– Tăiați! se auzi plăcuța care anunța încheierea celei de-a șaisprezecea duble.

Kenzie oftă. Încercau să înregistreze cap-coadă prima scenă importantă care-i avea ca protagoniști pe Randall și pe Mustafa, liderul charismatic al rebelilor, care urma să îl ia prizonier. Scena avea loc la câteva clipe după capturarea lui Randall și urma să stabilească interacțiunea complexă dintre personaje.

Kenzie se mândrea cu profesionalismul lui și cu faptul că își știa mereu replicile. De obicei nimerea o scenă de la prima dublă. Din nefericire, Sharif Asuri, tânărul actor britanico-pakistanez care juca rolul lui Mustafa,

părea incapabil să umble şi să vorbească în acelaşi timp. Chiar dacă Sharif se descurcase bine la repetiţii şi avea prezenţa fizică necesară pentru a-l interpreta pe liderul rebelilor, ratase fiecare dublă de până acum. Echipa devenea tot mai încordată, iar Sharif era un pachet de nervi.

Rainey era admirabil de răbdătoare.

– Respiră adânc de câteva ori şi mai încercăm o dată, Sharif. Uită de camerele de filmat şi interpretează ca la repetiţii.

Sharif încuviinţă şi se duse la locul lui. Kenzie se sprijinea de o grămadă de stânci, cu mâinile legate în faţă, cu vânătăi şi pete de sânge răspândite artistic pe faţă şi pe mâini.

– Acum! dădu Rainey semnalul pentru o altă dublă.

Sprinten şi crud precum o panteră, Sharif lovi sulița pe care unul dintre oamenii lui era pe punctul de-a o înfige în pieptul lui Randall.

– Nu! Acesta e un ofiţer. Îl lovi peste coapsele atent căptuşite ale lui Kenzie. Momentan, lucrurile mergeau bine. O să-i găsesc o întrebuinţare.

– Ai putea foarte bine să mă ucizi chiar acum, pentru că nu te voi ajuta în nici un fel, spuse Kenzie pe un ton aspru. Randall era foarte sfidător la momentul respectiv, convins că putea înfrunta moartea cu curaj, neştiind că moartea ar fi fost un lucru simplu în comparaţie cu ce îl aştepta în realitate. Sau, dacă eşti un războinic viteaz, aşa cum pretinzi, dă-mi drumul şi hai să ne luptăm ca bărbaţii!

Sharif zâmbi maliţios.

– E m-m-m-mai mult..., începu el să se bâlbâie.

– Tăiaţi!

Cablistul tânăr oftă zgomotos. Sharif se făcu roşu ca para focului. Rainey se uită la el, apoi se răsuci şi se duse valvârtej spre inculpat.

– Nu mai lucrezi la film. Începând de-acum!

Acesta icni.

– Dar... dar...

– Nu e treaba ta să judeci interpretările, se răsti ea. Ai face bine să ții minte asta pe viitor dacă vrei să mai lucrezi în acest domeniu. *Pleacă!*

Băiatul se depărtă; în jur se făcuse o liniște deplină. Nici măcar șeful echipei de sonorizare nu protestă. Rainey avea tot dreptul să-l concedieze pe idiot și dovedise deja că era suficient de dură cât să facă pe șefa. Dar trebuia să se găsească o soluție pentru ca producția să-și reintre în ritm.

Kenzie se ridică.

– Să mă dezlege careva. Avem cu toții nevoie de o pauză.

Văzându-i expresia, Rainey spuse:

– Kenzie are dreptate. Zece minute pauză.

În vreme ce primul asistent de regie, Bill Meriwether, anunța pauza, Kenzie îi spuse lui Sharif:

– Ce-ar fi să facem o plimbare? Să ne mai dezmorțim picioarele.

Sharif încuviință, părând un miel dus la tăiere. Kenzie i se alătură, și se îndepărtară împreună de camioane și de camerele de filmat. Ținând cont că se aflau într-un canion pustiu, după doar doisprezece pași, se simțeau deja singuri, în sălbăticie.

Sharif umbla cu capul plecat, de parcă ar fi străbătut un câmp minat. În pofida înălțimii lui și a unei bărbi splendide care îl făcea să pară mai bătrân, Kenzie își dădu seama că Sharif era destul de tânăr. Avea cel mult douăzeci și cinci de ani, ceea ce explica foarte multe.

– E primul tău rol într-un film de lungmetraj? întrebă Kenzie, ca să facă conversație.

– Da, domnule. Am absolvit Școala Centrală de Oratorie și Teatru în primăvara trecută. Am mai jucat în câteva roluri mici de televiziune și pe scenă, dar nimic de genul acesta. Chiar dacă vorbea cu accent când îl interpreta pe Mustafa, accentul lui natural era la fel de britanic precum al lui Kenzie.

Școala Centrală era una din cele mai bune școli de actorie din Londra, așa că era clar că Sharif avea abilități naturale și avusese parte de o instruire bună. În timp ce Kenzie se întreba ce l-ar putea ajuta să se relaxeze, Sharif izbucni:

– Îmi pare rău, domnule Scott. Am crezut că mi-am învăţat replicile la perfecţie, dar...

Dădu neajutorat din mâini.

– Te îngrozeşte ideea de-a juca într-un film de la Hollywood.

– Parţial, spuse Sharif, înghiţind în sec. Şi... mai e şi faptul că joc cu dumneavoastră, domnule. V-am văzut în rolul lui Romeo la Stratford. Felul în care i-aţi dat viaţă... Aţi strălucit pe scenă. Atunci mi-am dat seama că vreau să devin actor.

Aha. Pe când fusese student, Kenzie avusese un rol minor alături de Sir Alec Guinness. Aproape că leşinase de la atâta veneraţie. Chiar dacă nu se putea compara cu Guinness şi era cu doar vreo doisprezece ani mai mare ca Sharif, un idol era totuşi un idol.

– Să înţeleg că mă consideri eroul tău?

– Da, domnule.

Kenzie se întoarse spre tânăr.

– Nu sunt eroul tău, mârâi el. Sunt un ticălos englez care ştie că ţi-e superior ţie şi întregii tale ţări.

Sharif se holbă la el, şocat.

– Ce... de ce spuneţi asta? M-am născut în Birmingham şi sunt la fel de englez ca dumneavoastră.

Kenzie insistă.

– Poporul meu are arme mai bune şi un Dumnezeu mai bun, aşa că suntem de rasă superioară. Voi, nişte sălbatici păgâni jalnici, ar trebui să fiţi recunoscători că o naţiune creştină îşi bate capul cu voi.

– *Ticălos* englez arogant ce eşti! spuse Sharif furios, renunţând la orice urmă de politeţe britanică.

Când tânărul îşi încleştă pumnii, Kenzie se balansă mai bine, ca să se poată feri la nevoie. Apoi Sharif îşi veni în fire, şi furia i se topi când îşi dădu seama ce se întâmpla de fapt.

– Am înţeles, domnule. Vreţi să spuneţi că ar trebui să nu mai fiu distras de eroi şi de Hollywood şi să-mi fac treaba. Să fiu Mustafa, nu un actor emoţionat.

– Corect. Dar nu sunt „domn". Sunt un porc. Un infidel arogant, şi clar nu am ce căuta pe un piedestal.

– Da, domn... domnule Porc, zise Sharif și zâmbi.

De acum înainte, avea să îl considere pe Kenzie un coleg actor, nu un model de perfecțiune.

Kenzie îl bătu pe tânăr peste umeri.

– Să ne întoarcem și să mai facem o încercare, dar, de data asta, ce-ar fi să-l faci pe John Randall cel obtuz să se înfioare?

Dubla a optsprezecea fu filmată fără cea mai mică problemă.

capitolul 8

După scena finală din după-amiaza aceea, Rainey își roti umerii încordați. Fusese o zi lungă, dar bună. După ce filmaseră prim-planurile cu prima întâlnire dintre Randall și Mustafa, trecuseră la o scenă anterioară, în care Randall își risca viața ca să îl salveze pe unul dintre oamenii lui de un șarpe veninos.

Kenzie fusese minunat: discret, neînfricat, peste poate de competent. Spera să aibă loc pentru incidentul acela și în versiunea finală, deoarece demonstra curajul lui Randall, măiestria și devotamentul lui față de oamenii pe care îi avea sub comandă. Din moment ce era posibil ca publicul modern să se conecteze mai greu la perspectiva rigidă a lui Randall, era important să arate că, după standardele din vremea lui, era un ofițer model.

Se duse la Kenzie și-i spuse:

– Te descurci de minune.

Încordat și obosit, acesta își desfăcu nasturii de la tunica grea din lână roșie, dând la iveală tricoul alb foarte modern pe care îl purta pe dedesubt.

– E doar prima zi. Urmează vreo două luni lungi. Își frecă urmele roșii lăsate de gulerul strâns și se îndreptă spre rulotă.

Ea îl urmă, încercând să țină pasul cu el.

– Îți mulțumesc mult că l-ai liniștit pe Sharif. Se descurcă grozav de când ai vorbit cu el.

– E foarte talentat. Combinaţia perfectă de pericol şi atracţie tulburătoare.

– Tensiunea dintre voi e îndeajuns de complexă încât tot ce urmează să se întâmple să pară credibil.

Era pe punctul de-a adăuga ceva, dar Kenzie se opri, părând înalt şi intimidant în uniforma lui.

– Ai un motiv bun pentru care mă urmăreşti?

Rainey se opri, îmbujorându-se.

– În... calitate de regizor, am vrut să văd cum te simţi.

– În calitate de viitor fost soţ al tău, mi se pare obositor să fim prea aproape.

Ea se simţi de parcă îi dăduse o palmă peste faţă.

– Credeam... că ne înţelegem destul de bine. Speram să putem lucra împreună ca prieteni.

Un muşchi din obrazul lui Kenzie tresări.

– Prieteni. Femeile o consideră o soluţie bună, iar bărbaţii un coşmar. Nu eşti prietena mea, Rainey. Eşti soţia mea, cel puţin momentan. Tu te gândeşti la amabilitate, iar eu mă gândesc cât de mult îmi plăcea să mă culc cu tine. Nu mă pot abţine, sunt bărbat şi aşa am fost plămădiţi. De obicei ne ascundem adevăratul fel de-a fi, dar, după filmări, nu prea îmi mai rămâne energie ca să păstrez o politeţe de faţadă. Nu în ceea ce te priveşte, cel puţin.

– Crezi că doar bărbaţii sunt obsedaţi de sex? ripostă ea. Ce înapoiat!

El ridică din sprâncene.

– Te declari interesată?

– Declar că îmi amintesc cum era. Oftă. Am ştiut amândoi că avea să fie greu. Nu am vrut să înrăutăţesc lucrurile urmărindu-te pe platou. Doar că sunt îngrijorată. În legătură cu tine, cu filmul, cu tot.

Kenzie îi zâmbi rece.

– E bine să fii puţin îngrijorată, dar poate fi distructiv dacă te îngrijorezi prea tare. Nu te nelinişti prea tare, cel puţin nu înainte de-a ajunge în Anglia cu filmările.

– Ai dreptate, bineînţeles, dar e greu să te relaxezi la comandă.

Văzu o licărire în ochii lui și se întrebă într-un târziu dacă nu cumva avea să-i sugereze că sexul era o metodă bine-venită de alungare a tensiunii, pe care o folosiseră și în trecut, când fusese copleșită de stres.

Își aduse aminte de o scenă cu ei doi în pat, după ce făcuseră dragoste. O lumânare cu aromă de pin ardea pe noptieră. Nici măcar nu își amintea unde erau: poate la un han pe coasta Bretaniei, deoarece își amintea valurile spărgându-se de promontorii. Își aduse însă aminte cum se simțea atunci: profund liniștită, cu mintea ei plină de gânduri aproape amorțită. Deci asta însemna să fii împăcat, constatase ea cu uimire.

Kenzie fusese la fel de relaxat, cu un braț petrecut pe după ea și cu chipul afundat în părul ei, strângând-o la piept. Nu fusese nevoie să vorbească. Se potriviseră atât de bine, încât le fusese imposibil să își imagineze că i-ar putea despărți vreodată ceva.

Înghiți în sec când își dădu seama că se holba la pieptul lui acoperit cu un strat subțire de păr, vizibil prin tunica descheiată. Se chinui să se gândească din nou la afaceri și întrebă:

– Te simți mai bine în ceea ce privește povestea?

– Nu, spuse el direct. Mă simt mai prost, pentru că începe să devină reală, în toată grozăvia ei. Dar nu-ți face griji. O să fac tot posibilul să iasă bine.

– Știu. Ne vedem mâine-dimineață. Se răsuci și se întoarse spre zona de filmare, unde oamenii dezmembrau echipamentul, ca să îl depoziteze peste noapte. Era vremea să se întoarcă la muncă, în pensiunea de schi micuță în care erau cazați actorii și echipa de producție.

Poate că, dacă muncea din greu, nu avea să viseze la Kenzie.

După ce se demachie și se schimbă în hainele lui obișnuite, Kenzie se urcă în SUV-ul închiriat, unul dintre puținele beneficii de care se bucura pe durata filmărilor, și plecă din canionul pustiu în care filmau. Cum naiba avea să supraviețuiască două luni așa? Trecuse doar o zi și deja era cu nervii la pământ, în asemenea

măsură, încât nici măcar nu se putea purta politicos cu Rainey. Avea să continue, pentru că îşi dăduse cuvântul, dar nu voia să se gândească în ce hal avea să fie la sfârşitul filmărilor.

Îl liniştea să conducă prin peisajul deschis. De când ajunsese în New Mexico, cu câteva zile în urmă, îşi petrecuse fiecare clipă liberă explorând împrejurimile: de la vârfuri muntoase ascuţite la lacuri ascunse, de la lunci solitare la pârtii de schi impresionante care vuiau de oameni în timpul sezonului de iarnă. Se oprise la o cafea la un popas pentru camioane, vizitase ruine indiene şi *pueblos* moderne. Descoperise chiar şi o pensiune sculptată într-o faleză stâncoasă, precum vechile locuinţe săpate în stâncă. Fusese atât de intrigat de locul acela, încât îşi făcuse rezervare pentru sâmbătă noaptea, ca să vadă cum era să dormi înconjurat de stânci.

Voia să absoarbă totul, pentru că New Mexico îl emoţiona, chiar şi canionul pustiu în care filmau. Vizitase zone asemănătoare din Arizona, dar acelea îi stârniseră alt gen de sentimente. New Mexico deborda de o energie excedentară, limpede, care nu semăna cu nimic din ce simţise până atunci. Dacă ar fi să descrie reacţia pe care i-o provoca, ar putea spune că îl ungea pe suflet. Ce păcat că nu se turna tot filmul aici!

Mai erau vreo două ore până să se întunece. Ar fi trebuit să aibă suficient timp să se liniştească, cel puţin pentru seara aceea. Coti la dreapta pe un drum secundar ce aducea cu o potecă.

Ce era mai rău? Faptul că îl interpreta pe John Randall sau că se afla în preajma lui Rainey? În momentul de faţă, hotărî el, partea cu Rainey era mai greu de îndurat. Pentru un regizor începător, se descurca bine: era autoritară, dar nu intimidantă, şi ştia clar ce voia. De asemenea, punea preţ pe părerea actorilor şi îi încuraja să vină cu observaţii şi să colaboreze în timpul elaborării unei scene. Seriozitatea şi devotamentul ei înflăcărat îl fascinau, ca întotdeauna. Nu-i de mirare că îl tot năpădeau amintirile.

The Scarlet Pimpernel fusese o producție exuberantă, cu o distribuție amplă și cinci luni de filmări consistente în Franța și în Anglia. În timpul producției, el și Rainey se ținuseră de înțelegerea făcută și nu începuseră o relație, deși devenise tot mai greu pentru ei să respecte pactul. Pasiunea captată pe peliculă era reală, nu simulată, și de mai multe ori fusese pe punctul de a-i cere să termine în privat ce începuseră pe platoul de filmare.

Și totuși, nu o făcuse. Nu numai că exista o plăcere perversă în refuzul lor, din moment ce amândoi știau că era doar o chestiune de timp până să ajungă împreună, dar, în plus, învățau multe unul despre celălalt. Frustrările din timpul filmărilor îndepărtau de obicei fațadele și scoteau la iveală temperamentul real al unui actor. Descoperise că Rainey avea un simț al corectitudinii înnăscut și o dispoziție bună chiar și atunci când era stresată la maximum. Chiar dacă era adesea sârguincioasă, avea și un simț al umorului irezistibil.

Îi plăceau îndeosebi politețea și respectul ei naturale. Membrii echipei o adorau. Chiar dacă și el ura comportamentul de primadonă, se înțelegea bine cu colegii și era renumit pentru generozitatea dovedită față de echipa de producție în timpul filmărilor, îi lipsea atitudinea prietenoasă naturală și relaxată pe care o avea Rainey. Se ținuse întotdeauna la distanță de lumea normală.

Mai puțin când venea vorba despre Rainey. Se îndoia că crescuseră în medii asemănătoare, și, cu toate acestea, se potriveau.

Până la petrecerea de încheiere a producției, toți erau istoviți și năpădiți de emoții. Filmările făceau ca, pentru scurt timp, distribuția și echipa de producție să devină o familie temporară, chiar dacă uneori foarte disfuncțională. Din moment ce *Pimpernel* fusese o experiență plăcută, cu puține certuri și cu satisfacții considerabile, faptul că familia avea să se destrame dusese la despărțiri înlăcrimate chiar și între persoane care amenințaseră ocazional că aveau să se sufoce reciproc.

El şi Rainey se priviseră de câteva ori înflăcărat în restaurantul londonez închiriat pentru petrecere, dar Kenzie se hotărâse să o abordeze mult mai târziu. La jumătatea drumului, fusese interceptat de regizor. Gomolko îl îmbrăţişase cu patimă.

– Ai interpretat exact aşa cum am sperat că o vei face, Kenzie, ba chiar mai bine. Eşti cel mai bun Sir Percy pe care l-am văzut vreodată.

Întrucât nu-i prea plăcea să fie îmbrăţişat de bărbaţi, se trăsese uşor din strânsoarea regizorului.

– Este meritul tău, Jim. Ai tratat frumos fiecare aspect al poveştii, de la partea romantică la scenele de aventură.

El şi Rainey fuseseră nevoiţi să ducă muncă de lămurire cu Gomolko pentru ca scenele de dragoste să rămână mai mult evocatoare decât grafice, dar lucrurile de genul acesta erau date uitării odată ce filmul se finaliza.

– Va fi varianta hotărâtoare a lui *Pimpernel*.

Strălucind de fericire, Gomolko se îndreptase spre designerul de producţie, o femeie atrăgătoare, ca să îi mulţumească pentru munca ei indiscutabil genială. Kenzie se îndreptase din nou spre Rainey, evitând contactul vizual cu alţii, ca să nu fie oprit din nou. Îşi luase deja rămas-bun de la oameni, aşa că acum se focaliza doar pe ea.

Ea îl întâmpinase cu un zâmbet ameţitor, în pofida cearcănelor. După ultima scenă, îşi aruncase cu plăcere corsetul pe care îl urâse atât de mult şi rămăsese doar în cămaşa dantelată a lui Marguerite. Dacă Kenzie n-ar mai fi avut de filmat o scenă, ar fi luat-o pe sus de pe platou chiar atunci.

Rochia pe care o purta în seara aceea semăna cu o cămaşă, era dintr-un material uşor, transparent, care i se învolbura în jurul gleznelor când se mişca. Îi întinsese mâna şi-i spusese:

– Îţi sunt datoare pentru toate astea, Kenzie. Îţi mulţumesc mult că m-ai vrut în film. A fost una dintre cele mai frumoase experienţe din viaţa mea.

El ar fi vrut să o îmbrățișeze până li s-ar fi înmuiat amândurora genunchii. Se mulțumise însă să-i sărute mâna, la fel de curtenitor precum Sir Percy.

– Nu te-am vrut doar pentru film. Aveam o întâlnire stabilită pentru când terminam filmările. Mai ești interesată?

– Oh, da, spusese ea, apoi adăugase cu voce răgușită: Dar te avertizez că tot ce vreau acum este să mă bag în pat și să dorm o săptămână.

– Ce coincidență! Cam la asta mă gândeam și eu. O luase în brațe și-o cărase prin restaurant. După o clipă de surpriză, ea se așezase mai bine în brațele lui, cu capul sprijinit de umărul lui Kenzie.

În uralele și aplauzele colegilor lor, Kenzie o scosese din restaurant, spre limuzina albă pe care o comandase. Râzând, Rainey se întinsese pe scaunul de piele.

– Versiunea modernă a răpirii pe un cal alb. Ai stil, Scott, nu glumă.

El îi cuprinsese fața cu mâinile, admirându-i structura delicată a oaselor și sinceritatea din ochii ei gri-verzui. Apoi o sărutase pe buze. În ultimele cinci luni se sărutaseră doar în fața camerei de filmat. De data aceasta, se sărutau pentru ei: încet, intim, fără grabă.

Când se despărțiseră, ea oftase.

– Drăguț. O sesiune de giugiuleli. Aproape la fel de romantic ca luna trecută, când am făcut schimb de rezultate la analizele de sânge.

– Cum ai spus și tu, am stil, murmurase el cu gura lipită de gâtul ei.

Chiar dacă o dorea cu patimă, oboseala avea avantajul de a-i amortiza dorința, într-atât încât se putea bucura de preludiu fără pornirea de a-i smulge hainele de pe ea. Avea timp berechet pentru asta mai târziu.

Când ajunseseră la aeroport, Rainey reușise să se smulgă din îmbrățișarea lui și să se uite pe fereastră.

– Ce Dumnezeu căutăm aici?

– Zburăm înapoi spre California.

– Dar n-am împachetat! N-am nici măcar pașaportul la mine.

– Nu-ţi face griji. Am corupt-o pe Emmy. Lucrurile tale sunt pregătite.

Rainey se sprijinise de spătarul scaunului din piele albă şi râsese.

– Mă răpeşti! Ce mod incredibil de-a încheia un rol. Să înţeleg că zburăm la clasa întâi?

– Şi mai bine.

Asistentul lui Kenzie era foarte eficient, iar aranjamentele pentru escapada lor fuseseră plănuite cu meticulozitate. În vreme ce se apropiau de avionul privat, Rainey făcuse ochii cât cepele.

– Kenzie, e avionul tău?

– Oarecum. Deţin câteva acţiuni într-o reţea de avioane private. Când un acţionar vrea să zboare undeva, reţeaua îi pune la dispoziţie un avion.

Urcaseră treptele şi intraseră în cabina aranjată precum un foaier confortabil. O însoţitoare de zbor se apropiase de ei şi le spusese cu un accent franţuzesc muzical:

– *Monsieur* Scott, *Mademoiselle* Marlowe. Eu sunt Rochelle. Vă pot servi cu ceva?

Kenzie se uitase la Rainey, care atârna de braţul lui.

– Vrem doar să ne culcăm şi să dormim până ajungem în apropiere de Boston.

– Bineînţeles, *monsieur*. Îi voi spune căpitanului că putem decola. Imediat ce semnalul luminos pentru centurile de siguranţă se stinge, vă puteţi retrage.

Când Rochelle înaintase spre carlingă, Rainey spusese:

– Au pat?

Kenzie făcuse semn spre peretele din spatele lor, apoi se aşezase pe scaunul de piele şi îşi cuplase centura de siguranţă.

– Au un dormitor şi o baie micuţe şi drăguţe în spate. Am comandat acest avion tocmai din acest motiv.

Ea se aşezase pe scaunul de alături, îşi cuplase centura, după care îl apucase de mână.

– În comparaţie cu asta, clasa întâi pare clasa a patra.

El îşi întrepătrunsese degetele cu ale ei.

– Avioanele private sunt un adevărat răsfăţ.

Nu-și vorbiseră în timp ce avionul înaintase pe pistă și apoi decolase. Când avionul atinsese altitudinea de zbor, Rochelle apăruse din nou și îi însoțise spre dormitor.

– *Monsieur, mademoiselle,* vă rog să mă chemați când sunteți gata să serviți micul dejun.

După ce se închisese ușa, Rainey se uitase la patul mare, acoperit cu o cuvertură de satin cu margini dantelate și cu multe perne, la vazele cu trandafiri fixate în suporturi de perete și la covoarele stacojii și moi.

– E un bordel zburător.

El zâmbise larg.

– Dar unul de prima clasă.

Rainey își înăbușise un căscat.

– Nu glumeam când spuneam că trebuie să dorm.

– De-acord. Dar n-ar fi frumos să dormim împreună? Făcuse semn cu capul spre ușa din spatele lor. Ar trebui să găsești o cămașă de noapte acolo. Spală-te tu mai întâi, apoi treci în pat.

– O să adorm înainte să vii și tu.

– Nu-ți face griji. După un minut, o să adorm și eu.

Stinsese toate luminile, mai puțin una de veghe, simțindu-se dintr-odată atât de obosit, încât îl durea tot corpul.

Rainey ieșise din baie în neglijeul de mătase de culoare crem pe care i-l cumpărase Kenzie. Ar fi trezit și morții din morminte cu trăsăturile ei delicate și cu părul de culoarea piersicii care îi cădea în valuri peste umeri. Căscase din nou și se vârâse în pat.

– Nu pot să cred că ai asortat cămașa de noapte cu lenjeria de pat.

– Orice lucru care merită făcut... merită făcut bine.

Își luase cu greu ochii de la ea și se dusese în baie, unde se dezbrăcase, fără să își mai bată capul cu pijamalele, din moment ce oricum nu avea.

După cum zisese că avea să se întâmple, Rainey respira deja încet și regulat, dar se întorsese spre el somnoroasă. Era moale și feminină, iar părul îi mirosea a rozmarin, și se potrivea în brațele lui de parcă ar fi fost două jumătăți ale aceluiași întreg. Oftase adânc,

de uşurare, pe măsură ce straturi după straturi de stres începuseră să dispară, iar... Rainey...

Se trezise câteva ore mai târziu, când ea se rostogolise pe spate şi se întinsese ca o pisică. Cuvertura îi alunecase până în dreptul taliei, scoţând la iveală curbele trupului ei micuţ sub neglijeu.

– Mă simt uimitor de odihnită. Cât a trecut de când am plecat din Londra?

El se uitase la ceasul de pe perete.

– Cam cinci ore.

Ea îşi ridicase capul şi se uitase la el gânditoare.

– Cât de treaz te simţi?

– Destul de treaz, zisese el, fără a se mişca.

Se priviseră în ochi.

– Ciudat, şoptise ea. Am aşteptat cu nerăbdare momentul acesta, luni întregi. Am avut vise nebuneşti, pătimaşe în care te seduceam sau tu pe mine. Şi acum, că suntem împreună, mă simt timidă.

– Şi eu la fel. Ezitase, apoi continuase: Vreau ca totul să fie perfect, ceea ce e imposibil.

– O partidă de dragoste nu trebuie să fie perfectă. Trebuie doar să fie reală. Se aplecă spre el, până li se atinseră buzele, tandru şi dulce.

Pasiunea pe care o acumulase atâta vreme se trezi la viaţă. Descoperiseră multe despre trupul lor în timpul filmărilor. El îi cunoştea textura pielii mătăsoase, curba umărului, mirosul aparte, provocator de femeiesc.

Şi totuşi, toate acestea erau doar preludiul conectării lor fizice şi emoţionale. Îşi exploraseră trupurile cu o intimitate tot mai intensă, învăţând uimitor de rapid ritmuri şi semnale, dorinţa lor transformându-se într-o împlinire reciprocă fierbinte.

Până când, în cele din urmă, unirea lor se dovedise şi perfectă, şi reală.

După aceea rămăseseră îmbrăţişaţi timp îndelungat, fără să fie nevoie să vorbească. Mintea lui rătăcise aiurea, refuzând să se gândească la trecut sau la viitor, dorindu-şi să rămână pentru totdeauna în prezent.

– A meritat aşteptarea.

– Așa e, dar mă bucur că n-am mai așteptat. Probabil aș fi intrat în combustie umană spontană. Își frecase nasul de gâtul lui. Vibrațiile unui avion pot avea ceva surprinzător de erotic.

– Vibrații, vibratoare. Sunt sigur că există o legătură între ele.

– Ce gând imoral. Sunt sigură că ai dreptate. Își trecuse mâna peste trunchiul lui. Mă bucur că nu te razi pe piept, ca unii actori.

El îi cuprinsese un sân.

– Iar eu mă bucur că sunt moi și adevărați, nu silicoane neverosimile.

– M-am gândit să îmi fac implanturi, dar am hotărât într-un final că, dacă nu reușesc să îmi găsesc de lucru datorită abilităților mele actoricești, silicoanele nu au cum să mă ajute prea mult.

– Oricine își poate îmbunătăți aspectul, dar puțini îți pot egala talentul.

– Știi cum să faci complimente, nu glumă, zisese ea și zâmbise larg. Parcă se spune că bărbații ar trebui să le complimenteze pe femeile frumoase pentru inteligența lor și pe cele deștepte pentru înfățișarea lor.

– Din moment ce ești și frumoasă, și deșteaptă, să înțeleg că nu te mai pot complimenta deloc?

– Un adevărat maestru al lingușirii. Se rostogolise peste el, picioarele mărginindu-i-le pe ale lui și părul ei mătăsos revărsându-se peste pieptul lui. Îmi place ideea de-a sta o săptămână în pat.

– Și mie. Își trecuse mâinile de-a lungul spatelui ei. Era în formă: mușchii îi erau încordați sub pielea catifelată. De fapt, am două săptămâni și jumătate libere, înainte să plec în Argentina pentru următorul rol.

– La naiba! Își mușcase buza de jos într-un mod încântător. Eu trebuie să fiu în New York peste două săptămâni, și ar trebui să petrec măcar câteva zile în poziție verticală și ocupându-mă de afaceri înainte de plecare.

Kenzie se simțise dezamăgit. Sperase că avea să îl însoțească în Argentina, căci îi displăcea gândul de-a sta despărțiți.

– Va trebui să profităm la maximum de timpul de care dispunem, zisese el şi o sărutase pe buric..

Şi aşa făcuseră.

Kenzie îşi dădu seama că ieşise de pe drum, era tot transpirat şi inima îi bătea nebuneşte. La naiba! De când Rainey intentase divorţ, încercase să nu se gândească la acele prime zile de glorie, în care avuseseră parte doar de plăcere, fără pic de durere.

Pentru că, atunci când şi le amintea, avea parte doar de durere, fără strop de plăcere.

capitolul 9

Deoarece filmau în zone izolate, actorii şi echipa de producţie călătoreau cu vehicule robuste cu tracţiune integrală, în loc de maşinile elegante folosite la majoritatea producţiilor. Lui Rainey nu-i păsa: pentru o femeie obosită, bancheta din spate a unui SUV era un loc cât se poate de potrivit unde să se întindă şi să îşi adune puterile.

Un regizor trebuia să dea dovadă, înainte de toate, de multă energie, pentru că munca nu se termina niciodată. În fiecare seară, după cină, se uita la scenele filmate în ziua anterioară, care fuseseră trimise la Los Angeles pentru procesare, apoi înapoi în New Mexico pentru vizualizare. Trebuia să se concentreze asupra lor şi să îşi ia notiţe cu privire la cele mai bune scene şi duble. Editoarea ei din L.A., Eva Yanez, avea să compileze versiunea preliminară, pe parcursul filmărilor, ceea ce avea să le economisească timp şi bani în faza de postproducţie.

Înainte de culcare, studia orarul filmărilor din ziua următoare şi hotăra dacă voia să meargă în continuare pe unghiurile şi planurile planificate sau dacă prefera să schimbe abordarea. Era esenţial să apară pe platoul de filmare pregătită, deoarece un regizor nehotărât pierdea timp şi submina încrederea actorilor şi a echipei.

Telefonul ei începu să sune. Rainey gemu. Răspunse fără să deschidă ochii.

– Da?

Era Marcus Gordon.

– Cum merg lucrurile, Raine?

– Destul de bine.

Majoritatea apelurilor pe care le primea o stresau, dar, când vorbea cu Marcus, de obicei se relaxa. De această dată, judecata lui sănătoasă imperturbabilă îi alina tulburarea provocată de Kenzie.

– Suntem în grafic, și filmul e de calitate. Greg Marino se descurcă grozav ca director de imagine. Obține exact aspectul pe care îl vreau: frumos, dar pustiit. Foarte diferit de ceea ce înțelege Randall prin civilizație.

– Înseamnă că te descurci, ținând cont că o bună parte din sarcina ta este să-i inspiri pe ceilalți să dea ce au mai bun. Sharif cum e?

– Uimitor. Are atât de multă charismă, încât îi eclipsează pe toți, în afară de Kenzie.

– E chiar atât de bun? Abia aștept să văd filmul. Apropo, o să vin mâine-seară și stau câteva zile.

Rainey deschise brusc ochii.

– Crezi că e necesar? Producătorul executiv are, de obicei, lucruri mai bune de făcut decât să piardă vremea pe platou.

– Una dintre condițiile finanțării filmului a fost să te supraveghez îndeaproape. Investitorii sunt destul de sperioși, mai ales când e vorba despre un regizor aflat la primul film.

„Mai ales cu o regizoare aflată la primul ei film", se gândi Rainey, dar știa că Marcus era prea politicos pentru a o zice.

– Abia aștept să te văd. Vine și Naomi?

– De data asta nu, dar speră să poată veni în timpul filmărilor din Anglia.

Rainey încheie apelul, încântată că Val urma să sosească în câteva ore. Avusese nevoie de câteva zile ca să își poată lua liber, iar asistenta temporară a lui Rainey

avea multe de învăţat. La fel şi Val, dar Rainey era încrezătoare în abilităţile organizatorice ale prietenei ei şi în capacitatea acesteia de-a se deprinde rapid cu ce avea de făcut.

Telefonul îi sună din nou.

– Alo?

De data aceasta era Virginia Marlowe.

Rainey se ridică în şezut, simţindu-se vinovată. Vorbise cu bunica ei după ce Darrell Jackson studiase dosarul medical al bunicului ei şi hotărâse că era posibil să existe o rezolvare pentru anevrism, dar Rainey fusese atât de ocupată, încât uitase că operaţia fusese programată pentru ziua aceea.

– Salut, buni. Cum a decurs operaţia?

– Foarte bine. I-au dat şanse mari de recuperare bunicului tău.

Rainey fu uimită de cât de uşurată se simţea.

– Ce veşti grozave!

Virginia îşi drese vocea.

– Medicul de familie ne-a spus că doctorul Jackson a reuşit să facă un miracol. Mulţumesc, Rainey. Dacă nu ai fi fost tu...

Rainey clipi, nereuşind să îşi amintească o altă ocazie în care bunica ei îi folosise numele de alint.

– Meritul îi aparţine lui Darrell şi faptului că a fost dispus să încerce o procedură atât de riscantă. Mă bucur că s-a întâmplat să îl cunosc.

– Mi-a spus cum v-aţi cunoscut şi că ai petrecut mult timp cu mama lui, înainte să moară. Ai... ai un suflet mare, Rainey. Asemenea lui Clementine.

Rainey mai fusese comparată cu mama ei şi în trecut, dar nicidecum cu intenţia de-a fi măgulită.

– Sunt datoare să vă ajut cu orice aveţi nevoie. La urma urmei, voi doi m-aţi crescut şi m-aţi învăţat multe lucruri preţioase, cum ar fi valoarea muncii asidue şi a sinceităţii. Ezită, apoi continuă: Oamenii din domeniul meu sunt mult prea bine plătiţi. Dacă vreţi o casă mai mare, sau o maşină nouă, sau să mergeţi în croazieră în jurul lumii, mi-ar plăcea să vă ofer astfel de lucruri.

– Nu avem nevoie de banii tăi, spuse Virginia, pe tonul ei sever obișnuit, apoi continuă cu voce nesigură: Dar, poate după ce termini cu filmul, dacă ai timp să treci prin Baltimore să ne vizitezi... și mie, și lui William ne-ar face plăcere să te vedem.

Rainey înghiți în sec.

– Voi veni. Va fi peste câteva luni, dar mi-ar plăcea să vă văd în circumstanțe mai plăcute decât ultima dată.

Închise apelul chiar când șoferul parcă în fața hotelului. Era prea târziu ca să mai dezvolte o relație filială cu bunicii ei. Dar poate aveau cum să devină prieteni.

Când reuși să își recapete controlul asupra propriilor sentimente, Kenzie porni din nou mașina. Conform hărții, drumul de pământ îngust pe care se afla trebuia să dea într-unul mai mare, care ducea înapoi spre hotel. Nu că s-ar fi grăbit să ajungă la hotel.

Luă o curbă și călcă brusc frâna când un cal necheză și cabră în fața lui. Mașina ieși de pe drum și se opri cu hurducături, în timp ce călărețul se prăbuși în mijlocul drumului. Kenzie sări din SUV, înjurând și sperând din toată inima că nu îl lovise pe individ.

Bărbatul care stătea nemișcat în mijlocul drumului avea părul grizonant și fața bătătorită de zeci de ani petrecuți în aer liber. Preț de un moment îngrozitor, Kenzie se temu că era mort. După care bătrânul tuși și deschise ochii.

Kenzie îngenunche lângă el și se uită să vadă dacă era rănit.

– V-ați rănit?

– Nu... nu cred. Călărețul se ridică cu grijă în șezut, potolindu-l pe Kenzie, care încerca să-l convingă să nu se miște. Nu e prima dată când am fost azvârlit din șa și, cu puțin noroc, nu va fi nici ultima.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să conduc cu mai multă atenție.

Kenzie se ridică și îl ajută și pe bărbat să se ridice, după care îi luă de pe jos pălăria care îi căzuse de pe cap.

– E vina mea. Numai un nebun călăreşte pe mijlocul drumului, cu capul în nori. Îşi aşează pălăria bătătorită pe cap. Nu sunteţi de pe-aici.

– Sunt englez la origine. Dar, mai nou, locuiesc oficial în California. Kenzie se uită în jur. Calul dumneavoastră pare să fi dispărut. Vă pot duce cu maşina?

– Nu m-aş supăra dacă aţi face-o. Calul o să ajungă probabil înaintea mea acasă, dar e mult de mers pentru un bătrân. Eu sunt Grady. Îi întinse mâna.

– Iar eu Scott.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Scott.

Grady era bătrân, dar avea o strângere de mână puternică. Şi, din fericire, părea să nu-l fi recunoscut pe Kenzie.

Se urcară în SUV, şi Kenzie o porni din loc, urmând instrucţiunile pasagerului lui. După câţiva kilometri, Grady îi spuse să cotească la stânga pe un drum primitiv care trecea pe sub o arcadă robustă din lemn decolorat. De-a lungul ei, era scris cu litere din lemn numele „Cibola". Kenzie îşi aminti ceva în vreme ce treceau pe sub arcadă.

– Parcă spaniolii au explorat zona aceasta în căutarea celor şapte oraşe legendare din Cibola?

– Aşa e, aşa spune povestea. Oraşele de Aur. Conchistadorii au sperat că vor găsi bogăţii precum cele pe care le-au prădat de la azteci. N-au găsit niciodată ce căutau, dar eu da. De aceea i-am spus Cibola. Locuim aici de patruzeci şi şapte de ani.

Kenzie trecu un deal mic, după care se opri să admire valea de dedesubt. Acoperită cu un covor de iarbă şi flori sălbatice, părea la fel de senină şi de încântătoare precum un tablou cu un peisaj chinezesc. De partea cealaltă a văii văzu o casă de chirpici cuibărită în panta dealului, printre mai multe anexe. În depărtare, spre stânga, lumina se oglindea în suprafaţa a ceea părea a fi un mic lac. Deasupra ei se înălţau munţi, cu vârfurile crestate, iar cerul era de un albastru care îţi tăia răsuflarea.

– E incredibil de frumos! Deţineţi toată valea?

– Mda. Nu e cea mai bună amplasare pentru o fermă, dar nu există loc mai frumos pe tot pământul. Grady oftă. Dar va trebui să vindem curând.

Bănuind că bărbatul nu ar fi adus vorba despre asta dacă nu ar fi simțit nevoia să se destăinuiască, Kenzie întrebă:

– De ce trebuie să plecați?

– Prea mult de lucru, prea puțini bani. A trebuit să fac o ipotecă, cu câțiva ani în urmă, când soția mea s-a îmbolnăvit. După ce vindem și achităm datoria, ar trebui să ne rămână cât să ne cumpărăm un locșor în Chama. O să fie mult mai ușor. Se încruntă spre Kenzie, apoi continuă: Nu știu de ce vă spun toate astea.

– Unele lucruri sunt mai ușor de spus unui străin, decât unui prieten.

– Așa e, iar dumneavoastră știți să ascultați.

– Ascultatul face parte din slujba mea.

Un actor bun trebuia să fie și un bun observator. Chiar dacă îi era milă de bătrânul fermier, în minte își făcea notițe despre modul prin care îți poți manifesta disperarea fără a renunța la demnitate.

Băgă mașina în viteză și traversă încet valea pe drumul plin de făgașuri. Când opriră în fața casei din chirpici, o femeie plăcut rotofeie, cu părul alb și pielea bronzată, ieși în întâmpinarea lor, însoțită de un câine care sigur avea ceva strămoși din rasa border collie.

– Mă bucur că te-ai întors, Jim. M-am gândit eu că-i semn rău când Diablo a venit acasă singur, spuse ea pe un ton ce-i trăda ușurarea.

Grady coborî amorțit din SUV.

– Din fericire, domnul Scott a fost acolo când eu și Diablo ne-am despărțit. Domnule Scott, soția mea, Alma, și câinele meu, Hambone.

Hambone înaintă la trap, cu limba atârnându-i, iar Alma miji ochii la Kenzie. Probabil i se părea cunoscut, dar nu reușea să își dea seama de unde.

– Mulțumesc că l-ați adus acasă pe rătăcitorul meu, domnule Scott.

– Măcar atât puteam să fac şi eu, ţinând cont că Diablo s-a speriat de maşina mea.

Trăsăturile ei sugerau origini indiene şi spaniole. Asemenea casei lor, se potrivea perfect cu locul. Kenzie se uită la casă şi la împrejurimi.

– Aveţi o casă încântătoare, doamnă Grady. Ar putea apărea pe coperta unei cărţi despre New Mexico.

Ea zâmbi.

– Ai vorbit ca un adevărat turist. O fi o casă pitorească, dar pentru mine e veche şi dărăpănată şi necesită o mulţime de reparaţii. Aş da-o la schimb pentru o rulotă nouă dublă, drăguţă, cu instalaţia şi căldura funcţionale şi fără prea multe lucruri de curăţat.

Kenzie se întrebă dacă nu cumva zicea toate astea doar pentru a se obişnui cu gândul că avea să-şi părăsească căminul şi spuse:

– Vă rog să nu-mi zdrobiţi iluziile. Ca orice turist, îmi place să cred că din când în când găsesc ceva autentic.

– O, Cibola e cât se poate de autentică. Nu e uşor de întreţinut, dar cu siguranţă e autentică. Ezită puţin, apoi întrebă cu timiditate: Aţi vrea să cinaţi cu noi? Mâncarea e simplă, dar... autentică.

– Cu mare plăcere.

Îi plăceau soţii Grady, şi cina cu ei avea să îl mai ţină o vreme departe de hotel şi de umbra prezenţei lui Rainey.

Grady îi ciufuli urechile lui Hambone.

– Ce spuneţi dacă vă arăt împrejurimile până termină Alma de gătit?

O altă ofertă pe care Kenzie nu avea de gând să o refuze. Era interesat de oameni şi de mediul în care trăiau, iar familia Grady se potrivea de minune cu ferma.

Cu Hambone în urma lor, vizitară grajdurile, unde Diablo mânca liniştit. Mai era un singur alt animal în grajd, un cal mic castrat, chiar dacă erau zeci de boxe. Grady scoase un cub de zahăr pentru căluţ.

– Când copiii erau în creştere, aveam vreo şase cai. Sper să-i putem lua pe aceştia doi când ne mutăm. La fel ca noi, sunt prea bătrâni ca să înveţe şmecherii noi.

Se plimbau printre anexe, când Kenzie observă o antenă satelit mică. Grady spuse:

– Copiii au pus bani să ne-o cumpere când am aniversat patruzeci și cinci de ani de căsnicie. „Autentic" înseamnă antene satelit și vehicule cu tracțiune integrală, nu să locuiești într-un muzeu.

– Cred că un muzeu ar fi plictisitor.

Cibola nu era așa ceva, ci un soi de entitate vie, bine îngrijită, chiar dacă se vedea că nu prea erau bani pentru întreținerea ei. Clădirile din chirpici arătau de parcă ar fi crescut din sol și aveau o eleganță simplă, pură, ce te ducea cu gândul la funcționalitate. Kenzie se uită cu atenție la toate, și în minte îi încolți o idee.

Lacul micuț și numai bun de pus pe o vedere nu se vedea din casă, dar se afla la doar cinci minute de mers. Când ajunseră acolo, Grady spuse:

– Alma nu glumea când zicea de rulota dublă. Dacă găsim un cumpărător, cred că am să-l întreb dacă nu ne vinde o bucată de pământ, ca să ne încropim ceva aici, lângă lac. Ar fi mai intim decât în Chama. Deși nu cred că vreun proprietar nou i-ar vrea pe cei vechi prin preajmă.

– Nici unul dintre copii nu vrea să preia ferma?

– Nici unul dintre ei nu e fermier, dar suntem mândri de ei. Grady zâmbi slab. O învățătoare, un pilot de aviație militară și o asistentă medicală. Aveți copii?

– Nu. Kenzie adăugă pe un ton mai moale: Nu am copii și, după ce instanța își va face treaba, nu voi mai avea nici soție.

Grady încuviință compătimitor din cap.

– Oamenii mai au și ghinion.

Când se întoarseră acasă, Grady își trimise musafirul înăuntru, iar el își văzu de treburi. Când intră în bucătărie, Kenzie își dădu seama că Alma nu exagerase când spusese că era mult de muncă la casă. Chiar dacă erau curate bec, aparatele erau vechi și șubrede, chiuveta avea pete permanente, iar dulăpioarele erau ieftine și nepotrivite.

Totuşi, toate acestea nu prea contau, întrucât bucătăria era la fel de caldă şi de primitoare ca zâmbetul de mamă. Grinzile neregulate din tavan fuseseră construite manual, iar podeaua din marmură de carieră era înveselită de covoare indiene, decolorate de vreme şi de uzură. Îşi întinse mâinile spre cuptorul de chirpici rotund construit într-un colţ al bucătăriei, simţind căldura pe care o emana.

– Am fost în case din California construite cam în acelaşi stil, dar sunt doar nişte imitaţii palide ale casei voastre. Aş fi prea îndrăzneţ dacă v-aş cere să îmi faceţi un tur al casei?

– Vă arăt cu plăcere casa. Când Kenzie zâmbi, Alma adăugă: Aveţi grijă cu zâmbetul acela, domnule Scott. V-a mai spus cineva că sunteţi prea arătos?

– Deseori, spuse el sec.

Ea chicoti şi îl conduse prin casă. Tavanele înalte şi camerele spaţioase, proiectate astfel încât să fie răcoroase vara, îi confereau structurii un aer diafan. Îi plăcea calmul dat de pereţii albi din stuc şi de podelele de pin discrete, precum şi promisiunea caldă a şemineului masiv din sufragerie. Ferestrele camerei dădeau spre vale şi spre soarele care apunea pe după vârfurile muntoase pleşuve. Se opri şi admiră culorile aprinse.

– Ninge des pe-aici?

– Uneori, dar de obicei nu prea avem parte de zăpadă. Ne aflăm la altitudinea perfectă: suficient de sus cât să nu ne prăjim vara, destul de jos cât să nu fim acoperiţi de zăpadă iarna.

Baia era la fel de primitivă ca bucătăria, dar, asemenea dormitoarelor, destul de mare. Cel mai mic dintre dormitoare fusese transformat într-un fel de birou.

– E-mailul e de folos dacă vrei să ţii legătura cu copiii şi cu nepoţii, spuse Alma. Când am venit prima dată aici, Cibola părea să se afle la capătul lumii, dar lucrurile s-au mai schimbat de-atunci.

– Ce părere aveţi despre faptul că trebuie să vă mutaţi?

În loc să-i spună să-şi vadă de treaba lui, femeia ridică din umeri.

– Casa e prea mare, acum, că au plecat copiii, dar aș minți dacă aș spune că nu ne va fi greu. Deși n-are sens să ne plângem de lucruri pe care nu le putem schimba. Se întoarse din senin spre bucătărie. Asta e partea mea preferată din casă.

Deschise o ușă dosnică și intră într-o grădină mică înconjurată de pereți de chirpici înalți. Poteci pietruite treceau printre flori și arbuști în culori vibrante, în timp ce, într-un colț, vița-de-vie atârna peste o arcadă, umbrind o masă și câteva scaune.

Kenzie își ținu răsuflarea.

– O grădină secretă.

– Era și-un film, nu? L-am văzut cu nepoții mei, doar că aceasta are ziduri, pentru ca mistreții să nu îmi mănânce ierburile și florile.

– Ați transformat un lucru practic într-unul frumos.

Atinse o roșie pârguită. O pisică își scoase capul de sub un arbust de rozmarin stufos, îl privi atent pe Kenzie, după care începu să îl spele pe unul dintre pisoiașii pufoși și durdulii. Deasupra zidurilor se puteau zări munții stâncoși, maiestuoși. Oare cum ar fi fost să locuiești într-un loc atât de plin de pace?

Cina constă din preparate specifice locului, cu tortilla din porumb, fasole, orez și salată. O cină senzațională, deși, dacă ardeii ar fi fost mai iuți de-atât, Kenzie ar fi dat de necaz. După ce bău și ultima înghițitură de cafea, întrebă:

– Gastronomia din New Mexico diferă de celelalte regiuni sau mâncarea a fost atât de bună datorită bucătăresei?

– Ambele, spuse Grady și îi zâmbi afectuos soției lui. Mâncarea din New Mexico e mai bună decât cea din Texas sau Arizona, de exemplu, și nimeni nu știe să o gătească mai bine ca Alma.

Alma umplu calmă ceștile de cafea, apoi spuse:

– A învățat destul de repede că, dacă vrea să mănânce bine, trebuie să mă laude cu nerușinare.

Kenzie râse, simţindu-se de parcă ar fi fost prieten de-o viaţă cu familia Grady. Spera că fiul şi fiicele lor îşi dădeau seama cât de norocoşi fuseseră pentru faptul că crescuseră în locul acela, cu oamenii aceia.

– Chiar vă gândiţi serios să vindeţi?

– Foarte serios, răspunse Grady, buna lui dispoziţie evaporându-se. O să sun un agent imobiliar săptămâna asta.

Kenzie ezită pentru o clipă, ca să fie sigur. Era sigur.

– Aş vrea să cumpăr eu Cibola.

Se lăsă o tăcere mormântală. Soţii Grady se holbară la el.

– Dar, cum călătoresc destul de mult, nu ştiu cât timp voi reuşi să stau pe aici, continuă el. Aşa că aş vrea să ajungem la o înţelegere. Dacă vă construiesc o casă lângă lac, rămâneţi aici ca să aveţi grijă de locul acesta?

Alma îşi puse ceaşca cu cafea pe masă.

– Vorbiţi *serios*?

– Absolut.

Alma făcu ochii mari de uimire.

– Sunteţi Kenzie Scott, actorul! Ştiam eu că îmi păreţi cunoscut, dar nici prin cap nu mi-a trecut că o mare vedetă de Hollywood ar putea rătăci pe aici!

– Lucrez la un film la vreo treizeci de kilometri de aici. Se uită la covorul indian frumos ţesut, ştiind că trebuia să le spună şi el ceva despre viaţa lui privată, în schimbul onestităţii lor. Am o casă la care ţin foarte mult pe ţărmul Pacificului, dar în California de Sud eşti mereu înconjurat de milioane de oameni. Cibola are acea serenitate pe care ţi-o dă singurătatea. Din moment ce plănuiţi să vindeţi, poate... poate că ne-a fost sortit să ne întâlnim.

– Aveţi cumva case peste tot în lume? întrebă Alma.

– Nu chiar. Doar pe cea din California, pe care aş păstra-o pentru că sunt nevoit să petrec mult timp în Los Angeles, şi un apartament în New York.

După ce îşi mai reveni din şoc, Grady spuse:

– Căsuța de lângă lac... O să ne dați afară dacă vă hotărâți că vreți alți îngrijitori?

Kenzie se gândi o clipă, apoi spuse:

– Ați fi proprietarii casei și ai pământului pe care e construită, dar ar trebui să încheiem un contract prin care am drept de preempțiune, la un preț cinstit, în caz că vă hotărâți să vindeți. N-aș vrea să am parte de străini pe proprietate.

Alma spuse, cu ochii strălucindu-i de bucurie:

– Deci o să capăt o rulotă!

– De fapt, mă gândeam la o casă din aceea prefabricată, cu o prispă drăguță, spuse Kenzie, zâmbind. Din moment ce o să fie în câmpul meu vizual, aș vrea să fie atractivă.

Alma și soțul ei se uitară unul la celălalt, apoi ea încuviință ușor din cap. Grady îi întinse mâna lui Kenzie.

– Dacă nu ești un smintit, batem palma.

După două ore în care stabiliseră detaliile înțelegerii, Kenzie o porni spre hotel. În dimineața următoare avea să-l sune pe cel care-i administra afacerile pentru a demara procedurile legale, dar strângerea aceea de mână fusese, de fapt, adevăratul contract.

Banii puteau face ca totul să devină posibil mult mai repede, și voia să se poată întoarce acolo după filmările la *The Centurion*. O casă prefabricată nu avea să fie chiar atât de ușor de adus de acolo precum o rulotă, dar tot avea să fie gata destul de rapid, iar soții Grady puteau să aleagă un model pe placul lor. Alma acceptase bucuroasă să se ocupe de curățenie și să îi facă de mâncare când el avea să treacă pe-acolo. Kenzie bănuia că femeii îi lipsea o casă plină de copii de care să aibă grijă.

Poate că era un gest destul de excentric să cumpere o fermă așa, mânat de impuls, dar nu se îndoia câtuși de puțin de hotărârea luată. Abia aștepta să se poată retrage în locul acela liniștit ori de câte ori dorea – și să fugă de amintirile cu Rainey.

capitolul 10

În timp ce noaptea se lăsa peste peisajul spectaculos din New Mexico, Val închise ochii. Nu dormise prea mult de când acceptase să lucreze la *The Centurion*.

În fiecare zi fusese pe punctul de-a se retrage, dar își tot amintea că venise vremea pentru o schimbare. Și poate că Rainey chiar avea nevoie de ea. Între timp, dacă lucrul la un film presupunea să fii luată cu un Lincoln din Albuquerque și transportată până la destinație, atunci poate că Val s-ar putea obișnui cu toate astea.

Sediul central al echipei de filmare fusese stabilit într-un hotel rustic mare, aflat în mijlocul pustietății. Un hotel rustic de lux, își dădu ea seama când se cază. Da, cu siguranță s-ar putea obișnui cu astfel de condiții.

Portarul tocmai îi lua bagajul, când Kenzie Scott intră pe ușa principală și se îndreptă spre recepție. Val își înăbuși impulsul de-a se duce la el să-i dea una de să-l trântească la pământ. Nu că ar fi reușit să o facă, poate doar dacă s-ar fi urcat pe scaun pentru o țintă mai bună. Spre deosebire de majoritatea vedetelor, Kenzie Scott era înalt și bine făcut, nu în stilul culturist, dar în formă, ca un atlet de decatlon.

De asemenea, era și incredibil de arătos, cu trăsături masculine clare și perfecte. Chiar dacă se întâlniseră o dată, pe când o vizitase pe Rainey, uitase ce impact avea înfățișarea lui, lucru pe care trebuia să îl vezi ca să crezi.

Dar o făcuse pe Rainey să se simtă îngrozitor, așa că, din punctul de vedere al lui Val, merita o bătaie bună. Chiar dacă, avocată fiind, știa că orice dispută avea cel puțin două variante, dacă nu chiar mai multe, uita de obiectivitate când era vorba despre prietenele ei. Mai ales când prietena respectivă era Rainey, care o ajutase de mai multe ori.

Din moment ce Kenzie era Marea Vedetă a filmului, Val era nevoită să fie politicoasă cu el, dar avea să înceapă din ziua următoare, după o noapte bună de odihnă. Își duse în liniște bagajul de mână la ascensor, ca să se facă nevăzută înainte ca Kenzie să își termine treaba la recepție.

Ușile ascensorului aproape că se închiseseră, dar se deschiseră brusc, și Kenzie Scott urcă în lift. Val se retrase într-un colț, în timp ce Kenzie se uită la panoul de comandă. Erau doar patru etaje și, din câte se părea, amândoi urcau la al patrulea. Kenzie o privi în trecere. După care, fir-ar să fie, spuse:

– Ești prietena lui Rainey, Val, nu-i așa?

Ea încuviință.

– Tocmai am ajuns. Iritată de expresia lui veselă, adăugă: Bănuiesc că ai hoinărit ca un motan în călduri prin împrejurimi.

Se îngrozi când se auzi rostind asta cu voce tare. Nici măcar nu începuse lucrul și tocmai încălcase prima regulă a filmărilor: și anume, că Vedeta nu trebuia enervată niciodată. Era cel mai bun motiv pentru a fi concediată!

Kenzie păru mai degrabă uimit decât furios.

– De fapt, nu. Am văzut o pisică, ce-i drept, dar, chiar dacă era femelă, nu aveam intenția să profit de ea.

Val roși, apoi spuse:

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun așa ceva.

– Probabil că nu, dar ești prietena lui Rainey. Ar fi ciudat să nu-i ții partea.

Ascensorul se opri. Kenzie se dădu politicos în spate, ca Val să iasă prima.

Lui Val îi venea să intre în pământ de rușine, dar ieși din ascensor, după care trebui să se oprească pentru a-și da seama în ce parte să o apuce ca să ajungă la camera ei. În spatele ei, Kenzie spuse:

– Ai nevoie de ajutor cu bagajul? Arată de parcă ai căra o colecție de pietre în el.

De ce avea accentul acela britanic minunat? Se întoarse și o apucă spre stânga, pe coridor.

– Mă descurc, mulțumesc. M-am obișnuit să trag după mine greutăți mari.

– Și nu ai accepta să te ajut nici dacă ți-aș oferi apă în mijlocul deșertului, spuse el și o ajunse din urmă.

Ea zâmbi fără prea mare tragere de inimă.

– Probabil că nu. Sunt recunoscută pentru încăpățânarea mea. Dar voi face tot posibilul să fiu politicoasă.

Când ajunse la camera ei, trecu iute cartela prin fantă. Noapte bună, domnule Scott.

– Kenzie, spuse el zâmbind. Întotdeauna am invidiat-o pe Rainey pentru prietenele ei. Noapte bună, Val.

Val își dori să nu îl fi văzut zâmbind și intră rapid în camera ei, în timp ce el continuă să înainteze pe coridor. Farmecul lui ar fi putut topi și șindrilele de pe acoperiș. Și ce ochi verzi avea! Nu-i de mirare că Rainey se căsătorise cu el, chiar dacă știuse că era o decizie proastă. Bineînțeles că farmecul lui degajat, împărtășit fără rețineri celor din jur, fusese problema, dar lui Val îi era mai greu să îl displacă în realitate decât îi fusese să o facă la modul teoretic. Poate că era mai bine așa, ținând cont că aveau să lucreze împreună.

Se trânti pe pat, după care apucă telefonul și rugă centrala să-i facă legătura cu camera lui Rainey. Aproape că se aștepta ca acest lucru să nu se întâmple, dar Rainey ridică numaidecât receptorul.

– Bună, Rainey, am ajuns, spuse Val, căscând. Mă pui direct la treabă sau pot să dorm mai întâi?

– Ai ajuns! Vino în camera mea pentru o înghețată cu sos de caramel, spuse Rainey, chicotind. O să te pun la curent și-o să-ți dau o jachetă *The Centurion* oficială, roșie, care nu se va potrivi deloc cu părul tău, așa cum nu se potrivește nici cu al meu, deci cred că asta înseamnă că te pun la lucru din seara asta.

Orice îndoială ar fi avut Val cu privire la înțelepciunea de care dăduse dovadă luând o asemenea decizie dispăru numaidecât. Poate că o așteptau vremuri grele, dar cu siguranță nu avea să se plictisească.

Kenzie zâmbi când intră în apartament. Val Covington era o pisică sălbatică mică, dar care nu trebuia subestimată. Se întrebă cât de mult îi povestise Rainey despre căsnicia lor. Probabil că nu prea multe, din moment ce Rainey era aproape la fel de reticentă ca el când venea vorba despre chestiuni personale, dar suficient cât să o facă pe Val să vrea să-i scoată ochii din cap.

Nu mințise când spusese că o invidia pe Rainey pentru prietenele ei. Femeile se pricepeau mult mai bine ca bărbații să își împărtășească sentimentele și să se sprijine reciproc. El nu fusese niciodată în stare să o facă, și nu doar pentru că era bărbat – și englez. În pofida tuturor lucrurilor pe care le făcuse Trevor pentru el, nu avuseseră niciodată genul de relație în care să își facă mărturisiri. Nici măcar cu Charles Winfield nu vorbise despre anumite subiecte. Norocul lui că prin actorie se putea elibera de neliniști din trecut.

Chiar dacă nu bea aproape niciodată de unul singur, găsi niște vin în minibarul din apartament și își turnă un pahar, după care ieși pe balcon fără să aprindă lumina. Luna se înălțase pe cer, învăluind totul în nuanțe de argintiu. Încercă să își dea seama unde mai exact se afla Cibola, printre munții și văile pe care le zărea în depărtare.

Euforia pe care o simțise când cumpărase ferma începea să pălească, acum, că revenise la hotel, copleșit de faptul că Rainey se afla la doar câteva sute de metri de el, dar totuși inaccesibilă.

Se trânti pe un scaun și sorbi din vin. Oferta de a cumpăra moșia Cibola era cel mai impulsiv gest pe care îl făcuse de când o ceruse în căsătorie pe Rainey. Spera din toată inima ca toată treaba asta să funcționeze mai bine ca mariajul lui.

În loc să se întoarcă la Los Angeles după ce terminaseră filmările la *Pimpernel*, ceruse ca avionul privat să îi ducă pe un aeroport mic din California de Nord. Acolo încărcase bagajele într-o mașină închiriată obișnuită care îi aștepta.

Când intraseră pe autostrada de coastă, ea își slăbise centura de siguranță suficient cât să își pună capul la el în poală.

– E întuneric de multă vreme.

– Dezavantajul de-a zbura spre vest odată cu noaptea. În scurt timp, va începe să răsară soarele în urma noastră.

Cum mașina era cu cutie automată, Kenzie avea o mână liberă, pe care și-o pusese pe umărul ei.

– Am voie să întreb unde mergem? zisese ea somnoroasă.

– Un han de pe coastă, unde am stat cu câțiva ani în urmă. Foarte liniștit și intim.

– Poți garanta că este un cuib ideal pentru iubire?

Simțind încordarea din umerii ei, el îi explică:

– Am stat acolo, singur, ca să scap câteva zile de toată lumea. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că ar fi un loc foarte romantic dacă mi-ar plăcea de cineva îndeajuns de mult încât să mergem împreună acolo.

Rainey se relaxase din nou și își trecuse o mână peste genunchiul lui. Bine că avuseseră parte de un zbor pasional, altminteri atingerea ei ar fi început să-i afecteze condusul.

– Mai că mi-e teamă să adorm și să mă trezesc mai târziu, spusese ea încet. Teama de fenomenul Gilda.

– Te referi la ce spunea Rita Hayworth? Că bărbații se culcau cu Gilda cea fermecătoare, dar fictivă, și se trezeau lângă Rita cea reală?

– Exact.

– Din moment ce amândoi suntem în aceeași situație, mă aștept ca efectele să se anuleze reciproc. O mângâie ușor de-a lungul corpului, căci nu se putea sătura să o atingă. Nu-mi fac griji. Am lucrat împreună luni de zile, suficient cât să ne cunoaștem dincolo de aparențe.

– Sinceră să fiu, mi se pare că semeni foarte mult cu imaginea publică pe care o promovezi. Inteligent. Enigmatic. Ezitase, apoi adăugase: Puțin cam serios.

Problema actorilor era că studiau totul prea îndeaproape.

– Enigmatic... adică genul care tace din gură și îi face pe oameni să îi pună la îndoială inteligența în loc să deschidă gura și să alunge orice bănuială.

Ea râsese.

– Care-i adevărata ta poveste, Kenzie? Ai spus atâtea povești ciudate, încât mă gândesc că adevărul este foarte plictisitor. Ceva de genul cum că tatăl tău a fost jurist, ai studiat la o școală bună, dar nu excepțională, și nu ai absolut nimic interesant de povestit.

Aerul încălzit din mașină se răcise brusc.

– Nu mă mai întreba despre trecutul meu, Rainey. Nu vreau să fiu nevoit să te mint.

Preț de câteva secunde, Rainey nu spusese nimic.

– În regulă.

Lui îi plăcuse faptul că ea fusese de acord. Majoritatea femeilor erau ca niște pisici curioase, hotărâte să îl tachineze ca să obțină informații, dar Rainey nu mai deschisese niciodată subiectul.

Hanul avea o cabană de oaspeți izolată de clădirea principală, unde petrecuseră o vacanță superbă, absurd de romantică. Plimbări lungi pe plajă, în lumina soarelui, pe ceață și pe ploaie, uneori toate trei episoadele în timpul aceleiași plimbări. Plimbări cu mașina printre munți. Seri leneșe petrecute în fața șemineului sau făcând băi fierbinți. Vizionări de filme proaste și râsete isterice în timp ce comentau despre interpretarea actorilor și calitatea filmelor. Partide de amor, somn îmbrățișați, apoi trezit și iar amor. Nu mai fusese niciodată atât de fericit, iar Rainey strălucea, mai relaxată decât o văzuse vreodată.

Șapte zile trecuseră parcă într-o clipită. Mai rămăseseră cinci zile până la plecare. Patru. Trei. Lui Kenzie i se pusese un nod în stomac la gândul că în curând trebuia să meargă în Argentina, iar Rainey, la New York. Probabil aveau să se revadă abia după câteva săptămâni, poate chiar luni de zile, și cine știe ce ar fi putut să intervină între ei.

Cu două zile înainte să plece, el își sunase managerul fără prea multă tragere de inimă.

– Kenzie! La naiba, unde ești? urlase Seth. Toți reporterii din America încearcă să dea de tine.

– Motiv pentru care nu am spus nimănui unde sunt. De ce se agită reporterii? Din câte știu eu, n-am încălcat nici o lege.

– Pentru că și Raine Marlowe a dispărut de pe fața pământului, și a fost văzută ultima dată când făceai pe Tarzan, iar ea pe Jane.

– Aha. Ar fi trebuit să îmi dau seama. E ceva important ce ar fi bine să știu?

– Doar crizele minore obișnuite, nimic îngrijorător. Nu mi-ai spus unde ești, sau dacă Raine e cu tine.

– Sunt într-un loc unde se merge după fusul orar al Pacificului, iar cealaltă chestiune nu privește pe nimeni.

– Deci sunteți împreună. Sper că vă distrați. Dar o să ajungi în Argentina săptămâna viitoare, nu-i așa?

– Am încălcat eu vreodată un contract?

– Sper să nu începi acum, spusese Seth, mai liniștit. Dacă ai puțin timp liber, ar trebui să scrii o declarație pentru presă despre relația ta cu domnișoara Marlowe. O să fie nevoie să declari ceva imediat ce-ți arăți fața în public.

– Fă-o tu. Spune lumii că suntem cât se poate de bine și foarte prieteni.

Seth pufnise, iar Kenzie încheiase apelul.

– A luat-o presa razna? întrebase Rainey.

– Dacă e să îi dăm crezare lui Seth.

Ea se întinsese spre telefon.

– Cred că o să o sun pe Emmy mai întâi, după aceea pe agenta mea.

Discuția cu asistenta ei confirmase spusele lui Seth. Speculații fierbinți despre relația lor erau pe prima pagină a ziarelor. Lumea începea să îi ajungă din urmă, la fel de amenințătoare ca o haită de lupi care așteptau în cerc dincolo de foc.

În noaptea dinainte să plece de la han, făcuseră dragoste mai pătimaș ca până atunci. Fiindcă nu prea își găsea cuvintele atunci când avea mai multă nevoie de ele, Kenzie se străduise să îi arate prin pasiune și tandrețe cât de mult însemna pentru el. Încercase să o înfiereze cu un extaz atât de intens, încât nici un alt bărbat să nu o mai poată satisface în asemenea măsură. În schimb, fără să spună un singur cuvânt, ea trecuse de zidurile lui de apărare, intrându-i atât de adânc în suflet, încât el se temea că avea să piară la plecarea ei.

El stătea pe o parte, iar ea pe spate, curbele elegante ale trupului ei licărind în lumina focului.

– Zici că ești întruchiparea perfectă a celei mai frumoase și mai erotice femei din lume.

Zâmbetul ei nu reușise să-i alunge tristețea din ochi.

– Nu vreau să mă întorc în lumea reală.

– Nici eu. Dar toate idilele au un sfârșit.

– Așa e.

Se uitase la foc și începuse să cânte *Heart Over Heels*, cântecul preferat al lui Clementine, una dintre marile și tragicele vedete ale muzicii rock. Kenzie era doar un băiețel când îl auzise prima dată, dar fusese profund mișcat de emoția răsunătoare. Rainey îl cântase pe o voce dulce, limpede, impregnându-i aceeași forță ca prima dată când îl auzise el.

– „Credeam că inima-mi frântă minte nu se va învăța,/Dar iată-mă încă o dată, îndrăgostită lulea./Îndrăgostită lulea, ca o molie de foc./Poate că de data asta, Doamne, o să am noroc..."

În lumina fadă care îi învelea, văzu lacrimi strălucind pe obrajii lui Rainey. Le sărută.

– Nu aveam habar că știi să cânți. Semeni la voce cu Clementine.

Fără să își ia ochii de la foc, Rainey spusese:

– Așa ar și trebui. A fost mama mea.

– Mama ta? Dumnezeule mare, n-am știut. Nu o chema Bartlett?

– A fost căsătorită pentru scurtă vreme, pe când avea douăzeci de ani, și a păstrat numele soțului ei. Nu e chiar un secret faptul că a fost mama mea, dar nici n-am insistat să spun asta în stânga și în dreapta. Din moment ce sunt actriță, nu cântăreață, m-am gândit că faptul că sunt fiica ei nu mă va ajuta prea mult profesional, ci doar m-ar face un fel de ciudățenie. Sunt vreo doisprezece oameni în California care știu de legătura dintre noi.

– Înțelept din partea ta să păstrezi tăcerea în legătură cu asta. Nu numai că toți te-ar fi urmărit cu atenție ca să vadă dacă o să te autodistrugi, dar o mulțime de oameni te-ar fi bătut la cap și ți-ar fi cerut bani.

– Pentru că ar fi presupus că am moștenit averea lui Clementine, așa cum ai presupus și tu?

– Nu ai fost moștenitoarea ei?

– Nu și-a actualizat testamentul după nașterea mea, așa că aproape toată avuția ei a fost folosită pentru diverse cauze nobile. Salvarea balenelor. Femei maltratate. Protejarea animalelor. Bunicilor mei nu le-a plăcut deloc meseria pe care și-a ales-o, așa că au refuzat să conteste testamentul în numele meu. Rainey zâmbi. De fapt, mă bucur că s-a întâmplat așa. Clementine a deschis un mic cont de economii când m-am născut, iar banii din el m-au ajutat să mă întrețin când m-am mutat la Los Angeles. Cred că, dacă aș fi moștenit toată averea ei, m-aș fi simțit încorsetată ca într-o cămașă de forță pentru mine.

O invidia că putea renunța atât de ușor la o avere. Pentru el, banii erau scutul și fortăreața lui, care îl apărau de restul lumii.

– I-ai moștenit vocea, ceea ce e o moștenire pe cinste. Ai putea fi cântăreață dacă ai vrea.

– Nici chiar așa. Clementine avea o voce mult mai bună și era o muziciană adevărată, care cânta din suflet. Nu mă ridic la nivelul ei.

Kenzie îi comparase apoi trăsăturile delicate cu ce își amintea din înfățișarea lui Clementine, care fusese o femeie robustă și cu o senzualitate naturală.

– Nu e foarte evident, dar, acum, că știu, aș zice că semeni puțin cu mama ta. Însă probabil că semeni mai mult cu tatăl tău.

Rainey își dăduse seama ce urmărea el și spusese sec:

– N-am nici cea mai vagă idee cine a fost tatăl meu. Poate că nici Clementine nu știa. Avea un stil de viață foarte... libertin.

– Și a plătit cu viața pentru asta. Ce risipă îngrozitoare!

– Așa e. Zâmbise tristă. Eu am găsit-o după supradoză.

– Dumnezeule mare, Rainey!

O trăsese mai aproape de el, dorindu-și cu disperare să alunge durerea îngrozitoare care i se citea pe chip.

Nici un copil nu ar fi trebuit să fie nevoit să treacă prin ce trecuse ea. Și totuși, supraviețuise și își vedea de viața ei.

Acum înțelegea de ce se potriveau așa bine. Proveneau din țări diferite, din clase sociale diferite, avuseseră copilării inimaginabil de diferite, și, cu toate acestea, aveau atât de multe în comun. Nu era de mirare că îl tulbura mai intens ca orice altă femeie. Poate că... cu Rainey...

Repede, înainte să își amintească toate motivele pentru care ceea ce avea de gând să facă era curată nebunie, spusese:

– Căsătorește-te cu mine, Rainey. Putem merge în Nevada mâine și să fim căsătoriți până seara.

Ea se trăsese deoparte și se holbase la el.

– Să ne căsătorim? De ce? Pentru că ți-e milă de mine?

– Nu. Pentru că, dacă devenim soț și soție, avem motive să fim împreună ori de câte ori putem. Nu e așa?

– Eu... credeam că e doar o aventură. Distractivă, fără complicații, după care își vede fiecare de drum.

– Asta crezi că a însemnat ultima săptămână?

Ea își mușcase buza.

– Nu, dar nici unul din noi nu e genul care să se căsătorească. Carierele noastre sunt prea solicitante ca să avem timp și pentru viața de familie. Ce căsnicie începe cu soții aflându-se în colțuri diferite ale lumii?

– Una în care ambii intenționează să fie din nou împreună cât mai curând posibil. O sărută pe un sân și îi simți sfârcul întărindu-i-se la contactul cu limba. Poate că nu va funcționa, dar nu mai bine riscăm să dăm greș decât să nu încercăm deloc?

După o săptămână de abandon senzual, învățase ce-i plăcea ei mai mult. Cum să o atingă, cum să o sărute, cum să intensifice dorința, până o făcea să strige incontrolabil.

Până când ea șoptise cu voce întretăiată:

– Dacă asta îți dorești cu adevărat, atunci da, Kenzie, mă voi căsători cu tine.

*

Durase zece minute ca să obţină o autorizaţie de căsătorie – treizeci şi cinci de dolari, doar în numerar – la tribunalul din ţinutul Washoe din Reno, Nevada. Ar fi durat şi mai puţin dacă funcţionara nu i-ar fi recunoscut.

– Dumnezeule mare, sunt Raine şi Kenzie! icnise ea, uitându-se când la cerere, când la ei.

Kenzie îşi înăbuşise un oftat. Când erai celebru, toată lumea te striga pe numele mic.

– Aşa e. Ne poţi recomanda o capelă unde ne-am putea căsători fără să mai fie nevoie să aşteptăm?

– Celebrate Chapel e foarte drăguţă şi se află la doar câţiva kilometri distanţă. O să sun să văd dacă vă pot face loc, se oferise funcţionara.

Capela era liberă şi, în plus, le punea la dispoziţie inele şi flori – şi se dovedise a fi într-o casă drăguţă în stil victorian. Sub privirile entuziasmate ale proprietarilor, care erau soţ şi soţie, Rainey alesese un buchet frumos de trandafiri albi cu panglici argintii. Şi ea era aproape la fel de albă ca florile, dar ochii îi străluceau.

După ce se deciseseră la nişte verighete din aur simple, venise şi momentul căsătoriei propriu-zise. Kenzie nu îşi amintea prea bine ceremonia în sine, în afară de faptul că o ţinuse foarte strâns de mână pe Rainey, temându-se ca nu cumva să se răzgândească. Era cel mai pripit lucru pe care îl făcuse vreodată. Dar nu îşi dorise niciodată ceva cu atâta ardoare.

Cu voce răsunătoare, preotul rostise:

– Vă declar soţ şi soţie.

În rochia ei uşoară verde pe care o purtase la petrecerea din Londra, Rainey era cea mai frumoasă mireasă pe care o văzuse Kenzie vreodată, dar tremura când o sărutase. El o îmbrăţişase strâns, mângâind-o pe părul de culoarea chihlimbarului, până se oprise din tremurat.

– O să facem astfel încât mariajul nostru să funcţioneze, Rainey, şoptise el. Putem să o facem, şi o vom face.

Zâmbindu-i timid, ea îl luase de mână şi ieşiseră din capelă, unde fuseseră întâmpinaţi de o mulţime agitată de reporteri şi spectatori. Kenzie înjurase în sinea lui. Probabil că funcţionara de la tribunal sau proprietarii

capelei sunaseră la toate posturile TV și de radio și la toate redacțiile din zona Reno, apoi pe toți prietenii și vecinii lor.

Erau asaltați de microfoane, ca de niște sulițe, și o mulțime de întrebări răsunau din toate direcțiile. Unul dintre reporteri strigase mai tare decât ceilalți:

– Cum de l-ai convins pe Kenzie Scott să se căsătorească cu tine, Raine?

Din tonul lui, reieșea clar că el era ca un premiu de câștigat, iar ea era o nimeni.

Înjurând în sinea lui, Kenzie o cuprinsese pe după umeri, și se îndreptaseră împreună spre mașină.

– Abordarea e greșită. Întrebarea este cum de am reușit să o conving pe cea mai încântătoare și cea mai inteligentă femeie din Emisfera Nordică să fie mireasa mea. Și cred că explicația e că am fost extrem de norocos.

Rainey icnise când un reporter extrem de agresiv o împinsese într-o parte, zdrobindu-i buchetul la piept, în timp ce îi vârâse microfonul în fața lui Kenzie.

– Unde v-ați ascuns în ultima săptămână?

Fiindcă nu vedea nici un rost să-i răspundă la bădărănie, Kenzie îl ignorase pe bărbat și îi răspunsese unei femei cu maniere mai bune. Mulțimea începea să se închege în fața lor, iar Rainey se oprise, neștiind cum să continue. Având mai multă experiență cu mulțimile de reporteri, Kenzie își croise loc cu brațul liber, călcându-l pe furiș pe picior pe reporterul nepoliticos.

– Continuă să înaintezi, îi șoptise el lui Rainey. Dacă ne oprim, suntem prinși.

Ea încuviințase și reușise să răspundă la următoarea întrebare, una inofensivă despre filmările la *The Scarlet Pimpernel*. În vreme ce se apropiau de mașină, un nor de baloane de săpun plutea spre ei, dinspre un grup de adolescente care chicoteau entuziasmate. Înconjurat de baloane fragile, care se spărgeau în jurul lui, Kenzie reușise să deschidă ușa din partea pasagerului. O ajutase pe Rainey să intre în mașină și încuiase ușa, ca să nu poată fi deschisă de nimeni.

I-ar fi plăcut să-i calce pe toți nenorociții ăia cu mașina, dar știa din experiență că puțină cooperare dădea mai multe roade. Înainte să se urce în mașină, le spusese cu vocea lui de scenă, genul acela de voce care s-ar fi auzit până la cele mai îndepărtate și mai dosnice rânduri dintr-un teatru:

– Doamnelor, domnilor, este o zi foarte specială pentru mine și pentru Raine. Sper că ne urați de bine.

Asta îi dezarmase pe reporteri îndeajuns cât să-l lase pe Kenzie să scoată încet mașina dintre ei. Cotise la primul colț spre o zonă rezidențială, strecurându-se printre străzi până când fusese sigur că nu erau urmăriți.

După ce se îndepărtaseră îndeajuns de mulțimea de reporteri, se uitase la mireasa lui. Rainey, palidă, se holba la buchetul ei zdrobit.

– Ce-am făcut, Kenzie? întrebase ea încet. Ce-am făcut?

– Ce trebuia să facem, sper. O prinsese de mâna stângă, pe care și-o ținea încordată, și i-o pusese în dreptul inimii lui. Îți mulțumesc că te-ai căsătorit cu mine, Rainey. Soția mea.

Ea îi zâmbise timid.

– Mereu va fi atât de rău?

– Nu. Suntem un cuplu nou, și mult mai interesanți împreună decât eram pe cont propriu. În curând, nu vom mai fi un subiect în vogă.

– Sper că ai dreptate.

Supraviețuiseră primului asalt asupra căsniciei lor. Dar nu mai reușiseră să surprindă apoi acea bucurie lipsită de complicații pe care o simțiseră în săptămâna pe care o petrecuseră împreună pe coasta californiană.

Noaptea în New Mexico începea să devină tot mai răcoroasă. Obosit, Kenzie se ridică de pe scaunul aflat pe balcon și intră în cameră. Ar fi fost mult mai bine ca el și Rainey să nu se fi căsătorit. Nu-i părea rău de el însuși, în pofida agoniei pe care o simțea la gândul că o pierduse. Mai bine să simtă durere decât goliciune.

De neiertat era faptul că o supunea și pe ea la aceeași durere.

capitolul 11

Evident, în ziua în care sosi Marcus Gordon, totul merse prost. Camionul care transporta camerele de filmat se strică pe drumul brăzdat de făgașuri care ducea spre locația din dimineața aceea, întârziind atât de mult filmările, încât pierdură lumina potrivită pentru scena planificată și fură nevoiți să o amâne.

Atunci Rainey hotărî să filmeze o scenă planificată pentru două zile mai târziu, ca să afle că Sharif încă nu știa replicile respective. Tot transpirat și jurând că nu avea să se repete, îi ceru să-i acorde o oră, după care se duse în rulotă să își memoreze rolul. Alte întârzieri.

Se dovedi că o secvență complexă pe care se chinuise să o planifice în avans nu funcționa prea bine în practică. Încropi o ședință cu directorul de imagine, asistentul de regie și directorul artistic, și gândiră o secvență nouă care funcționă de minune. Dar, până terminară de filmat secvența respectivă, era deja prea târziu ca să mai filmeze scena cu Sharif.

Marcus observă totul în tăcere, din fundal, folosindu-se de momentele mai libere ca să lucreze la niște hârtii pe care le adusese cu el într-o servietă voluminoasă. În vreme ce se îndreptau împreună spre hotel, Rainey spuse:

– Cred că ne-ai adus ghinion, Marcus.

– E același principiu ca în cazul feliei de pâine care cade tot timpul cu partea unsă cu unt în jos: în clipa în care producătorul își face apariția, totul se duce de râpă. Nu-ți face griji, ai de recuperat doar o jumătate de zi, și-ar trebui să-ți fie destul de ușor să o faci. Luând în considerație numărul de scene de acțiune pe care le-ai filmat, te descurci uimitor de bine. Se uită la hârtiile din poala lui. Și te încadrezi și în buget, ceea ce dovedește că ai câteva dintre calitățile necesare pentru a fi un regizor eficient. Mai trebuie doar ca la final să îți iasă un film grozav.

Deși comentariul lui se voia a fi o glumă, Rainey era mult prea istovită ca să se amuze. Filmele erau creații

îngrozitor de fragile, care puteau fi distruse în mult prea multe feluri. Filmările în New Mexico se terminau în câteva zile şi, dacă nu captase imaginile potrivite pe film, avea să fie prea târziu ca să revină asupra lor.

– Aş vrea să vorbesc cu tine şi cu Kenzie vreo jumătate de oră după ce ajungem la hotel, zise Marcus. O întâlnire scurtă în biroul de producţie, pentru a discuta în principal despre nişte idei promoţionale pe care aş vrea să vi le împărtăşesc.

– În regulă.

Bănuia că Marcus voia să ştie cât de cooperant avea să fie Kenzie în ceea ce privea promovarea filmului după lansarea lui. Apariţia lui în câteva talk-show-uri importante ar fi fost de nepreţuit. În mod normal, partea de promovare era tratată foarte în detaliu în cadrul unui contract, dar, din moment ce lui Kenzie nu îi plăceau astfel de lucruri, Rainey evitase subiectul când elaborase acordul lor iniţial. Acum, Marcus trebuia să îşi convingă vedeta să îşi ia un angajament. Şi ea avea să fie nevoită să participe la evenimentele de promovare dacă voia să se aleagă ceva de *The Centurion*, chiar dacă le ura la fel de mult precum Kenzie.

– Am primit nişte veşti proaste pe frontul financiar.

Asta îi atrase atenţia lui Rainey.

– Cât de rele?

– Nu vom mai primi două milioane de dolari promişi.

Rainey îşi încleştă pumnii.

– E o parte semnificativă din bugetul meu.

– Cred că pot obţine o sumă ceva mai mică din altă parte, dar poate ar trebui să te gândeşti dacă chiar ai nevoie de scenele mai scumpe, cum ar fi cea din Gara Victoria, când Randall se întoarce din captivitate. Vorbim despre mulţimi de oameni într-o locaţie amplă. O scenă de genul acesta poate fi un coşmar, ceea ce ar putea presupune timp şi bani în plus.

– Trebuie să o filmez! Întoarcerea lui acasă arată cât de şocat şi de copleşit se simte Randall când este primit ca un erou, deşi el se consideră un ratat căzut în

dizgrație. Scrisese scena aceea amintindu-și de panica sufocantă pe care o simțise când ea și Kenzie fuseseră jefuiți în public.

Marcus se încruntă.

– Înțeleg ce vrei să spui. În regulă. Atunci, vezi dacă sunt alte scene mai mici de care te poți lipsi. Ajunseră în fața hotelului, iar el o ajută să coboare din mașină. Ne vedem în birou în jumătate de oră.

Lui Rainey i-ar fi plăcut să poată face un duș sau, chiar mai bine, o baie fierbinte, dar ziua nu se terminase încă. Se îndreptă direct spre biroul de producție, o sală de conferință de la parterul hotelului. Val era deja acolo, sortând corespondența lui Rainey. Îi înmână un teanc de hârtii.

– Raportul acesta este personal.

Rainey se încruntă și se trânti pe un scaun. Până termină ea de răsfoit paginile, Val îi făcuse deja o cană de cafea mocca. Rainey înghiți cu nesaț, căci chiar avea nevoie de combinația de zahăr, cafeină și ciocolată divină.

– Probabil ai observat că este de la un detectiv privat care încearcă să afle cine ar putea fi tatăl meu.

– Da, dar nu trebuie să-mi spui nimic despre asta. Espressorul bolborosi din nou, în timp ce Val mai făcu o ceașcă de cafea. Am văzut doar primul paragraf. Nu am citit mai departe.

– Cred că a fost dureros să te abții, la cât de curioasă ești tu.

Val zâmbi larg.

– Bineînțeles că da, dar nu ai nevoie de și mai mult stres.

– Ținând cont că ne cunoaștem de-o veșnicie, ai putea foarte bine să afli ce are de spus Mooney. Nu are răspunsuri definitive, doar o listă de candidați la onoarea de-a fi tatăl meu, clasificați în ordinea probabilității și cu notițe în care se menționează care dintre ei sunt morți și nu mai pot fi supuși unui test ADN.

Val sorbi dintr-un cappuccino, lingându-și cu delicatețe o dungă de frișcă de pe buza superioară.

– Eşti chiar atât de curioasă în ceea ce-l priveşte pe tatăl tău?

– Nu sunt obsedată, dacă asta vrei să spui. Mai degrabă, e un lucru... nefinalizat. Poate că n-o să aflu niciodată cine a fost ticălosul, şi o să pot trăi cu asta, că doar am supravieţuit mult timp fără să ştiu. Dar m-am gândit că, dacă chiar vreau să aflu, aş face bine să mă pun pe treabă. Oricum urmele au deja mai bine de treizeci de ani.

– Ţinând cont că mama ta a fost celebră, trebuie să fie mulţi oameni care şi-o amintesc.

– Cu siguranţă. După spusele lui, Mooney a ajuns la concluzia că în perioada în care am fost concepută Clementine a avut în jur de opt sau zece parteneri.

Val tresări.

– S-s ridicat la nivelul reputaţiei ei de femeie iubitoare.

Rainey se uită peste raport.

– Dacă „donatorul" de spermă a fost doar un tip cu care a avut o aventură de-o noapte într-un club sau după vreun concert, ar fi practic imposibil de găsit, aşa că Mooney s-a focalizat pe potenţialii tătici care au avut ceea ce s-ar putea numi o relaţie cu ea. Doi erau asiatici, unul de culoare, aşa că probabilitatea în cazul lor e mică, ţinând cont de coloritul meu mai degrabă celtic. Trecu la pagina următoare. Au mai fost trei muzicieni, dintre care unul făcea parte din formaţia ei de rezervă – un cântăreţ la chitară bas mai degrabă mediocru. A mai avut o aventură cu vedeta emisiunii cu poliţişti de succes din vremea respectivă. L-am văzut în reluări: individul habar n-are de actorie. Există zvonuri cum că ar fi fost implicată cu un director de studio şi/sau un şef al unei companii de înregistrări, dar Mooney n-a reuşit să descopere numele lor. În capul listei se află furnizorul ei de droguri. Se pare că s-au întâlnit regulat timp de câteva luni, dar a murit de tânăr din cauza intoxicaţiei cu plumb – genul de plumb sub formă de alice, care îţi distruge anatomia. Se întâmpla pe când aveam şase luni de zile, şi, dacă el era tatăl meu, atunci pot doar să mă bucur. Asta-i tot ce a descoperit Mooney momentan. Dacă vreau să continui, crede că poate reduce numărul lor.

Când văzu expresia plină de milă a lui Val, Rainey își dădu seama că exagerase cu făcutul ironiile. Puse raportul înapoi în plic, întrebându-se dacă chiar voia să afle mai multe. Probabil că nu, dar își dorea sincer să finalizeze lucrurile care rămăseseră neterminate, iar acesta era unul dintre aspectele cele importante. După finalizarea investigațiilor, putea să lase la o parte descoperirile și să uite de toată povestea cu tatăl ei.

Acum, că descoperea detaliile picante ale vieții lui Clementine, Rainey îi aprecia și mai mult pe bunicii ei. Erau reci, stricți și lipsiți de umor, dar măcar nu fusese niciodată nevoită să-și facă griji că risca să dea nas în nas cu tot felul de străini care ieșeau din dormitorul lor dimineața.

Marcus și Kenzie intrară în sala de conferințe împreună. Val pregăti câte un cappuccino pentru fiecare, dându-i timp lui Rainey să îngroape din nou trecutul. Stresul provocat de o zi proastă de filmări era moderat în comparație cu amintirile din copilăria ei.

Kenzie se sprijini de perete, retras ca de obicei, dar Marcus se așeză și servi unul dintre sendvișurile pe care le comandase Val.

– Vreau să vorbim despre rezervarea unei perioade de timp pentru apariții publice care să ajute la promovare.

Sună telefonul, iar Val răspunse de la primul țârâit. După ce ascultă o clipă, spuse:

– E Emmy și spune că e foarte important.

– Poți să răspunzi, zise Kenzie. Marcus încearcă să mă fenteze purtându-se de parcă am acceptat deja să promovez filmul și nu a mai rămas decât să stabilim detalii legate de momentul când să se întâmple asta.

– Prima rundă e câștigată de Kenzie, spuse Marcus. Putem trece la runda a doua?

– Cea în care îmi spui că le sunt dator fanilor mei cu mai multe apariții publice, iar eu îți răspund că, dacă se expune prea mult, o vedetă își distruge aura misterioasă?

Marcus zâmbi larg.

– În regulă atunci, trecem direct la runda a treia.

Rainey ignoră schimbul de replici zeflemitoare dintre cei doi şi spuse:

– Ce e, Emmy? Eşti bine?

– Sunt bine. Vestea bună este că am impresia că l-am simţit pe copilaş lovind în dimineaţa asta. Vestea proastă... Inspiră adânc. Nu te-am sunat mai devreme pentru că am crezut că poate reuşim să schimbăm ceva, dar, după o zi de luptă, cred că situaţia e fără ieşire. Jane Stackpole a renunţat la producţie.

– *Ce?!* Rainey scăpă din mână sendvişul pe jumătate mâncat şi se ridică. Nu poate face aşa ceva! Trebuie să ne întâlnim în Londra săptămâna viitoare.

– Ba poate – şi a şi făcut-o.

Rainey îşi frecă tâmplele care începură să-i zvâcnească.

– De ce? E bolnavă?

– A primit o ofertă mai bună: oportunitatea de-a fi iubita eroului dintr-un mare thriller de la Hollywood. A fost la un pas de a primi rolul la selecţia iniţială, şi, când vedeta a hotărât că o ura pe fată care o surclasase, au sunat-o din nou pe Jane.

– Mai că mi-a sărutat picioarele când i-am oferit rolul lui Sarah, spuse Rainey buimacă. Mi-a jurat că e cel mai minunat rol pe care l-a văzut vreodată şi că e cea mai mare oportunitate din viaţa ei.

– Asta era atunci, însă acum lucrurile s-au schimbat. Rolurile de gagicuţă se plătesc mai bine şi sunt mai vizibile, spuse Emmy cu cinism. Dacă o s-o întâlnesc vreodată pe trădătoarea aia slăbănoagă şi nerecunoscătoare, o omor cu mâna mea, dar, între timp, există vreo posibilă înlocuitoare?

Rainey se gândi cu tristeţe la toate actriţele pe care le luase în calcul şi le respinsese.

– O să discut cu Marcus şi te sun eu.

Când închise, Marcus spuse:

– Am pierdut-o pe Sarah?

– Jane Stackpole a primit o ofertă mai bună. Putem s-o dăm în judecată şi s-o facem să regrete amarnic?

– Din păcate, nu. Contractele finale sunt încă la agentul ei. Poate trăgea de timp în speranţa că avea să

primească celălalt rol. Mai bine ne-am chinui să găsim o înlocuitoare. Marcus se uită la Kenzie. Le cunoști pe actrițele britanice mai bine ca mine. Ai vreo sugestie?

Kenzie se uită la ea.

– Rainey.

Ea icni.

– Nu pot să fiu Sarah! Am deja un rol în cadrul filmului.

– Mulți actori au regizat și au jucat în propriile producții. Nu văd de ce nu ai putea face și tu același lucru.

– Actorii fac asta în mod regulat. Actrițele aproape niciodată. Se chinui să găsească și alte motive. În plus, nu sunt englezoaică și sunt prea în vârstă pentru rol.

Marcus o studie cu ochii mijiți.

– S-ar putea ca Kenzie să aibă dreptate. În lumina potrivită, vârsta nu ar fi o problemă, și te descurci bine să imiți accentul englez. Sincer să fiu, când am citit prima dată scenariul, m-am gândit că intenționezi să interpretezi rolul lui Sarah. E un rol grozav, și te-ai descurca poate chiar mai bine ca Jane Stackpole.

Fusese o zi lungă și grea, și faptul că trebuia să înfrunte doi bărbați care încercau să o convingă să interpreteze un rol pe care nu îl voia o făcu pe Rainey să clacheze.

– Nu! Abia înfrânându-și pornirea de a-și azvârli ceașca de cafea, spuse pe un ton dureros de ascuțit: Nu am de gând să interpretez o adolescentă virgină prostuță!

După izbucnirea ei nefirească, în încăpere se lăsă o tăcere plină de uimire. Atunci Kenzie se mișcă de la locul lui și traversă încăperea.

– Ai nevoie de o pauză.

Înainte ca ea să-și dea seama de intențiile lui, Kenzie îi scoase telefonul și i-l aruncă lui Val, apoi o luă pe Rainey în brațe și se îndreptă spre ușă. Îngrozită, ea se chinui să se elibereze din strânsoarea lui.

– La naiba, Kenzie, ce dracu' crezi că faci?

– Te răpesc, spuse el calm. Înainte să te spargi în mii de bucățele.

– Marcus, *nu mai râde!* Se zvârcoli furioasă, dar Kenzie o prinsese bine de braţe, ca să nu se poată elibera. Ai de gând să-l laşi să facă asta?

Producătorul încercă să pară serios.

– Nu ţi-ar strica o pauză, Rainey. Câteva ore departe îţi vor face bine.

Mai puţin amuzată ca el, Val apucă telefonul.

– Să chem paza?

– Da! spuse Rainey, după care se gândi la agitaţia pe care ar fi stârnit-o. Probabil că paznicii aveau să-i ceară autografe lui Kenzie şi să se amuze de măiestria cu care se purta el cu o femeiuşcă. Nu!

Până să îşi dea ea seama cum ar fi mai bine să procedeze, Kenzie ieşise deja din sala de conferinţe. Aceasta se afla la vreo doisprezece paşi de o uşă laterală. Kenzie se răsuci şi împinse uşa cu umărul, ţinând-o strâns în braţe pe Rainey. SUV-ul lui închiriat era parcat chiar afară.

In doar câteva secunde, deschise uşa vehiculului şi o băgă în maşină. Ea apucă mânerul pe când el se deplasa spre locul şoferului, dar Kenzie încuiase uşa cu telecomanda. Rainey încercă să desluşească iute comenzile cu care nu era deloc familiarizată, dar el porni motorul şi maşina demară pe aleea hotelului, înspre şoseaua principală.

Rainey se dădu bătută şi îşi acoperi faţa cu mâinile, încercând din răsputeri să nu plângă din cauza stresului şi a frustrării. Simţi o mână caldă, cunoscută, pe umăr.

– Linişteşte-te, Rainey, spuse el încet. E sâmbătă, şi nu e nimic de făcut pentru mâine. Ia-ţi câteva ore libere. Ai văzut New Mexico doar prin camera de filmat.

Ar fi vrut să se tragă de sub mâna lui, dar nu suporta gândul de-a se dezlipi de el.

– Tendinţa asta a ta de-a face pe Tarzan începe să se cam demodeze.

– Nu-mi place să mă repet, dar o acţiune directă mi s-a părut o abordare mai bună decât să încerc să vorbesc raţional cu tine când tu reacţionai nebuneşte. Îşi luă mâna de pe umărul ei ca să schimbe viteza, după care îşi puse ambele mâini pe volan. Dacă vrei să ne întoarcem la hotel, trebuie doar să-mi spui. Dar nu

ar fi mai bine să te liniștești și să privești lucrurile în perspectivă? Cred că știu exact ce îți trebuie ca să îți aline durerea.

Oare voia să se întoarcă la hotel? Sincer, nu. Faptul că știa că mariajul lor nu mai putea fi reparat îi oferea un fel de libertate ciudată. Se putea bucura de faptul că avea ocazia să petreacă timp cu Kenzie, și nu avea să o doară mai tare ca faptul că munceau împreună zilnic. Îi studie chipul calm, perfect și își dori din nou să nu fi fost un tip atât de drăguț. Tânjea după bunătatea profundă care se ascundea în el. Și totuși, trădase mariajul lor cu aceeași lejeritate cu care ar fi aruncat o revistă la gunoi – și nu își exprimase niciodată regretul și nu își ceruse iertare.

Își puse centura de siguranță, dar spuse pe un ton amenințător:

– În regulă, e timpul pentru o pauză, dar, dacă „medicamentul" la care te gândeai e seducția, poți s-o lași baltă.

– De fapt, mă gândeam la pisoiași.

– Pisoiași? repetă ea sec.

– Trebuie să le fac o vizită unor oameni foarte drăguți, iar pisica lor a fătat de curând. Foarte liniștitor.

Lui Rainey îi plăceau pisicile, dar nu stătea pe-acasă îndeajuns de mult cât să își ia una, așa că ar fi fost drăguț să împrumute pisoiașii altcuiva. Se lăsă pe spate, să se bucure de peisaj. Îi plăcuse întotdeauna New Mexico, dar Kenzie avea dreptate: de data asta nu făcuse decât să privească în jur și să se întrebe cum ar fi arătat acele peisaje în film.

O răpire amiabilă avea și părțile ei bune.

capitolul 12

Rainey ațipi puțin, întrebându-se câte ore petrecuse în mașină, cu Kenzie la volan. Kenzie nu era genul macho obsedat să dețină controlul, ci pur și simplu îi plăcea să conducă mai mult decât ei, iar ei îi plăcea să se relaxeze și să-l lase pe el să facă treaba mai grea.

Soarele strălucea încă destul de sus pe cer când Kenzie coti pe sub un indicator pe care scria „Cibola". Rainey hotărî că nu avea să-i dea satisfacţia de a-l întreba unde naiba se aflau, aşa că nu spuse nimic în timp ce continuară pe un drum de acces lung şi parcară în faţa unei case de chirpici. Era o construcţie plăcută, care se potrivea perfect cu împrejurimile.

Kenzie luă un dosar de pe bancheta din spate, după care ocoli SUV-ul şi o ajută pe Rainey să iasă din maşină. Un căine veni în fugă spre el şi îi făcu o primire adorabilă, după care se întoarse să o studieze pe Rainey. Ea tocmai întindea cu grijă mâna spre cătel, când o femeie mai în vârstă, cu o înfăţişare liniştitoare, ieşi din casă.

– Bună ziua, doamnă Grady. Iată broşurile pe care vi le-am promis. Kenzie o îmbrăţişă pe femeie. Ea e Raine Marlowe. Am adus-o să vadă pisoiaşii.

Doamna Grady făcu ochii mari, iar Rainey ştiu că femeia o recunoscuse ca fiind soţia lui Kenzie şi probabil ştia şi că se aflau în proces de divorţ. Dar spuse doar:

– Se vor bucura să vă cunoască, domnişoară Marlowe. Împieliţaţii ăia mici i-au epuizat pe toţi cu joaca lor.

Interiorul casei era răcoros şi odihnitor după arşiţa zilei.

– Aţi vrea nişte limonadă? întrebă doamna Grady.

– Da, vă rog.

Femeia puse nişte gheaţă într-un pahar înalt, după care îl umplu cu limonadă dintr-o carafă din frigider.

– Pisoiaşii sunt în grădină. Nu-i las să fugă pe-afară, pentru că ar fi o pradă uşoară pentru coioţi. Pe aici!

Deschise o uşă care dădea spre o grădină înconjurată de ziduri, plină de flori frumos mirositoare. Rainey ieşi în lumina soarelui târziu de după-amiază, întrebându-se dacă pomişorul fructifer de lângă unul dintre ziduri era cumva un cais. Un pisoiaş micuţ mieună dincolo de piciorul ei, iar Kenzie spuse:

– Distracţie plăcută!

Se retrase în bucătărie, lăsând-o în grădină singură cu pisoiaşii. Un motănaş gri alergă spre ea şi îşi lăsă capul

pe spate, studiind-o cu atenție. Rainey se trânti în șezut, cu picioarele încrucișate, ridicând trei pisoiași în poală. Mama lor stătea liniștită lângă un arbust de rozmarin, un al patrulea pisoiaș moțăind sub laba ei.

Limonada era proaspătă și aromată, semn că fusese făcută în casă. Sorbi lung din ea, după care îi adună pe pisoiași și își frecă fața de blana lor moale și pufoasă. Pisoiașul începu să o lingă pe ureche, motănașul gri torcea ascuțit, iar al treilea, alb cu pete pestrițe, se cățără în poala ei și începu să-i ronțăie un nasture de la cămașă.

Pace. Pisoiașul gri i se așeză pe umăr, iar ea îl mângâie. Kenzie avea dreptate: chiar era un mod bun de-a privi lucrurile în perspectivă. Mereu se întâmpla ceva în timpul producției, și, sinceră să fie, filmul lor progresa chiar mai bine decât majoritatea. O scotea însă din minți ideea că purta atât de multă responsabilitate pe umerii ei.

Încă îi venea s-o ia la bătaie pe Jane Stackpole, dar nu era prima fată care refuzase un rol pentru că primise o ofertă mai bună și nu avea să fie nici ultima. Păcat! Jane avea o combinație minunată de fragilitate, eleganță și tărie interioară, perfectă pentru rolul lui Sarah.

Alegerea distribuției era una dintre cele mai importante etape din producerea unui film, și, dacă se alegea persoana greșită pentru un rol, întreaga producție putea fi compromisă. Dar trebuia să existe o altă actriță ingenuă care să o interpreteze bine pe Sarah. În dimineața următoare, la o oră decentă în Anglia, Rainey avea să sune câteva persoane pe care le cunoștea în Londra și să pună lucrurile în mișcare.

Între timp... avea pisoiași.

Soarele cobora dincolo de pereții de chirpici când Kenzie își vârî capul în grădină.

– Ești gata să o luăm din loc?

Rainey stătea cu picioarele încrucișate printre pisoiași, încântătoare și relaxată. Părea să-și fi venit în fire.

– Mi-ar plăcea să iau vreo două drăgălășenii dintr-astea cu mine.

Sărută pisoiașul pe năsucul său minuscul, apoi îl lăsă jos, se ridică încet și îl urmă pe Kenzie în casă.

Când ajunse înăuntru, îi zâmbi călduros doamnei Grady.

– Vă mulțumesc foarte mult. Ați putea să-i brevetați pe micuții aceia drept „cură cu pisoiași".

– Ați vrea un pisoiaș sau doi? În câteva săptămâni vor fi destul de mari cât să poată fi despărțiți de mama lor.

– Dacă nu aș pleca în Anglia săptămâna viitoare, aș accepta oferta, spuse Rainey.

– Când veți fi pregătită, să îmi spuneți. Mereu sunt pisoiași disponibili. Mi-a părut bine de cunoștință, domnișoară Marlowe.

– Vă rog să îmi spuneți Raine. Mulțumesc că m-ați primit în vizită. Rainey mai zâmbi o dată, după care îl însoți pe Kenzie spre SUV. În vreme ce străbăteau ferma, întrebă: De unde o cunoști pe doamna Grady?

– Cumpăr Cibola de la ea și de la soțul ei.

Ea îl privi cu ochii mari de mirare.

– Așa, pur și simplu, după doar câteva zile petrecute în New Mexico?

– Așa, pur și simplu. Soții Grady se vor muta într-o căsuță modernă din lemn, care va fi construită lângă un lac micuț, aflat spre vest de aici. Probabil nu l-ai observat. Am trecut să le las niște broșuri cu câteva case prefabricate drăguțe. Cât te-ai jucat tu cu pisoiașii, doamna Grady a ales modelul care îi place cel mai mult. Dacă soțul ei este de acord, vom începe numaidecât construcția.

– Deci tu te alegi cu îngrijitori, iar ei se aleg cu o casă drăguță și ușor de întreținut în care să se pensioneze. Pare o afacere bună, dar nu mi-am imaginat niciodată că ai cumpăra o casă atât de departe de mare.

Kenzie coti pe un alt drum. În depărtare se zăreau luminile unei mici așezări.

– Nici eu, dar îmi place în New Mexico.

– Sunt surprinsă că m-ai adus la Cibola. Aș fi zis că ai prefera să nu contaminezi locul cu prezența mea.

Uneori era puțin prea isteață.

– Pot să trăiesc cu amintirea ta jucându-te cu pisoiași în grădină. De fapt, imaginea era atât de întipărită în mintea lui, încât probabil că, de fiecare dată când avea să intre în grădină, avea să se gândească la ea. O amintire dulce-amăruie. Poate că, în timp, avea să fie mai mult dulce decât amăruie. Ți-e foame?

– Sunt lihnită, recunoscu ea. Tocmai ce începusem un sendviș când a sunat Emmy.

– E puțin mai în față un loc unde se vând preparate la grătar. Am mâncat coaste acolo acum câteva zile: sunt pline de grăsime, îngrașă, de-a dreptul dezgustătoare și extrem de delicioase. Te simți în stare?

Chipul ei fu luminat de un zâmbet.

– Cum aș putea rezista unei asemenea oferte?

Localul mic, informal, deborda de autenticitate și mirosea puternic a sos pentru carne la grătar. Când intrară, hangița se uită când la Kenzie, când la Rainey, dar nu făcu nici un comentariu, ci pur și simplu îi conduse spre un separeu dintr-un colț. Ceilalți clienți erau îmbrăcați informal și bătuți de soare și de vânt, muncitori care se încadrau în peisaj la fel de bine precum Cibola. Câțiva dintre ei se uitară spre Kenzie și spre Rainey, după care își văzură de treaba lor, respectându-le intimitatea, la fel ca hangița.

În vreme ce așteptau comanda de coaste și o halbă de bere, Kenzie spuse încet:

– Pe aici, oamenii se lasă în pace unul pe celălalt. Încă un lucru care îmi place la locul ăsta.

Rainey se făcu comodă și privi apreciativ în jur.

– M-aș putea obișnui cu asta. În mod normal, nu mă deranjează să semnez autografe, dar nu îmi place deloc să fiu întreruptă când mănânc.

Li se aduseră numaidecât niște platouri aburinde, iar Rainey se năpusti la al ei ca un roi de lăcuste. Își mâncă porția de coaste, cu o salată de varză și cu cartofi, dar avu loc și pentru o felie de plăcintă cu mere.

După ce își devastă partea ei de masă, se lăsă pe spate, fericită, și se șterse pe mâini cu un șervețel de hârtie.

– Nu mi-am dat seama că îmi era așa foame. Ce local grozav! Bine că nu stau prin apropiere, că aș fi obeză.

– Mă îndoiesc. Ai slăbit de când au început filmările – nu că ai fi avut de unde.

Ea își înăbuși un căscat.

– Când ajungem la hotel, mă duc direct la culcare și-o să dorm cel puțin opt ore.

– Nu ne întoarcem la hotel.

Toate simțurile ei se treziră la viață.

– Ajunge cu asta, Kenzie. M-ai răpit, m-ai lăsat fără lesa electronică și mi-ai dat o lecție forțată despre viziunea în perspectivă, dar e timpul să ne întoarcem.

– Cu câteva zile în urmă, am făcut o rezervare pentru noaptea asta la un apartament destul de neobișnuit, nu departe de aici. Din moment ce mâine e duminică, îți permiți să tragi chiulul puțin mai mult.

Ea mijii ochii.

– Parcă ai spus că nu ai de gând să mă seduci.

– Nici măcar un pic, răspunse el, sperând ca vocea să nu-i trădeze regretul. E un apartament, așa că tu poți să dormi în dormitor, iar eu pe canapeaua extensibilă din sufragerie. Cât se poate de cuviincios.

– Ușa de la dormitor se încuie?

– Cred că da. Își termină berea. Mă emoționează încrederea pe care o ai în mine.

Ea zâmbi strâmb.

– Sau poate nu am încredere în mine? Nu e același lucru cu a sta în camere separate la hotel, Kenzie.

– Nu se va întâmpla nimic decât dacă ne dorim amândoi să se întâmple ceva.

Rainey se uită la nota de plată.

– Plătesc eu cina.

Poate că era modul ei de-a spune că, și dacă și-ar fi dorit amândoi să se întâmple ceva, nu avea să se întâmple nimic.

– Cât mai avem de mers? întrebă Rainey.

– O sută zece trepte. Aproape am ajuns. Kenzie era chiar în fața ei, îndrumând-o pe niște trepte de piatră

sculptate într-o stâncă. Chiar dacă treptele erau late, Rainey era recunoscătoare pentru balustrada de pe partea stângă, care o despărțea de o cădere de vreo sută de metri.

Kenzie nu glumise când spusese că locul era neobișnuit! Luase cheile de la casa proprietarului, după care condusese până ajunseseră în mijlocul pustietății. Una dintre chei descuiase o ușă masivă încastrată în piatră, care dădea spre capătul de sus al scărilor. Apăsase pe un întrerupător, și se aprinseseră câteva lumini fade instalate tot la a șasea treaptă din coborâșul alarmant de lung. Kenzie închise ușa grea în spatele lor și spuse:

– Cred că vânătorii de autografe nu ne vor găsi aici.

Ca un adevărat gentilom, coborâse el primul, cu sacul lui marinăresc, probabil pentru a-i opri căderea în caz că avea să leșine ca o fetișcană. Nu avea de gând să o facă, dar se ținu totuși cât mai aproape posibil de stâncă.

În cele din urmă, scara dădea într-un balcon lung, plat, placat cu gresie. Pe partea dreaptă văzu uși de sticlă montate în stâncă. Kenzie folosi din nou cheile ca să intre. Aprinse o lumină, apoi întrebă:

– Ce părere ai?

– N-am mai văzut așa ceva.

Rainey se opri în pragul ușii, uimită de încăperea sculptată direct în piatră. Pereții și tavanul erau curbați, ca o peșteră naturală, dar podeaua era acoperită cu covoare albe groase, pufoase. Mobilierul era sărăcăcios, dar bine ales și confortabil. Canapeaua tapițată era potrivită astfel încât să profite și de șemineu, și de priveliștea spre care dădeau ușile de sticlă.

– E ceva diferit, nu-i așa? Inspirat din așezările în stâncă ale vechilor indieni Anasazi, din câte am înțeles. Au avut o anulare, așa că am avut noroc și am putut să rezerv locul pentru noaptea asta.

Kenzie își puse geanta în spatele canapelei și-i făcu semn să se uite în jur. Dormitorul era ceva mai încolo și avea o baie luxoasă care includea un duș cu baie de aburi. Într-un colț al sufrageriei era o chicinetă. Kenzie deschise ușa micuțului frigider.

– Vrei niște vin alb?

– Da, ar fi minunat.

Luă paharul cu vin, gândindu-se că, deși Kenzie nu plănuise să o seducă, locul era al naibii de romantic. Se duse stânjenită pe balcon și se opri, cu o mână pe balustradă.

Kenzie stinse luminile de la scări și cele din interiorul apartamentului și ieși și el, oprindu-se la aproape un metru de ea. Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, începu să deslușească peisajul scăldat de lumina lunii. La baza stâncii strălucea un râu mic, iar de partea cealaltă a canionului se înălțau stânci colțuroase. Singurele sunete care se auzeau erau vântul, apa și foșnetul unei creaturi mici, undeva mai sus pe stâncă.

– E cu adevărat special, spuse ea, încet, deoarece i se părea nepotrivit să facă zgomot în tăcerea mormântală a nopții. Mi-ar plăcea să îl introduc într-un film.

El râse.

– Ești un regizor înnăscut, Rainey. Analizezi orice privelițte, sunet sau idee.

– Cred că ai dreptate. Mai luă o înghițitură de vin. Ultimul lucru de care avea nevoie era să bea cât să nu mai gândească limpede. Oricât de mult mi-am dorit să joc în filme, mereu am simțit că mă aștepta ceva mai mult decât actoria. Tu vrei să produci sau să regizezi filme? Majoritatea actorilor și-o doresc, la un moment dat.

– Eu nu. Mereu am visat să fiu actor și nimic mai mult. Asta sunt.

– Nu e ceea ce ești. E ceea ce faci.

– Vorbește în numele tău. Dacă nu sunt actor, nu sunt nimic.

În lumina lunii, trăsăturile lui simetrice păreau sculptate în marmură și învelite într-o aură misterioasă care o făcea mereu să tânjească să se apropie de el, să încerce să priceapă acea esență evazivă a lui. În pofida anilor în care fuseseră căsătoriți și a relației relaxate pe care o aveau acum, tot nu știa ce anume îl motiva. Poate că nimeni nu știa.

– Aș vrea să știu de ce ți-ai ieșit din pepeni când ți-am sugerat să interpretezi tu rolul lui Sarah, spuse Kenzie. Este un rol minunat și l-ai putea interpreta bine.

Orice urmă de liniște dispăru.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kenzie, care parte din „nu" nu ai priceput-o?

– Partea irațională.

– Nu voi interpreta rolul lui Sarah, și cu asta, basta!

Se răsuci pe călcâie și intră cu pași apăsați în apartament, clocotind.

Kenzie o urmă.

– E răcoare. O să fac focul.

– Din partea mea, nu te obosi. Mă duc la culcare.

Clăti paharul din care băuse vin și îl puse la scurs, după care se frecă pe brațe, tremurând de frig.

Erau deja lemne în șemineul rotund, așa că lui Kenzie nu-i rămase decât să arunce un chibrit peste aprinzătorul îmbibat în parafină. În timp ce primele flăcări se înălțară, o întrebă încet:

– Ce anume te deranjează așa tare la Sarah?

Chiar, oare de ce îi displăcea atât de mult ideea? Sarah era un personaj bun, o fată inocentă care creștea și devenea o femeie puternică și grijulie. Când Rainey scrisese scenariul, făcuse tot posibilul să capteze nuanțele eroinei create de Sherbourne și la momentul respectiv crezuse că reușise.

– Cred... cred că faptul că Sarah e atât de incredibil de inocentă și de naivă. Nu mă pot identifica nicicum cu ea. Nici măcar când aveam șase ani nu eram atât de inocentă.

Kenzie se trase în spate și se uită la flăcările care creșteau.

– Inocența de care zici tu e sursa puterii ei. Nici prin minte nu-i trece să îl părăsească pe Randall, chiar dacă el este distrus emoțional când se căsătoresc.

– Chestia drăguță la inocența fictivă e că scriitorul o poate transforma într-o virtute, chiar dacă în viața reală e o slăbiciune.

– Cu siguranţă nu semeni cu o fecioară din epoca victoriană, şi, de fiecare dată când accepţi să interpretezi un personaj radical diferit de cine suntem în realitate, e ca şi cum ai sări de pe o stâncă. Făcu un semn spre uşile glisante şi spre spaţiul vast care se întindea dincolo de ele. Dar rolurile care ne fac să creştem şi care produc cele mai bune interpretări sunt exact cele care ne înspăimântă cel mai tare. Chiar dacă inocenţa lui Sarah te face să te simţi inconfortabil de vulnerabilă, eşti capabilă să o interpretezi, şi încă bine.

Rainey se duse şi se aşeză istovită pe canapea, absorbind căldura focului.

– Încercarea de a-ţi depăşi limitele funcţionează până la un punct, dar cu toţii avem o limită a eficienţei. Sarah cea drăguţă îmi depăşeşte limitele.

– Atunci nu te gândi la tot filmul, în ansamblu. După o zi de filmări, rămâi cu doar câteva minute de film utilizabil, şi sunt sigur că preţ de câteva minute te poţi descurca cu Sarah şi cu naivitatea ei. Dacă împarţi povestea în sute de duble, poţi alunga frica aceea primordială.

Tot ce-i spunea avea sens, dar o înfiora gândul de-a o interpreta pe Sarah alături de oricine, darămite alături de Kenzie.

– Nu ştii ce-mi ceri.

– Ba cred că da. O privi pe sub sprâncene. Şi-aşa e greu să lucrăm împreună, dar să mai şi interpretăm un cuplu de iubiţi? Soţ şi soţie? Bineînţeles că va fi dificil, dar trebuie să o faci de dragul filmului. Nu vei găsi o actriţă mai bună în timp util.

Vru să-i răspundă, apoi se opri când îşi dădu seama că discuţia i se părea ciudat de familiară.

– Foloseşti aceleaşi argumente la care am apelat eu când ai încercat să te retragi din producţie!

De fapt, cu memoria lui de elefant, Kenzie îi repetase anumite părţi din conversaţie cuvânt cu cuvânt.

El chicoti.

– Mă întrebam cât o să-ţi ia până să îţi dai seama. Argumentele sunt la fel de valide în cazul tău cum au fost şi-n cazul meu. Cum te simţi când ţi le aruncă cineva în faţă, în loc să i le arunci tu?

Nu știa dacă să plângă sau să înjure.

– Mi se pare răutăcios, mai ales că îți place nespus de mult să mă vezi la strâmtoare.

– Nu pot să spun că îmi face plăcere să te văd suferind, dar pot să spun că e destul de amuzant. O privi în ochi. Și eu am anumite interese când vine vorba despre filmul acesta. Îmi investesc timpul, energia și reputația. Numele meu va apărea în cinematografe. Vreau ca producția să fie cât mai bună posibil, ceea ce înseamnă că avem nevoie de tine în rolul lui Sarah.

– Trebuie să existe o actriță britanică potrivită care s-o poată interpreta la fel de bine ca mine. Probabil chiar mai bine.

– Și, dacă există, lucru de care mă îndoiesc, ce șanse ai să o găsești într-o săptămână și să fie și disponibilă? Zâmbi ușor. După ce ai susținut sus și tare că suferința produsă de un rol dureros ne-ar prinde bine mie și artei mele, poți justifica faptul că te porți ca o lașă acum, că s-au inversat rolurile?

Ea mijì ochii la el.

– Încerci să te folosești cumva de șantaj emoțional?

– Am o armă mult mai bună. Simțul corectitudinii care te caracterizează.

Ea înjură pe sub mustață.

– Chiar că știi cum să mă iei.

– Mulțumesc.

– Nu am vrut să pară un compliment. Își frecă tâmplele, gândindu-se că nu își dorea deloc să interpreteze rolul. Dar dreptatea karmică lovise răzbunător. Oftă lung, apoi spuse: În regulă, la naiba. O să joc rolul lui Sarah.

capitolul 13

Kenzie îi zâmbi în felul acela care o făcea să simtă mereu un nod în stomac.

– Mă bucur. Va fi stresant să jucăm împreună în film, dar nu e neapărat rău pentru film, din moment ce relația dintre personaje este marcată de încordare.

– Te agăţi de un fir de păr, Kenzie. O să ne scoatem din minţi reciproc. Dar ai dreptate, filmul probabil va avea de câştigat din faptul că vom juca împreună. Dar cameramanii vor avea de lucru ca să mă facă să arăt suficient de tânără. Se ridică de pe canapea. Cred că o să mă duc la culcare.

– Nu e cam devreme? Am putea repeta puţin.

Exersaseră împreună de multe ori după acea primă noapte când repetaseră pentru *The Scarlet Pimpernel* în casa lui Kenzie, dar se schimbaseră multe de atunci. Al naibii de multe...

– Nu am scenariul.

– Îl am eu. Plănuisem să lucrez în noaptea asta. Ne descurcăm cu un singur exemplar. Mi-am învăţat aproape toate replicile şi, ţinând cont că tu ai scris scenariul, probabil că aproape îl ştii pe de rost.

Rezervase „ascunzătoarea" asta exotică, sâmbătă noaptea, ca să muncească?

– Kenzie, uneori eşti de-a dreptul inuman.

– În sfârşit mi-ai descoperit secretul: de fapt, sunt un extraterestru care s-a făcut actor ca să se poată da drept om.

Chiar dacă o spusese în glumă, în spatele cuvintelor se ascundea un adevăr ciudat. Nu că ar fi fost de pe altă planetă, ci faptul că se simţea ca un proscris. Mulţi actori se simţeau ca nişte străini, inclusiv ea. Rainey ştia de unde provenea acel sentiment primordial de deconectare în viaţa ei, dar nu şi în cazul lui Kenzie. Refuzase să discute cu ea despre copilăria lui încă de la începutul relaţiei lor, iar ea îi respectase hotărârea.

Dar se întrebase ce influenţe îl modelaseră. Vocea, accentul, sofisticarea şi încrederea lui indicau faptul că provenea din clasa superioară a Angliei. Cu toate acestea, avea o nelinişte care nu se prea potrivea cu o educaţie privilegiată sau cu succesul lui fenomenal. Ţinând cont că avea cea mai narcisistă profesie din lume, era extrem de modest. Acceptase faptul că avea să fie tratat ca o vedetă, dar nu părea niciodată să o dorească sau să se aştepte la asta.

Și nici nu era vanitos, ca majoritatea oamenilor frumoși. Nici ea nu era, dar asta pentru că nu fusese chiar frumoasă în copilărie. În cel mai bun caz, fusese acceptabil de drăguță, așa slabă, trasă la față și cu părul ei de un blond-arămiu ciudat. Se holbase în oglinzi și se plânsese de cât de nedreaptă era soarta pentru că nu îi dăruise aceeași frumusețe exuberantă ca a lui Clementine. Cu timpul, învățase să își scoată în evidență trăsăturile plăcute și să se poarte de parcă ar fi fost frumoasă. Iluzia funcționase în cariera ei de actriță, dar nu era același lucru ca atunci când te nășteai cu o frumusețe care le tăia oamenilor răsuflarea.

Dedusese că și Kenzie avusese parte de o copilărie dificilă, poate din cauza unui părinte alcoolic sau abuziv. Poate că, la fel ca ea, nu fusese un copil foarte atrăgător. Dacă ar fi fost supraponderal, asta ar explica lipsa de vanitate și regimul sportiv riguros pe care îl practica: accesul la o sală de gimnastică era o clauză standard în toate contractele pe care le semna ca actor.

Sau poate fusese abandonat într-un internat și lăsat de izbeliște, ori poate fusese scund și slăbănog și bruscat fără milă. Indiferent de detalii, avusese o copilărie atât de dureroasă, încât nu mai voia să vorbească despre ea, nici măcar cu Rainey. Poate că anticipase faptul că nu aveau să rămână împreună și se gândise că ea s-ar putea să povestească presei după despărțire. Viața îl făcuse foarte precaut.

Asta era unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun.

Chiar dacă ar fi preferat să se ascundă în spatele unei uși închise, ar fi fost o prostie să irosească niște ore de muncă neîntreruptă, ținând cont de orarul de producție atât de strâns al filmului.

– Mă gândesc că am putea citi scenariul, deși n-aș vrea să interpretăm la modul serios.

– De acord. Cred că oricum o să mă descurc cu Randall și cu problemele lui doar vreo două duble per scenă, așa că nu aș vrea să irosesc emoția atât de devreme.

Scoase scenariul din geantă şi i-l dădu lui Rainey. Dar, dacă îl citim, o să ne fie mai uşor să interpretăm împreună.

Îi plăcuse să lucreze cu Kenzie la cele două filme pe care le turnaseră împreună. Nu numai că fusese incredibil să joace alături de el, dar aşa petrecuseră şi mai mult timp împreună. Obligaţii contradictorii îi ţinuseră separaţi jumătate din căsnicie, ceea ce contribuise la despărţirea lor. Vorbise de nenumărate ori cu el la telefon în momentele când distanţa dintre ei o făcea să tânjească după prezenţa lui fizică.

Se chinui să revină cu mintea în prezent şi răsfoi scenariul. Fiecare scenă cu Sarah şi Randall era fie romantică, fie încărcată de emoţii, fie ambele. Era destul de dificil şi doar să regizeze materialul cu Kenzie, aşa că să joace alături de el avea să fie de-a dreptul chinuitor. Bine că Sarah era mai tot timpul pe punctul de-a izbucni în lacrimi. Cu asta se putea descurca.

Începu să citească prima scenă, când Randall o cerea în căsătorie pe Sarah. Domnişoara Naivitate, cea incredibil de credulă, era uimită că ofiţerul cel tânăr şi arătos pe care îl adorase încă din copilărie voia s-o ia de soţie. Rainey încercă să vorbească pe un ton normal şi să nu îşi permită să îşi aducă aminte cum o ceruse Kenzie în căsătorie în California. El îşi spuse replicile pe un ton la fel de neutru.

După logodnă urmă campania lui Randall în Africa şi luarea lui ca prizonier. Visă la Sarah în timpul captivităţii, frumuseţea ei inocentă devenind o emblemă a ţării lui natale, dar se revăzură doar după ce coborî din tren în Gara Victoria, ca să descopere că era un erou.

Chiar dacă părinţii ei nu erau de acord ca o fată bine-crescută să se întâlnească cu logodnicul ei într-un loc public, Sarah insistase să meargă la gară. Aştepta lângă tatăl ei cel protector când Randall coborî din tren. Nu reuşiră să vorbească aşa cum trebuia în mijlocul mulţimii agitate, dar era suficient de-aproape de el ca să observe dorinţa din privirea lui Randall la vederea ei şi apoi panica stârnită de jurnalişti şi adulatorii de eroi.

Replică după replică, Rainey și Kenzie deslușiră ritmurile dialogului, pentru ca limbajul victorian formal să nu pară forțat. Personajele trebuiau să fie convingătoare din punct de vedere istoric, dar, în același timp, limbajul nu trebuia să îndepărteze publicul. Motiv pentru care Rainey voise o actriță de origine engleză cu pregătire clasică în actorie. Din fericire, rostise cu voce tare dialogul în timp ce îl scrisese, așa că se putea descurca cu succesiunea rapidă de replici.

Pe lângă dialog, începură să exerseze în mare și mișcările. În mintea ei, știa foarte clar cât de departe aveau să stea unul de celălalt, cum aveau să se privească sau cum aveau să se evite.

În pofida intențiilor ei, începu să își intre în rol. Rainey scrisese varianta finală a scenariului pe când trecea printr-o perioadă de durere acută după ce se despărțise de Kenzie și îi era imposibil să se diferențieze de Sarah din moment ce trecuseră amândouă prin chinul provocat de pierderea bărbatului iubit din motive pe care nu le înțelegeau.

Nici Kenzie nu se descurca mult mai bine ca ea. Mișcările lui de obicei fluide fuseseră înlocuite de rigiditatea unui ofițer victorian chinuit, care încerca mereu să își țină în frâu poftele, și interpreta fiecare propoziție de parcă ar fi fost filmați. Când ajunseră la scena în care Randall încerca să rupă logodna, Rainey era toată un pachet de nervi, iar Kenzie interpreta cam prea convingător un bărbat pe punctul de-a claca.

Disperat din cauza presiunilor sociale care îi forțau în mod implacabil să se îndrepte spre altar, Randall îi ceru logodnicei lui să îl însoțească până în sat. Ea acceptă bucuroasă, trăncănind întruna despre diverse aspecte ale nunții, până când el îi spuse cu asprime:

– Sarah. Draga mea. Nu... Nu pot să mă însor cu tine.

– Nu poți să te însori? replică ea și înlemni, îngrozită. Doar nu vorbești serios! Pregătirile... sunt cumva prea complexe? Dacă preferi, putem avea o ceremonie simplă.

– Nu! Nu e vorba despre ceremonie, ci despre căsătorie în sine.

După două secunde de tăcere, ea întrebă în şoaptă:

– Ce-am făcut, John?

– Nu e vina ta, ci a mea. Îşi întoarse privirea de la ea, vizibil tensionat. Sunt... plin de defecte. Frânt. Nedemn să îţi fiu soţ.

– Nu e adevărat! Eşti un gentleman, un soldat, un erou. Meriţi să te însori cu orice femeie din Anglia. Apoi icni. Ai pe altcineva, nu-i aşa? O doamnă distinsă care se potriveşte mai bine cu viaţa pe care o duci.

– Nu am o altă femeie. Nici nu voi avea.

Se uită la ea, iar în ochii lui se putea citi durerea care îi măcina sufletul. Oare era durerea lui Randall sau o parte din ea îi aparţinea şi lui Kenzie?

– Şi atunci, *de ce?* Nu înţeleg.

– Slavă Domnului că nu înţelegi, spuse el, şi un muşchi al feţei îi tresări. Lumea este un loc plin de răutate şi... mi-a distrus onoarea. Nu mă pot căsători.

Inima începu să-i bată cu putere, iar Rainey îşi dădu seama că interpretau o scenă pe care ea nu avusese curaj să o înfrunte în viaţa reală.

– Dar ne-am jurat credinţă unul altuia! Chiar dacă nu vei fi soţul meu, în inima mea sunt deja soţia ta. Te iubesc. Te voi iubi mereu.

– Cum mă poţi iubi când nici măcar nu mă cunoşti? Nu sunt bărbatul care crezi tu că sunt, Sarah. Nu am fost niciodată. Îi atinse părul cu dorinţă, un gest atât de elocvent, că trebuia repetat în faţa camerei de filmat. Nu trebuie să te căsătoreşti cu un străin.

Dar Rainey o făcuse, ba chiar în deplinătatea facultăţilor mintale.

– Oare nu sunt bărbaţii şi femeile mereu străini unii faţă de ceilalţi? Ai visat la valoare şi onoare, iar eu am visat să creez un cămin pentru noi şi să îţi port în pântece copiii. Vocea începu să-i tremure când se gândi cât de mult îşi dorise să aibă copii cu Kenzie. Timp de doi ani de zile te-am aşteptat şi m-am rugat pentru tine, şi în jumătate din timpul acela am crezut că ai murit. Nu m-am uitat nici măcar o dată la alt bărbat. Crezi că ar putea să nu îmi mai pese doar pentru că îmi ceri tu?

– Trebuie să mă părăsești, spuse el cu o violență nedisimulată în voce. Pentru binele amândurora.

– Când spui asta, ești mai de onoare decât crezi. Mai mult Rainey decât Sarah se apropie de el, luptându-se cu dorința de a-l atinge. Te voi elibera de promisiunea ta dacă asta îți dorești cu adevărat, dar numai dacă îmi juri că nu mă iubești.

– Nu are de-a face cu dragostea!

– Cum se poate ca o căsnicie să nu aibă de-a face cu dragostea? Se opri atât de aproape de el, încât aproape că se atingeau. Convinge-mă că nu mă iubești și ești liber.

– Liber? repetă el cu o scurtă grimasă. Ai fost alături de mine în fiecare clipă petrecută în Africa. În cele mai negre ceasuri, doar gândurile la tine m-au ajutat să nu-mi pierd mințile. Ai fost salvarea mea. Nu te pot târî acum în întunericul care m-a învăluit.

– Atâta timp cât suntem împreună, nu mă va deranja întunericul. Rainey își întoarse capul și îi sărută mâna, cu ochii înlăcrimați, abandonând orice amăgire cum că ar mai fi fost doar o interpretare. De ce, Kenzie? Nici eu nu înțeleg mai multe ca Sarah.

El tresări, retrăgându-se în rolul pe care îl interpreta, ca să se apere de incapacitatea ei de-a se stăpâni.

– Nu plânge, Sarah. Nu suport să știu că te rănesc.

Ea își înăbuși un oftat.

– Dar o faci.

În scenariu scria că trebuia să o sărute, ca să nu mai plângă. Preț de o clipă, se priviră încordați, prinși între forța poveștii și realitatea dureroasă. Rainey crezu că el avea să se retragă fără să o atingă, dar el se aplecă să o sărute. Linia fragilă dintre personaje și actori dispăru, iar ea își lăsă capul pe spate. Buzele li se atinseră, ale lui sărate de la lacrimile ei. Nu era sărutul pe care un ofițer din epoca victoriană i l-ar fi dăruit logodnicei lui inocente, ci îmbrățișarea unui soț care își dorea soția.

Scenariul îi căzu din mâini, iar Rainey se agăță de el așa cum o femeie care se înecă se agață de colacul

de salvare. Luni de zile tânjise după atingerea lui. Era o nebunie, dar nu voia să gândească sau să judece, ci doar să simtă.

– Ah, Kenzie, mi-a fost atât de dor de tine...

– Nu atât de dor cum mi-a fost mie de tine.

O cuprinse în braţe, şi se sărutară cu o forţă explozivă. Ea se încolăci în jurul lui, încercând parcă să se contopească cu el, până când el îi dădu drumul, înjurând încet.

– Nu ar fi trebuit să îţi sugerez să repetăm într-un loc atât de izolat.

Nedumerită de retragerea lui, ea spuse pe un ton acid:

– Vrei să spui că nu ai plănuit să mă seduci?

– Chiar deloc. Te-am rănit îndeajuns. Nu îmi doresc să te rănesc din nou.

– Asemenea lui John Randall, eşti dureros de cinstit, cel puţin din punctul acesta de vedere. Îşi puse mâinile pe umerii lui, apoi le trecu de-a lungul braţelor, simţindu-i muşchii încordându-i-se sub atingerea ei. Oare ce îşi dorea în noaptea aceasta? Înţelepciune sau pasiune?

Ea începu să-i desfacă nasturii.

– Deja mă simt îngrozitor. Dar, dacă ne culcăm împreună, măcar voi avea parte de compensaţii.

El o prinse de mână.

– Pur temporare, urmate de o dimineaţă cumplită.

Ea îi smuci cămaşa.

– Am citit că e ceva destul de obişnuit pentru cuplurile care se află în divorţ să se culce împreună, aşa că este un comportament normal.

– Poate că e normal, dar nu şi înţelept.

– La naiba cu înţelepciunea!

Îi sărută adâncitura de deasupra claviculei, bucurându-se când îl simţi înfiorându-se.

– Eşti sigură? întrebă el şi îşi trecu mâinile peste spatele ei, apucându-i şoldurile şi trăgând-o mai aproape de el.

Ea ezită, conştientă de faptul că ar trebui să profite de această ocazie ca să se răzgândească. Dar îl dorea dureros de tare şi nu aveau să mai aibă parte de o asemenea intimitate.

– Sunt sigură. Ce facem acum nu va schimba absolut nimic, dar... vreau să fiu cu tine pentru ultima oară.

Poate că aveau nevoie de un asemenea ultim moment de intimitate ca să își ia rămas-bun.

– Atunci, ce-ar fi să facem din noaptea asta o noapte de neuitat? O luă în brațe și o duse în dormitor, pe pat, acoperindu-i trupul cu al lui. În timp ce o săruta pe gât, murmură: Fără trecut, fără viitor. Doar prezentul.

– Nici măcar nu se va fi întâmplat.

Își afundă mâinile în părul lui și renunță la îndoielile și temerile care îi dictau viața. Acum erau iubiți, și nimic altceva nu conta.

Se unir cu ferocitate și tandrețe, cu nesaț și cumpătare; cunoscându-se reciproc atât de bine, nu fură nevoiți să își spună nimic. Ea țipă când el o penetră și îi veni să plângă, căci contopirea lor i se păru atât de familiară și de îndreptățită. De ce renunțase Kenzie la ceva atât de neprețuit? Alungă gândul, concentrându-se pe sângele care îi clocotea în vene, pe sentimentul de urgență tot mai intens care îi estompă judecata, și durerea, și mânia.

Până când furtuna fierbinte a împlinirii o eliberă.

capitolul 14

Un apartament sculptat în stâncă era la fel de tăcut precum un mormânt. Atât de tăcut, încât lui Kenzie i se păru că aude bătăile inimii femeii care dormea în brațele lui.

O lumină fadă pătrundea din sufragerie, subliniind conturul elegant al umerilor și al trunchiului lui Rainey. Trupul ei nu era chiar atât de năucitor de sexy ca altele, dar disciplina și munca asiduă o făceau suplă și perfect tonifiată, și emana alura sinceritații pasionale și a emoțiilor profunde. Îi venea să se aplece și să lingă acele curbe moi și locuri ascunse, făcând-o să se trezească și să simtă o dorință crescândă.

Înjură în gând și se dădu jos din pat. Epuizată după zile întregi de muncă istovitoare, Rainey nu se mișcă deloc. Kenzie se întrebă cât de repede avea să regrete

Rainey faptul că cedase în fața nebuniei lor reciproce. Probabil că în mai puțin de o secundă după ce se trezea.

Își luă pe el blugii și cămașa și părăsi dormitorul, străbătu sufrageria și ieși pe balcon. Simți aerul rece și tăios al nopții pe pielea goală și orice urmă de moleșeală fizică dispăru. Se prinse de balustradă și se întrebă de ce naiba permisese să se ajungă la așa ceva.

Pentru că rămânea fără orice urmă de voință când venea vorba despre Rainey, acesta fiind de fapt motivul de bază pentru care acceptase ca mariajul lor să se încheie. Intimitatea pe care o împărtășiseră în noaptea aceea avea să deschidă din nou rănile provocate de separarea lor. Și totuși, nu putea să regrete ce se întâmplase. Pentru scurt timp, fusese... fericit.

Fusese chiar îndeajuns de slab încât să se întrebe cum ar fi reacționat Rainey dacă ar fi implorat-o să-l ierte și să-i mai dea o șansă. Probabil l-ar fi refuzat, dar posibilitatea ca ea să fie dispusă să îl accepte era periculos de tentantă.

Din fericire, îi veni mintea la cap când sângele încetă să-i mai clocotească prin vene. Sexul, oricât de grozav ar fi fost, nu schimba nimic. Putea doar să înrăutățească lucrurile. Erau în continuare pe cale de-a divorța și încă aveau de înfruntat săptămâni de apropiere dureroasă. Le fusese greu să lucreze cu bariere bine plasate între ei. Iar acum, partea aceea ilogică și trădătoare a creierului lui avea să vrea să fie cu ea tot timpul, chiar dacă scăparea din noaptea aceasta fusese doar o aberație neplanificată.

Se strânse în brațe, tremurând de frig. Poate că ar trebui să dea vina pe John Randall, care tânjea neputincios după Sarah, croindu-și loc spre mintea și emoțiile lui Kenzie. Da, avea să dea vina pe Randall: dacă ar fi repetat o scenă diferită, nu și-ar fi pierdut controlul într-un mod atât de dezastruos.

Se întrebă neliniștit unde avea să îl ducă Randall.

Lucrau pe continente diferite de o lună deja: Kenzie în Grecia și Rainey în California. Nici măcar faptul că

vorbeau zilnic la telefon nu aplana durerea amară a separării. Aveau să mai treacă încă vreo două săptămâni până să se vadă din nou, iar Rainey se gândea că avea toate șansele să piară din cauza dorinței. Nu după sex, chiar dacă avea vise fierbinți în fiecare noapte, ci pentru că îi era dor de intimitatea emoțională dintre ei. De faptul că Kenzie o înțelegea și o accepta și era mereu de partea ei. Se gândea că genul acela de apropiere era motivul pentru care supraviețuia instituția căsniciei.

Dacă nu l-ar fi dorit atât de mult, nu s-ar fi scăpat și nu i-ar fi spus ceea ce ar trebui spus doar în persoană și numai la momentul potrivit. În timpul uneia dintre convorbirile lor telefonice zilnice, Rainey îi zisese:

– Poate că a venit timpul să avem un copil: ar putea să îmi țină companie când lucrăm în părți opuse ale lumii. Sau poate doi copii, ca să luăm fiecare câte unul cu noi.

Tăcerea lui fusese palpabilă, chiar și de la mii de kilometri depărtare. Nu vorbiseră niciodată despre copii, și acum știa de ce: instinctele ei încercaseră să o avertizeze că subiectul avea să fie o sursă de conflict. Era pe punctul de-a începe să bată câmpii, ca să umple momentele alea stânjenitoare, când el spusese:

– E o idee interesantă, dar pisicile se deprind mult mai ușor să nu facă murdărie.

Deși nu se certaseră de fapt, tonul lui ridicase un zid între ei, mult mai înfricoșător ca o ceartă.

– Glumeam, Kenzie. Copiii au punctele lor bune, dar nu sunt niște animale de companie prea reușite.

Se lăsase din nou liniștea.

– N-ai fi deschis subiectul dacă nu te-ai fi gândit la asta. E perfect rezonabil să îți dorești copii. Majoritatea oamenilor par să își dorească.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, se auzise o bătaie la ușa rulotei ei, și apoi asistenta personală a regizorului spusese:

– Domnișoară Marlowe, e nevoie de tine pe platou.

– Vin în câteva minute.

Asistenta părea îngrijorată.

– Trebuie să vii chiar acum. Vrea să filmeze norii de furtună din nou, iar cerul se schimbă rapid.

Apucă telefonul, sfâşiată între nevoia de a lămuri lucrurile cu Kenzie şi îndatoririle de actriţă. Acestea din urmă avuseseră câştig de cauză.

– Te sun mai târziu, zisese ea în receptor.

– Se va face prea târziu: e o diferenţă de zece ore între noi. Vorbim mâine. Noapte bună, draga mea.

Apoi închisese. Rainey o urmase pe asistentă, muşcându-şi atât de tare buza, încât fusese nevoită să se dea din nou cu ruj. Din fericire, era o scenă în care trebuia să stea degeaba şi să pară năpădită de emoţii, nu să interpreteze cu adevărat, ceea ce era bine pentru ea, deoarece nu s-ar fi putut concentra deloc în momentul respectiv.

Devenise atât de neliniştită, încât, la sfârşitul zilei, îi ceruse regizorului să refacă programul, astfel încât să-şi poată lua trei zile libere. La început, acesta urlase şi protestase, dar într-un final acceptase. Rainey nu mai ceruse niciodată un tratament special.

Kenzie juca într-un film de acţiune senzaţional care se filma pe insula Creta. Din moment ce, de ziua ei, Kenzie îi făcuse cadou un pachet de acţiuni şocant de scump în cadrul reţelei de avioane private, o pusese pe Emmy să facă aranjamentele pentru un zbor spre Grecia, cât mai curând posibil.

Două ore mai târziu, era deja în aer. Se gândise daca să îl anunţe sau nu că mergea să îl vadă şi se hotărâse că mai bine îi făcea o surpriză. Dacă i-ar fi dat timp să exerseze un răspuns, nu avea să descopere niciodată ce părere avea cu adevărat despre copii, şi îşi dorea nespus să discute sincer despre acest subiect.

Zbură toată noaptea şi o parte din dimineaţă, aterizând în Creta în jurul prânzului. O maşină închiriată o aştepta să o ducă la locaţia unde se filma.

În timp ce maşina străbătea peisajul sterp, scăldat de soare, Rainey se holba pe fereastră, întrebându-se ce avea să-i spună soţului ei. Îşi dorise copii toată viaţa: măcar doi, căci nu-i plăcuse deloc să fie singură la părinţi.

Visase la copiii ei cu Kenzie în imagini atât de vii, încât se trezise încercând să atingă o siluetă de copil. Își imaginase că urma să aibă trei copii: două fete și un băiat. În visele ei, le vedea chiar și chipurile. Aveau să fie crescuți într-un mediu stabil, de care ea nu avusese parte cu Clementine, și cald, de care nu se bucurase niciodată cât timp locuise cu bunicii ei.

Dar îl dorea și mai tare pe Kenzie. Dacă el chiar nu voia copii, ei bine, avea să fie nevoită să accepte asta. Pentru Dumnezeu, doar existau argumente solide ca să nu facă copii, ținând cont de carierele lor solicitante. Dar unii actori reușeau să se descurce, și Rainey credea că și ei s-ar putea descurca.

Poate că el fusese pur și simplu luat prin surprindere, pentru că ea deschisese subiectul atât de brusc, dar avea să-i placă ideea după ce se obișnuia cu ea. Rainey bănuia că lucrurile nu stăteau chiar așa cum și-ar fi dorit ea.

Îl mai vizitase pe Kenzie pe la începutul filmărilor, așa că i se permisese și de data asta accesul la locația de producție. Paznicul o recunoscuse și zâmbise larg, arătând spre rulota din dreapta, asigurând-o că soțul ei era înăuntru.

Rulota era parcată la umbra unui chiparos, cu aerul condiționat pornit. Din moment ce ușa nu era încuiată, Rainey o deschisese larg și urcase cele două trepte care duceau spre interiorul răcoros al rulotei. Clipise pentru a se obișnui cu întunericul din rulotă, după soarele strălucitor de afară, și spusese:

– Kenzie? Sper că ai chef de o surpriză.

– La naiba! se auzise o voce răgușită, dar de femeie.

Rainey se obișnuise între timp cu lumina din rulotă și rămăsese înlemnită. Kenzie era întins pe pat, pe un teanc de perne, iar Angie Greene, partenera lui în film, era călare pe el, aproape complet goală. Cu degetele cu unghii roșii pe fermoarul lui, aceasta spusese pe un ton lamentabil:

– Ar fi trebuit să suni înainte.

Rainey se simţise de parcă cineva ar fi lovit-o în stomac cu o bâtă de baseball. Nu se putea întâmpla aşa ceva! Era ca o melodramă ieftină. Poate că repetau pentru o scenă în dormitor. Dar Kenzie nu schiţase nici un gest, nu dăduse să explice sau să nege. După şocul iniţial, rămăsese pur şi simplu holbându-se la ea, cu o expresie indescifrabilă. Aproape că se putea auzi cum rotiţele din creierul lui se puneau în mişcare, ca să găsească cel mai bun mod de-a interpreta scena.

Angie se lăsase în spate, pe călcâie, dar în continuare călare pe Kenzie. Îşi dăduse părul blond peste umeri şi spusese degajat:

– N-ai de ce să fii atât de supărată, Raine. E doar sex pe platoul de filmare. Nimic important.

Poate că nu era important pentru Angie Greene cea voluptuoasă, care alerga neîncetat după bărbaţi şi după apariţii în ziare, dar era important pentru Rainey. Nesuportând ideea de-a claca în faţa lor, încercă să se stăpânească şi adoptă stilul detaşat al bunicii ei:

– Ce nesăbuit din partea mea să nu îmi dau seama că nu pot avea încredere în soţul meu când nu e lângă mine. Mă aşteptam la mai multe de la el.

Kenzie o dăduse pe Angie într-o parte, aşezând-o pe pat, lângă el.

– Îmi pare rău, Rainey. Dar poate că e mai bine aşa.

Atunci, Rainey îşi pierduse orice fărâmă de speranţă că relaţia lor ar fi putut supravieţui. Îşi scosese verigheta şi o aruncase atât de tare, încât aceasta ricoşase din podea şi alunecase prin rulotă.

– Avocatul meu îl va contacta pe al tău.

Se răsucise apoi pe călcâie şi plecă, recunoscătoare că nu renunţase la maşina închiriată şi chiar mai recunoscătoare că nu ajunsese cu cinci minute mai târziu, ca să îi prindă în flagrant delict. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, s-ar fi simţit teribil.

Rămăsese impasibilă tot drumul până la aeroport, din cauza şocului. Din fericire, avionul nu primise încă altă destinaţie, aşa că îl putuse rezerva pentru zborul de întoarcere.

Plânsese mai bine de unsprezece mii de kilometri, cât durase călătoria.

Rainey se trezi plângând și îl văzu pe marginea patului pe Kenzie, care o atingea ușor pe braț, îngrijorat.

– Ești în regulă?

Fu cât pe ce să-i spună că avusese un coșmar îngrozitor în care el se culca cu o altă femeie, după care își mușcă limba când își dădu seama că visase adevărul. Faptul că se culase cu Kenzie o făcuse să-și amintească tot ce se întâmplase, iar durerea era la fel de mare ca atunci când chiar se întâmplase. Kenzie avusese dreptate noaptea trecută, când o avertizase că satisfacțiile aduse de dorința trupească aveau să fie urmate de o dimineață dureroasă. Respiră adânc.

– Am avut și momente mai bune.

Kenzie se întunecă la față.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te duc înapoi la hotel după masă. Trebuia să îmi imaginez ce avea să se întâmple dacă te aduc aici.

Ea puse în cântar satisfacția sexuală și durerea renăscută.

– Poate a fost mai bine așa. Aveam de terminat niște treburi. Acum cred că am reușit să punem punct.

– E bine de știut că străduințele de azi-noapte nu au fost în zadar.

El dădu să se ridice de pe pat, dar ea îl opri.

– Dacă tot ne facem confidențe, cred că e un moment bun să întreb de ce ai fost așa dornic să renunți la căsnicia noastră. A fost chiar atât de groaznic?

– Nu a fost groaznic deloc. Ezită, alegându-și cu grijă cuvintele: La fel ca John Randall, nu sunt bun de soț. Doar că eu mi-am dat seama mai târziu. Și într-un mod mai puțin onorabil. Mai bine nu ne-am fi căsătorit deloc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Kenzie, nu suntem în 1880. Afirmații mari despre onoare nu sunt de-ajuns. Ai fost un soț destul de înțelegător și nu păreai nefericit. Ba dimpotrivă. Sau te-ai prefăcut tot timpul?

– Nu m-am prefăcut. Dar am avut o aventură, nu o căsnicie adevărată.

– Deci a fost vorba doar despre sex.

Pentru o clipă, se gândi că el avea să fie de acord cu afirmaţia ei. În schimb, Kenzie spuse reticent:

– A fost mai mult decât sex. Dar o căsnicie necesită doi oameni calificaţi şi dispuşi. Te-am cerut dintr-un impuls egoist, pentru că îmi plăcea să petrec timp cu tine, dar nu m-am gândit niciodată ce înseamnă să fii căsătorit.

– Ai fi putut găsi o variantă mai bună de a pune capăt relaţiei, odată ce hotărai că nu mai voiai să fii căsătorit.

El făcu o grimasă.

– Îmi folosesc prea mult emisfera cerebrală dreaptă ca să planific din timp. În loc să gândesc situaţia până la capăt, am lăsat ca evenimentele să scape de sub control, până au explodat într-o situaţie mult mai crudă decât orice altă variantă pe care aş fi putut-o alege în mod conştient. Ăsta a fost un gest de neiertat din partea mea.

– Puţine lucruri sunt cu adevărat de neiertat. Oricât de dureroasă ar fi fost discuţia, măcar vorbeau în sfârşit. Dacă am fi avut măcar un strop de simţ practic, am fi putut să ne vedem de treburile noastre după aventura de după *Pimpernel* şi să evităm bătaia de cap şi durerea date de o căsnicie urmată de divorţ.

– Simţul practic nu a fost niciodată un punct forte în cazul meu. Zâmbi uşor. Gândeşte-te că trauma provocată de divorţ îţi va îmbogăţi repertoriul creativ.

– Prefer să îmi fac experienţă în mod indirect.

Dar avea dreptate. Indiferent cât de detestabil ar fi fost un eveniment, putea fi considerat combustibil pentru procesul creativ.

– Unele lucruri ar trebui experimentate în mod direct. Trase în jos de pătură, descoperind-o până la talie. Sunt de acord că, odată ce ne întoarcem, ar trebui să ne purtăm ca şi cum „asta" nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dar simţul practic îmi spune că, din moment ce noaptea aceasta nu intră în discuţie, ar trebui să profităm la maximum de ea.

Se aplecă și o sărută pe ombilic, rotindu-și limba.

Ea icni când partea inferioară a abdomenului i se încordă.

– Dacă... dacă o mai faci o dată, n-o să pot analiza dacă gândești corect sau nu.

El o făcu din nou, iar ea nu mai reuși să gândească deloc.

Val își ridică privirea când se deschise ușa de la birou, respirând ușurată când o văzu pe Rainey, care părea să fi supraviețuit răpirii. În timp ce se îndreptă spre aparatul pentru espresso, Rainey întrebă:

– S-a întâmplat vreo catastrofă cât am lipsit?

– Nici măcar una. Probabil pentru că este duminică și măcar o parte din lume nu lucrează.

– Dar tu da. Unde e Marcus?

– La masa cu niște prieteni în Santa Fe. Te-am acoperit, în caz că preferai să nu explici de ce ai dispărut atâta timp cu Kenzie.

Aparatul gâlgâi, umplând ceașca lui Rainey. În timp ce scotea lapte din frigider, ea spuse:

– Poți să mă întrebi ce s-a întâmplat înainte să mori de curiozitate.

– Cred că aș putea să ghicesc ce s-a întâmplat, dar nu m-ar deranja să aflu și detalii sângeroase.

Rainey își puse spumă de lapte în ceașcă, apoi se așeză într-un fotoliu.

– Kenzie m-a dus să văd niște pisoiași și apoi am mâncat coaste la grătar la un local grozav, după care am ajuns într-un apartament uimitor sculptat în stâncă.

– Am citit despre el. Mi-ar plăcea să mă cazez acolo cândva.

– A fost incredibil de... plin de pace. Parcă la o lume distanță de stresul filmărilor. Am vorbit despre Sarah, iar Kenzie m-a convins că ar fi cel mai bine să interpretez eu rolul.

– Grozav! Mereu am crezut că te-ai descurca de minune în rolul ei.

Rainey se strâmbă.

– Se pare că toată lumea crede asta, cu excepția mea. Totuși, argumentele pragmatice sunt destul de puternice, așa că probabil va trebui să o fac. Kenzie a avut un exemplar din scenariu la el, așa că l-am citit împreună cu voce tare.

– Deci ați repetat. Câtă sârguință.

– Da, până am sărit unul pe celălalt.

– Parcă voiai să aveți o relație pur profesională.

– Am fost loviți de nebunie temporară provocată de interpretarea a doi oameni care tânjesc cu disperare unul după celălalt. Rainey își încrucișă picioarele. Motiv pentru care m-am opus probabil cu atâta vehemență ideii de a o interpreta eu pe Sarah.

Avea logică. Probabil era derutant să interpretezi o femeie care îl dorește pe un bărbat când de fapt nu îl dorești. Sau îl dorești fără să vrei.

– Înțeleg problema, dar săritul unul pe celălalt e o chestie înșelătoare. E cel mai ușor lucru din lume să ajungi în pat cu cineva de care te desparți. Familiaritatea, nesiguranța și faptul că tânjești după vremurile bune petrecute împreună duc la sex nebunesc. Dar îți pot spune din experiență că îți și dă complet peste cap emoțiile.

– Foarte adevărat. Am și vorbit despre lucruri pe care ar fi trebuit să le discutăm cu mult timp în urmă, ceea ce a fost bine. Rainey își trase picioarele sub ea. Ba chiar m-am gândit preț de o nanosecundă dacă ar trebui să îl întreb dacă nu ar merita să mai încercăm o dată, dar, din fericire, mi-a trecut repede.

Val dădu la o parte hârtiile la care lucrase până atunci și își propti bărbia în mână.

– Ai vrea să te împaci cu Kenzie?

Prietena ei se încruntă.

– Dacă ar fi fost un soț acceptabil, poate. Dar cum aș putea trăi cu cineva în care nu am încredere?

– Nici măcar nu merită să încerci. Val se gândi dacă avea sens să mai spună ceva. Venise în New Mexico hotărâtă să-l disprețuiască pe Kenzie, dar nu reușise. Sub înfățișarea lui năucitoare, se ascundeau o bunătate

și un respect rar întâlnite. Dar era nevoie de mai mult de-atât ca să fii un soț acceptabil. Nu poți avea încredere chiar deloc în Kenzie sau a dat-o în bară o dată și nu vrea să mai ceară o șansă?

– Noaptea trecută mi-a spus clar că nu e făcut pentru căsnicie și că a noastră a fost o greșeală de la bun început.

– Poate că doar mi se pare, dar când ești prin preajmă devine cumva... preocupat, spuse Val tărăgănat. Ca și cum te-ar privi mereu, chiar și când nu o face. Nu pare reacția unui bărbat care e indiferent față de o femeie.

Rainey pufni.

– Doar sex.

– E mai mult de-atât. E și un fel de... nu știu, tendință de-a te proteja, poate. De a se arăta grijuliu. O dorință arzătoare înăbușită.

– Și dacă ai avea dreptate, deși mă îndoiesc, nu ar conta. Știi cum e să fii căsătorită cu o persoană fermecătoare și solicitantă? Femeile tânjesc după el și încearcă să găsească o modalitate de-a mă scoate din ecuație. Adolescentele așteaptă lângă casa lui ca să își arunce chiloții spre el. Oamenii se holbează la mine și se întreabă cum de am reușit să pun mâna pe un astfel de premiu și cât va dura până când cel mai sexy bărbat din lume îmi va da papucii.

Rainey lăsă din mână cana cu cappuccino și își cuprinse genunchii cu brațele.

– Încearcă să te relaxezi. Mai ai puțin și te strângi ca un covrig, spuse Val. Și eu aș urî o astfel de situație, dar mi se pare că lumea e cea solicitantă, nu Kenzie.

– Teoretic, ai dreptate, dar nu prea contează în practică. A fost doar un limitator de viteză pe autostrada vieții mele, și lucrurile sunt mult mai simple fără el. Rainey se ridică și se duse la fax, unde scotoci printre hârtiile primite. Cu cât ajungem mai repede în Anglia și terminăm filmările, cu atât mai bine.

Val se întoarse la treburile ei. Poate că Rainey avea dreptate în ceea ce-l privea pe soțul ei și acesta nu mai simțea într-adevăr nimic pentru femeia cu care se

căsătorise. Dar Val nu reuşea să scape de bănuiala că, dincolo de aparenţele relaţiei dintre cei doi, se ascundeau nişte curenţi destul de complicaţi. Mai complicaţi decât voia Rainey să recunoască.

capitolul 15

Kenzie sorbea dintr-o ceaşcă de ceai englezesc, în timp ce Rainey repeta o scenă cu Richard Farley, distinsul actor care îl interpreta pe tatăl lui Sarah. Datorită contactelor lui Marcus Gordon şi unui scenariu de calitate, *The Centurion* se alesese cu o distribuţie ce includea o serie impresionantă de actori britanici cu experienţă.

Aveau aproape o săptămână de repetiţii intensive în Londra, înainte să înceapă filmările. Chiar dacă în New Mexico se filmaseră îndeosebi scene de acţiune, singurele secvenţe cu dialoguri semnificative avându-i ca protagonişti pe Kenzie şi pe Sharif, partea filmată în Anglia surprindea în mare măsură interacţiunea dintre personaje, aşa că repetiţiile erau fundamentale.

Sir James Cantwell, actorul în vârstă şi chiar şi mai distins, care se afla în dreapta lui Kenzie, spuse ţanţoş:

– Nici dumneata, nici domnişoara Marlowe nu lucraţi prea din greu.

Era genul de comentariu care i se permitea unui bărbat care fusese vedetă pe când Kenzie abia absolvea academia, uimit că juca pe aceeaşi scenă cu un gigant al teatrului britanic.

– Ne păstrăm emoţiile brute pentru camera de filmat, spuse el cu blândeţe.

Sir James îi aruncă o privire urâcioasă.

– Sau v-a stricat Hollywoodul. Erai un actor de scenă promiţător, dar, după atâtea filme de acţiune, ai nevoie de nişte actori adevăraţi care să îţi aducă aminte cum să interpretezi.

Kenzie zâmbi larg.

– Şi asta e adevărat.

Sir James o privi din nou pe Rainey. Chiar și îmbrăcată obișnuit, în pantaloni largi și un pulover, cu părul de culoarea piersicii prins la spate cu o eșarfă, tot avea o prezență impunătoare.

– Cum e să fii regizat de o femeie cu care te afli în proces de divorț?

– E... interesant. Din fericire, ne înțelegem bine.

Deși nu la fel de bine ca în noaptea aceea petrecută în interiorul unei stânci. Acum, că erau înconjurați de oameni, nu aveau nici o șansă ca repetițiile să treacă din sfera profesională în cea personală. Mai bine așa, căci încă nu își revenise după nebunia de emoții stârnite de o singură noapte de intimitate. Calmă și stăpână pe sine, Rainey nu dădea semne că ar fi fost căutși de puțin afectată. Poate că noaptea respectivă îi oferise acea finalizare de care avea nevoie, și reușise să lase în urmă căsnicia lor. Spera că așa se întâmplase, pentru binele ei.

– N-am mai făcut un film regizat de o femeie, spuse Sir James.

– Înseamnă că era momentul să faci unul. Rainey e bună. Știe clar ce vrea să transmită prin filmul acesta și știe cum să comunice acest lucru actorilor și echipei.

– A învățat să facă toate acestea la prima ei producție? întrebă Sir James, intrigat.

Înainte ca Kenzie să apuce să răspundă, Rainey se uită spre ei și spuse plină de speranță:

– Sunt sigură că tatăl lui John știe, *papa*.

– Ăsta-i semnalul pentru mine, murmură Sir James, și se ridică să li se alăture lui Rainey și lui Richard Farley. Știu că fiul meu are nevoie de o fată drăguță ca tine, spuse el cu voce răsunătoare, franc și pe de-a-ntregul sigur de sine și de lumea lui. Recunosc că faptul că a fost ținut captiv de sălbatici i-a cam tăiat pofta de mâncare, dar nu-ți face griji. O să se vindece imediat ce se căsătorește.

Kenzie se lăsă pe spate în scaun, bucurându-se de faptul că Sir James interpreta cu forțe depline, probabil ca să-i facă de ocară pe coloniștii leneși de la Hollywood.

Reacționând la provocarea acestuia, Farley începu și el să își joace rolul ca și cum camerele de filmat ar fi înregistrat.

Rainey le urmă exemplul și intră complet în rolul lui Sarah, captând combinația de inocență și hotărâre ce-o caracteriza pe fată. Avântul dură până la următoarea ei scenă cu Kenzie. Rainey se transformă dintr-o torță într-o flacără mocnită. Kenzie era la fel de potolit, sub privirile suferinde ale celor doi actori britanici.

Fiind totuși un actor mândru de fel, în următoarea lui scenă cu Sir James, Kenzie crescu intensitatea emoțională. Aflat pe punctul de-a claca, John Randall se lupta cu disperare să nu își iasă din fire în fața tatălui său, căci râvnea după aprecierea acestuia.

Kenzie interpretă scena fără afectare și fără un limbaj corporal exagerat. În schimb, rosti fiecare cuvânt ca și când sufletul i s-ar fi rupt în două. În încăperea lungă, ponosită, se lăsă o liniște desăvârșită. Până și Sir James părea impresionat.

– Foarte bine, spuse Rainey la sfârșitul scenei. Încă o zi de repetiții și dăm drumul la filmări. Se uită la ceas. Ne putem opri aici, pentru astăzi. Ne vedem mâine.

Se auziră zgomote de scaune împinse și murmur de voci, în timp ce actorii și echipa se pregăteau de plecare. Kenzie își trase jacheta pe el și o întrebă pe Rainey:

– Ești mulțumită de cum merg repetițiile?

– Momentan, da, cu excepția scenelor noastre. Dar sunt convinsă că vom interpreta bine când va fi nevoie. Zâmbi slab. Unul dintre avantajele alegerii tale pentru rolul principal e faptul că reușești să interpretezi cum trebuie de la prima dublă. Foarte economic.

– Sunt un adevărat chilipir, mai ales când bugetul e strâns, încuviință el. Sir James se întreba cum de ai învățat să regizezi atât de bine de la primul tău proiect.

– Când filmai în Noua Zeelandă, am regizat câteva episoade din seria *Star Pilgrims* pentru micul ecran.

– Serios? Nu ți-am văzut niciodată numele pe generic, și nu cred că am ratat vreun episod.

Obișnuiau să înregistreze serialul și să îl urmărească împreună, deoarece era bine scris, bine regizat și cu tendințe spre escapism. Fusese un ritual care implicase castroane mari cu popcorn și detașarea de statutul de actori, ca să se poată bucura pur și simplu de serial.

Licărul din ochii lui Rainey dădu de înțeles că și ea își amintea de acele seri.

– Exact. Știai că producătoarea filmului *Star Pilgrims* este o amică de-a mea? M-a lăsat să regizez, pentru a acumula experiență. Din moment ce nu a deranjat-o ideea de-a folosi un pseudonim ca să evit publicitatea, am devenit „R.M. Jones". În prima zi pe platou am fost îngrozită, dar mi-am dezvoltat destul de rapid talentul de-a da îndrumări pentru interpretări bune unor extratereștri albaștri.

– R.M. Jones? Îmi amintesc că am văzut numele ăsta. *Where Angels Dance* a fost unul dintre episoadele regizate de tine, așa-i? A fost cel mai bun episod al sezonului.

– Datorită scenariului, spuse ea, dar zâmbi, și, pentru o clipă, se priviră în ochi cu o intimitate nedorită.

Popcorn și plăceri. Momentul se încheie însă când Val le strigă:

– Rainey, Kenzie, limuzina voastră așteaptă. Rainey, tu întoarce-te la hotel. Închid eu aici.

– Mersi. Ne vedem mai încolo.

Kenzie o urmă pe Rainey, deschizându-i ușa de la mașină.

– De ce ai ales numele de Jones?

Rainey deveni serioasă.

– Pe când eram mică și mă întrebam cine era tatăl meu, mi-l imaginam ca fiind un anume domn Jones. Străbunul meu misterios. Jones era un nume la fel de potrivit ca oricare altul.

În timp ce coborâră scările, el se întrebă dacă puteai evita să fii bântuit de speculații referitoare la un părinte necunoscut. Probabil că nu.

Trecură de portarul de la intrarea principală a clădirii și, când ieșiră, fură asaltați de strigăte și de blițuri de la camere de fotografiat.

– Domnişoară Marlowe, ce spuneţi despre zvonurile legate de faptul că au existat certuri în cadrul producţiei?

– Aţi concediat-o pe Jane Stackpole pentru că ea şi Kenzie aveau o aventură?

– Am auzit zvonuri cum că v-aţi împăca. Aveţi vreun comentariu?

Maxilarul lui Kenzie se încleştă. De obicei, celebrităţile erau fotografiate când ajungeau şi când plecau din Londra şi lăsate mai mult sau mai puţin în pace în restul timpului, dar legătura personală dintre el şi Rainey stârnise interesul. Acordaseră amândoi interviuri despre producţie, ignorând întrebările referitoare la relaţia lor şi discutând mai mult despre cât de grozav avea să fie filmul *The Centurion*. Aşa dicta protocolul: oricât de mult ţi-ai fi dorit să fii oriunde altundeva, nu vorbeai urât despre producţia curentă. Până acum, tabloidele fuseseră mulţumite.

Kenzie estimă că erau peste douăzeci de reporteri şi de fotografi acolo şi spuse pe sub mustaţă:

– Probabil nu s-au întâmplat prea multe azi, nici un scandal regal.

– Sau vor să obţină uşor o poveste înainte să ne mutăm la ţară.

Din cauza îmbulzelii, maşina lor îi aştepta cam la jumătatea străzii. Prin urmare, Kenzie îi puse protector o mână pe spate lui Rainey şi începură să înainteze cu paşi hotărâţi prin mulţime. Kenzie îi cunoştea pe majoritatea reporterilor, aşa că îi zâmbi leneş bărbatului care întrebase despre certuri.

– Trebuie să căuţi nişte surse mai bune, Henry. Producţia merge foarte bine. Nu există nici o primadonă printre noi.

Reporterul zâmbi larg, arogant.

– E normal să negi că ar exista probleme.

– Cooperarea nu e un subiect de bârfă prea interesant, spuse Rainey înţelegătoare. Dar ce pot să spun? Lucrez cu nişte oameni grozavi.

O blondă înaltă strigă:

– Te bucuri că te-ai întors acasă, în Anglia, Kenzie?

– Bineînțeles, Pamela. Îi zâmbi fermecător, făcând-o să-și piardă șirul gândurilor. Unde altundeva mai poți savura o ceașcă de ceai așa cum trebuie?

Pamela înghiți în sec, apoi se concentră pe Rainey:

– Raine, e adevărat că ai gândit această producție ca să îl recâștigi pe Kenzie?

Rainey miji ochii.

– Prostii! Am început să lucrez la *The Centurion* cu mult timp înainte să îl cunosc pe Kenzie, deși recunosc că sunt încântată că a acceptat rolul principal. Se descurcă de minune.

Continuară să înainteze spre mașină, în timp ce reporterii le puneau alte întrebări, cam în același registru. Aproape că ajunseră la vehicul, când un individ înalt cu fața ascuțită strigă:

– Unde te-ai născut, Kenzie? Unde ai crescut?

Kenzie simți ceva familiar la bărbatul respectiv, așa că spuse cu accent scoțian:

– M-am născut în insulele Outer Hebrides, iar tata spune că sunt moștenitorul legitim al clanului Stuart la tronul Scoției. Prințul Charlie cel slăbănog s-a căsătorit cu Flora MacDonald, știți voi, prin tradiționala strângere de mână scoțiană. Au avut un fiu, iar Flora cea slăbănoagă l-a ascuns pe flăcău ca să îl salveze de Sassenach și i-a pus numele Scott. Ca descendent direct al fiului respectiv, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați spune „Înălțimea Voastră".

Afirmația lui stârni hohote de râs.

– Asta-i bună, Kenzie, spuse Henry, zâmbind larg. Ce titlu grozav: „Kenzie Scott este adevăratul rege al Angliei!"

Bărbatul cu trăsături ascuțite refuză să se amuze.

– Care-i adevărata poveste? Mereu te-ai ascuns în spatele unor minciuni, dar a venit momentul să clarificăm lucrurile.

Surprins de ostilitatea fățișă din vocea reporterului, Kenzie spuse:

– Îmi pare rău, dar nu te recunosc. Cum te numești și pe cine reprezinți?

– Nigel Stone, de la *London Inquirer*.

Tabloidul era probabil cel mai strident cotidian din Londra, dar numele reporterului îl făcu pe Kenzie să își țină răsuflarea. Nu-i de mirare că reporterul îi părea cunoscut. Se cunoscuseră cu mult timp în urmă, pe când Nigel Stone era un băiat sălbatic, cu față de șobolan, pe nume Ned. Profesia de reporter de scandal i se potrivea la perfecție.

Știind că bărbatul nu avea cum să îl recunoască, Kenzie zâmbi fermecător.

– Sunt doar un actor, o proiecție a moșturilor și a capriciilor publicului. De ce să stricăm asta cu realitatea plictisitoare?

Ajunseră la mașină, iar șoferul deschise ușa. Kenzie o ajută pe Rainey să urce, apoi o urmă grăbit, dar, înainte să închidă ușa, îl auzi pe Nigel Stone strigându-i:

– Ai scăpat cu minciuni în trecut, dar până aici ți-a fost. O să aflu cine ești cu adevărat!

Rainey se dădu mai încolo, să-i facă loc lui Kenzie. Mașina se îndepărtă, iar ea întrebă:

– Înălțimea Voastră?

Kenzie se mai relaxă.

– Vezi la ce renunți dacă divorțezi de mine? La șansa de-a fi următoarea regină a Angliei.

– De parcă nu aș avea și-așa destule probleme cu publicitatea! Se încruntă și continuă: Dacă tipul ăla, Stone, încearcă, ar fi în stare să îți descopere trecutul misterios?

– S-ar putea, până la vremea în care eram student. Și-atât.

Kenzie părea foarte sigur pe sine, așa că Rainey întrebă:

– Ți-ai petrecut copilăria în străinătate, așa că nu există urme documentare în Anglia?

El privi pe geamul mașinii.

– E o posibilă explicație.

Cu alte cuvinte: „Las-o baltă!" Căutând un subiect de discuție mai sigur, Rainey îl întrebă:

– Cum te simți când vii în Anglia? Îmi pari foarte britanic, dar mereu am simțit că ai sentimente ambivalente când te întorci aici.

El respiră adânc, evitându-i în continuare privirea.

– Anglia este casa mea mai mult ca oricare altă țară, dar nu toate amintirile de aici sunt frumoase.

Toată lumea avea amintiri dureroase din copilărie. Probabil că ale lui erau teribile de stârniseră o asemenea reacție.

– Trebuie să te întorci în mod regulat aici, din cauza filmărilor.

– Da, și o fac. În mod ambivalent.

Și totuși nu devenise cetățean american, chiar dacă era rezident legal de mai bine de zece ani. Asta spunea destul de multe despre sentimentele pe care le nutrea pentru țara în care se născuse.

Îi studiase o dată pe furiș pașaportul, când și-l lăsase pe comodă, după o călătorie la Cannes. În document scria că se născuse în Londra, în luna februarie, la data pe care o pretindea el, dar Rainey se întrebase atunci dacă informația chiar era adevărată. Oare Kenzie ar fi putut fi atât de hotărât să își ascundă trecutul încât să meargă până într-acolo încât să falsifice documente? Tot ce se poate.

Înțelegând că probabil nu avea să afle niciodată adevărul, se lăsă pe spate în scaun. Kenzie nu ceruse o altă mașină, așa că mergeau împreună la și de la hotel. Așa economisea niște bani și se bucura de plăcerea perfidă pe care i-o aducea compania lui. După cum promiseseră, se prefăceau amândoi că noaptea aceea din apartamentul din stâncă nu existase, dar, de atunci, conștientizarea senzuală dintre ei depășise cotele maxime.

– Repetițiile merg atât de bine, încât încep să devin precaut de optimistă în ceea ce privește rezultatele, chiar dacă știu că se pot schimba multe când vine vorba despre filmări și despre editarea finală.

El se întoarse dinspre fereastră.

– Ca să nu mai pomenim că partea cea mai grea abia acum urmează. Restul producției va fi o etapă dificilă pentru amândoi. Am putea spune chiar „chinuitoare".

Se înfioră când auzi cuvântul acela amenințător.

– Mă tem că ție îți va fi mai greu decât mie.

– Tu trebuie să mă regizezi, și o să urăști treaba asta, așa cum n-o să-ți placă nici să interpretezi scenele mai emotionale ale lui Sarah.

– Începi să pari la fel de rău-prevestitor ca vrăjitoarele din *Macbeth*.

– Nu au fost doar prevestitoare de rău. Au avut și dreptate.

Rainey se gândi la scena genială pe care Kenzie tocmai o interpretase cu Sir James. Kenzie cunoștea personajul John Randall ca-n palmă. Dacă spunea că următoarele săptămâni aveau să fie chinuitoare, neîndoielnic avea dreptate. Chiar dacă era prea târziu acum, se întreba dacă produsul final merita tot efortul la care-l supunea ea pe Kenzie.

Oare chiar era prea târziu? Alungă numaidecât gândul. Se investiseră prea mulți bani, prea mulți oameni, prea multă încredere în producție. Poate că Marcus Gordon i-ar mai acorda o șansă dacă nu ar reuși să scoată un film la fel de bun precum își imaginase ea, dar nu ar ierta-o niciodată dacă ar renunța ca o lașă în toiul producției.

– Arăți de parcă tocmai ai mușcat dintr-un măr și-ai descoperit o jumătate de vierme în el.

Vocea lui Kenzie o trezi la realitate.

– M-am întrebat pentru o clipă în ce m-am băgat când am hotărât să fac proiectul.

– Vei supraviețui, Rainey. Întotdeauna e așa. E o virtute extrem de intimidantă.

Kenzie se întinse și închise ochii, punând capăt conversației.

Poate că până la urmă nu era o idee tocmai bună să folosească aceeași mașină.

capitolul 16

Nu dură mult până ca Nigel Stone să intre în acțiune. În dimineața următoare, Rainey și Val serviră micul dejun împreună, în apartamentul lui Rainey, ambele răsfoind ziarele londoneze ca să vadă dacă apăruse ceva despre producție. Val apucă ziarul *The Inquirer* din grămadă și fluieră încet.

– Fir-ar să fie! Citește asta.

Rainey luă tabloidul și se întristă. Pe prima pagină apărea o poză sinistră a lui Kenzie, cu următorul titlu: „Știți cine este, de fapt, acest bărbat?" Deschise la articol. Acesta se întindea pe două pagini, iar titlul de capitol scris cu litere țipătoare întreba: „Bogat, sărac, cerșetor, hoț? Oare cea mai îndrăgită vedetă de film britanică este rege sau infractor?"

Articolul includea vreo șase fotografii cu Kenzie interpretând diverse personaje întunecoase și periculoase sau în care era îmbrăcat foarte sumar – ori, preferabil, în ambele ipostaze. Din moment ce era dependent de muncă și jucase în numeroase filme, tabloidul avea de unde să aleagă. Una dintre imagini era cu ea și Kenzie îmbrățișându-se fierbinte în *Lethal Force*, un thriller în care jucaseră împreună cu un an în urmă. Legenda de sub fotografie întreba amenințător: „Oare Raine Marlowe l-a părăsit pe Kenzie Scott când a descoperit adevăratul bărbat care se ascundea în fața măștii lui arătoase?"

Textul batjocoritor spunea că Kenzie Scott se dădea englez, dar toate poveștile pe care le spunea despre trecutul lui erau doar un șir lung de minciuni menite să-i ia în batjocură pe compatrioții lui, care l-au acceptat cu generozitate în rândul lor. Stone îi provoca pe cititorii lui să iasă la iveală dacă îl cunoscuseră pe Kenzie Scott în tinerețea lui. *The Inquirer* plătea bani frumoși pentru poze din perioada aia. Împreună, Nigel Stone și cititorii lui aveau să descopere adevărul!

Rainey înjură.

– Îl face pe Kenzie să pară un criminal în serie. Poate da în judecată *The Inquirer* pentru calomnie?

Val clătină din cap.

– Sunt doar întrebări şi imagini sugestive. Nu îl acuză la propriu de ceva, aşa că nu e calomnie.

Ce păcat! Ştiind că Kenzie nu prea citea ziarele, Rainey se ridică şi apucă tabloidul.

– Mai bine îi arăt şi lui Kenzie, ca să fie pregătit.

Apartamentul lui se afla la capătul holului, pe acelaşi etaj cu al ei. Bătu scurt la uşă.

– Eu sunt.

După un minut, uşa se deschise, şi Kenzie apăru în pragul ei, în halat de baie şi cu părul umed. Rainey se înfioră uşor. Ce proastă era! Doar nu era prima dată când îi vedea pieptul... şi nu numai.

El îi făcu semn să intre, curtenitor.

– Presupun că nu are sens să sper că vizita ta ar avea implicaţii vulgare evidente.

– În visele tale, Scott. Îi înmână ziarul. N-o să-ţi placă.

Frivolitatea lui dispăru când văzu prima pagină.

– Ai dreptate. Nu îmi place.

Citi articolul cu acea expresie împietrită care îşi făcea apariţia ori de câte ori se discuta despre trecutul lui. Ea spuse ezitant:

– Am încercat să îţi respect intimitatea, dar, în circumstanţele de faţă, trebuie să ştiu dacă e posibil să iasă la iveală ceva ilegal.

El făcu o grimasă.

– Crezi că sunt un infractor?

– Nu, dar nu pot să nu mă întreb de ce eşti atât de rezervat. Dacă există informaţii catastrofale care vor fi făcute publice, aş prefera să fiu avertizată dinainte. Investitorii îmi vor sări mie în cap dacă producţia este periclitată de ceva ce-ai făcut.

– Poţi sta liniştită. Nu există mandate de arestare pe numele meu.

Ceea ce nu însemna că avea un trecut curat, dar Rainey nu insistă pe tema asta.

– Există și alte lucruri care ar putea provoca necazuri dacă sunt făcute publice?

După o tăcere lungă, el spuse:

– Există... incidente care ar fi numai bune pentru titlurile din tabloide, dar nimeni nu va vorbi despre ele.

Ea oftă.

– Oare de ce nu mă liniștește încrederea ta?

– Asta-i tot ce-o să primești, dar nu-ți face griji. Nigel Stone va fi copleșit de tot felul de piste false, pe care le voi putea nega cu o sinceritate deplină. Îi înapoie tabloidul. Și acum, dacă-mi permiți, trebuie să mă pregătesc pentru ultima zi de repetiții.

Rainey se întoarse în apartamentul ei, tulburată, sperând ca lucrurile pe care soțul ei încerca să le ascundă să rămână ascunse.

Kenzie se gândi toată ziua la cruciada pornită de Nigel Stone pentru a-l demasca pe „cel mai îndrăgit star de cinema englez". Nu mai rămăsese aproape nimeni care să facă legătura între băiatul care fusese cândva și bărbatul care devenise, iar puținii rămași aveau motive bune să își țină gura. Dar...

Când terminară repetițiile, îi spuse lui Rainey:

– Poți să iei tu mașina. Eu o să-mi vizitez un vechi prieten.

Ea abia se stăpâni să îl întrebe unde se ducea.

– Îți doresc o seară plăcută.

Din moment ce reporterii așteptau în fața clădirii, Kenzie ieși prin spate și opri primul taxi pe care îl văzu.

– La Ramillies Manor, vă rog.

După o jumătate de oră prin trafic, ajunse într-o zonă liniștită din Kensington. Chiar dacă nu fusese niciodată un conac, casa de cărămidă în stil victorian era o clădire frumoasă pentru un azil de bătrâni. Intră pe ușa principală de sticlă opacă. Recepționera mai în vârstă încheie un apel telefonic, apoi îl salută zâmbitoare.

– Domnule Scott, ce plăcere să vă revăd. Domnul Winfield va fi foarte încântat.

– Cum se mai simte?

Femeia oftă.

– Are zile bune și zile proaste, dar nu se plânge niciodată. Un gentleman desăvârșit. Cred că e afară, în grădină, la soare. Cunoașteți drumul. Să trimit o tavă cu ceai pentru dumneavoastră?

El încuviință, știind că astfel i-ar face pe plac femeii, după care se îndreptă spre cea mai apropiată ieșire. Oare vreunul dintre angajații de la Ramillies Manor ar putea fi tentat să îl contacteze pe Nigel Stone și să-i spună ce știa despre Kenzie Scott? Probabil că nu. Era un loc unde erau îngrijiți oameni înstăriți, așa că angajații erau aleși pentru discreția lor. Și, chiar dacă vreun angajat ar fi dat în vileag faptul că îl vizita în mod regulat pe Charles Winfield, nici unul dintre ei nu știa nimic despre trecutul lui.

Charles Winfield stătea la umbra unei arcade cu trandafiri, cu o păturică pe picioare și cu căști pe urechi. Gândindu-se că trecuse prea mult timp de la ultima lui vizită, Kenzie îl atinse pe bătrân pe umăr, ca să-i atragă atenția.

– Charles. Îmi pare rău că nu am putut veni mai devreme. Cum te simți?

Winfield își dădu jos căștile și opri casetofonul.

– Kenzie, dragul meu, ce plăcere! Nu ai de ce să îți ceri iertare. Știu că ai fost foarte ocupat de când ai ajuns în Londra. Avea o voce profundă, sonoră, ca un actor de teatru. Ia loc, te rog.

– Ce asculți?

În timp ce Kenzie se așeză pe banca din piatră, bătrânul își mișcă scaunul cu rotile, astfel încât să îl poată vedea pe vizitatorul lui cu vederea periferică; degenerarea maculară îl lăsase aproape orb în centrul ochilor.

– Autobiografia aceea delicios de malițioasă de la Hollywood pe care mi-ai trimis-o. Nu e chiar atât de plină de duh ca echivalentul ei britanic, dar destul de uimitor de directă.

– Ar trebui să îți dictezi memoriile. Ar ajunge un bestseller.

Winfield clătină din cap cu regret.

– Ca gentleman, ar trebui să las deoparte toate părțile mai picante, ceea ce ar face-o mai puțin atractivă.

– Că tot vorbim despre destăinuiri, cunoști un reporter pe nume Nigel Stone?

– Un turnător nenorocit, probabil cel mai malițios reporter de divertisment din Londra. Cred că s-a născut în Anglia, dar a lucrat câțiva ani în Australia. Din păcate, s-a întors acasă cu câțiva ani în urmă și s-a stabilit la *The Inquirer*. E renumit fiindcă scotocește după scandaluri. L-ai cunoscut?

– Da, și se pare că a hotărât că îi datorează publicului britanic să dea în vileag adevărul despre trecutul meu. A făcut un apel deschis pentru informații și oferă bani pentru fotografii din tinerețea mea.

– Ce om îngrozitor! Rău până în măduva oaselor. Winfield își ţuguie buzele. Nu va găsi nimic, dacă asta te îngrijorează.

– Sper să ai dreptate. Dar dacă investighează bine anii mei de studenție, ar putea descoperi că m-ai ajutat să fiu admis.

Winfield flutură din mână.

– Prostii! Ai fost admis ca urmare a audiției pe care ai dat-o. Eu doar te-am îndrumat în direcția bună și i-am șoptit un cuvânt sau două directorului. Zâmbi malefic, ca atunci când interpretase rolul lui Macbeth. Și, dacă ajunge la mine, o să fiu încântat să îl trimit pe piste greșite.

Kenzie zâmbi.

– Să nu fii prea creativ: Stone nu e prost.

– Nu te teme, mă voi distra doar puțin, dacă așa dorești. Aș putea să vorbesc și cu ceilalți membri din vechiul cerc. Nu că ar divulga vreunul dintre ei secrete unui reporter vulgar, dar e mai bine să fie avertizați din timp.

– Mulțumesc. Ți-aș fi recunoscător, mai ales că echipa de producție va pleca din Londra peste câteva zile.

– Ah, da, *The Centurion*. Romanul e una dintre cărțile mele favorite. Mă bucur că în sfârșit se face un film după el. Presupun că nu s-ar fi putut face cum se cuvine până acum. Își ridică capul. Aud tava cu ceai.

– Te îngrijesc aşa cum trebuie?

– Da, şi aşa ar şi trebui, ţinând cont de suma absurdă de bani pe care le-o plăteşti ca să aibă grijă de cadavrul ăsta aflat în putrefacţie.

– E un mod minor de-a mă revanşa pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Charles avusese destul de mult succes la vremea lui, dar trăise exuberant, iar actorii la teatru erau mai prost plătiţi decât cei din televiziune sau din filmele de lung metraj. Pentru Kenzie, una dintre plăcerile oferite de bani consta în faptul că îşi putea ajuta prietenii, iar el îşi datora cariera lui Charles.

În pofida dragostei pasionale a lui Kenzie pentru filme şi teatru, nu visase niciodată că ar putea deveni el însuşi actor. Când observase cât de interesat era Kenzie, Charles îl făcuse să iasă la lumină, apoi devenise îndrumătorul lui, după ce văzuse cât de talentat era. După Trevor Scott-Wallace, profesorul care îl învăţase pe Kenzie cum să citească, cum să se poarte şi cum funcţionează societatea, Charles îi influenţase cel mai mult viaţa.

– Poftiţi, domnilor.

Tânăra îngrijitoare aşeză tava cu ceai pe masa de grădină circulară, din fontă, între cei doi bărbaţi. Se uită prelung la Kenzie, apoi se retrase.

– Mai bine torni tu ceai, băiete, spuse Charles. La cât de bine văd eu, probabil aş îneca sendvişurile cu castraveţi. Şi spune-mi ce s-a mai întâmplat şi cum e să fii regizat de semisoţia ta înspăimântător de talentată.

Kenzie alesese nişte bârfe picante de la Hollywood despre care ştia că ar fi pe gustul lui Charles. În timp ce turnă ceaiul, se gândi ce plăcut era să fie cu singurul om din lume faţă de care nu avea nimic de ascuns.

Charles obosea uşor în ultima vreme, aşa că, în scurt timp, Kenzie plecă. Pe când se îndrepta spre Kensington High Street ca să caute un taxi, îşi dădu seama că trecea pe lângă apartamentul unei vechi iubite de-ale lui din vremea studenţiei, Jenny Lyme.

Din impuls, se duse la ușa clădirii și apăsă pe sonerie, așteptându-se ca femeia să nu fie acasă.

Se răsuci să plece, când interfonul prinse viață.

– Nu știu cine ești, se auzi o voce caustică, dar a fost o zi groaznică, așa că, dacă nu ești gata să îmi faci cinste cu o cină înspăimântător de scumpă, poți să pleci chiar acum.

Jenny era într-o dispoziție bună.

– S-a făcut, spuse el. Unde vrei să mergem?

– Kenzie, tu ești? Fiară ce ești! Urcă chiar acum.

Îi dădu drumul în clădire și îl sărută cu entuziasm când intră în apartamentul ei, aflat la al doilea etaj. Înaltă, senzuală și brunetă, avea o carieră înfloritoare ca actriță de televiziune.

– Ai divorțat de curând, nu-i așa? Ai venit să mă seduci cu șampanie și ciocolată belgiană? Te rog spune-mi că-i așa!

El își aminti de noaptea petrecută cu Rainey.

– Tentant, dar divorțul încă nu s-a pronunțat, așa că, tehnic, sunt încă însurat, replică el cu blândețe.

Jenny renunță la gesturile extravagante.

– Așa deci. Mi se pare corect. Îl luă de braț și îl trase spre canapeaua cu brocart. Cum rămâne cu cina?

– E alegerea ta. Mergem oriunde ne primesc din scurt.

– E un bistro în Chelsea, incredibil de la modă și năucitor de scump. O să sun. Căută numărul de telefon și făcu rezervarea pe numele lui. Am reușit, îi spuse ea după ce închise. De obicei au o listă de așteptare de două săptămâni, dar pentru Kenzie Scott pot găsi o masă într-o oră. E foarte convenabil să ai foști colegi care se bucură de un succes teribil.

– Nici tu nu te-ai descurcat prea rău.

Ea făcu o grimasă.

– După tine, probabil eu sunt cea care a avut cel mai mult succes din promoția noastră. Cred că jumătate dintre colegi au renunțat de tot la actorie, iar ceilalți lucrează doar sporadic, în cel mai bun caz. E un domeniu groaznic, Kenzie. De ce lucrăm în el?

– Pentru că suntem prea bătrâni ca să ne angajăm în alt domeniu?

– Într-adevăr. Ea se ghemui în colțul canapelei și se uită la el. Avem puțin timp la dispoziție înainte să plecăm spre Cachet. Ce s-a întâmplat, Kenzie? E din cauza divorțului?

Jenny fusese întotdeauna extraordinar de perspicace. De-a lungul anilor de studenție, fuseseră amici și uneori iubiți, și ținuseră legătura de atunci.

– Nigel Stone de la *The Inquirer* înrolează publicul britanic într-o campanie amplă ca să-mi descopere trecutul. Mai mult ca sigur va investiga și perioada mea de studenție, așa că s-ar putea să ai de-a face cu el.

– Nu pot să-i spun despre tine lucruri pe care nu le cunosc. Prin comparație cu tine, și o scoică pare gură-spartă. Îl privi plină de speranță. Să inventez ceva?

O pistă falsă putea fi în avantajul lui, iar Jenny probabil nu avea să exagereze la fel de tare precum Charles.

– La ce te gândești?

– Ce-ar fi să spun că nu sunt chiar sigură, deoarece erai foarte rezervat, dar, din frânturile de discuții pe care le-am purtat, am dedus că te-ai născut în Anglia, după care părinții tăi au emigrat în Africa, pe când tu erai mic copil. Trăsăturile i se schimbară, iar Jenny arăta acum ca o femeie care vorbea deschis cu un intervievator. Nu sunt sigură unde exact, poate în Zimbabwe când era Rhodesia sau poate în Africa de Sud. Părinții tăi au fost masacrați în timpul tulburărilor politice, așa că bietul de tine, orfan, te-ai întors în Anglia și ai intrat la actorie la scurt timp după aceea. Tocmai de-aia a fost mereu prea dureros să vorbești despre familia ta. Îngrozitor de trist.

O poveste bună, care ar fi explicat lipsa documentelor școlare înainte de RADA.

– O poveste isteață. Dacă îl poți convinge pe Stone că am crescut în străinătate, s-ar putea să piardă mult timp căutând dovezi ale existenței mele prin fostul Imperiu Britanic.

– Sigur mă va crede. Doar sunt actriță; pot face pe oricine să creadă orice. Se ridică. Ar fi cazul să mă schimb. Trebuie să îmi pun cea mai bună costumație pentru Cachet. Pe la jumătatea camerei, ezită. Dacă Stone își vâră nasul, s-ar putea să obțină dosarul tău de la academie. Cererea de înscriere conține cumva lucruri pe care nu ai vrea să le afle?

– Am încercat să o fac cât mai vagă posibil: educație privată, fără rude și cam atât. Prietenia dintre Charles Winfield și directorul de la RADA îl ajutase. Rețelele vechi de băieți chiar erau utile.

– Dragule, mi-a plăcut mereu la tine că nu erai deloc bătător la ochi. O să-mi spui vreodată adevărata poveste despre trecutul tău din clasa muncitoare?

Kenzie își ascunse surpriza.

– De ce spui asta?

– Când ai început cursurile, încă nu îți perfecționaseși accentul aristocratic. Jenny se duse în dormitor și intră în rolul pe care l-ar fi jucat dacă i s-ar fi luat interviu. Mereu am descifrat destul de bine accentele. Mi s-a părut că prima dată când ne-am cunoscut aveai un ușor accent sud-african.

Cu siguranță avea să-l zăpăcească pe Nigel Stone.

capitolul 17

Știind că ar trebui să monitorizeze articolele publicate în *The Inquirer*, Rainey se întinse reticentă după un exemplar al ziarului în timp ce servea micul dejun. Fu cât pe ce să își răstoarne ouăle și șunca prăjită când văzu fotografia de pe prima pagină a tabloidului. „Kenzie la întâlnire" era titlul de deasupra imaginii cu el și o brunetă superbă, ale cărei siluetă și decolteu ar fi putut scula și morții.

Scârbită, citi legenda. Femeia era Jenny Lyme, și cei doi cinaseră la Cachet, un restaurant foarte la modă. Rainey studie fotografia și recunoscu postura protectivă

a lui Kenzie față de partenera lui, surpriza de pe fețele lor când fuseseră fotografiați. Dacă voiau să aibă parte de intimitate, ar fi trebuit să cineze într-un local mai puțin la modă.

Jenny Lyme era o fostă colegă și prietenă veche a lui Kenzie, iar Rainey bănuia că fuseseră iubiți, chiar dacă Kenzie nu i-o spusese niciodată. Deci acum ce erau: amici sau iubiți?

Nu că ar fi fost treaba lui Rainey. La urma urmei, era doar regizoarea lui Kenzie. Kenzie avea tot dreptul să se culce cu foste iubite, atâta timp cât nu îi afecta munca la *The Centurion*. Dacă ar fi reușit să își convingă și stomacul de asta...

Închise ochii și respiră adânc, până se liniști. Din fericire, astăzi trebuia să pregătească depoul vechi pentru cele mai mari și mai complicate scene din film. Avea să se agite dintr-o parte în alta, monitorizând detalii precum lumina, decorul și mulțimea de figuranți, dar trebuia să se concentreze doar după ce începeau să filmeze efectiv, adică după lăsatul întunericului.

Deschise la secțiunea de divertisment și văzu că Stone scrisese un articol despre munca timpurie a lui Kenzie la BBC, cu citate de la oameni care îl cunoscuseră pe atunci. Se părea că reporterul încerca să obțină declarații defavorabile, dar nu prea găsea pe nimeni dispus să îl ponegrească pe Kenzie. Cele mai dure afirmații erau ceva de genul: „Era extrem de tăcut". Cel puțin nu încercau să fabrice lucruri urâte despre el.

Nu încă.

Inima îi bătea rapid în timp ce supraveghea depoul amplu din macaraua care susținea o cameră de filmat și echipa. Două sute de figuranți îmbrăcați ca în perioada în care se desfășura acțiunea erau îndrumați spre pozițiile lor, în timp ce, în afara depoului, un tren cu aburi aștepta huruind.

Erau pe punctul de-a filma „scena bănoasă", scena cea mare, complicată și scumpă care avea să îi consume

o bucată mare din buget. I-ar fi plăcut să o finalizeze înainte ca Marcus să aibă și mai multe îndoieli cu privire la costul filmului.

Stația radio hârâi, și îl auzi pe primul asistent de regie, responsabil de pregătirea scenei cu mulțimea.

– Filmăm în cinci minute, Raine.

– A doua echipă de filmare e pe poziție?

– Da.

– Bine. În cinci minute, atunci. Își coborî stația radio și se mai uită o dată peste decor. Managerul de locație se descurcase bine și găsise un depou nefolosit de multă vreme. Cu multă muncă și prea mulți bani, îl transformaseră într-o replică a unei gări victoriene. În timp ce electricienii instalaseră toată ziua lumini în spațiul cu ecou, decoratorii lucraseră din răsputeri la detaliile specifice perioadei respective, precum felinare și balustrade care să facă decorul să arate convingător.

Greg Marino opera personal camera principală de lângă ea și îi făcu semn că totul era în regulă. Ea zâmbi, încercând să pară încrezătoare, după care ajustă centura cu care era prinsă în scaun, încercând să reducă presiunea pe care o exercita corsetul din lamele de balenă pe coastele ei. La naiba cu Jane Stackpole care nu își respectase angajamentul! Din moment ce Rainey urma să apară mai târziu în câteva cadre, trebuia să fie costumată și machiată. Era mult mai ușor să regizezi în blugi.

Stația radio hârâi.

– Suntem gata, Raine.

Mai aruncă o privire, știind că era responsabilă pentru distribuție, echipă, figuranți și echipament. Respiră adânc, apoi spuse:

– Filmați!

Camera începu să zbârnâie, în timp ce Greg se focaliza pe intrarea întunecoasă a depoului. Din moment ce Londra cea modernă se afla chiar în afara depoului, fură nevoiți să filmeze noaptea, ca să evite să surprindă pe film imagini din secolul douăzeci și unu.

O rază de lumină străpunse întunericul, urmată de forma masivă şi ameninţătoare a locomotivei. Pistoanele se agitau, roţile se învârteau, iar din coş ieşea fum, în timp ce locomotiva se opri huruind, cutremurându-i pe toţi până în măduva oaselor.

Camera era aşezată jos, pentru a accentua masivitatea şi forţa locomotivei, atât de diferită de nisipul şi de caii din pustietatea în care fusese luat în captivitate John Randall. În interiorul vagoanelor, nişte siluete abia vizibile se pregăteau să coboare din tren.

Camera se mută pe al doilea vagon, imaginea fixându-se pe o uşă care se deschise şi pe pasagerii care începură să îşi facă apariţia. O doamnă mai în vârstă, o pereche tânără. Apoi Kenzie, cu uniforma stacojie mai largă şi tras la faţă după perioada de captivitate. La naiba! Kenzie chiar se pricepea.

Paşi pe platformă, şi fu întâmpinat de un vuiet de voci. O fanfară începu să cânte, în timp ce el privea în jur, şocat şi confuz. Macaraua începu să se ridice încet, apoi să se îndepărteze, lăsând să se zărească treptat mulţimea care venise să îşi întâmpine eroul.

Greg şi echipa lui de filmat îşi păstrară focusul pe Kenzie, care nu se putea retrage din pricina pasagerilor din spatele lui. Macaraua se opri atât de aproape de tavan, încât Rainey se aplecă în mod instinctiv. Jos, Randall aproape că dispăruse în mulţimea de admiratori, un bărbat devorat de celebritatea de care se bucura. Uniforma lui stacojie strălucea precum o pată de sânge într-o mare de civili îmbrăcaţi în negru.

Totul decurgea exact aşa cum îşi imaginase Rainey cu ani în urmă, când citise prima dată romanul şi îl văzuse în mintea ei ca pe un film. Se simţi deopotrivă veselă şi îngrozită. Iată esenţa filmelor: să creeze imagini care spuneau o poveste. Iar ea se născuse pentru asta.

– Tăiaţi!

După ce reveniră la sol, ea şi Greg se uitară la reluarea de pe monitor.

– Eu zic că e bine, Greg. Tu ce crezi? Acesta încuviinţă, aşa că hotărî: Imprimaţi.

Aveau să mai filmeze o dublă, pentru orice eventualitate, după care treceau la următorul decor. Filmară scene: fanfara, un copil fluturând steagul britanic, prim-ministrul urându-i eroului bun venit acasă, întrucât se apropiau alegerile și avea nevoie de publicitate bună. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

În timp ce a doua echipă filma detalii din mulțime, la celălalt capăt al depoului, Greg filma întâlnirea searbădă dintre Randall și prim-ministru. Tatăl lui îl salută, strălucind de mândrie și arătând lipsit de sensibilitate. După primirea oficială, Randall începu să înainteze dureros de încet prin mulțime.

Apoi veni rândul lui Rainey. În timp ce luminile și camera se repoziționau, specialista în machiaj făcu retușurile necesare, bombănind că trebuia să facă o femeie de peste treizeci de ani să arate cu mai bine de zece ani mai tânără. Rainey era la fel de neliniștită, chiar dacă încerca să o ascundă. Nu mai fusese niciodată propriul regizor.

Deși știa ce își dorea de la film, lui Rainey i se părea foarte derutant faptul că trebuia să intre în pielea lui Sarah și, în același timp, să își amintească să gândească precum un regizor. Își rată intrările în prima dublă, apoi uită dialogul și o dădu în bară și la a doua dublă.

– Liniștește-te, TLC. Pur și simplu fă-o, spuse Greg încet.

Rainey se înjură singură și încercă din nou. De data aceasta interpretă grozav scena, una simplă în care îl privea pe Randall sosind în gară. La început fu veselă, după care expresia i se schimbă.

– *Papa,* ceva nu e în regulă. De ce nu îl lasă în pace?

Chiar dacă Sarah intenționase să rămână lângă tatăl ei, la marginea mulțimii, când văzu chipul lui Randall, se aruncă în masa de oameni. Își croi drum spre el în timp ce mulțimea din gara vastă scanda: „Randall, Randall!", ignorându-l pe tatăl ei, care îi striga să se întoarcă.

Unii bărbați îi zâmbiră cu indulgență și se traseră la o parte, alții se încruntară din pricina îndrăznelii ei. Ea abia de observă, toată atenția fiindu-i concentrată

asupra lui Randall. Era, probabil, singura din gara enormă care vedea panica din privirea lui. Arăta de parcă era jupuit de viu.

Surprinse privirea înnebunită a lui Kenzie şi icni. Groaza de pe chipul lui era atât de fascinantă, încât atât Sarah, cât şi regizoarea dispărură şi rămase doar Rainey, care se temea pentru soţul ei.

– John! *John!*

El se întinse spre ea, privind-o de parcă ar fi fost un înger coborât din cer. Ea îşi întinse mâna înmănuşată spre el, până când degetele li se întrepătrunseră cu putere, mâneca ei de un verde viu puternic vizibilă pe fundalul format din haine negre.

Pentru o clipă, o strânse zdrobitor tare cu degetele lui aspre. După care îşi relaxă strânsoarea, şi pe chipul lui se văzu suferinţă. Simţind că îl pierdea din mai multe puncte de vedere, ea îl apucă mai bine, refuzând să-l lase să scape.

Rămaseră aşa preţ de câteva clipe lungi, apoi Rainey strigă:

– Tăiaţi!

Îi dădu drumul mâinii lui Kenzie, respirând greu în costumul ei strâmt, după ce se chinuise să înainteze prin mulţime, şi se duse lângă Greg să urmărească secvenţa filmată. Acesta se descurcase la perfecţie, focalizând până când mâinile lor întrepătrunse deveniseră o emblemă a relaţiei lor: bărbatul bătând în retragere, iar femeia hotărâtă să se agaţe în continuare de el, mai presus de orice forţe întunecate care încercau să îi separe.

– Exact ce-am vrut să obţin, Greg. Imprimaţi.

În timp ce echipa pregătea decorul următor, ea se întoarse la Kenzie, care se retrăsese în umbra locomotivei cu aburi, unde stătea cu braţele încrucişate peste piept, pierdut pe gânduri. Figuranţii se îndepărtaseră, oferindu-i intimitate.

Fiindcă el părea să nu o fi observat apropiindu-se, îl atinse uşor pe braţ.

– Kenzie, a fost grozav.

El își trase violent brațul, ca și cum l-ar fi atacat cineva. Dură o clipă până își dădu seama că era Rainey.

– Fără să spui un singur cuvânt, ai exprimat tot ce trebuie să știe spectatorii despre starea sufletească a lui Randall, spuse ea cu ezitare. Un bărbat care se întoarce din iad, fără să fi lăsat iadul în urmă.

El își ajustă mâneca tunicii militare.

– Asta ai vrut, nu-i așa?

Se răsuci și se îndepărtă cu pași apăsați.

Ea îl privi îngrozită. Își dorise ca Kenzie să interpreteze cât mai bine posibil. „Ai grijă ce-ți dorești..."

După ce încheiară într-un final filmările pe ziua aceea, Rainey îl găsi pe Kenzie ațipit în mașina care o aștepta să o ducă la Dorchester. Aproape se împiedică de el când se urcă în vehicul.

– Scuze. În timp ce el se dădu mai încolo pe banchetă, să-i facă loc, ea adăugă: Am crezut că ai plecat deja.

– Am nevoie de timp ca să mă relaxez. Mașina ieși în stradă, iar Kenzie se frecă istovit la ochi. Îmi pare rău că m-am răstit la tine, Rainey. Mă tem că lucrurile se vor înrăutăți până la sfârșitul filmărilor.

– Cred că eu îți datorez, de fapt, scuze. Încep să înțeleg la ce te-am supus cu acest rol.

– Asta înseamnă că îți dorești să fi găsit pe altcineva care să-l joace pe John Randall?

Ea își mușcă buza.

– Nu. Interpretezi rolul de minune. Aș fi vrut doar ca asta să nu fie atât de tulburător pentru tine.

– Așa te vreau, spuse el amuzat. E nevoie de o hotărâre de neclintit ca să faci filme bune. Realizarea unui film e ca un război, și e normal să existe și victime.

– Acum chiar mă simt vinovată.

– Mă aștept să mă număr printre cei răniți, nu printre cei uciși.

– Ce alinare, spuse ea sec. Apropo, Greg mi-a spus cumva și nu m-am prins. Și am uitat să-l întreb despre asta. T-ceva. E un fel de poreclă pentru regizori pe care n-am mai auzit-o până acum?

El râse.

– Pe când eram în New Mexico, echipa a început să-ţi spună „TLC".

– Tandreţe, dragoste şi atenţie[1]?

– Nu. Tipă mică şi dură.[2]

Ea roşi.

– M-am ales cu porecla asta pentru un motiv anume sau aşa, în general?

– Ai primit porecla după ce l-ai concediat pe cablist.

– Merita să fie concediat, spuse ea defensiv. Un actor care întâmpină dificultăţi nu are nevoie de cineva care să îl dispreţuiască.

– Fără îndoială că aşa e, motiv pentru care TLC este un compliment. Echipei îi place un regizor care deţine controlul.

„Tipă mică şi dură. Ar fi putut fi mai rău de-atât", se gândi ea. Ar fi putut să-i pună o poreclă de genul SS, adică Scorpia de Şefă.

Amuzamentul lui Kenzie dispăru pe dată.

– Ai văzut fotografia din *The Inquirer*?

Lui Rainey i se puse imediat un nod în stomac.

– Da.

– Jenny e doar o amică. Am trecut pe la ea să vorbim despre Nigel Stone şi-am ieşit să cinăm.

Rainey respiră zgomotos.

– Mersi că mi-ai spus. Ştiu că nu e treaba mea, dar ar fi... inconfortabil dacă ai avea o aventură cu cineva chiar sub nasul meu.

– Ştiu. O atinse pe mână, în întunericul din maşină. Îţi promit: fără aventuri pe timpul filmărilor.

La fel ca Sarah, simţi o dorinţă copleşitoare de a-l prinde de mână şi de a nu-l lăsa să se îndepărteze de ea.

Dar, fiind mai în vârstă, modernă şi aproape divorţată, nu o făcu.

---

[1] În engleză, în original, Tender Loving Care

[2] În engleză, în original, Tough Little Chick

capitolul 18

În timp ce aștepta începerea filmărilor, Kenzie se plimba încolo și încoace de-a lungul laturii vestice a Morchard House. În astfel de momente aproape că își dorea să fi fost fumător. Poate că, dacă s-ar fi jucat cu o pipă, ar fi reușit să se relaxeze. Cu cât se apropia mai mult de dezintegrarea lui Randall, cu atât devenea mai încordat. Simțea cum personajul i se vâra pe sub piele, sufocându-l dinspre interior.

Măcar plecaseră din Londra, ceea ce însemna că nu mai erau urmăriți de paparazzi. Din nefericire, ziarele londoneze erau livrate local, așa că nu scăpase de cruciada demarată de Nigel Stone. În fiecare zi, reporterul trâmbița o informație nouă despre trecutul sinistru al lui Kenzie Scott. Momentan, situația nu era chiar atât de rea. Nimeni dintre cei care îl cunoșteau bine pe Kenzie nu spusese nimic, iar Stone nu găsise nici măcar o frântură de informație dinainte de perioada studiilor universitare. Chiar dacă reporterul prezenta fiecare incident în cel mai rău mod posibil, nu publicase nici o minciună absolută. Probabil că un editor mai temător de procese îi aproba scrierile deloc memorabile.

Kenzie se uită spre locul în care Rainey discuta cu Greg Marino despre un cadru lung și complicat care necesita două camere de filmat. Îmbrăcată într-o rochie albă, ușoară, feciorelnică, chiar părea o făptură ingenuă, nu șefa lui. Și totuși, regizatul îi venea ca o mănușă. Era admirabil cât de bine înțelegea povestea și modul în care voia să o relateze, precum și respectul pe care îl arăta față de expertiza distribuției de actori și a echipei. Nu uita niciodată că turnarea unui film presupunea o strânsă colaborare. În alte circumstanțe, chiar i-ar fi plăcut să fie parte a unui film regizat de ea.

Privi apoi spre dealurile verzi și voluptuoase ale Devonului. Dacă te luai după filmările zilnice, filmul avea să fie dureros de frumos, o portretizare nostalgică a unei Anglii dispărute, care își trimisese fiii să clădească un imperiu și considerase că suferința și sacrificiul lor

i se cuveneau. Publicului care urmărea *The Masterpiece Theatre* avea să îi placă foarte mult. Dar el nu era în stare să urmărească filmările zilnice. Nu suporta să se vadă în rolul lui Randall.

Rainey se despărți de directorul de imagine și se îndreptă spre el, părând tânără și inocentă, așa cum îi cerea următoarea scenă.

– Ești bun, Kenzie, ba chiar te plimbi încolo și încoace precum un ofițer victorian crispat, spuse ea veselă. Dar încearcă să mai variezi traseul. Dacă faci gropi în gazonul ăsta verde încântător, va trebui să-i plătesc proprietarului pentru restaurare, și cred că bucățile de peluză îngrijite timp de cinci sute de ani nu sunt chiar ieftine.

Faptul că ea îl tachina îl ajută să se mai relaxeze, făcându-l să zâmbească.

– O să țin cont de asta.

– Hai să ne plimbăm în jurul casei. Până ne întoarcem noi, Greg ar trebui să termine de instalat și a doua cameră care să filmeze sfârșitul scenei, cu foișorul. Îl apucă de braț. Îi simți mușchii încordați și spuse încet: Va trebui să ne obișnuim să ne atingem în fața camerei de filmat.

Gândindu-se că era în regulă să vorbească direct cu ea, Kenzie o întrebă:

– Și pe tine te deranjează ideea de-a fi iubiți pe peliculă la fel de mult ca pe mine?

– Aș prefera să filmez o scenă de sex în care joc goală alături de oricine altcineva. Făcu o grimasă. Chiar dacă pur și simplu am interpreta scenele, fără un dram de emoție personală, spectatorii tot s-ar uita la ele și ar considera că ne văd pe noi doi. Urăsc gândul ăsta.

– Și eu.

O luară pe după colț și își continuară plimbarea paralel cu fațada nordică de la Morchard House.

– În afară de faptul că noi doi suntem peste poate de agitați, producția merge atât de bine, încât începe să îmi dea emoții, spuse ea. Morchard House, de exemplu: cine s-ar fi gândit că vom reuși să găsim un conac cu două fațade atât de diferite, încât vom putea

folosi o singură clădire pentru ambele moșii principale? Chiar economisim timp și bani așa.

Secțiunea mai veche a casei era în stil iacobin, în timp ce o aripă mai nouă era în stil georgian. Printr-o amplasare atentă a camerei, cele două porțiuni ar fi putut părea structuri diferite. Morchard mai avea și câteva camere interioare frumos detaliate și grădini vaste cu heleșteie, crânguri, pavilioane și alte decoruri pitorești. Moșia le aparținea pentru următoarele două săptămâni, din moment ce proprietarii își încasaseră taxa de închiriere enormă și plecaseră în vacanță în Franța până la retragerea echipei de producție.

Rainey se uită în depărtare, umbrindu-și ochii.

– Managerul de locație spunea că este un labirint la capătul îndepărtat al grădinii. Trebuie să îl caut, dacă o să am un pic de timp liber să explorez moșia.

– Vrei să spui un hățiș?

– Nu, hățișurile sunt formate din arbuști și menite să încurce. Un labirint e un tipar bidimensional cu o singură potecă. Dacă străbați tiparul de la un capăt la celălalt... ei bine, ideea este să te regăsești, nu să te pierzi.

Ideea era să te regăsești? Kenzie se hotărî să evite cu orice preț labirintul de pe moșia Morchard.

– Cum funcționează?

– Te concentrezi pe potecă, așa că este foarte relaxant. E ca un fel de meditație. Există un labirint în aer liber la Grace Cathedral, biserica aceea episcopală mare de pe Nob Hill, în San Francisco. Prietena mea, Kate, m-a dus într-o seară acolo, după cină, și, ca să-i fac pe plac, am străbătut labirintul. Pe la jumătatea traseului eram mai relaxată decât fusesem de zile întregi. Acum parcurg labirinturi ori de câte ori pot.

– Ai grijă să nu dai de vreun minotaur în centrul lui.

Ea zâmbi larg.

– E foarte posibil ca orice fel de monștri care au reușit să ajungă atât de departe să fie în transă și destul de inofensivi.

Trecură de ultimul colț și văzură echipa de producție în față.

– Se pare că a venit momentul să mă alergi prin grădină, spuse ea. M-am gândit să folosesc această secvență la începutul filmului și ca fundal pentru generic. Ce zici?

– Mi se pare plauzibil. Ar stabili atmosfera generală a filmului, atât în ceea ce privește relația dintre cei doi, cât și Anglia idealizată, perfectă, pe care o va pierde Randall.

– Așa m-am gândit și eu. Pe măsură ce se apropiau de echipă, ea spuse pe un ton gânditor: Pe cât posibil, am încercat să programez filmările astfel încât scenele să se deruleze în ordinea în care apar în poveste. Mă întreb dacă va conta din punctul de vedere al continuității emoțiilor.

– Nu ar trebui. Orice actor talentat ar trebui să fie în stare să interpreteze bine scenele, indiferent de ordinea în care sunt filmate.

– Dar eu îmi doresc mai mult decât talent. Îmi doresc inspirație.

– Transpirația e mai fiabilă decât inspirația, spuse el sec. Și mai sigură.

Chiar nu își dorea să aibă parte de inspirație în filmul acesta, deoarece, prin inspirație, ar fi riscat să fie năpădit de amintiri. Iar asta ar fi însemnat să-și piardă mințile.

Cu chipul luminos și zâmbind larg, Sarah Masterson își prinse fustele și o zbughi prin covorul verde catifelat al ierbii. Se uită scurt peste umăr și îl văzu pe căpitanul Randall urmărind-o, zâmbind la rândul lui.

Familiile lor fuseseră vecine dintotdeauna, dar, în trecut, acesta o privise ca pe o soră mai mică. Crescuse de când se văzuseră ultima dată, iar el observase. Cu siguranță observase. De când se întorsese acasă, cu două săptămâni în urmă, în permisie, o vizitase zilnic. În seara dinainte dansaseră vals la un bal și mai că nu se topise în brațele lui. Jumătate din noapte se foise pe toate părțile, întrebându-se dacă doar își imaginase licărul din privirea lui, dar nu era așa. Chiar era interesat de ea, de Sarah Masterson.

Temându-se să urmărească gândul până la capăt, alergă în susul dealului, înspre foișor, condusă de acel instinct primitiv care o face pe o căprioară să fugă de cerb, pentru ca masculul să o poată urmări și cuceri. Când ajunse la structura mică, se opri gâfâind, plămânii ei împotrivindu-se comprimării exercitate de corset.

Căpitanul i se alătură, respirând tot mai rapid. Ea știa că i-ar fi fost ușor să o prindă, dar că îi făcuse și lui plăcere să alerge după ea.

Statura lui masivă părea să umple spațiul dintre coloanele de la intrare. Era cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată, iar licărul din privirea lui o entuziasma și o tulbura deopotrivă.

El făcu un pas spre ea.

– Domnișoară Masterson. Pot... pot să îți spun Sarah?

Ce absurd ca el să se simtă timid în preajma ei.

– Poți, spuse ea, roșind când se gândi că îi permitea intimitatea de a-i spune pe numele de botez. Când erai mai mic așa îmi spuneai.

El mai făcu un pas spre ea.

– Sarah, s-ar putea să ți se pară brusc, dar totuși simt că am așteptat toată viața această zi.

O luă de mâini și o privi cu ochii verzi ai lui Kenzie. Rainey clipi, confuză, mintea ei ieșind din rolul pe care îl interpreta. Sperând ca scăparea ei să nu fi fost surprinsă de camera de filmat din afara foișorului, își privi seducător pețitorul, așa cum ar fi făcut Sarah.

– Erai o fetiță dulce și drăguță, iar acum ai devenit cea mai dulce și mai încântătoare tânără pe care o cunosc. Îi sărută mâinile. Singura femeie cu care mă văd petrecându-mi toată viața. Te iubesc, Sarah. Vrei să te căsătorești cu mine?

Ea icni, uimită de cuvintele pe care visase să le audă. Bărbatul acesta incredibil o voia de soție.

Chiar nu știa că i-ar fi dat orice i-ar fi cerut, chiar și inima din piept?

– Da, căpitane Randall, șopti ea. Mi-ar face plăcere să mă căsătoresc cu dumneata.

Nesiguranța de pe chipul lui se transformă în bucurie.

– Nu ai de gând să protestezi că e prea brusc? Nu vrei mai mult timp ca să te gândești la asta?

– Sunt mai sigură ca oricând.

– Oh, Sarah, Sarah, sinceritatea e unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine. O trase spre el, îmbrățișând-o. Trebuie să-mi spui John când suntem doar noi doi.

Ea își înălță capul spre el, pentru un sărut, neștiind sigur la ce să se aștepte. Îi plăcu nespus de mult apăsarea caldă și tandră a buzelor lui. Închise ochii, și toate celelalte simțuri deveniră alerte. Savoarea gurii lui, căldura trupului lui, respirația lui aspră, mirosul lui masculin provocator. Începând de astăzi, avea să îl deosebească de orice alt bărbat din lume chiar și cu ochii închiși.

El o sărută lung, apoi începu să o mângâie, făcându-i sângele să-i curgă rapid prin vene.

Își pierdu din nou concentrarea. Fusese o proastă să creadă că ar putea interpreta scena fără ca emoțiile personale să iasă la iveală. Inocența lui Sarah îi aminti lui Rainey de noaptea în care Kenzie o ceruse în căsătorie, când, preț de o clipă scurtă și plină de nebunie, îndrăznise să spere că mariajul lor avea să funcționeze.

Dar nu fusese așa. La gândul acesta, o năpădi o tristețe atât de intensă, încât nici măcar disciplina ei ca actriță nu îi putu împiedica lacrimile. Când el își trecu mâna peste pieptul ei, o pierdu de tot pe Sarah și se trase în spate icnind, lucru care nu apărea în scenariu.

Din expresia lui Kenzie, ea își dădu seama că și lui îi era destul de greu să se detașeze de personajul pe care îl interpreta. Improvizând un dialog, Kenzie o trase lângă el, pe banca aflată de jur împrejurul foișorului.

– Sunt o bestie, spuse el cu o violență suprimată, ștergându-i lacrimile de pe obraji. Ești atât de pură, de inocentă, și te-am înspăimântat.

– Nu sunt înspăimântată, îl asigură ea. Doar... copleșită de fericire.

Revenind la scenariu, el spuse:

– Mi-ar plăcea să ne căsătorim numaidecât, dar săptămâna viitoare regimentul meu pleacă spre Africa de Nord.

Avea să plece de lângă ea atât de curând, ca să meargă la luptă?

– Cât vei lipsi?

– Doar câteva luni. Ne trimit să înăbușim o rebeliune a unor indigeni fanatici, deci nu ar trebui să dureze foarte mult. După ce ne ocupăm de rebeli, voi renunța la funcție și mă voi întoarce la tine. Îi zâmbi cu tandrețe. Sunt sătul de aventuri. Sunt pregătit să clădim împreună un cămin și o familie.

În pofida asigurărilor lui, ea simți un fior rece pe spate. Neștiind dacă era premoniție sau pur și simplu îngrijorare, spuse cu intensitate în voce:

– Oricât ar dura, te voi aștepta, John.

– Scumpa mea, zise el, și o sărută din nou.

De data aceasta, ea îi răspunse la sărut, cu o înflăcărare născută din teamă.

După câteva secunde, Rainey se trase în spate și spuse:

– Tăiați. Tulburată de emoțiile care îi pârjoleau sufletul, spuse: Nu imprimați. Va trebui să filmăm din nou de la momentul în care intru în foișor.

Greg se încruntă.

– Nu știu ce să zic, Rainey. Mie mi s-a părut că a ieșit destul de bine. Vino să vezi pe monitor.

Nu avea de gând să se privească pierzându-și controlul, dar nu putea nici să ignore părerea lui Greg, care era un profesionist.

– Bine, imprimați, dar mai filmăm o dată scena de la foișor.

Kenzie îi spuse atunci încet, astfel încât să audă doar ea:

– Dacă mai facem câteva duble, ar trebui să scăpăm de excesul de emoție și să reducem scena la talentul actoricesc.

Ea se încruntă.

– Să nu-mi spui că nu ți-ar plăcea să fie așa.

– Aș prefera să interpretez rolul fără prea mare efort, recunoscu el. Dar oare atunci vei obține filmul pe care ți-l dorești?

– Chiar nu trebuie să faci pe avocatul diavolului!

– E inclus în pachet, TLC.

Îi zâmbi rece, după care se ridică și plecă din foișor, în timp ce Greg se pregătea pentru următoarea dublă.

Ea rămase locului pe bancă, trecând în revistă scenele cu Sarah și Randall care urmau. Dacă avea să se întâlnească vreodată cu Jane Stackpole, avea să o sugrume cu mâinile goale.

Bineînțeles, dacă avea să supraviețuiască filmului.

Până la sfârșitul zilei, Kenzie se simțea de parcă fusese stors de toată vlaga și zdrobit pentru reciclare. Fiecare scenă dintre el și Rainey necesitase tot mai multe duble, calitatea acestora deteriorându-se de fiecare dată. Primele duble erau de fiecare dată cele mai bune, dar absolut fiecare dintre ele fusese smulsă în mod dureros din adâncul ființei lui și a lui Rainey.

Dispoziția nu i se îmbunătăți când se întoarse la hotelul rustic plăcut unde era cazată echipa care lucra la *The Centurion*. Asistentul lui eficient și discret, Josh, îi pusese cu grijă ziarul *The Inquirer* din dimineața aceea pe biroul clasic din sufragerie. Tabloidul afirma, cu litere țipătoare: „Trecutul lui Kenzie iese la iveală!"

Rugându-se să fie vorba despre o pistă falsă, deschise la articol. În partea de sus a paginii era o fotografie sexy a lui Jenny Lyme, care părea înșelător de sinceră și demnă de încredere. „Prietena de-o viață a lui Kenzie dezvăluie totul!" Dacă nu aveau mai multă grijă, cei de la *The Inquirer* aveau să rămână fără semne de exclamație.

„Dezvăluirile" lui Jenny erau de fapt relatările despre trecutul tragic pe care îl inventase în seara în care cinaseră împreună. Chiar dacă aceasta menționa că era doar o bănuială din partea ei, Nigel Stone era gata să meargă pe speculațiile ei.

Reușise chiar să insinueze că Kenzie și Jenny fuseseră iubiți, mai mult sau mai puțin constant, în timpul

studenției, inclusiv în timpul căsniciei lui, dar reporterul evitase încă o dată să afirme ceva cu adevărat defăimător. Kenzie aruncă ziarul într-o parte. Cu puțin noroc, Stone avea să urmărească pista falsă până în Africa, iar campania demarată de ziar avea să se estompeze în timp.

Și totuși, nu reușea să scape de sentimentul neliniștitor că nu avea să fie chiar atât de norocos.

capitolul 19

Kenzie stătea drept, în timp ce muzica de orgă răsuna în biserică. Aranjamentele complexe pentru nunta lui Randall îi amintiră motivul pentru care îi ceruse lui Rainey să se căsătorească pe ascuns. Dacă ar fi trebuit să treacă prin toate aceste complicații în viața reală, și-ar fi pierdut curajul și-ar fi luat-o la sănătoasa.

Bineînțeles, chiar dacă el și Rainey ar fi optat pentru o nuntă formală, tot nu ar fi primit un mesaj personal de la regina Victoria, care îl lăuda pentru că îmbrățișa fericirea oferită de căsnicie și îi spunea că abia aștepta să aducă pe lume fii frumoși care să apere imperiul. Deoarece fusese constrâns de iubita lui, de ambele familii, de suveranul lui și de presa britanică să continue cu mariajul, până la nunta propriu-zisă, John Randall ajunsese aproape o epavă.

Fete cu flori, domnișoare de onoare, o doamnă de onoare. Cei din perioada victoriană au inventat, de fapt, nunțile formale moderne. Tot ei au inițiat și obiceiul ca mireasa să poarte o rochie care aducea a tort de nuntă.

Când muzica crescu în intensitate, Rainey apăru la capătul îndepărtat al culoarului din biserică la brațul lui Richard Farley, care arăta foarte distins interpretându-l pe tatăl ei. Era o mireasă frumoasă, care strălucea cu o siguranță pe care o aveau de obicei doar cei foarte tineri. Kenzie se forță să intre din nou în pielea lui John Randall.

În timp ce o privea pe mireasa lui apropiindu-se de el, aproape că fu copleşit de vină. Era murdar, pătat, nedemn de această fată luminoasă, pură. Faptul că permitea ca această căsătorie să aibă loc era o slăbiciune ce nu merita iertată. În timp ce îi apucă mâna mică şi îşi făgăduiră credinţă veşnică, mintea şi spiritul îi erau asaltate de răpăitul întunecos al disperării.

Era un sentiment pe care Kenzie îl putea exprima cu uşurinţă. Simţise acelaşi lucru când se căsătorise el.

Scenele de nuntă se derulară atât de bine, încât le rămase timp să se întoarcă la Morchard House pentru mai multe filmări. Producţia recuperase timpul pierdut în New Mexico şi câştigase o zi întreagă faţă de programul iniţial. Pentru Rainey, faptul că avea puţin timp în plus era mai bine ca nişte bani în plus, deşi nu i-ar fi displăcut să le obţină pe ambele.

După nuntă urmă noaptea nunţii. Sarah aştepta într-un dormitor cu un decor complicat, pe un pat cu baldachin, îmbrăcată în mai multe straturi de dantelă şi într-o cămaşă de mătase albă feciorelnică îndeajuns de transparentă încât să facă aluzie la trupul la fel de feciorelnic, dar nerăbdător, care se ascundea sub ea.

Se lăsă pe spate pe perne, cu degetele întrepătrunse şi încordate, pe măsură ce timpul se scurgea minut cu minut. Mama ei îi spusese la ce să se aştepte de la noaptea nunţii. Oricât de ciudate i se păreau îndatoririle maritale, Sarah avea încredere că soţul ei urma să o îndrume. Dar el unde era?

Se trezi din aţipeală, tresărind, când acesta intră în sfârşit în dormitor. Părul şi hainele îi erau uşor în neorânduială, iar expresia – insuportabil de sumbră.

Randall înghiţi în sec, apoi începu să-i spună lucruri de neînchipuit. Greşise când se căsătorise cu ea şi voia să obţină anularea căsătoriei. El avea să îşi asume toată vina, iar ea avea să rămână fără prihană, liberă să se căsătorească mai apoi cu un alt bărbat.

Îngrozită, ea se dădu jos din pat și se duse spre el, atingându-l pe piept și implorându-l să-i explice ce se întâmpla. El ezită, apoi se opri de tot, holbându-se la ea cu o privire flămândă. El își ridică o mână tremurătoare și o mângâie pe braț. Condusă de instinctul Evei, ea se ridică pe vârfuri să îl sărute.

El își pierdu orice urmă de stăpânire de sine și o trase în jos pe pat, sărutând-o cu sălbăticie, zdrobind-o sub greutatea lui. Alarmată, ea se opuse, implorându-l fără cuvinte să continue cu mai multă blândețe. El se opri, cu o expresie împietrită, gemând:

– Să mă ierte Dumnezeu!

Se rostogoli din pat și se împletici în partea cealaltă a camerei. Căzu la pământ, își cuprinse stomacul cu mâinile și vomă violent.

Kenzie improviza din nou. Temându-se să speculeze ce anume îi inspirase un gest atât de puternic și de tulburător, ea se duse lângă el pe podea și îl trase în brațele ei. Noaptea nunții se încheie cu imaginea lui ținându-și capul pe pieptul ei îmbrăcat în cămașa de mătase, în timp ce plângea cu o disperare terifiantă.

Până când Rainey și Greg reușiră să filmeze tot ce le trebuia pentru scena cu noaptea nunții, demonii interiori ai lui Kenzie se dezlănțuiseră cu toată puterea, urlând și lovind fără milă. Trebuia să scape de-acolo numaidecât, așa că ieși din casă imediat ce terminară filmările.

Era la jumătatea distanței de grădină, când asistentul de regie îi tăie calea.

– S-ar putea să avem timp să mai filmăm o scenă, Kenzie. Te găsim în rulota ta?

El își reținu o înjurătură.

– Dacă vreți să mai filmați ceva, găsiți-vă o altă țintă.

Josh, asistentul lui, se apropie de el, dar, după ce aruncă o singură privire la chipul lui Kenzie, înlemni.

Kenzie intră în pădurea atent îngrijită. Mai fusese pe acolo și știa că drumul ducea spre cea mai îndepărtată parte a parcului privat. Spre solitudine.

Rainey îi spusese că reacția fizică violentă a lui Randall la noaptea nunții fusese genială. Inspirație pură. Cu toate acestea, chiar în timp ce îi lăuda interpretarea, Kenzie își dăduse seama că Rainey își făcea griji în legătură cu adâncimile de nepătruns din care se născuse inspirația lui. Dacă ar fi știut ea!

Slavă Domnului că nu știa.

Vomă din nou în timp ce imagini cu membre goale și inocență violată îi năvăliră în minte. Se agăță de un copac, încercând să respire, până când aerul rece îi liniști stomacul, după care continuă să meargă orbește pe cărare.

Scena cu noaptea nunții fusese destul de rea, dar scenele și mai grele abia de-acum urmau. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă urma să reușească să termine filmul. Faptul că trebuia să intre în pielea lui John Randall năruia puțin câte puțin zidul de apărare care îl ajuta să funcționeze. Dar Rainey avea dreptate: era genul de rol cu care puteai câștiga Oscaruri. John Randall era atât de chinuit, de lipsit de eroism, încât profesioniștii din domeniu care votau la astfel de premii aveau să fie impresionați de disponibilitatea lui Kenzie de-a se înjosi.

Dar nu merita să facă asta pentru o nenorocită de statuetă butucănoasă!

Chiar dacă John Randall era nevrotic și distrus, era totuși un om mai bun decât Kenzie Scott, deoarece încercase să se opună unei căsnicii sortite eșecului. Dacă Kenzie ar fi respins impulsul de-a o cere în căsătorie pe Rainey, ar fi putut să își vadă fiecare de drumul lui, și poate să se întâlnească din când în când, cu afecțiune, în loc să trăiască în purgatoriu. „Vom avea mereu Parisul."[1] Sau, în cazul lor, coasta de nord a Californiei.

Ajunse la capătul cărării și se trezi într-un luminiș însorit încadrat de flori. În centru, tipare circulare erau

[1] În engleză, în original *„We'll always have Paris"*, faimoasă replică din filmul *Casablanca* (n.red.)

presate în iarbă. Probabil dăduse de labirintul despre care îi zisese Rainey. Ce-i spusese? Că era o cărare spre regăsirea de sine.

Era ultimul lucru de care avea nevoie: știa prea bine cine și ce era și încercase toată viața să uite asta. Fu pe punctul de-a pleca, când își aminti că Rainey îi spusese și că parcurgerea unui labirint era o modalitate de a găsi pacea. De asta avea nevoie.

Identifică punctul de pornire și se întrebă ce ar fi trebuit să facă în timpul unei plimbări printr-un labirint. Să se roage? Să mediteze? Să încerce să își golească mintea, în stilul zen?

Respiră adânc de câteva ori, alungând în mod conștient încordarea din trupul lui. Apoi începu să meargă privind în jos, ca să rămână pe poteca șerpuitoare. Acest gest simplu îl ajută să se concentreze și îi liniști gândurile învolburate. Simțurile i se atenuară treptat până rămase concentrat doar asupra mersului, în timp ce vigilența fizică spori: viteza cu care îi pompa sângele, pătrunderea constantă a aerului în plămâni, aromele silvice depistate de nări.

Până să ajungă pe la mijlocul labirintului, demonii lui aproape că fură reduși la tăcere. Foarte bine. Știa că nu aveau să dispară niciodată de tot, deoarece erau forțele care îi defineau însăși identitatea.

Dar și el era un supraviețuitor. În loc să se autodistrugă, își construise o viață confortabilă, satisfăcătoare, ba chiar avusese ciudat de mult succes. Ocazional, demonii se trezeau și îl sfâșiau, dar, în cele din urmă, adormeau la loc. Aveau să o facă și de data asta. În câteva săptămâni aveau să finalizeze filmările la *The Centurion* și putea să treacă la următorul proiect. Nici măcar nu era nevoit să urmărească filmul finalizat.

Deși avea să îi fie foarte dor de Rainey, viața lui urma să fie mai simplă. Chiar dacă avea să fie privat de momentele bune și pline de fericire pe care le trăise cu ea, nu urma să aibă parte nici de momentele rele care îl zdrobiseră. Avea să își recapete existența lui confortabilă, detașată.

Simțindu-se relativ împăcat, ieși din labirint și, când își ridică privirea, o văzu pe Rainey. Încordarea puse din nou stăpânire pe el, cu o forță răzbunătoare. Îmbrăcată tot în cămașa de noapte victoriană, Rainey stătea pe iarbă, cu genunchii la piept și cu brațele încrucișate deasupra lor. Părea o hoinară pierdută.

O hoinară pierdută sexy. În pofida suferinței pe care i-o provocase scena cu noaptea nunții, blestemații de hormoni reacționaseră la faptul că se tăvălise în pat cu cea mai de dorit femeie pe care o cunoscuse vreodată.

– Ai venit să mă găsești sau să te pierzi pe tine? întrebă el.

– Puțin din ambele. Mi-am făcut griji pentru tine: o interpretare ca a ta se naște din străfundurile unei persoane.

– Și tu ai interpretat foarte bine.

– Motiv pentru care, după ce am terminat, am aruncat o privire rapidă la hârtiile pe care mi le-a lăsat Val în rulotă și-am hotărât să fug și să mă ascund. Pot fi regizoare sau actriță, dar e greu să fiu ambele în același timp.

El străbătu luminișul, păstrând totuși distanța.

– Te bucuri sau îți pare rău că faci filmul ăsta?

După o clipă lungă de tăcere, ea zise:

– Ambele.

– Nimic nu se compară cu un răspuns decisiv, spuse el sec. Ce anume te-a convins să ecranizezi tocmai această poveste?

– Am tendința să fiu obsedată de control. Poate că ai observat.

El nu putu decât să zâmbească.

– Am observat. Și?

– Era un mod de-a face ca toate lucrurile să iasă bine. Personajele suferă foarte mult, dar, în cele din urmă, nu numai că supraviețuiesc, ci devin persoane mai bune, mai puternice datorită lucrurilor pe care au fost nevoite să le îndure. Și vor avea și o căsnicie mai bună și mai sinceră.

Paralela cu mariajul lor eșuat era dureros de evidentă. Schimbând subiectul, el întrebă:

– Ai văzut ultimul număr din *The Inquirer*? Eu nu l-am văzut încă.

– Numărul de astăzi e destul de interesant. Nigel Stone a publicat două fotografii, cică cu tine când erai copil.

Kenzie se cutremură.

– Semănau cu mine?

Ea ridică din umeri.

– Erau fotografii cu un băiețel brunet, cu trăsături faciale care semănau cu ale tale și o urmă de gropiță în bărbie. Puteai fi tu, dar la fel de bine ar putea fi o grămadă de alți bărbați. Fotografiile au fost trimise de un tip din Scoția, care pretinde că ești fratele lui dispărut de mult timp, Hugh MacLeod.

El respiră ușurat.

– Și cum a ajuns la această concluzie?

– Se pare că fratele lui s-a înrolat în armată, a devenit soldat de elită al SAS și se afla într-un elicopter care s-a prăbușit în Golful Persic în timpul unei operațiuni clandestine. Nu s-a identificat nici un cadavru, așa că fratele suspectează că Hugh MacLeod a fost salvat, dar și-a pierdut memoria, și a ajuns mare vedetă la Hollywood.

– E o poveste bună. Ce părere a avut Nigel Stone?

– Cred că i-a plăcut, pentru că asta ar explica de ce ești atât de defensiv când vine vorba despre trecutul tău: pentru că nu ți-l amintești.

– Cum am spus, e o poveste bună. Poate că mâine o să avem parte de una și mai bună. Poate una care va pretinde că m-am născut în pădurea Sherwood și-am fost crescut de lupi.

Ea se încruntă.

– Există lupi în Anglia? Credeam că au dispărut cu secole în urmă.

– Așa e, dar n-ar fi la fel de interesant să spun că am fost crescut de terieri.

– Mă bucur să văd că îți revii. Rainey zâmbi, dar surâsul îi pieri repede. Vei rezista până la capăt, Kenzie?

– Nu știu, spuse el sincer. Dacă aș avea minte cât o vrabie, aș pleca de pe platou cât încă sunt sănătos la cap. Dar ideea că spectacolul merge mai departe ne-a fost meticulos inoculată în timpul studenției. Dacă am început acest proiect, am responsabilitatea de a-l duce la capăt.

Mai presus de toate, el era actor. Dacă ar fi renunțat în toiul producției, și-ar fi trădat imaginea pe care și-o construise, aceea de profesionist înfocat, fapt ce ar fi fost și mai nimicitor decât să intre în pielea lui John Randall.

– De dragul filmului, trebuie să le mulțumesc celor de la RADA.

Rainey părea suferindă, așa că Kenzie spuse:

– Nu pari prea ușurată.

– Mi-aș pierde mințile dacă ai renunța, dar cred că aș fi și puțin ușurată. Își puse bărbia pe brațele-i încrucișate. Nu vreau să fiu răspunzătoare dacă ai o cădere nervoasă.

– Voi fi o companie îngrozitoare până la încheierea filmărilor, dar încă nu mi-am pierdut mințile și nici nu cred că o voi face.

– Aș vrea să te cred, dar mi se pare că ești cu nervii la pământ. Nu-ți stă deloc în fire să te plimbi încolo și încoace ca un leu în cușcă. Mereu ai fost foarte relaxat.

– Chiar mă plimb încolo și încoace, așa-i? Se opri la jumătatea drumului dintre labirint și copacii care îl încercuiau. E mai bine așa?

– Nu chiar. Bătu cu palma iarba de lângă ea. Ia un loc și privește margaretele sau ceva de genul.

El ezită o clipă, după care făcu întocmai cum îi spuse ea. Dacă pe ea nu o deranja că era îmbrăcată cu o cămașă de noapte semitransparentă care îi alunecase pe un umăr, atunci nu avea să îl deranjeze nici pe el.

– Pari la fel de stresată ca mine. Vreun motiv anume sau așa, în general?

– M-am tot gândit la ce mi-ai spus tu, că ar trebui să aflu cine e tatăl meu, așa că am angajat un detectiv privat. Joe Mooney îmi trimite rapoarte săptămânale despre lipsa lui de progres, așa că măcar știu unde se duc banii. Astăzi am primit încă unul. Se aplecă și mai

în față, încordându-și brațele în jurul genunchilor. Mai are câteva piste de urmărit, dar părerea lui este că nu voi găsi un răspuns decisiv.

– Și te deranjează?

– E o treabă neterminată pe care mi-ar plăcea să o finalizez, dar, dacă nu există informații, va trebui să accept faptul că nu voi ști niciodată.

– Ce-ar fi să vezi partea bună a lucrurilor? Poate că, dacă chiar ți-ai găsi tatăl, s-ar putea dovedi a fi o lipitoare care s-ar aștepta să-l întreții.

– Nu m-am gândit la asta, spuse ea și zâmbi slab. Aș putea dovedi că sunt o tipă micuță și dură spunându-i să-și vadă de treaba lui. Dar măcar aș ști cine e. E ciudat. Ani de zile nu am știut nimic despre el, dar acum, că am început să caut informații, mi-ar plăcea să găsesc răspunsuri.

– Ambiguitatea nu e punctul tău forte, Rainey. Te descurci grozav în situații de criză, dar nesiguranța te scoate din minți.

– Mă cunoști prea bine.

– Și reciproca este la fel de valabilă. Culese o floricică galbenă din iarbă și o răsuci între degetul mare și cel arătător. O sentință de divorț ar trebui să împartă nu doar proprietățile, ci și cunoștințele maritale. Aș insista să îmi returnezi talentul înspăimântător pe care îl ai de a-mi citi gândurile.

– Iar eu aș cere să îmi predai abilitatea ta enervantă de a-ți da seama ce simt, de obicei înaintea mea.

Se priviră și începură să râdă.

– Trebuie să renunți la cunoștințele privind locurile în care mă gândil, spuse el.

– Iar tu va trebui să îți ștergi din minte felul în care arăt dimineața, imediat ce mă trezesc.

El privi în ochii ei schimbători, de data aceasta verzi, de la luminișul plin de iarbă, și își dădu seama că nu era singurul excitat de „trântele" din fața camerei de filmat.

– Avocatul meu îți va spune că refuz să renunț la asta, replică el.

– Atunci nu-ţi vei recăpăta secretele referitoare la locurile tale gâdilicioase.

Îşi trecu vârful degetului peste marginea urechii lui. Doar că atingerea nu îl gâdilă, ci îl puse pe jar, iar ea o ştia prea bine. El se aplecă şi o sărută, acoperindu-i, înfometat, gura cu a lui.

Ea scoase un sunet gutural şi se apropie de el.

– Amândoi meritãm o recompensă după o zi grea, murmură ea, şi nu avem ciocolată la îndemână.

El râse, simţindu-se mai bine ca oricând de la plecarea din New Mexico. O prinse pe după talie, se lăsă pe spate în iarbă şi o trase peste el.

– Ar trebui să-i dai designerului de costume un bonus. Chestia asta din mătase şi dantelă de pe tine e mai irezistibilă decât ciocolata.

Cum cămaşa era largă, el îşi vârî cu uşurinţă mâinile pe dedesubt, şi se sărutară cu înflăcărare, frustrările create de munca lor explodând în pasiune brută, solicitantă. Ea era la fel de insistentă ca el, aşa că îi smulse nasturii victorieni în timp ce el îi frământa pielea mătăsoasă pe sub straturile de dantelă ale cămăşii de noapte. Când se împreunară, el uită şi de demoni, şi de nervii întinşi la maximum, şi de orice singurătate viitoare, pierzându-se în realitatea intensă a momentului. Chiar dacă nu putea îndrepta trecutul, îi putea oferi plăcere acum, un dar de ispăşire pentru ceea ce nu putea fi schimbat.

Ea ţipă, împingându-şi şoldurile de ale lui, într-un orgasm puternic şi lung. Kenzie se lăsă pradă anihilării, trăgând-o puternic spre el, în timp ce trupul i se convulsionă incontrolabil. Apoi o ţinu aproape, tremurându-se, dorindu-şi ca interludiul lor nepreţuit să nu se mai termine. Ar fi dat orice să poată rămâne aşa, satisfăcuţi de intimitatea născută din afecţiune şi dintr-o pasiune fizică rară. Dar ea îşi dorise şi merita mai mult, lucruri pe care el nu i le putea oferi.

Respirând aproape normal, ea murmură:

– Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim aşa.

El o mângâie cu tandreţe pe păr.

– Nici o problemă. De fapt, asta nici nu s-a întâmplat.

Ea se dădu jos de pe el și se rostogoli pe spate, vizibil tulburată.

– Mi-ar plăcea să reușesc să mă conving și pe mine însămi de asta – sau măcar să am mai multă voință.

El o luă de mână.

– Faptul că ne culcăm împreună în timp ce divorțăm va avea, cu siguranță, repercusiuni emoționale dureroase. Dar trebuie să recunoști că amândoi suntem mult mai relaxați ca acum câteva minute.

– Ai dreptate. Nu mai am nici un mușchi încordat în tot corpul. De fapt, s-ar putea să nu mai am nici oase, dacă tot veni vorba.

– Deci nu a fost o pierdere de vreme.

– Presupun că nu, spuse ea, dar pe un ton serios.

El se întrebă dacă stresul cauzat de filmul în care jucau amândoi avea să-i aducă din nou împreună. Spera că da, căci prin intimitate fizică făcuse progrese mari în vindecarea sufletului său jerpelit.

Alte câteva întâlniri de genul acesta și poate că avea totuși să supraviețuiască filmărilor.

capitolul 20

În timp ce își servea cafeaua de dimineață, Rainey citi ultimul articol scris de Nigel Stone despre trecutul misterios al lui Kenzie. De data aceasta, Morgan the Castle, custodele galez al unei fortărețe antice în ruine, spunea că întotdeauna bănuise că Kenzie Scott era de fapt un fost coleg de clasă de-al lui, dintr-un sat de pescari din nordul Țării Galilor. Rhys Jones fusese un tânăr arătos, vorbăreț și căruia îi plăcea să se dea în spectacol. După ce terminase școala, se înrolase în Marina Marii Britanii, după care dezertase, și de-atunci nu se mai auzise nimic de el. Morgan bănuia că Rhys se hotărâse să devină actor și adoptase numele de Kenzie Scott, ascunzându-și trecutul deoarece nu voia să fie chemat în instanță în fața curții marțiale pentru dezertare.

Morgan le furnizase celor de la ziar o fotografie cu un băieţel călare pe un ponei. Copilul semăna vag cu Kenzie, dar nu îndeajuns de mult.

Rainey puse la o parte ziarul. Aşa cum prezisese şi Kenzie, Stone era asaltat de piste de către un public prea săritor. *The Inquirer* tipărea doar cele mai plauzibile posibilităţi dintre sutele de variante pe care le primea. În cazul în care chiar spunea cineva adevărul, acesta era îngropat printre zecile de poveşti neadevărate.

Ceea ce era un lucru bun, deoarece Kenzie avea şi-aşa destule pe cap. Deşi nu mai cedase nervos în săptămâna care trecuse de la scena cu nunta, părea încordat ca un arc, iar în afara platoului folosea doar cuvinte monosilabice. Rainey ar fi vrut ca el să fi vorbit cu ea, dar se descurca genial în film, aşa că îl lăsase în pace.

Echipa de producţie îi închiriase o maşină sport, aşa că, după terminarea filmărilor, Kenzie îşi lua tălpăşiţa, şi nimeni nu mai ştia nimic de el până în ziua următoare, când venea rândul lui să interpreteze. Chiar dacă ştia că era un şofer de mâna întâi şi crescuse acolo, unde se conducea pe partea greşită a drumului, avea coşmaruri în care Kenzie lua o curbă pe un drum de ţară îngust şi se ciocnea de un camion sau de un tractor. Sau în care derapa de pe o stâncă, în mare.

Rătăcirile lui îl ţineau afară până la ore foarte târzii. Şi cum cele mai bune două camere ale hotelului se aflau pe acelaşi coridor, faţă în faţă, Rainey stătea în pat şi aştepta să audă când venea Kenzie înapoi, şi abia după ce ştia că acesta se întorsese în siguranţă putea să se odihnească şi ea. Nu ştia sigur dacă se purta ca soţia, ca regizoarea sau ca mama lui, dar îşi făcea constant griji pentru el.

Peste trei săptămâni aveau să termine filmările, şi fiecare urma să îşi vadă de drumul lui. Avea să se simtă de parcă cineva i-ar fi smuls un braţ, dar măcar viaţa nu avea să i se mai pară atât de suprarealistă. Post-producţia la *The Centurion* avea să o ţină extrem de ocupată în următoarele câteva luni, şi, până să iasă iar în lume,

avea să fie o femeie liberă și să își fi încheiat treburile cu Kenzie. Cel puțin în cea mai mare parte.

Sau poate că până atunci avea măcar să ajungă să-și *dorească* să uite de Kenzie.

– Tăiați! spuse Rainey cu voce lipsită de inflexiuni.

Înjurând pe sub mustață, Kenzie îi dădu drumul lui Rainey, apoi se ridică și își roti umerii încordați, întrebându-se dacă Rainey avea să îl mustre. Era clar că avea motive să o facă, dar, la cum se simțea acum, se temea că avea să explodeze dacă Rainey îl critica pentru greșelile pe care le făcea. Era a unsprezecea dublă. Doar două duble meritaseră să fie imprimate, și ambele erau slăbuțe. Vina îi aparținea în totalitate lui: starea lui se înrăutățea.

Se îndepărtă de camera de filmat, briza mării suflându-i în păr. Scena avea loc pe o stâncă unde Sarah îl împiedicase pe Randall să se arunce în gol. Când îl prinse de mâini, ca o ancoră, el începu să-i bâiguie toate detaliile despre atrocitățile pe care le îndurase, îndeajuns cât ea să priceapă de ce era atât de tulburat și de ce se disprețuia pe sine în asemenea măsură.

Cu alte cuvinte, Randall trebuia să își verse amarul în fața soției lui, dar Kenzie nu reușea să evoce emoțiile potrivite. Când nu avea probleme cu replicile, nu reușea să interpreteze bine. La polul opus, Rainey se descurca de minune în rolul unei soții tinere care oferea compasiune și acceptare în fața unei situații pe care abia de o putea înțelege.

Ulterior, scena avea să fie fragmentată de amintiri ale lui Randall cu cel care îl luase prizonier, care aveau să fie înregistrate pe platoul de filmare din Londra. Kenzie încerca să nu se gândească la acele ultime scene, planificate chiar la sfârșitul filmului și care aveau să fie cu adevărat chinuitoare. Asta plecând de la premisa că avea să fie în stare să le filmeze. Dacă era să țină cont de cum se descurca astăzi, era foarte posibil să nu ajungă pe nenorocitul ăla de platou de filmare.

Se aşteptă ca Rainey să ceară încă o dublă. În schimb, aceasta îi spuse asistentului de regie:

– Luăm o pauză!

Apoi îl apucă pe Kenzie de braţ. El tresări când ea îl atinse, după care se simţi ciudat de alinat.

– Hai să facem o plimbare, spuse ea. Poate că briza mării ne va ajuta să ne limpezim minţile.

Măcar avea să ţipe la el în privat, nu în faţa tuturor. Îi era recunoscător pentru asta, chiar dacă tot avea să se zbârlească la ea, defensiv. Dumnezeu ştia că îşi dădea toată silinţa, şi Rainey ar fi trebuit să o ştie şi ea.

Merseră în tăcere pe cărare, de-a lungul stâncii, vântul suflându-i lui Rainey şuviţe din păr şi poalele lungi şi grele ale rochiei. Când fură suficient de departe de echipa de producţie ca să aibă parte de intimitate, ea spuse încet:

– Pe măsură ce filmul a înaintat, a trebuit să le arăţi oamenilor tot mai mult din cine eşti tu de fapt, şi ai făcut-o într-un mod genial. Scena aceasta e cea mai intruzivă de până acum, şi nu va egala munca ta de până acum dacă nu îi permiţi camerei de filmat să intre în sufletul tău. Ştiu că îţi cer mult, poate prea mult. Îl privi în ochi şi adăugă: Gândeşte-te puţin la asta. Când eşti pregătit, vom mai face o dublă şi imprimăm ce obţinem. Dacă tot nu reuşeşti să exprimi ce trebuie, la naiba cu toate astea! O să editām puţin scenele filmate deja şi-o să le prelucrăm. În regulă?

El respiră agitat. Dacă Rainey ar fi încercat să-l ameninţe, s-ar fi certat cu ea, poate chiar ar fi plecat de pe platou, lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată. În schimb, Rainey înţelesese că trecea prin chinurile iadului şi avea de gând să accepte situaţia în cazul în care el îşi atinsese limitele. Ceea ce însemna că trebuia să facă tot posibilul să îşi verse amarul în faţa camerei de filmat.

– Eşti o regizoare uimitoare, Rainey, spuse el ţâfnos. Lasă-mă zece sau cincisprezece minute singur, după care mai încercăm o dată.

Ea încuviință, apoi se ridică timid pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc, Kenzie, că faci tot ce poți.

El o urmări cu privirea în timp ce ea se întoarse spre camera de filmat, elegantă ca orice altă doamnă din epoca victoriană care crescuse cu corsete și fuste până în pământ. După care se întoarse și el și continuă să înainteze pe faleză.

Rainey avea dreptate: problema era una de autodemascare. Nu știa dacă era în stare să mai renunțe și la alte „straturi". Nu conta că nimeni dintre cei care aveau să vadă filmul nu avea de unde să știe ce anume dezvăluia, pentru că el știa, și ieșise deja de mult din zona lui de confort. Dacă nu avea să meargă mai departe, avea să nedreptățească filmul și personajul pe care îl interpreta. Autenticitatea era o calitate subtilă, dar majoritatea spectatorilor își dădeau seama când aceasta lipsea.

Disponibilitatea de a te da în vileag era esențială atunci când interpretai un rol. O făcuse destul de mult la începutul carierei lui, pe când lucra în Anglia. Apoi se mutase la Hollywood și devenise un erou de acțiune, roluri pe care le putea interpreta foarte bine fără să fie nevoit să se forțeze într-atât încât să ajungă la suferință. De fapt, chiar evitase roluri care ar fi putut să îl facă să se simtă inconfortabil, până să se apuce de *The Centurion*.

Se gândi din nou la un adevăr fundamental: înainte de toate, era actor. Era dator față de sine însuși, față de Rainey și față de meseria lui să interpreteze cât mai bine, oricât de dureros ar fi fost. Asta însemna să își verse amarul.

Restul plimbării se gândi la scenă și la personaj, după care se întoarse pe platou. Rainey citea scenariul încruntată, dar se ridică în clipa când îl văzu apropiindu-se, privindu-l întrebătoare.

– Să o facem, spuse el scurt și la obiect.

Ea încuviință și lăsă la o parte scenariul. Își ocupară locurile, iar ea zise:

– De data asta, poate vei vrea să mă privești în ochi.

În timp ce o aşteptă pe fata cu machiajul să îi ciufulească părul după bunul ei plac, îşi dădu seama că în dublele anterioare nu o privise pe Rainey în ochi din dorinţa de-a se ascunde de ea. Era nevoie de multă încredere pentru a-i dezvălui atât de multe unei femei faţă de care greşise. Respiră adânc, după care îi făcu semn cu capul că era pregătit.

– Acum, spuse ea blând.

În timp ce camera începu să înregistreze, el privi în adâncimile infinite ale ochilor ei şi îi dezvălui suferinţa care îi măcina sufletul, băiguind fiecare propoziţie: groaza, durerea, umilinţa care îi distruseseră identitatea, lăsând în urma lor... nimic.

Interpretă scena la perfecţie.

– Tăiaţi! Jubilând de fericire, Rainey îi dădu drumul la mâini şi îl îmbrăţişă, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Kenzie, am ştiut mereu că eşti unul dintre cei mai buni actori din lume, dar de data asta te-ai autodepăşit.

Chiar dacă se bucura că în sfârşit o nimerise, se simţea prea vulnerabil ca să aibă de-a face cu cineva, chiar şi cu Rainey.

– A douăsprezecea oară e cu noroc. Se desprinse din îmbrăţişare. Încercând să nu vorbească prea aspru, adăugă: Ne vedem mâine-dimineaţă.

Se îndepărtă de ea, căutându-şi scăparea în rulota lui, făcându-le semn unei fete de la machiaj şi unei costumiere să-l lase în pace. De obicei aprecia când era ajutat să se demachieze şi să iasă din costume de epocă complicate, dar în clipa aceea nu suporta să fie atins. Se demachie repede şi se schimbă din costumul lui victorian în nişte pantaloni largi, o cămaşă şi un pulover.

Josh îi lăsase un teanc de mesaje, aranjate în ordinea importanţei. Le ignoră. Îşi luă cheile de la maşină şi ieşi din rulotă.

Şi dădu nas în nas cu Nigel Stone. Flash-ul de la aparatul de fotografiat îl orbi, iar reporterul afişă un zâmbet ce nu ar fi părut deloc nelalocul lui la un şarpe.

– Tirajul ziarului *The Inquirer* creşte datorită dumitale, domnule Scott. Cititorii sunt fascinaţi de această

căutare a adevăratei dumitale identități. Informațiile curg din toate părțile. Ai vreun comentariu de făcut? Mi s-a părut că galezul care sugera că ai fi un dezertor marin era pe o pistă bună.

Ce ghinion să fie abordat de turnătorul ăsta tocmai *acum!* Kenzie își încleștă pumnul, simțind o dorință violentă de a-l pocni pe Stone direct în mutra aia urâtă a lui, dar învățase cu mult timp în urmă că era dezastruos să-i permiți unui bătăuș să știe când a reușit să te scoată din sărite. Mai ales în fața unui fotograf care înregistra toate detaliile.

Își veni în fire și reuși să interpreteze un rol aproape la fel de dificil precum cel pe care tocmai îl jucase în fața camerei de filmat.

– O serie foarte antrenantă, domnule Stone. Îi zâmbi fermecător, așa cum exersase de nenumărate ori până atunci, și trecu de reporter. Unele dintre poveștile pe care le publici dumneata sunt mai reușite decât cele pe care le-am răspândit eu ani de zile. Mă bucur că toată lumea se simte bine.

Stone îl urmări.

– Nu am găsit nici o înregistrare a nașterii lui Kenzie Scott la data pretinsă de dumneata, nici într-un interval de câțiva ani înainte și după data respectivă, așa că trebuie să îți fi schimbat numele.

– Se poate presupune și asta. Acum, dacă îmi permiți, întârzii la o întâlnire.

În timp ce Kenzie descuie ușa de la Jaguar, Stone îi spuse tăios:

– Știu cine ești, Scott, și jur pe Dumnezeu că voi găsi dovezile necesare ca să te demasc.

Kenzie înlemni preț de o clipă. Apoi își aminti că Stone nu avea cum să fie sigur, așa că se urcă în mașină, citând din *Macbeth:*

– „Viața-i doar o umbră călătoare, un biet actor, ce-n ora lui pe scenă se zbuciumă, și-apoi nu-l mai auzi." Sunt un simplu actor, Stone, o creatură iluzorie. Nu există nici un adevăr misterios. Doar semnificația sau plăcerea pe care o găsesc oamenii în munca mea.

Trânti portiera, băgă în viteză şi se îndepărtă zgomotos, roţile de la maşină împroşcând pietriş spre reporter şi spre fotograf. Kenzie reuşi să îşi păstreze calmul de faţadă până ieşi din raza vizuală a celor doi. Pe măsură ce epuizarea puse stăpânire pe el, se întrebă încă o dată sumbru dacă avea să fie în stare să ducă filmările până la capăt. Se depăşise pe sine însuşi pentru filmul acesta, şi, la fel ca John Randall, rămăsese cu... nimic.

Conduse de-a lungul coastei spre vest, în Cornwall, după care o apucă spre interior, urmând vechile drumuri secundare, marcate cu galben pe majoritatea hărţilor, care străbăteau sate şi oraşe aflate departe de autostrăzile moderne. Înaintă pe drumul de coastă stâncos, cu curbe strânse şi serpentine abrupte.

Era nevoit să se concentreze strict pe condus, ceea ce împiedica anumite gânduri obsesiv de repetitive să îi năpădească mintea. La un moment dat trebui să calce brusc frâna ca să evite să se ciocnească de o turmă de oi, apoi aproape că îl accidentă pe un biciclist care mergea pe mijlocul drumului. După aceea încetini puţin, dar nu cu mult.

Se opri doar ca să alimenteze. Probabil ar fi trebuit şi să mănânce, mai ales că evitase această îndeletnicire în ultima vreme, dar simţi dintr-odată un ghem în stomac şi renunţă la idee.

Condusul putea alunga gândurile legate de Nigel Stone, de John Randall şi de persoana atent construită sub numele de Kenzie Scott, dar nu reuşea să nu se mai gândească la Rainey. Tânjea după ea, aşa cum un bărbat aflat pe patul de moarte tânjeşte după harul divin. La naiba! Ştia că, dacă s-ar fi dus la ea să-i ceară alinare, Rainey i-ar fi oferit-o fără să pună întrebări. Dar renunţase la dreptul de a-i cere asta.

Aşa că merse mai departe, până se lăsă noaptea, încercând în zadar să scape de demonii din adâncul lui.

Se întoarse târziu la hotelul micuţ care îi servea temporar drept casă. Abia de dormise în ultimele câteva zile

și nu avea să doarmă nici în noaptea aceea, chiar dacă era epuizat până în măduva oaselor. Trebuia să se mulțumească să se întindă în pat și să își relaxeze treptat fiecare mușchi din corp, știind din experiență că așa avea să se odihnească puțin. Măcar îndeajuns cât să facă față următoarei zile.

Rămase locului, cu mâna pe mânerul ușii de la camera lui, și privi de partea cealaltă a coridorului îngust, spre camera lui Rainey. Știa că era acolo. Moale, caldă, înțelegătoare, generoasă, chiar dacă încerca să ascundă aceste trăsături în viața profesională. Atât de aproape...

Cel mai mult își dorea să o țină în brațe. Rațiunea și conștiința se luptară cu instinctul – și pierdură. Avea niște agrafe de hârtie în buzunar, așa că le scoase și le îndreptă, ca niște fire de sârmă.

Încuietorile de la hotel erau banale, iar el nu își pierduse vechile abilități. În mai puțin de un minut, reuși să spargă încuietoarea și intră în camera soției lui.

capitolul 21

Era cineva în camera ei.

Rainey se trezi brusc, ani de teamă urbană declanșându-i un val de adrenalină prin vene. Dură o clipă până să își aducă aminte că nu mai era în California, unde infracțiunile se țineau lanț, ci într-o zonă rurală liniștită din Anglia. Nu că ar fi contat atât de mult locația în cazul unui atac iminent.

Era pe punctul de-a țipa, când o voce profundă și cunoscută îi șopti:

– Sunt eu.

– Kenzie? Inima îi bătea atât de tare, încât nici măcar nu reușea să fie furioasă din pricină că intrase la ea în cameră. Ce cauți aici?

El străbătu în liniște încăperea spre patul ei cu baldachin, chipul și corpul lui încordate zărindu-se slab conturate de lumina lunii. Salteaua se lăsă când se așeză lângă

ea. Era pe punctul de a-l întreba ce naiba căuta acolo, când el o atinse pe față. Avea degetele reci ca gheața.

Rainey își amintea foarte bine cum arătase după ce filmaseră ultima dublă. Indiferent ce făcuse în orele care trecuseră de atunci, starea lui nu se îmbunătățise deloc. Îi cuprinse pieptul și îl trase pe pat, lângă ea. Tremura și era rece.

Rainey se întrebă dacă nu cumva avea să se îmbolnăvească și îl strânse în brațe ca pe un copil rănit. El respiră lung și își culcuși capul între gâtul și umărul ei. Ea își dădu seama că nu venise la ea ca să vorbească sau să se iubească, ci fiindcă își dorea acea alinare fundamentală pe care o aduce atingerea umană.

Trase marginea cuverturii de sub el, îl acoperi și pe el, după care îl luă iarăși în brațe. Încet, Kenzie începu să se încălzească în coconul format de cuvertură și trupul lui Rainey care emana căldură printre cearceafuri, iar corpul încordat i se relaxă. Începu să respire încet și regulat, până când, în cele din urmă, adormi.

Era ironic că ea îl alina pe el. În trecut, Kenzie fusese cel relaxat, cel care o liniștea când era încordată. Era însă clar că filmul tulbura adâncimile cele mai ascunse ale personalității lui. Își dori cu tristețe ca pasiunea ei pentru regizat să se fi concentrat pe alt proiect. Unul care să nu fi presupus un rol pentru Kenzie.

Chiar dacă se pregătise să plătească prețul pentru ambiția ei, nu își dăduse seama că el avea să sfârșească plătind în locul ei.

O trezi încercarea lui Kenzie de-a se furișa din pat. Se uită la ceasul de pe noptieră. Soarele răsărea devreme în timpul verii englezești, și mai erau aproape două ore înainte ca ziua să înceapă oficial pentru ea.

– Stai așa, amice. Îl prinse de încheietura mâinii și spuse o replică dintr-un thriller pe care îl filmaseră împreună. Crezi că sunt doar o aventură de-o noapte?

El zâmbi slab.

– Speram că, dacă reușeam să plec în liniște, aveai să uiți că am fost aici.

– Nu prea cred, ținând cont că m-ai speriat de moarte. Se lăsă înapoi pe pernă și îl privi atentă. Trebuia să se bărbierească, dar arăta aproape normal. Cum ai reușit să intri? Îmi aduc bine aminte că am încuiat ușa azi-noapte.

El își mută privirea de la ea.

– Nu e o încuietoare prea complicată.

– Lasă-mă să ghicesc: ai învățat cum să intri prin efracție din filmul acela în care erai un gentleman hoț.

– Nu ar trebui să refuzăm niciodată oportunitatea de-a dobândi abilități noi.

Rainey se simți invidioasă: ea reușise cel mult să spargă un lacăt ieftin cu o agrafă de păr. Copiii erau, probabil, infractori înnăscuți.

– Te simți bine acum? Aseară arătai ca un cadavru ambulant.

– Dacă îmi mai oferă cineva genul de rol cu care poți câștiga un Oscar, o să-i trântesc ușa în nas.

Ea se înfioră.

– Îmi pare sincer rău. Nu am știut că va fi așa greu.

– Filmările se încheie în două săptămâni. Mai rezist până atunci. Se ridică, îi privi umerii goi, apoi își mută privirea de la ea. Intrând în rolul de gentleman din epoca victoriană, spuse: Mai bine plec înainte să îți distrug reputația, stimată doamnă.

Ea își puse mâna peste a lui.

– Nu cred că reputația unei femei poate fi distrusă dacă soțul ei este văzut ieșind din camera ei.

El nu se clinti.

– În cazul nostru, problema nu este reputația, ci reporterii de scandal.

Ca să nu mai pomenească despre abilitatea lor de-a se răni reciproc, pe plan emoțional – și totuși, nu suporta gândul de-a pleca de lângă ea atât de repede.

– Ar fi o risipă să îl am pe cel mai sexy bărbat din lume în patul meu și să nu fac nimic în privința asta.

El se încordă, privindu-i trupul acoperit de lenjeria de pat.

– Să înțeleg că îmi oferi o partidă de sex medicinală, ca să nu îmi pierd mințile?

Ea se făcu roşie ca para focului şi se rostogoli de lângă el, ghemuindu-se pe partea ei de pat.

– Ce urât din partea ta să spui aşa ceva! Dacă asta simţi, ieşi din cameră.

El înjură şi se întinse lângă ea, punându-şi un braţ în jurul taliei ei şi trăgând-o spre el.

– Îmi pare rău, Rainey. Noapte trecută... ţi-am cerut mai mult decât ar fi trebuit. Am avut deja parte de două incidente care, oficial, nu au existat. Trei ar fi prea multe. Adăugă pe un ton sec: Mai ales dacă o faci din milă. Nu am multă mândrie, dar e îndeajuns cât să nu-mi doresc asta.

– De ce crezi că propunerea mea ar avea ceva de-a face cu tine? Înghiţi în sec. Chiar şi tipele mici şi dure au nevoie de tandreţe din când în când. Doar dacă... chiar nu vrei să o faci.

– Nu vreau să o fac?

Rainey îi simţi respiraţia pe ceafă, caldă şi intimă. Apoi Kenzie o sărută la îmbinarea dintre gât şi umăr, stârnind un val de senzualitate prin tot trupul ei.

– Chiar dacă eşti o femeie isteaţă, uneori poţi fi destul de prostuţă.

O răsuci pe spate şi îi trase cearceaful în jos, până în dreptul taliei. Rainey fu copleşită de un sentiment intens, erotic în clipa când îşi dădu seama că ea era goală, iar el – complet îmbrăcat.

– Eşti o Eos superbă, zeiţă a zorilor, cu pielea strălucitoare şi părul de culoarea răsăritului de soare. Începu să îşi desfacă nasturii de la cămaşă. Mă bucur să văd că nu ai căpătat obiceiul nesuferit de-a purta cămaşă de noapte.

Brusc ameţită din pricina sentimentului de anticipaţie, Rainey îi atacă fermoarul pantalonilor.

– Pentru că e vară. Dacă ar fi fost iarnă, aş fi purtat pijama de flanelă de la glezne până sub bărbie.

– Atunci, să sărbătorim că e vară, spuse el, apoi se ridică şi se dezbrăcă.

Ea îşi dori să se fi dezbrăcat mai încet, fiindcă îi plăcea foarte mult să se uite la trupul lui puternic, frumos

proporționat. Dar îl dorea și mai mult lângă ea. Se întinse nerăbdătoare spre el când i se alătură în pat, la fel de pregătită și de flămândă ca el.

Spre deosebire de modul intens, fierbinte și pasional în care se uniseră în New Mexico și lângă labirint, acum, în zori de zi, făceau dragoste într-un fel jucăuș de care nu mai avuseseră parte de prea multă vreme. Cândva obișnuiau să facă dragoste râzând...

Nu că ar fi lipsit pasiunea, căci Kenzie era cel mai generos iubit posibil. De asemenea, avea și cea mai senzuală și mai pricepută gură din toată lumea, fapt pe care i-l demonstră până când Rainey uită de film, de divorț și de vină și se lăsă învăluită de bucurie și împlinire. Se bucura la fel de mult de faptul că putea să-i întoarcă darul, înecându-l în senzații, până când, preț de câteva momente, el pluti la fel de liber ca ea.

După aceea, se întinse mulțumită în brațele lui, ascultându-i bătăile inimii și încercând să pretindă că ceasul nu ticăia cu aceeași regularitate. Cum de puteau fi atât de apropiați fizic și emoțional, din punctul ei de vedere, și totuși să se afle în plin proces de divorț?

Pentru că el nu voia să fie căsătorit. Nu se opusese nici măcar o singură dată divorțului, nu îi ceruse iertare și nici nu sugerase că ar avea vreun motiv pentru care să rămână împreună. Îi spusese că nu era făcut pentru căsnicie și se părea că din punctul lui de vedere era un subiect închis.

Kenzie o auzi oftând și murmură:

– Să înțeleg că nici dimineața aceasta nu a existat?

– Devine destul de prostesc să tot negăm, nu-i așa? Se rostogoli pe spate și se holbă la baldachinul cu volănașe al patului scandalos de romantic, evaluând durerea ca o lavă care pulsa dincolo de satisfacția pe care o simțea. Prefer ca tot ce se întâmplă să rămână între noi, în privat, dar... ei bine, așa cum ai spus și tu, mai sunt doar două săptămâni până la finalul filmărilor. E evident că amândoi ne simțim mult mai relaxați și mai fericiți dacă ne culcăm împreună, cel puțin pe termen scurt.

– Și pe termen lung? întrebă el pe un ton neutru.

Lava avea să erupă într-un vulcan şi să o mistuie din nou, dar asta urma să se întâmple oricum, indiferent de ce-ar fi făcut ei în următoarele două săptămâni.

– O să îşi vadă fiecare de drumul lui când se încheie filmările, ceea ce va fi... dificil, dar faptul că ne culcăm împreună nu va înrăutăţi lucrurile. Acestea fiind spuse, conform analizei costurilor şi a beneficiilor, este bine să continuăm să ne vedem pe furiş. Îl privi în ochi şi spuse: Tu ce părere ai?

– Analiza costurilor şi a beneficiilor? Ce mod detaşat de-a spune că suntem mai fericiţi împreună şi că probabil astfel vom lucra mai bine. Zâmbi uşor melancolic. Poate că termenii diferă, dar se pare că suntem de acord. Rămâne să ne vedem pe ascuns.

Ea se cuibări mai aproape de el, ştiind că urma să plătească la un moment dat cu vârf şi îndesat pentru aceste două săptămâni de intimitate. Dar intenţiona să se bucure de ele cât mai putea şi poate chiar să îşi domolească astfel nevoia de-a clarifica lucrurile. Ruptura sfâşietoare apărută între ei după ce îl surprinsese cu o altă femeie fusese prea bruscă, iar rana era prea proaspătă ca să se vindece.

Când şi-l aminti cu Angie Greene, se cutremură. El observă şi spuse încet:

– Ai îndoieli, Rainey?

Ea nu voia să se gândească în aceste momente glorioase la infidelitatea lui, aşa că îi spuse un alt adevăr.

– M-am gândit la Sarah şi m-am înfiorat. Încă nu mi-am intrat foarte bine în rol. Va trebui să o fac curând, altfel va fi prea târziu.

– Poate că ar trebui să te dai la o parte şi să o laşi pe Sarah să preia controlul, îi sugeră el.

– O atitudine foarte zen. Poţi să fii puţin mai specific?

– Probabil o cunoşti pe Sarah ca în palmă, dar tot nu te simţi confortabil cu ea. Cred că nu prea o placi.

Rainey dădu să protesteze, dar se opri.

– S-ar putea să ai dreptate. Îmi place foarte mult de John Randall, pentru că problemele şi lupta lui interioară în încercarea de-a se vindeca emoţionează în mod

universal, dar multe lucruri la Sarah par specifice timpului și locului în care s-a născut. Mi-e greu să o înțeleg, pentru că lumea s-a schimbat foarte mult de-atunci.

– E loială și iubitoare, calități care sunt la fel de universale ca ale lui Randall. E interesant că te poți raporta mai ușor la durerea lui decât la virtuțile ei.

Dacă ar fi fost pisică, lui Rainey i s-ar fi zbârlit blana.

– E o tânără cu potențial, prizonieră într-o lume care nu îi oferă aproape nici o posibilitate de alegere! E spre binele lui Randall, ce-i drept, dar tot mi-e milă de ea.

– Era mult mai greu pe vremea aceea, când un divorț era aproape imposibil de obținut. Ce norocoasă ești că poți să ieși dintr-o căsnicie nesatisfăcătoare, spre deosebire de Sarah.

Rainey își dădu seama că se aflau într-o situație delicată, așa că se forță să se distanțeze și să își studieze reacția, ca și cum ar fi analizat un personaj nou.

– Poate că situația lui Sarah mă duce cu gândul la anii în care am locuit cu bunicii mei, când m-am simțit atât de lipsită de putere.

– Înțeleg de ce asta ar putea fi un obstacol, dar nu uita că Sarah se place pe sine și îi place și situația în care se află. Unul dintre lucrurile care o fac specială este faptul că se simte în întregime confortabil cu rolul ei în viață. Fiind sigură pe sine, îi poate oferi lui Randall forță și stabilitate.

– Te-ai gândit mult la ea, nu-i așa?

– Bineînțeles. E ancora de salvare pentru personajul meu, așa că trebuie să știu de ce.

Kenzie se pricepuse mereu de minune să descifreze personajele. Lui Rainey îi lipsiseră discuțiile intense pe care obișnuiau să le poarte. Mai ales că de multe ori discutau în pat.

– Ai vreo sugestie despre cum să mă împac cu Sarah?

El privi la baldachinul de deasupra lor și se încruntă.

– Ce-ar fi să încerci să te întorci în perioada aceea din viața ta în care te-ai simțit cel mai în siguranță și să pornești de-acolo?

– Nu am avut parte de asemenea momente.

El își puse blând mâna peste abdomenul ei gol.

– E un dezavantaj. Înseamnă că va trebui să o construiești din pură măiestrie.

– Halal ajutor mai ești și tu!

El zâmbi larg.

– Trebuie să ne întoarcem la principiile de bază. Care e secretul lui Sarah?

Un secret adânc înrădăcinat, pe care personajul nu l-ar dezvălui nimănui, era deseori cheia descifrării personalității personajului respectiv și adăuga profunzime și mister.

– Știi ce? Nu m-am gândit niciodată la un secret pentru Sarah. Ceea ce dovedește că mă simt distantă față de ea.

– Găsește unul, îi sugeră el. Poate că atunci vei reuși să te conectezi mai bine cu ea.

Ce secret rușinos ar fi putut ascunde Sarah Masterson cea sinceră și naivă?

Răspunsul o lovi ca un fulger: În spatele inocenței lui Sarah se ascundea o pasiune fizică arzătoare, într-o epocă și într-un loc în care femeile trebuiau să fie „doamne" serioase și asexuate. Sarah știa cum era de fapt, iar asta o făcea să-i fie rușine de sine.

Nu îl iubea pe Randall doar pentru trăsăturile lui nobile și pentru aventurile eroice, ci și pentru virilitatea și pentru trupul lui frumos. Își dăduse instinctiv seama că era un bărbat la fel de pasional ca ea. Această asemănare dintre ei sporea intensitatea dragostei pe care i-o purta. Chiar dacă nu își consumaseră încă mariajul, ea credea cu toată puterea că le era sortit să fie împreună și nu îndrăznea să îi permită nimănui, nici măcar lui Randall, să afle despre firea ei impetuoasă, de teamă ca acesta să nu o disprețuiască.

Inima începu să-i bată mai tare.

– Dumnezeule, cred că m-am prins care e secretul lui Sarah.

– Și care e...?

– Dacă ți-aș spune, nu ar mai fi secret.

– Poate voi reuși să te conving. Se năpusti asupra ei, sărutând-o, mângâind-o și mormăind cu gura pe sânul ei: Spune-mi care este secretul ei întunecos, altfel te voi face să-ți pierzi mințile.

– Îți arăt eu ce înseamnă să-ți pierzi mințile! spuse ea.

Râzând, îl întoarse pe spate și îl țintui locului cu mâinile și genunchii, după care începu să-l muște ușor de tot corpul. Râsul îi uni la fel de strâns precum pasiunea, până când frivolitatea fu înlocuită de o insistență fierbinte.

După ce se topi complet, rămase în brațele lui, gâfâind. „Nu te gândi că totul are să se sfârșească în curând, ci că ne mai rămân două săptămâni întregi."

După o perioadă de leneveală, Kenzie o sărută pe tâmplă, după care se dădu jos din pat și începu să se îmbrace.

– E timpul să mă furișez înapoi în camera mea.

Se ridică și ea fără tragere de inimă și își luă pe ea halatul de baie.

– Am rescris câteva dintre scenele tale de mai încolo. O să tipăresc paginile și ți le dau azi. După ce el încuviință, ea întrebă: Ținând cont că ești dislexic, ți-e greu să înveți dialoguri noi?

Kenzie înlemni, cu mâinile pe cataramă.

– Poftim?

– Ești dislexic, nu-i așa? Mereu am presupus asta.

El își încheie cureaua, pielea pocnind ca o armă.

– De ce spui asta?

– Ai probleme cu dreapta și stânga, inversezi lucruri, nu citești ușor și ortografia ta poate fi foarte creativă. Îl privi neliniștită. Am greșit când am presupus că e vorba despre dislexie sau e unul dintre subiectele despre care nu vrei nici în ruptul capului să vorbești?

Expresia lui se relaxă puțin.

– Ambele. Credeam că m-am descurcat destul de bine să îmi ascund problemele. Știe toată lumea?

– Mă îndoiesc. Compensezi foarte bine. Doar că eu m-am aflat într-o poziție din care am putut observa mai bine.

Observase totul la el vreme de mai mult de trei ani.

El se duse la fereastră şi se holbă afară, vârându-şi mâinile în buzunarele de la spate.

– În copilărie, păream fără speranţă. Probabil retardat. Cu siguranţă inutil.

Kenzie rostise fraza pe un ton sec ce îi dădu fiori lui Rainey. Chiar dacă descoperise destul de timpuriu că era dislexic, nu înţelesese cât de profund îi afectase această condiţie viaţa.

– Anglia este o ţară civilizată, şi oamenii au înţeles dislexia de ani de zile. Cum de nu ai fost diagnosticat când ai început să mergi la şcoală?

El ridică din umeri.

– Englezilor nu prea le place să eticheteze copii. În plus, au existat şi... alte circumstanţe.

Cum ar fi faptul că provenea dintr-o familie foarte tradiţională care nu credea că mintea unor copii funcţiona diferit de a altora? Nu-i de mirare că nu era deloc arogant. Nu era rezervat şi nepreţenţios fiindcă era „un gentleman englez", ci pentru că îi era greu să devină arogant după ce ani de zilele fusese considerat prost.

– Presupun că, în cele din urmă, un profesor bun a observat ce nu era în regulă.

– Da. Din fericire, dacă lucrezi din greu, poţi compensa foarte mult dizabilităţile de învăţare. Dar, bineînţeles, nu le poţi vindeca.

Nici nu putea şterge cu buretele anii de umilinţă pe care îi îndurase. Căutând ceva pozitiv în toată situaţia, Rainey spuse:

– Probabil te-a ajutat în actorie. Ai o memorie fenomenală, ca să nu mai pomenim despre auzul perfect pentru a reda accente. Şi eşti disciplinat. Eşti printre cei mai bine pregătiţi actori pe care îi cunosc, şi bănuiesc că ăsta a fost un alt mod de a compensa.

El încuviinţă, uitându-se în continuare pe fereastră.

– E uimitor cât de isteaţă poate deveni o persoană când trebuie să îşi ascundă propriile defecte.

– Dislexia nu e o chestiune chiar atât de gravă, Kenzie. Am avut mai mulţi prieteni cu diverse grade de dislexie.

Chiar și eu mai încurc lucrurile uneori. Se pare că merge mână în mână cu creativitatea, pe care o ai din plin.

– Mă bucur că nu e chiar atât de grav pentru tine, spuse el încet.

Dar, evident, pentru el era.

– În regulă, am încheiat discuția. N-o să mai aduc vorba despre asta.

– Ți-aș fi recunoscător. Se întoarse dinspre fereastră. Și aș prefera să nu se răspândească vestea.

Rainey încercă să glumească:

– Dacă le-aș spune tabloidelor că Kenzie Scott s-a culcat cu trei femei și o capră de Angora ar merge imediat vorba, dar o dizabilitate de învățare nu ar interesa pe nimeni.

– Dacă tot e să spui povești la tabloide, mergi pe varianta cu orgia. Ar fi mai puțin stânjenitor.

Plecă din cameră, închizând atent ușa în urma lui.

Ea își strânse mai tare halatul, simțindu-se deprimată. Cine îl convinsese pe Kenzie că era un copil inutil merita împușcat, și, în pofida faptului că era o pacifistă, ar fi încărcat bucuroasă pistolul.

Kenzie trebuia să fie pe platou abia după prânz, așa că făcu duș și mâncă – noaptea petrecută cu Rainey făcuse minuni pentru pofta lui de mâncare –, după care conduse până la Morchard House și traversă grădina ca să ajungă la labirint. Îl ajutase în trecut, așa că poate avea să îl ajute din nou.

Când aflase că Rainey își dăduse seama că era dislexic, se simțise ca o țestoasă căreia i se smulsese carapacea. Din punct de vedere intelectual, știa că era o reacție prostească. Dizabilitățile de învățare nu erau ceva neobișnuit. Mulți oameni de succes își recunoscuseră în public greutățile cu care se confruntau.

Dar nu voise niciodată să fie purtătorul de cuvânt pentru o anumită cauză, nici nu putea fi distant față de o tulburare care îi formase copilăria cu fermitatea aspră a unui topor. Chiar și cu Rainey, se simțise de-a dreptul îngrozit când venise vorba întâmplător despre slăbiciunea lui.

Dacă ar fi avut un creier proiectat normal, copilăria lui nu ar fi fost o grozăvie dickensiană căreia cu greu îi supraviețuise. Dar creierul lui nu era normal și, copil fiind, nu știuse cum să ascundă acest fapt. Pe deplin convins de inutilitatea lui, nu căutase niciodată o portiță de scăpare, deoarece nu se gândise că ar fi putut scăpa. Fără să cârtească, făcuse ce i se spusese, și fusese târât într-un abis care îl marcase pe vecie.

Filmele și radioul îl salvaseră. Deși nu ajunsese să stăpânească scrierea decât mulți ani mai târziu, copil fiind îi plăcuse să asculte limbajul frumos. La nouă ani ascultase prima dată la radio o piesă de teatru de Shakespeare. Puterea abundentă, seducătoare a *Furtunii* îi distrăsese atenția de la ceea ce făcea și de la ceea ce i se făcea.

Chiar dacă limba era un lucru minunat, combinația dintre cuvinte și imagini din filme fusese cu adevărat magică. Filmele îl duseseră în lumi necunoscute și creaseră în mintea lui sanctuare în care se putea retrage de la realitatea sordidă a vieții.

Avusese norocul de-a fi educat cu răbdare și intensiv cât încă fusese destul de tânăr ca să aibă de beneficiat de pe urma acestui fapt, dar îi era în continuare foarte greu să citească, motiv pentru care nu citea niciodată de plăcere. Invidia abilitatea lui Rainey de-a se pierde complet într-o carte bună. Reputația lui nemeritată de om cu cult era rezultatul a numeroase cărți audio pe care le ascultase în timpul momentelor moarte din timpul filmărilor sau în timp ce făcea sport.

Se dedicase actoriei fără să își dea seama cu adevărat că asta însemna că urma să aibă mult de citit. Primea sute de scenarii în fiecare an. Mai mult ca majoritatea actorilor, trebuia să se bazeze pe alți oameni care să selecteze potențiale scenarii pentru el. O dată sau de două ori, managerul și asistenții lui renunțaseră la roluri pe care ulterior el își dorise să le fi acceptat, dar, per ansamblu, sistemul funcționa bine, cu excepția situațiilor în care trebuia să se decidă rapid.

Cum fusese și cazul lui *The Centurion*. Categoric ar fi trebuit să citească scenariul înainte să accepte rolul,

dar fusese ocupat, Rainey îi explicase pe scurt despre ce era vorba, iar el ajunsese să se bazeze pe judecata ei în ceea ce privea scenariile încă din timpul căsniciei lor. Așa că fusese de acord cu un scenariu, deși n-ar fi trebuit să o facă – și era singurul vinovat pentru asta.

Încă nu era foarte sigur dacă regreta sau nu că se implicase în film. Noaptea petrecută cu Rainey îi îmbunătățise dispoziția. *The Centurion* însemna că urma să mai petreacă timp cu ea, având în același timp „o plasă de siguranță": faptul că relația lor avea să se sfârșească. Bineînțeles că mai putea îndura două săptămâni în pielea lui John Randall.

După care își aminti cât de înnebunit se simțise în noaptea nunții lui Randall și nu mai fu chiar atât de sigur pe el.

Ajunse la capătul labirintului. Se răsuci și începu să îl parcurgă din nou în direcția opusă. Poate ar trebui să construiască unul și la Cibola, deoarece chiar aveau un efect liniștitor.

I se părea oarecum ironic faptul că el și soția lui aveau o aventură. Situația părea o adevărată comedie de moravuri, atâta timp cât nu se gândea cât de puțin timp mai rămăsese până când nu avea să mai fie soția lui. Nici unul din ei nu insistase ca divorțul să se finalizeze rapid. De fapt, el nu insistase cu nimic, ci doar îi ceruse avocatului să nu se opună procesului și să-i răspundă avocatei lui Rainey după cum o cerea situația. Dar în California nu era deloc greu să divorțezi, așa că în câteva săptămâni avea să se finalizeze procesul lor.

Rainey avea să fie liberă, iar el avea să rămână singur.

capitolul 22

– Tăiați! Rainey lăsă din mână coșul cu flori și oftă. Categoric nu imprimați.

Greg se încruntă spre secțiunea de grădină în care filmaseră.

– Ar trebui să ajustăm lumina.

– Chiar te rog. Poate nu mi-ar strica o pauză, să mă calmez.

Rainey zâmbi lamentabil spre femeia din faţa ei, doamna Judith Hawick. Una dintre cele mai respectabile actriţe ale teatrului britanic fusese de acord să joace rolul micuţ, dar foarte important, al mamei lui Sarah. Rainey o admirase dintotdeauna foarte mult pe femeia mai în vârstă, acesta fiind probabil şi motivul pentru care era atât de emoţionată încât o dăduse în bară de patru ori la rând la prima lor scenă împreună.

Doamna Judith era o profesionistă adevărată, aşa că nu comentă nimic de stângăcia lui Rainey, dar îşi arcui sprâncenele într-un mod expresiv.

– Ia o gură de whisky, dragă. Pe mine mă linişteşte mereu.

– Dacă mai greşesc replicile, s-ar putea să o fac.

Rainey se gândi că avea nevoie să îşi destindă muşchii încordaţi, aşa că se îndepărtă de camera de filmat. Ultima săptămână trecuse uimitor de repede.

Era sâmbătă, ultima zi de filmări la locaţie, înainte ca echipa să se mute în Londra pentru scenele de pe platoul de filmare.

O surprinse să îl vadă pe Kenzie sprijinit de cea mai apropiată rulotă, cu braţele încrucişate la piept. Ar fi preferat să nu fi fost martor la stângăcia ei, dar tot se bucura să îl vadă. Era îmbrăcat cu o geacă de piele şi avea ochelari de soare, aducând a o caricatură de star de cinema arătos şi la modă.

Se duse spre el, întrebându-se dacă îşi dădeau toţi seama că aerul se încingea între ei. Aventura lor secretă, înflăcărată, le prindea bine amândurora. Momentele pe care le petreceau împreună aveau o intensitate aparte, dulce-amăruie, deoarece ştiau amândoi că era o chestiune trecătoare. Ea refuza să se gândească la modul în care infidelitatea lui zguduise fundaţia relaţiei lor. Acum conta doar momentul şi faptul că îşi făceau bine reciproc.

Cu ajutorul lui, învăţase cum să intre în pielea lui Sarah, iar el părea să îşi fi depăşit problemele legate de interpretarea lui Randall şi se descurca de minune.

Dacă era să se ia după secvențele zilnice filmate, filmul care existase cândva doar în mintea lui Rainey chiar îi depășea așteptările. Trimiteau în mod regulat rolele de film în Los Angeles, să le vadă Marcus, care fusese de acord cu faptul că părea un film câștigător.

Când ajunse lângă Kenzie, îi spuse:

– Doamna Judith este minunată și probabil că deja mă crede o idioată.

– Mă îndoiesc. E destul de amabilă cu începătorii. Zâmbi când își aminti. Cel puțin cu mine a fost. Cu ani în urmă, am interpretat un rol micuț într-o piesă în care ea era vedeta și m-am împiedicat chiar în fața ei, la repetiția cu costume. S-a uitat la mine și mi-a spus: „Dragul meu, să fii lacheu[1] nu înseamnă că trebuie să te întinzi pe jos ca să fii călcat în picioare".

Rainey râse.

– Poate că ar trebui să cad în fund intenționat, ca să mai destind atmosfera. Sunt prea fermecată de ea și nu reușesc să mi-o imaginez ca pe mama mea, mai ales că trebuie să îmi țină o lecție despre jurăminte de nuntă și „până când moartea ne va despărți" destul de diferită de ce-ar fi spus Clementine.

Rainey simți un fior de durere ascuțit, neașteptat după ce o menționă pe mama ei reală. Dacă Clementine nu ar fi murit, oare cum s-ar fi comportat? Probabil ar fi fost prietene, mama ei fiind o persoană caldă și puțin sărită de pe fix, iar Rainey ar fi fost pesimista familiei. Dar măcar ar fi fost prietene. Lui Clementine i s-ar fi potrivit mai bine rolul de prietenă decât cel de mamă.

Kenzie zâmbi.

– Spune-i lui Rainey să o șteargă din loc și las-o pe Sarah să interpreteze scena. Poate că ea ar accepta-o mai ușor pe doamna Judith ca mamă.

– De ce trebuie să ni se repete mereu lucrurile evidente? Mersi.

---

[1] În engleză, în original, *footman*; joc de cuvinte pornind de la cuvântul *foot* („picior") (n.tr.)

Rainey îl privi cu mâhnire, apoi se întoarse în grădină. Nu se putuse concentra asupra rolului, ca de obicei, probabil din pricina îndatoririlor ei duble de regizoare și actriță, dar Kenzie reușea să o aducă de fiecare dată pe drumul cel bun când o lua pe arătură.

Reflectoarele fuseseră mutate și ajustate și toată lumea se afla pe poziții pentru o altă dublă. Rainey închise ochii pentru o clipă și o invocă pe Sarah. Când fu sigură că personajul ei deținea controlul, deschise ochii și vorbi cu mama ei practică și înțeleaptă, care smulgea trandafirii uscați.

Dubla fu bună de printat, la fel și următoarea. Următoarele scene de exterior cu doamna Judith veniră pur și simplu de la sine, una după cealaltă. Dacă nu apărea vreun dezastru la procesare, *The Centurion* era gata să se mute la Londra.

Ultima scenă a zilei îl includea pe Kenzie. După ce ea strigă pentru ultima dată „tăiați și imprimați", Kenzie se aplecă și îi sărută mâna femeii mai în vârstă.

– Este o plăcere să lucrez din nou cu dumneavoastră, doamnă Judith. Mai ales că de data aceasta am mai mult decât o frază de spus.

Doamna Judith râse.

– Dar te-ai împrăștiat pe jos într-un stil desăvârșit. Am știut încă de pe atunci că vei ajunge departe, Kenzie. Poate că vom face o altă piesă împreună într-o zi. Poate ceva de Oscar Wilde.

El păru surprins, apoi intrigat.

– Cred că mi-ar plăcea. N-am mai jucat într-o piesă de când am plecat la Hollywood.

Doamna Judith îl privi gânditoare.

– Voi regiza prima mea producție în Statele Unite curând, și sper să fac o piesă pe West End în vreun an. Să-i spun agentului meu să îl sune pe al tău în caz că se ivește ocazia potrivită?

– Merită să încercăm, deși sincronizarea e cam problematică de obicei, răspunse el.

Rainey zâmbi larg.

– Aș zbura jumătate de glob ca să vă văd jucând împreună într-o piesă.

Doamna Judith își mijì ochii gri, ca o pisică urmărind un șoarece.

– Dar tu, fiica mea? Ai jucat în vreo piesă de teatru?

– Da, mamă, spuse Rainey intrând din nou în personajul ei de fiică din perioada victoriană. Deși nu merit să apar pe aceeași scenă cu doi actori britanici cu pregătire clasică.

– Prostii, fata mea. Ești la fel de bună ca oricine altcineva. Doamna Judith zâmbi, apoi continuă: Nu sunt șanse prea mari ca un astfel de proiect să devină realitate, dar e amuzant să visăm, nu-i așa? Ne vedem în Londra.

Înclină elegant din cap, apoi plecă.

Rainey se gândi pentru o clipă cum ar fi să joace pe aceeași scenă cu Kenzie și cu doamna Judith, într-un loc romantic de genul Stratford on Avon, unde ea și Kenzie ar putea să aibă din nou o aventură. Poate că ar fi trebuit să se limiteze la aventuri ocazionale. Dar ea își dorise mai mult, iar la început și el făcuse același lucru. Alungă gândul și se îndreptă spre rulotă, iar Kenzie o ajunse din urmă. Obosită, dar mulțumită de ce realizaseră în ziua aceea, ea murmură pe sub mustață:

– La tine sau la mine, în noaptea asta?

El îi aruncă o privire care îi făcu sângele să se înfierbânte.

– Eu aș zice că la mine în cameră. Îmi place gândul că va trebui să intri prin efracție să mă siluiești, răspunse el.

În ochi i se citea o promisiune care o făcea să vrea să treacă la fapte chiar acolo. Încercă să se opună ispitei când asistentul lui Kenzie se apropie de ei.

– Kenzie, ai mai primit un mesaj de la Londra. Starea domnului Winfield se deteriorează rapid. Dacă nu îl vizitezi curând, s-ar putea să fie prea târziu.

Kenzie înlemni.

– Poftim? Charles e bolnav?

Josh păru surprins.

– Nu ai văzut bileţelul pe care ţi l-am lăsat ieri? Asistenta de la Ramillies Manor a sunat să îţi spună că starea lui s-a deteriorat brusc. Nu sunt... prea optimişti.

Kenzie arăta de parcă tocmai fusese lovit în stomac.

– N-am citit mesajele. Rainey, o să mă duc la Londra. S-ar putea să fie nevoie să filmaţi fără mine în primele două zile, pe platou.

Înainte ca el să apuce să scape, Rainey îşi puse mâna pe braţul lui, simţindu-i muşchii încordaţi.

– Vrei să vin cu tine?

El clătină din cap.

– Mă descurc şi singur.

Se aşteptase să-i răspundă aşa, deoarece se pricepea mult mai bine să acorde sprijin decât să primească.

– Sunt sigură că te descurci, dar mi-ar plăcea să te însoţesc. Se gândi la călătoria sumbră pe care o făcuse la Baltimore, după accidentul bunicului ei. Pare genul de călătorie în care nu ar trebui să fii singur.

El ezită.

– În regulă, dacă ai timp. Avem cincisprezece minute ca să ne schimbăm. Ne vedem la Jaguar.

Se răsuci şi se îndreptă spre rulota lui, dându-i ordine lui Josh peste umăr.

Rainey se îndreptă spre rulota ei, cât putea de repede în rochia care-i limita mişcările. Pe drum, o luă pe una dintre responsabilele cu garderoba să o ajute să îşi dea jos costumul. În timp ce fata îi desfăcea rochia şi nenorocitul ăla de corset, Rainey se demachie rapid. Avu timp doar cât să arunce o perie de păr şi telefonul în poşetă şi să îşi pună pe ea o pereche de pantaloni, o cămaşă lejeră şi o haină.

Găfâia când ajunse la Jaguarul lui Kenzie. Nerăbdător să plece, acesta se plimba neliniştit încoace şi încolo lângă maşină, dar tot îi deschise uşa ca să urce. Mama lui îl educase bine. În timp ce Kenzie se duse spre partea şoferului, Val alergă spre ei şi îi dădu o sacoşă mare lui Rainey prin geamul deschis al maşinii.

– Pentru drum.

Veștile circulau repede. Rainey se uită la sacoșă și văzu provizii de mâncare și băutură.

– Mulțumim, Val. Ocupă-te de tot ce e nevoie. Te sun când pot.

Val încuviință și se trase de lângă mașină. Kenzie demară. După ce își cuplă centura de siguranță, Rainey se pieptănă, renunțând la coafura în stil victorian complicată, bucurându-se că își putea lăsa părul să-i cadă liber peste umeri.

Kenzie nu spunea nimic, ci doar conducea mașina sport pe drumurile înguste cu o viteză aproape nesăbuită. Se concentra în totalitate pe condus, nemișcat, părând ca sculptat în marmură. Părea să fi uitat că era și ea în mașină, așa că Rainey începu să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșeală când se autoinvitase să îl însoțească. Așteptă până când ieșiră din labirintul de drumuri secundare, apoi întrebă:

– Vrei ceva de băut? Avem un termos în pachet, probabil cu cafea.

Vocea ei îl scoase din lumea lui.

– Da, mersi.

Ea turnă niște cafea aburindă într-una din cele două cești de călătorie pe care i le pusese Val în sacoșă. Văzu chiar și niște recipiente mici cu frișcă. Îi dădu cana lui Kenzie, apoi scotoci prin sacoșă.

– Val se irosește ca avocată. Ar fi o furnizoare pe cinste. Dacă ți se face foame, avem sendvișuri, fructe, fursecuri și niște prăjiturele Cornwall care par calde.

– Bine. Înseamnă că nu va trebui să oprim ca să mâncăm. Sorbi din cafea, fără să își mute privirea de la autostradă. Numele de Charles Winfield îți spune ceva?

– Actorul de teatru Charles Winfield? Când Kenzie încuviință, ea continuă: Prima dată când am fost la Londra, l-am văzut în *Greșelile unei nopți*. Nimeni nu l-a interpretat pe domnul Hardcastle mai bine ca el. Ți-e prieten?

– Mai mult decât prieten. Mentor. Mai parcurseră un kilometru. Bărbatul care m-a învățat să interpretez și care m-a convins că pot să am o carieră în teatru.

Kenzie vorbea în propoziții scurte, aproape tăioase. Poate din cauză că, pentru prima dată, chiar îi dezvăluia o parte importantă a trecutului lui. Winfield părea un fel de tată surogat.

– Trebuie să fie foarte în vârstă acum.

– Șaptezeci și cinci de ani. El și prietenii lui erau fumători înrăiți. A trăit mai mult ca majoritatea dintre ei, dar nu stă bine cu sănătatea de ani de zile, așa că nu e chiar o surpriză, dar... o să-mi fie dor de el.

– Ce bine că ești în Anglia. Măcar așa vei putea să îl vezi înainte să fie prea târziu.

– Dacă ajung la timp. Maxilarul i se încleștă. Ar fi trebuit măcar să mă uit la nenorocitele alea de mesaje pe care mi le-a lăsat Josh ieri.

– Nu te învinovăți prea tare. E ușor să uiți de lumea din afară când filmezi. Adăugă pe un ton mai vioi: Sunt sigură că vei apuca să îți iei rămas-bun. Un actor de teatru bătrân ca Charles Winfield n-o să rateze oportunitatea de a-și lua adio cu pompă.

Kenzie o privi puțin mai liniștit.

– Probabil ai dreptate. Mereu i-a plăcut să aibă parte de public.

Ea zâmbi și își puse pentru o clipă mâna pe coapsa lui. Nu își mai vorbiră, dar nici nu se mai întreba dacă făcuse o greșeală că îl însoțise.

capitolul 23

Ajunseră la Londra în timp record și fără amenzi pentru depășirea vitezei. Rainey se gândi că asta sigur se datorase unei intervenții divine. Dacă nu ar fi avut o încredere absolută în abilitățile de șofer ale lui Kenzie, ar fi stat tot drumul cu capul sub bordul mașinii, înfricoșată.

Când intrară în Ramillies Manor, îi întâmpină o femeie mai în vârstă, distinsă, aflată în spatele unui birou de recepție mare.

– Mă bucur atât de mult că ați putut veni, domnule Scott. Domnul Winfield se uită după dumneavoastră ori de câte ori se deschide ușa.

Kenzie se relaxă când află că prietenul lui încă era printre cei vii.

– Îmi pare rău că nu am putut ajunge mai repede. Doamnă Lincoln, dumneaei este Raine Marlowe. După o pauză aproape imperceptibilă, adăugă: Soția mea. Rainey, doamna Lincoln este intendenta acestui loc.

Doamna Lincoln o privi pe Rainey cu atenție.

– E treaz acum, așa că puteți merge direct la el.

Kenzie se puse în mișcare, după care se opri iarăși.

– În ce stare e?

– Împăcat și fără dureri. Femeia oftă, apoi adăugă: Am făcut tot ce-am putut.

Cu alte cuvinte, Charles Winfield nu urma să aibă parte de miracole. Kenzie își puse ușor mâna pe spatele lui Rainey, apoi o îndrumă de-a lungul unui coridor care cotea spre stânga. Ea întrebă încet:

– E un azil?

– Nu, chiar dacă oferă îngrijiri ca la azil ori de câte ori e necesar. A fost casa lui Charles ani de zile și vrea să moară aici, nu într-un spital. Personalul va avea grijă să se simtă confortabil când se va întâmpla.

Kenzie se opri lângă o ușă la capătul coridorului. Ea îl întrebă:

– Ai prefera să fii singur cu el?

– Cred că lui Charles i-ar plăcea să te cunoască. Ce mod mai bun pentru un actor de-a muri decât să discute despre muncă cu cei din breasla lui?

Când avea să-i sune ceasul, probabil că și ea și-ar dori să moară la fel. Îl urmă pe Kenzie într-o încăpere frumoasă de pe colț, unde ultimele raze de soare se strecurau prin ferestre. Mobilierul tradițional frumos, podeaua de stejar lustruită și covoarele persane străluceau în lumina aurie. Un perete întreg era acoperit cu fotografii înrămate, postere și afișe care celebrau cariera lui Winfield, iar un altul – cu rafturi pline cu cărți.

Actorul era întins în pat, palid şi slab, dar reuşi să-i zâmbească lui Kenzie.

– Ştiam că vei veni.

Avea vocea răguşită, semn că fusese fumător mult timp.

Îngrijitoarea care stătuse până atunci lângă fereastră se retrase tăcută din cameră, iar Kenzie se duse la Winfield şi îl luă de mână.

– Ar fi trebuit să ajung mai repede, dar am dus o luptă aprigă cu personajul pe care îl interpretez şi nu mi-am verificat mesajele ieri.

Winfield scoase un sunet hârcâit, parcă ruginit, care se voia probabil a fi un râset.

– Mi s-a întâmplat şi mie. Când Muza se supără, lumea dispare. Îşi mişcă uşor capul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi încercat să o vadă mai bine pe Rainey. Ai de gând să mă prezinţi însoţitoarei tale încântătoare?

Kenzie o trase lângă pat.

– Soţia mea, Raine Marlowe. De data aceasta o numi „soţia lui" cu mai multă uşurinţă.

– Îmi pare rău că nu pot face plecăciunea cuvenită. Zâmbetul obosit al lui Winfield era la fel de fermecător ca al tuturor personajelor pe care le interpretase. Ar fi trebuit să câştigi Oscarul pentru *Home Free*.

Ea zâmbi larg.

– Mi-ar plăcea să cred asta, dar ce actor nu crede că orice rol este câştigător?

El râse din nou, hârcâit.

– Aşa este, aşa este. Se uită la premiile de pe poliţa de deasupra căminului. Am avut şi eu parte de câteva succese şi de multă distracţie pe parcurs. Să nu mă laşi după ce mor, Kenzie. Doar bea un pahar în cinstea mea.

Începu să tuşească dintr-odată convulsiv.

– Mă duc după intendentă, spuse Kenzie scurt. Rămâi cu Charles.

Rainey îl ascultă, chiar dacă îşi simţi gâtul încordându-i-se. Nu era greu de priceput de ce Kenzie era atât de legat de Winfield. Ce bine ar fi fost ca bunicul ei să aibă măcar o frântură din căldura actorului.

Sperând că o gură de apă avea să îl ajute, ridică o sticlă cu un pai de pe masa de lângă pat și i-o duse la buze lui Winfield. Acesta luă o înghițitură mică, tuși, apoi bău din nou. Atacul încetă.

În timp ce ea punea sticla pe masă, el o prinse de mână.

– Ai grijă de băiat. A suferit mult. Prea mult.

Rainey își mușcă buza, neștiind ce să-i răspundă. Oare Winfield nu știa că divorțau? Văzându-i expresia, acesta îi spuse nerăbdător: Nu-l lăsa să te alunge, copilă. Să știi că va încerca, dar nu trebuie să-l lași să-și facă voia.

Oare asta făcea Kenzie? Rainey vru să-l întrebe mai multe pe Winfield, dar Kenzie intră în cameră, însoțit de doamna Lincoln, care veni lângă pat și își examină rapid pacientul. Cu o voce fibroasă, actorul spuse ezitant:

– Tot pe moarte sunt, dacă asta vreți să știți.

– Toți murim, domnule Winfield. Neperturbată, intendenta îi luă pulsul. E doar o chestiune de timp.

– O să mă sting la cântatul cocoșilor, murmură el.

– Alt citat din Shakespeare? spuse ea și zâmbi cu afecțiune. Șederea dumneavoastră la noi a fost foarte educativă.

Rainey recunoscu replica modificată din Hamlet. Se gândi că probabil Winfield avea dreptate: nu avea să reziste peste noapte. Voise să îl mai vadă o dată pe Kenzie, așa că se ținuse tare. Acum nu mai avea de ce să o facă.

Doamna Lincoln îi dădu pacientului ei o pastilă, apoi plecă. Rainey începu să se uite prin bibliotecă, lăsându-l pe Kenzie să se așeze lângă pat și să discute în privat cu prietenul lui. Winfield avea gusturi eclectice, care cuprindeau cărți de teatru, biografie, ficțiune și multe mistere. Cărțile audio îi ținuseră tovărășie după ce începuse să îl lase vederea.

Se duse spre fotografiile din jurul șemineului. Winfield fusese prieten cu cei mai mulți actori de teatru britanici timp de zeci de ani de zile. Se specializase în roluri masculine istețe, vioaie, iar ulterior în personaje excentrice.

Erau trei fotografii cu el și cu Kenzie, care părea mai tânăr, dar nu cu mult. Oare se născuse cu privirea aceea de un verde incredibil?

Într-una dintre fotografii apărea și un al treilea bărbat, cam de-o vârstă cu Winfield. Avea un început de chelie și un chip deschis, inteligent. Din câte își dădea ea seama, nu era actor, pentru că nu avea alură de actor, dar apărea în alte câteva fotografii cu Winfield. Păreau prieteni apropiați.

Soarele apusese, așa că aprinse două lămpi, pentru a lumina puțin încăperea. Apoi alese o istorie frumos ilustrată a teatrului britanic și se așeză în fotoliul de lângă șemineu, răsfoind cartea. Chiar dacă încerca să nu tragă cu urechea la conversația șoptită dintre cei doi bărbați, Winfield îi atrase totuși atenția când spuse cu dificultate:

– Mi-am dorit deseori să fi avut un fiu. Ca tine.

– Ai fost tatăl meu în ale teatrului, îi răspunse Kenzie. E aproape la fel de bine.

– Sau chiar mai bine. Puțini fii i-ar ține pe tații lor în astfel de condiții de lux.

Rainey nu-și ridică privirea din carte, deloc surprinsă să afle că Kenzie plătea pentru Ramillies Manor. Abia după doi ani de căsnicie descoperise, accidental, câți bani dona el organizațiilor de caritate. Prefera să-i ajute pe oamenii săraci, cu precădere pe copii, care aveau nevoie de ajutor pentru a-și schimba viețile.

Winfield oftă.

– Mereu mi-am dorit să joc într-o piesă cu tine. Acum nu mai avem cum.

– Am putea citi una, îi sugeră Kenzie. Ți-ar plăcea una anume pentru ultima ta interpretare?

– Ce idee splendidă, spuse Winfield, vocea devenindu-i mai puternică. Shakespeare, bineînțeles. *Regele Lear* ar fi alegerea logică, dar nu prea am chef de o tragedie despre un rege nebun și prost. Râse din nou hârcâit. Întotdeauna m-am descurcat mai bine la comedii. *A douăsprezecea noapte?* Nu, *Mult zgomot pentru nimic.* Eu voi fi Leonato, Dogberry și călugărul, din moment ce i-am interpretat pe toți. Tu l-ai jucat pe Benedick pe când erai

la RADA, așa că știi rolul, și poți interpreta și celelalte roluri masculine. Raine le poate juca pe cele feminine. Cred că știu toate replicile. Am vreo două exemplare din piesă în bibliotecă, dacă aveți nevoie de ajutor.

Kenzie spuse mai tare:

– Rainey, te simți în stare să o faci?

Rainey nu se mai prefăcu a citi, lăsă la o parte istoria teatrului, se ridică din fotoliu și se uită prin bibliotecă.

– Mi-ar plăcea foarte mult, iar *Mult zgomot pentru nimic* e una dintre preferatele mele. Am jucat-o pe Beatrice într-un cort, într-o vară. Adoptă o atitudine afectată și declară: „Undeva pe cer țopăia o stea și sub zodia ei m-am născut".

Găsi două exemplare ale piesei, unul într-o colecție de opere ale lui Shakespeare, iar altul într-o ediție ilustrată a piesei. Se gândi la faptul că Kenzie era dislexic, așa că îi dădu lui ediția ilustrată, deoarece avea să fie mai ușor de citit, după care se așeză de partea cealaltă a patului și deschise cartea la piesa cu pricina.

În privirea lui Winfield apăru o licărire de anticipație, chiar dacă părea atât de fragil, încât aveai impresia că îl puteai doborî dintr-o suflare. Rainey se întrebă dacă avea să reziste toată piesa, chiar dacă era una dintre lucrările mai scurte ale bardului.

Îi zâmbi cu toată căldura de care era în stare.

– O să mă ocup eu de acompaniamentul muzical. Încercă să sune ca trompetele, dar păru mai degrabă o goarnă. E semnalul pentru dumneavoastră, stimate domn Winfield.

Cu voce fragilă, dar frumos modulată, acesta rosti prima replică a lui Leonato:

– Aflu din această scrisoare că Don Pedro de Aragon sosește deseară la Messina.

Deoarece jucaseră cu toții în *Mult zgomot pentru nimic*, exemplarele tipărite le foloseau doar pentru a verifica dialogul personajelor secundare. Lui Rainey îi plăceau replicile tăioase dintre Beatrice și Benedick. Deoarece interpreta alături de Kenzie, îi era ușor să creeze dedesubturile marcate de dorință și precauție dintre cei doi iubiți frustrați imaginați de Shakespeare.

În pofida umorului uneori ieftin al piesei, circumstanţele conferau forţă şi picanterie interpretării. Era evident că Winfield îşi iubea meseria, cuvintele frumoase întreţesându-se precum o ghirlandă lingvistică în interpretarea lui.

Dar vocea îi deveni tot mai slăbită. În al patrulea act, îl cită pe călugăr:

– El o va plânge... şi, dac-a fost... vreodată-ndrăgostit... Respiră adânc, horcăit, apoi şopti cu voce răguşită: Să mori... e... uşor. Comedia... e grea.

Când nu mai spuse nimic, Rainey îl privi alarmată, dar pieptul încă i se ridica şi cobora. Kenzie aşteptă până când îi deveni clar că prietenul lui nu avea să termine discursul, apoi preluă şi părţile lui Winfield. Citi ca şi când viitoarea lui carieră ar fi depins de asta, vocea lui minunată, flexibilă, captând la perfecţie ritmul versului alb.

Undeva în timpul ultimului act, spiritul lui Charles Winfield se desprinse de trupul lui, deşi Rainey nu ar fi putut identifica momentul cu precizie. Când îşi dădu seama că acesta nu mai respira, făcu apel la disciplina ei de actriţă ca să continue până la finalul piesei.

După ce Beatrice şi Benedick convenir㠠să se căsătorească, încă luându-se peste picior, dar nemaiputând să îşi ascundă dragostea, Kenzie, în rolul lui Benedick, rosti ultima replică a piesei.

– Să cânte muzica!

Rainey îşi aminti că ea era acompaniamentul muzical, aşa că începu să cânte, dar îi fu imposibil să fredoneze un cântec matrimonial, vesel. În schimb, cântă din toată inima tradiţionalul *Amazing Grace*. Deşi cântată adesea de cimpoieri, era o melodie obsedantă, o mulţumire nostalgică pentru iertarea divină. Clementine i-l cântase deseori fiicei ei.

Tăcerea care se lăsă în încăpere fu întreruptă de un plânset. Se întoarse şi tresări când văzu lângă uşă un grup mic de oameni. Intendenta, membrii personalului cu ecusoane la gât şi câţiva ocupanţi permanenţi ascultau în picioare, cu o atitudine solemnă, iar o femeie mai în vârstă aflată în scaunul cu rotile îşi şterse lacrimile cu o batistă.

Cu o expresie controlată cu stricteţe, Kenzie se ridică şi îşi puse mâna pe fruntea prietenului lui, după care îi acoperi chipul cu pătura.

– Charles ne-a cerut să bem în cinstea lui, nu să jelim. Doamnă Lincoln, credeţi că vă puteţi ocupa de asta?

Intendenta încuviinţă şi îi dădu instrucţiuni în şoaptă uneia dintre asistente. După plecarea fetei, femeia cu păr grizonant din scaunul cu rotile spuse şovăielnic:

– Ori de câte ori Charles Winfield juca în vreo piesă de teatru, mă duceam să o văd chiar în seara premierei. Merita, chiar şi atunci când piesa în sine nu era strălucită. M-am bucurat enorm când a venit să locuiască aici. Zâmbi slab. M-a făcut să mă simt ca o ducesă.

Unul dintre angajaţi spuse:

– Se purta mereu ca un gentleman adevărat, oricât de rău s-ar fi simţit.

Rând pe rând, oamenii spuseră câteva cuvinte despre Charles. Rainey vorbi ultima:

– Eu l-am cunoscut pe Charles Winfield abia în seara asta, dar m-a făcut să mă simt ca o prietenă. Mi-ar fi plăcut să îl cunosc mai bine.

În vreme ce ea vorbea, asistenta intră în cameră cu o tavă cu pahare pline cu şampanie. Rainey luă unul, gândindu-se că în Statele Unite nu ar fi avut parte de aşa ceva.

Kenzie aşteptă până fură serviţi toţi, apoi spuse cu o voce care umplu încăperea:

– Ai cerut să închinăm în cinstea ta, Charles, nu să te jelim, dar sunt nevoit să le fac pe ambele. „O mare inimă se frânge-acum. O, noapte bună, blânde prinţ. Să cânte un stol de îngeri spre odihna ta!" Îşi goli paharul de şampanie dintr-o înghiţitură. După care aruncă paharul în şemineu. Când acesta se sparse în cioburi strălucitoare, el spuse încet: Când cineva închină în cinstea cuiva din inimă, trebuie să spargă paharul.

– În cinstea lui Charles Winfield.

Cu ochii înlăcrimaţi, Rainey îi urmă exemplul; la fel şi ceilalţi. Femeia în scaunul cu rotile se duse mai aproape de cămin, ca să poată sparge la rândul ei paharul.

În timp ce oamenii începură să se retragă în tăcere, doamna Lincoln se apropie de Kenzie şi de Rainey.

– E foarte târziu. Sunt câteva camere pentru oaspeţi la etaj, aşa că puteţi rămâne aici dacă vreţi.

Rainey se uită la Kenzie. Gâtul îi era încordat, şi era istovită. Îi plăcea mai mult ideea de a rămâne la Ramillies Manor decât să înceapă să caute un hotel la ora aia.

Kenzie îi văzu expresia şi spuse:

– Ne-ar plăcea să rămânem aici, doamnă Lincoln.

Mai aruncă o privire înspre Charles Winfield, după care o urmă pe femeie.

Urcară cu ascensorul până la ultimul etaj, unde ieşiră într-un coridor îngust cu mai multe uşi.

– În trecut, acestea erau camerele servitorilor. Sunt mici, dar plăcute – şi convenabile dacă cineva trebuie să rămână peste noapte. Doamna Lincoln arătă spre o uşă pentru Rainey şi spre următoarea pentru Kenzie. Somn uşor. Dacă doriţi, puteţi să luaţi micul dejun cu noi în sala de mese de la parter.

– Mulţumim, doamnă Lincoln. Aţi fost foarte bună cu noi.

Rainey răsuci neîndemânatică cheia de modă veche în încuietoare, apoi o scoase şi o luă în cameră.

Închise uşa şi se sprijini de ea cu ochii închişi. Se bucura că venise, dar ziua o storsese de putere şi de emoţii.

Deschise ochii şi văzu o cameră drăguţă, care aducea cu cele din hanurile din zonele rurale. De asemenea, exista o uşă ce dădea spre camera lui Kenzie. Zâmbi istovită. Isteţ din partea intendentei să facă un astfel de aranjament pentru două persoane aflate într-o condiţie maritală nesigură. Traversă camera şi deschise uşa dinspre camera lui Kenzie.

Bărbatul stătea la fereastră, privind în gol la luminile Londrei, dar se întoarse spre ea când intră în cameră. Calmul de care dăduse dovadă pe tot parcursul serii dispăruse, lăsându-l întunecos şi gol pe dinăuntru.

Ea îşi desfăcu braţele, iar el se lăsă îmbrăţişat.

– Îmi pare foarte rău, şopti ea, suferind pentru el.

– Era timpul. Își puse capul pe părul ei. Charles a avut o viață lungă, plină.

– Asta nu înseamnă că nu e normal să te doară pierderea lui.

Prea obosită ca să mai spună ceva, ea îl duse spre pat, își dădu jos pantofii și îl trase lângă ea. În câteva minute, avea să se ridice și să se dezbrace, dar, momentan, trebuia neapărat să se odihnească...

capitolul 24

Kenzie se trezi când simți razele soarelui de dimineață pe față. După o clipă de buimăceală, își aminti ce se întâmplase în ultimele șaisprezece ore. Cum conduseră până la Londra, timpul petrecut cu Charles, cum sfârșise în pat, cu capul pe umărul lui Rainey. Amândoi erau complet îmbrăcați, deși peste noapte cineva trăsese cuvertura peste ei. Probabil Rainey, pentru că el intrase într-o stare apropiată de comă.

Se ridică amorțit și se duse tiptil până la baie. Era mică, dar avea un duș, un halat flaușat agățat în cuier, după ușă, și articole de toaletă, inclusiv un aparat de ras de unică folosință. Servitorii care locuiseră cândva acolo nu fuseseră niciodată atât de norocoși.

Făcu un duș rapid, apoi se bărbieri, ceea ce îl ajută să-și limpezească mințile, chiar dacă emoțiile pe care le simțea păreau... aplatizate. Ultima legătură de calitate cu perioada timpurie a vieții lui dispăruse.

Își puse halatul pe el și ieși din baie. Rainey îl privi somnoroasă de sub cuvertură. Părul de culoarea chihlimbarului îi era împrăștiat pe pernă, și părea numai bună de mâncat. Dar, ca dovadă că avea sufletul încărcat, nu se simțea câtuși de puțin stârnit din punct de vedere sexual. Voia doar să o ia în brațe și să se culce la loc.

Din moment ce asta nu era o alegere prea practică, se așeză lângă ea pe pat.

– Îți mulțumesc mult că ai venit cu mine, Rainey. Mi-a fost... de ajutor.

– Mă bucur să aud asta şi mă bucur că l-am cunoscut pe Charles Winfield. Căscă. A fost frumos că ai putu să-i oferi echivalentul unei înmormântări vikinge pentru un actor: l-ai lăsat să plece în glorie.

Nu se gândise la asta.

– Îi datoram mai mult decât aş fi putut să-i ofer vreodată.

– E prima persoană care te cunoştea din perioada anterioară venirii la Hollywood pe care am întâlnit-o, zise ea cu voce lipsită de inflexiuni şi îl privi cu atenţie.

– Charles şi Trevor au reprezentant cea mai frumoasă parte din trecutul meu.

– Trevor?

Probabil era mai obosit decât crezuse dacă se scăpase în legătură cu Trevor.

– Trevor a fost... un prieten de-al lui Charles. Apare în mai multe fotografii.

– Cred că nu voi înţelege niciodată pe deplin cât a însemnat Charles pentru tine, spuse ea şovăielnic, dar m-am gândit că aş putea face o dedicaţie pentru el la finalul filmului *The Centurion*. Ţi-ar plăcea?

Lui i se puse un nod în gât.

– Da, şi i-ar fi plăcut şi lui Charles.

O întoarse pe Rainey pe burtă şi începu să o maseze pe spate. Ea oftă de plăcere şi se întinse ca o mâţă alintată.

– Ce bine e!

Masajul îi făcea bine şi lui. Întotdeauna se simţea bine când o atingea. Mulţumi în gând că Charles murise în timp ce el şi Rainey se bucurau de acest ultim interludiu de intimitate, şi nu doar pentru că sprijinul el fusese ca o binecuvântare pentru el. Îi părea bine că ea şi Charles se cunoscuseră.

Pe măsură ce muşchii încordaţi i se relaxau, Rainey întrebă:

– Charles a avut familie?

– Nimeni căruia să-i pese de el. Kenzie apăsă cu degetele mari sub marginea omoplaţilor, căutând noduri de încordare. A fost oaia neagră a unei familii aristocrate.

Când a plecat din Cambridge ca să devină actor, i-au spus că, dacă avea de gând să ducă o viață desfrânată și nerespectabilă, era mai bine să își ia un nume de scenă și să-i lase în pace. Și așa a făcut.

– S-ar părea că aveți multe în comun.

Kenzie ignoră întrebarea voalată și spuse:

– Sunt executorul lui testamentar. A vrut să fie incinerat și și-a dorit o slujbă funerară restrânsă. Mi-a spus odată că a petrecut destul timp în lumina reflectoarelor și că un actor ar trebui să știe când e timpul să e retragă în liniște.

– Cred că actorii englezi au o judecată mai sănătoasă decât cei americani.

– În America multe lucruri sunt exagerate. Aici totul este îmbibat de istorie. Asta te ajută să privești lucrurile mai realist. O bătu ușor peste spatele elegant și se ridică. Ești gata să faci duș și să luăm micul dejun?

– Acum, da. Mersi, Kenzie. Se dădu jos din pat și îl îmbrățișă lung. Oare vor servi un mic dejun englezesc clasic, cu ouă, bacon, pâine prăjită, roșii și toate celelalte preparate minunate în stare să provoace un atac de inimă?

– Probabil. Fiind mai sănătoși la minte decât americanii, englezii nu sunt chiar atât de obsedați de ce mănâncă.

– M-aș putea obișnui cu asta. Poate ar trebui să-mi cumpăr un apartament aici. Căscă și se duse în camera ei să facă duș.

După ce se îmbrăcă, Kenzie se apropie de fereastră și se uită afară. Era duminică dimineața, așa că orașul era foarte liniștit. Slavă Domnului că avea ziua de astăzi la dispoziție înainte să se reapuce de filmările la *The Centurion*. Scenele care urmau aveau să fie cele mai mistuitoare din tot filmul.

Numai Dumnezeu știa unde avea să găsească energia emoțională ca să treacă și de această ultimă săptămână. Abia de reușise să facă față înainte să moară Charles. Dacă nu și-ar fi petrecut nopțile cu Rainey, nu ar fi reușit nici măcar atât.

Maxilarul i se încleştă. Charles ar fi spus că spectacolul merge mai departe. Ca un tribut privat pentru mentorul lui, trebuia să facă tot posibilul ca aceste ultime scene să fie cele mai bune din viaţa lui.

După care, slavă cerului, avea două luni la dispoziţie în care să se ascundă de lume, înainte să înceapă filmările le la următorul film. În mod normal, l-ar fi pus pe Seth Cowan să caute nişte roluri mărunte ca să umple timpul dintre filmări, dar de data aceasta îşi dorea să nu facă nimic. Avea să se ducă la Cibola, unde soţii Grady se mutaseră deja în noua lor casă. Putea să lucreze la ferma veche, să îşi revină, să exploreze terenul pustiu şi frumos pe care îl cumpărase.

Să exploreze, să îşi revină şi să încerce să nu se gândească la Rainey.

Aşa cum se aşteptaseră, micul dejun servit în sala de mese de la Ramillies Manor era o sursă bogată de colesterol, iar Rainey savură fiecare înghiţitură. Uneori, o femeie trebuia pur şi simplu să trăiască periculos.

Ocupanţii casei erau prea bine-crescuţi ca să se holbeze la celebrităţile care se aflau printre ei, deşi, după ce terminară de mâncat, o femeie le ceru timid autografe pentru nepoata ei, iar alţi câţiva se opriră să le transmită condoleanţe şi să povestească despre Charles Winfield. Kenzie primi condoleanţele cu amabilitatea lui obişnuită, dar Rainey îşi dădu seama că era extrem de încordat. Atunci hotărî că venise timpul să se bucure de anonimatul oferit de The Dorchester, unde erau cazaţi pentru noaptea aceea, aşa că îi făcu semn lui Kenzie din priviri, gest la care apelează uneori cuplurile, şi îşi luară bun-rămas.

Când ieşi din sala de mese, Rainey îşi dădu seama că nu avea nimic în mână, aşa că spuse:

– Cred că mi-am lăsat geanta în camera lui Charles, azi-noapte. În ce direcţie e?

Kenzie o conduse pe coridor şi îi deschise uşa. Posesiunile personale ale lui Winfield nu fuseseră atinse, dar, din fericire, patul era gol şi lenjeria de pat

fusese înlocuită de curând. Rainey trecu pragul camerei și se opri când dădu cu ochii de bărbatul în pardesiu care se uita la fotografiile de pe policioara șemineului. Acesta se întoarse spre ea, vârându-și rapid o mână în buzunar. Nigel Stone.

Când îl văzu pe reporter, Kenzie înjură:

– Vultur nenorocit ce ești! Chiar n-ai pic de rușine?!

– Sunt doar un jurnalist care își face treaba, spuse Stone pios. Moartea unui actor de mult apus nu e o știre prea impresionantă, dar faptul că tu și soția ta, de care ești separat, v-ați petrecut seara citindu-i piese de teatru este o știre grozavă.

– Ieși naibii de-aici chiar acum!

Kenzie înaintă cu pași apăsați, părând gata să-l scoată el însuși afară.

– S-ar putea să fi luat ceva ce i-a aparținut lui Charles, îl avertiză Rainey. Și-a vârât mâna în buzunar când m-a văzut.

Kenzie mijì ochii periculos de mult.

– Furi de la un mort. Ești mai detestabil decât credeam.

– Jur că nu am luat nimic din ce-i aparținea lui Winfield. M-a văzut punând deoparte un reportofon pe care îl folosesc pentru a-mi lua notițe. Stone scoase un reportofon mic cu activare vocală din buzunarul adânc al hainei.

– Spune adevărul, Rainey?

– Obiectul pe care l-am zărit avea cam aceeași formă și aceeași mărime.

Acceptând varianta reporterului, Kenzie îi spuse:

– Afară! Acum! Sau poate vrei să îmi acorzi plăcerea de-a te târî chiar eu afară.

Stone se împletici spre ușă, fără grabă.

– Nu te zbârli așa. Am vrut doar să arunc o privire în jur.

Rainey își apucă geanta de sub pat și îi urmă pe cei doi bărbați spre ușa principală. Chiar înainte să iasă din clădire, Stone se opri, privindu-l atent pe Kenzie.

– Am mai văzut ochi cu această nuanță de verde o singură dată în viață, spuse el cu subînțeles.

– N-ai auzit de lentile de contact colorate? i-o tăie Kenzie deschizând larg ușa de la intrare, ca să descopere un întreg grup de reporteri și de cameramani în fața clădirii.

Rainey oftă. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să fie expuși asaltului presei. Când Stone li se alătură colegilor lui, ea se duse lângă Kenzie.

– Să plecăm de aici.

Cu fața împietrită, el își puse protector o mână în jurul umerilor ei, și se îndreptară spre mașină. Reporterii se dădură în spate ca să-i lase să treacă, intimidați de expresia lui, chiar dacă îl asaltară cu întrebări din toate părțile. Rainey își plecă ușor capul, dorindu-și ca parcarea să fi fost mai aproape.

Pamela Lake, o reporteră pe care o cunoștea cât de cât, îi vârî un ziar împăturit în geanta de umăr.

– Aruncă o privire la asta și sună-mă dacă ai vreun comentariu de făcut. Concentrată să scape de-acolo, Rainey abia de observă.

O voce aspră răsună mai tare ca toate celelalte:

– Este adevărat că Charles Winfield a murit de SIDA?

De undeva din spate, Nigel Stone râse cu răutate.

– Probabil. Toată lumea știa că era un poponar și jumătate.

Rainey simți furia care iradia din Kenzie. Acesta se întoarse, și, preț de o clipă, Rainey se temu că avea să-l lovească pe Stone.

În schimb, Kenzie își puse o mână pe umărul reporterului, aparent degajat, doar că îl strânse cu toată puterea. Stone icni și încercă în zadar să se smulgă din strânsoarea lui.

– Charles Winfield nu a avut SIDA, spuse Kenzie cu o voce care ar fi putut tăia și sticla. Și oricum nu ar fi fost relevant. Judecați-l după talentul lui ca actor, după înțelepciunea lui, după generozitatea lui și după prietenii care îi vor jeli trecerea în neființă.

Kenzie îi dădu drumul lui Stone brusc, făcându-l să se împleticească, după care își scoase cheile și deblocă ușile de la mașină. Rainey se urcă recunoscătoare în mașina care îi oferea siguranță, și în mai puțin de treizeci de secunde ieșiră de pe proprietatea Ramillies Manor.

Ea respiră încet.

– Aia chiar e culoarea naturală a ochilor tăi.

– N-am spus că n-ar fi. Doar l-am întrebat pe Stone dacă a auzit vreodată de lentile de contact colorate, spuse Kenzie cu un umor sumbru.

– Mă întreb dacă își va da și el seama de formularea ta șireată. Se gândi la comentariul pe care îl făcuse reporterul cu privire la culoarea ochilor lui Kenzie. Tu și Stone aveți cumva ceva de împărțit?

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă și într-o altă țară, și, în plus, tipul e mort.

Rainey se gândi că faptul că îi răspundea tot în doi peri însemna că Kenzie îl cunoștea pe Stone dinainte și nu voia să discute despre asta, așa că trecu la următorul subiect:

– Charles chiar a avut SIDA sau reporterul a întrebat asta doar pentru că era homosexual?

– Teoretic, am spus adevărul: nu avea SIDA efectiv, dar era seropozitiv, ceea ce a contribuit la starea lui generală. A hotărât să rupă legăturile cu mulți prieteni, pentru că nu voia să fie compătimit de ei sau ca ei să se simtă inconfortabil în compania lui. Kenzie încetini, ca să depășească în siguranță un grup de bicicliști. Charles a crescut într-o lume în care homosexualii nu se manifestau în public. Nu i-ar fi plăcut să fie dat în vileag postum.

– Dacă iei în considerare HIV-ul, fumatul și micul dejun englezesc, e un miracol că a supraviețuit atât de mult. A supraviețuit, a prosperat și a murit așa cum a vrut. Nu era chiar un mod rău de-a muri. Familia lui l-a alungat din pricina orientării lui sexuale?

– Sunt sigur că a fost un motiv hotărâtor. Teatrul i s-a părut mult mai primitor.

Oameni precum Kenzie aveau să protejeze intimitatea lui Winfield chiar și după moartea lui.

– Teatrul a fost mereu o lume în sine. Din câte am citit eu, chiar şi în Grecia antică actorii au fost consideraţi mereu nişte intruşi. Cei ca noi erau văzuţi drept nişte ciudaţi şi sălbatici şi categoric imorali, dar erau acceptaţi datorită talentelor lor. La Hollywood, acest lucru e valabil astăzi aşa cum era cu două mii cinci sute de ani în urmă în Atena.

– Acceptarea diversităţii este, probabil, cel mai bun lucru în lumea divertismentului. Oricât de ciudat ar fi cineva, este loc şi pentru el, atâta vreme cât are talent.

Kenzie vorbea la modul general, dar ceva din felul în care o spusese părea foarte personal.

– Chiar dacă vreunul dintre reporteri dă în vileag adevărul despre Charles, nu mai poate fi rănit acum. Deşi bănuiesc că ar prefera să fie înmormântat cu tot cu secretele lui.

– E mult de spus despre secrete. Dacă englezii au o judecată mai sănătoasă decât americanii, s-ar putea să fie din cauză că nu ne simţim siliţi să ne spălăm rufele murdare în public.

– Există americani care îţi vor spune mai multe despre viaţa lor personală decât ai vrea să ştii, recunoscu Rainey. La naiba, ar face-o chiar în toiul zilei, în faţa camerelor de filmat. Dar unele probleme chiar trebuiesc „spălate", altfel vor putrezi. Oare Kenzie ar fi avut de câştigat dacă ar fi fost mai puţin secretos? Poate că da. Dar şi ea avea lucruri despre care ar fi preferat să nu vorbească. Cred că actorii care vorbesc prea mult despre dependenţele şi despre viaţa lor sexuală riscă să facă mai mult rău propriei cariere. Puţin mister, senzaţia aceea că mai e mereu ceva de descoperit reprezintă un avantaj pentru o vedetă.

– În asta constă secretul succesului meu, zise el şi zâmbi ironic.

– Râzi tu, dar cred că aşa e. Eşti o persoană faimoasă, şi totuşi ai reuşit de minune să fii o enigmă.

După ce se căsătorise cu Kenzie, Rainey devenise la rândul ei un subiect mult mai interesant pentru bârfele

din presă. Faptul că știa că avea să revină curând la o obscuritate relativă era un aspect pozitiv al divorțului.

– Încotro ne îndreptăm? Spre The Dorchester?

El încuviință.

– Aș prefera să nu ne mai întoarcem la Devon.

– Sunt sigură că Josh și Val ne-au împachetat tot ce ne trebuie. Privirea îi căzu pe geanta ei, pe care o lăsase pe podeaua mașinii. Văzu ziarul împăturit și se întrebă curioasă de ce i-l dăduse Pamela Lake.

Pamela nu lucra la tabloidul respectiv, deși își prinsese cartea de vizită cu o agrafă de birou de prima pagină a acestuia. Era clar că aștepta un răspuns din partea ei.

Rainey se uită la fotografia de pe copertă și icni, șocată.

– Ce-ai pățit? întrebă Kenzie tăios.

– Un nenorocit cu obiectiv telescopic ne-a spionat în Devon. Se holbă la fotografie și simți că i se face rău. Kenzie se apleca spre ea, sprijinindu-se cu un braț de un copac, parcă pentru a ține toată lumea la distanță. Ea râdea spre el, fixându-l cu o privire ce dezvăluia prea mult din ea. E o fotografie foarte romantică cu noi doi, iar titlul spune așa: „Kenzie și Raine se împacă!!!"

– La naiba! Au și fapte sau sunt doar aiureli?

Ea deschise la articol, care includea alte câteva imagini. Chiar dacă fotograful nu fusese în stare să le invadeze dormitorul, reușise să capteze nesperat de bine niște momente la fel de intime precum un sărut.

Ea începuse să se simtă rău, dar citi articolul.

– Un angajat anonim al hotelului susține că ne-a văzut furișându-ne unul în camera celuilalt noaptea târziu, iar o tânără localnică de care nu am auzit niciodată spune că a devenit „confidenta" mea într-o după-amiază, în timp ce am servit niște ceai și budincă. Cică i-am spus că ne-am împăcat și că sunt însărcinată. Continuă cu vocea întretăiată: Nu-mi place deloc situația, Kenzie, chiar deloc.

El vră la stânga și parcă ilegal într-o zonă în care opreau autobuzele. Luă ziarul și se uită la imagini și la titluri.

– Confidenta aceea autonumită își face iluzii deșarte, dar partea care susține că ne culcăm împreună este adevărată, așa că nu avem motive să-i dăm în judecată pentru calomnie.

– Și dacă am fi avut, un proces nu va pune capăt acestei situații. Urăsc când se fac speculații cu privire la viața mea intimă, la care are acces toată lumea. Se strânse în brațe, căci tremura toată. Mă simt ca și când... aș fi fost pipăită de niște perverși.

Chipul lui Kenzie împietri.

– Și e numai vina mea. Împături la loc ziarul cu o precizie militară. Îmi pare rău, Rainey. Ar fi trebuit să păstrez distanța.

– Din câte îmi amintesc, tot ce s-a întâmplat a fost de comun acord.

Și pentru plăcerea amândurora. Era convinsă că amândoi fuseseră fericiți în acele momente.

Epuizată din pricina stresului și a oboselii din ultima zi, spuse fără să se gândească:

– De ce divorțăm dacă ne înțelegem atât de bine, Kenzie? Atât în pat, cât și în afara lui.

El răsuflă zgomotos.

– Pentru că nu poți avea încredere în mine, Rainey. Nu ai putut, nu poți și nici nu vei putea vreodată.

capitolul 25

Rainey se holbă la el, înfiorată, simțind că se distanța emoțional de ea.

– Nu înțeleg! Lucrurile ar sta altfel dacă ai fi dependent de sex și-ai călări toate femeile pe care le prinzi, dar nu ești așa. Ceea ce există între noi nu merită îndeajuns să te facă să-ți ții nădragii pe tine când nu suntem împreună?

Un autobuz supraetajat roșu se opri în spatele lor, claxonând cu indignare. Kenzie îl ignoră și spuse simplu:

– Vrei și meriți mai mult decât pot eu să ofer, Rainey.

– Nu e un răspuns.

O ignoră și pe ea, așa cum făcea cu autobuzul.

– Momentele petrecute împreună în Devon au fost plăcute, dar s-au terminat. Nici la țară nu am reușit să păstrăm secret ce făceam. În Londra ne va fi de-a dreptul imposibil.

– Așa, pur și simplu? Sexul începe să fie un deranj, așa că îi punem capăt?

Autobuzul vui pe lângă ei, într-un nor de fum.

– Întâlnirile noastre aveau ceva terapeutic. Ținând cont că a mai rămas doar o săptămână de filmări, cred că vom supraviețui și fără ele. Băgă mașina în viteză și porni din loc. Fiecare zi pe care o petrecem împreună va spori interesul presei, ceea ce înseamnă că intimitatea îți va fi și mai mult invadată. A venit momentul să punem capăt lucrurilor, înainte ca situația să se înrăutățească.

– Deci iei decizia în numele amândurora.

– Da, spuse el cu maxilarul încleștat. Ți-am făcut destul rău. Dacă vreau să mă mai suport, trebuie să mă opresc.

– Nu-i da femeii dreptul la vot. Cât de despotic și de victorian din partea ta!

Se holbă pe geam, gândindu-se că fusese înșelată. Se obișnuise cu ideea că lucrurile aveau să se încheie peste o săptămână, dar nu acum. Nu era pregătită.

– John Randall mă face tot mai victorian pe zi ce trece. Opri mașina în fața hotelului The Dorchester. O să fiu ocupat restul zilei cu aranjamentele pentru incinerarea și funeraliile lui Charles. Ne vedem mâine pe platou.

Cum un angajat al hotelului se apropia, nu aveau parte de intimitatea necesară pentru un sărut de bun-rămas. Dar probabil Kenzie nici nu și-ar fi dorit unul. Cum de trecuseră atât de repede de la intimitatea emoțională de cu o noapte în urmă la așa ceva? Se simțea de parcă i-ar fi fost retezat un membru.

O salvă mândria. Nici de-al naibii nu avea de gând să-l lase să-și dea seama cât de tare suferea.

– Ai dreptate, costurile sunt mai mari decât beneficiile. Își puse ochelarii de soare, apoi adăugă: Sexul a fost

grozav şi mi s-a părut distractiv să ne întâlnim pe furiş, dar nu am nevoie de mai mulţi reporteri care să îmi invadeze viaţa.

Portarul deschise uşa, iar ea coborî elegant din maşină joasă, afişând un zâmbet ameţitor de vedetă, în timp ce îi mulţumea bărbatului pentru ajutor. Apoi intră în hotel cât se poate de încrezătoare şi se cazâ. „Da, domnişoară Marlowe, camera dumneavoastră este pregătită. Ce plăcere să vă avem din nou ca oaspete. Bagajul dumneavoastră va sosi mai târziu? În regulă, domnişoară Marlowe. Poftim mesajele pentru dumneavoastră."

Managerul o escortă personal spre camera ei, unde o aşteptau fructe proaspete şi flori. Ţinând cont că bugetul pentru film era restrâns, nu-i plăcea să cheltuiască atât de mult pe hotel, dar Marcus insistase. Dacă tot era şefa, trebuia să trăiască precum o şefă, aşa cum Kenzie trebuia tratat ca o vedetă chiar dacă fusese de acord să joace în film mai degrabă pentru a-i face ei o favoare.

Managerul plecă după ce făcu o plecăciune de modă veche, aşa că, din fericire, era în sfârşit singură. Nici măcar nu se sinchisi să admire priveliştea superbă spre Hyde Park, ci se lăsă în canapeaua elegantă şi tare şi se strânse ca un arici. Ea şi Kenzie erau separaţi şi în curs de divorţ de luni întregi. De ce o durea încă atât de tare? Atât de intens? Ştiuse de la bun început că momentele lor de intimitate din Devonshire erau o chestiune de moment.

Recunoscu deprimată că, într-un colţişor foarte negrohiob al minţii ei, începuse să spere că aveau să se împace. Îşi dorise ca el să-i ceară iertare şi să-i promită că nu avea să o mai înşele niciodată. Când era mai tânără, îşi jurase că nu avea să-i permită vreunui bărbat să o lovească sau să o înşele mai mult de o dată. Şi totuşi, fusese pe punctul de a-i acorda soţului ei cel infidel o a doua şansă. În pofida tuturor eforturilor ei de-a nu fi precum Clementine, era clar că semăna cu mama ei. Şi totuşi, nu mai avea de ce să se stăpânească. „Nu poţi avea încredere în mine, Rainey. Nu ai putut, nu poţi şi nici nu vei putea vreodată." Fusese cât se poate de clar.

Rămase pe canapea, amorțită, o perioadă indefinită de timp. Kenzie avea probabil dreptate să pună capăt lucrurilor acum. Oare cum s-ar fi descurcat ea în următoarea săptămână știind că timpul petrecut împreună avea să se sfârșească în curând? Oare cum ar fi putut îndura ultima lor noapte împreună conștientă de semnificația acesteia?

Se trezi din amorțeală când Val intră în cameră.

– Rainey? Scuze, nu știam că tragi un pui de somn.

– Nu dormeam. Se ridică în șezut. Dar a fost o noapte lungă, obositoare, în care l-am privit pe prietenul lui Kenzie murind.

– Îmi pare rău.

– Charles Winfield a murit împăcat. Măcar de-am fi toți atât de norocoși.

Un portar apăru în pragul ușii, trăgând după el un cărucior plin cu bagaje. Val supraveghe așezarea geamantanelor și a cutiilor, după care îl lăsă să plece, dându-i un bacșiș generos. Când rămaseră singure, Val spuse jovăielnic:

– Presupun că nu vrei să folosesc al doilea dormitor în săptămâna asta. Am verificat la recepție și îmi pot găsi o cameră single.

Rainey își frecă tâmplele, neînțelegând la ce se referea.

– De ce te-aș vrea în altă parte? Mi-a plăcut să te știu în camera de alături.

– Poate că înainte, dar acum... Ei bine, aș fi a cincea roată la căruță.

Deci Val știuse despre aventura ei cu Kenzie în Devonshire.

– Nu ne vei sta în cale. Scurta noastră aventură s-a încheiat. Găsi tabloidul și îl aruncă înspre prietena ei.

Val se încruntă când citi articolul.

– E un stimulent ca să rămâi celibatar. Cum de suporți toate astea, Rainey?

– Nu prea bine.

– Să o sun pe Pamela sau cum o cheamă și să neg povestea? Presupun că așteaptă un răspuns de la tine.

Rotiţele minţii lui Rainey se puseră din nou rapid în funcţiune.

– Nu, o s-o sun chiar eu. O să-mi acorde mai mult interes.

Val văzu teancul de mesaje în aşteptare.

– Atunci o să mă apuc de astea.

– Ba nu. Parcă plănuiseşi ca astăzi să vizitezi oraşul cu Laurie, producătoarea de linie. Rainey se uită pe fereastră şi văzu că soarele strălucea la fel ca înainte ca totul să se năruiască. Du-te. E duminică şi meriţi puţin timp liber.

Val o privi neîncrezătoare.

– Eşti sigură?

– Categoric. Reuşi să zâmbească. Sinceră să fiu, aş prefera să rămân singură.

– În regulă. Vom cina în oraş, aşa că voi ajunge târziu. Val dispăru în celălalt dormitor, cu tot cu geamantanul ei.

Rainey îşi despachetă lucrurile personale, pregătindu-se să o sune pe Pamela Lake, care părea dornică să obţină un interviu în exclusivitate, pe care urma să-l publice cu un titlu de genul: „Raine şi Kenzie: Adevărata poveste". Dar Pamela era o persoană relativ decentă şi probabil un punct de pornire bun pentru a zădărnici atacul de bârfe.

Rainey închise ochii şi se gândi preţ de câteva minute cum ar fi trebuit să se simtă: vioaie, degajată, amuzată de povestea profund greşită. Dacă poţi imita sinceritatea, poţi imita orice. Apoi o sună pe Pamela.

Când reportera îi răspunse, Rainey spuse pe un ton fermecător, prietenos, ca de la femeie la femeie:

– Pamela, sunt Raine Marlowe. Mersi că mi-ai dat ziarul acela. Nu-i aşa că e uimitor ce pot inventa oamenii ca să umple paginile când nu prea există ştiri care să merite relatate?

Pamela Lake îşi ţinu răsuflarea când îşi dădu seama cine o sunase.

– Deci povestea nu e adevărată?

– Bineînțeles că nu e! Crede-mă, nu avem de gând să ne împăcăm. Eu și Kenzie ne simțim bine lucrând împreună și probabil vom rămâne prieteni pe vecie, dar nici vorbă de o căsnicie! Râse de absurditatea unei astfel de idei. Dacă tot veni vorba, nici măcar nu am auzit despre femeia care pretinde că ar fi confidenta mea, dărămite să fi servit ceaiul cu ea.

Auzi un scârțâit care îi dădu de înțeles că Pamela își lua notițe cât putea de repede.

– Cum rămâne cu angajatul de la hotel care v-a văzut intrând unul în dormitorul celuilalt?

– Camerele noastre erau chiar față în față, așa că e normal să ne fi văzut îndreptându-ne amândoi în aceeași direcție. Dar să ne culcăm împreună? Rainey râse din nou. Știi cât de extenuant este să regizezi și să joci în același timp într-un film? La sfârșitul zilei, fanteziile mele se limitau la o baie fierbinte și un pahar de vin bun.

Iar într-o noapte, exact de asta avusese parte alături de Kenzie...

– Cum rămâne cu vizita pe care i-ați făcut-o lui Charles Winfield? Păreați foarte intimi azi-dimineață când ați plecat de la Ramillies Manor.

Rainey își frecă tâmplele, dar își păstră calmul în voce.

– Kenzie tocmai pierduse un prieten apropiat, așa că a fost un moment plin de emoții. Mă bucur că i-am putut fi alături.

Conversația dintre cele două femei continuă, Rainey vorbind entuziasmată despre cât de grozav avea să fie filmul, despre cât de bine mergeau și filmările, și procesul de divorț – și alte minciuni oficiale de genul acestu. Când închise, era sigură că în dimineața următoare ziarul la care lucra Pamela avea să combată povestea împăcării lor. Poate că astfel lucrurile aveau să se liniștească puțin.

Începu să răspundă metodic apelurilor primite. În timpul producției unui film, duminica era rareori o zi de odihnă. Lucră până seara pe pilot automat, comandă cina de la room-service, după care se întoarse la lucru.

Când fu îndeajuns de obosită ca să doarmă, făcu o baie, după care scoase și înghiți ultima pilulă contraceptivă din discul de plastic plat care conținea rezerva pe o lună. Era pe punctul de-a arunca discul la gunoi, când îl încolți în minte un gând.

Astăzi era duminică. În mod normal, încheia o folie de pastile sâmbăta. Din moment ce tocmai o luase pe ultima, probabil sărise peste o zi în ultimele patru săptămâni. La naiba! De ce se întâmplase tocmai acum și nu în lunile de zile în care fusese singură?

Evident, fusese atât de ocupată cu munca, încât uitase. Dar când, mai exact? Ajunsese să ia pilulele dintr-un automatism, așa că nu avea nici cea mai vagă idee când ar fi putut sări peste una. Existaseră multe zile lungi și tulburi în care ar fi putut face o greșeală.

Chiar dacă șansele de-a rămâne însărcinată pentru că ratase o singură zi erau minuscule, se tot gândi cât de frumos ar fi fost să fie însărcinată. Existaseră perioade în timpul căsniciei lor când fusese ispitită „să uite" de pastilele ei, dar nu o făcuse niciodată, deoarece ar fi fost impardonabil să îl păcălească pe Kenzie în felul acela. Dar acum greșise fără să își dea seama – pur și simplu uitase să își ia pastila.

Chiar dacă visase mereu să își vadă copiii crescând cu doi părinți iubitori, nu doar cu mama, câștiga bine și putea avea grijă de un copil și fără ajutor. Nu era nevoită să-i ceară nimic lui Kenzie. Acesta nici măcar nu trebuia să afle că era al lui, din moment ce nu voia să fie tată.

Oftă, alungând visul plăcut, și se urcă în pat, sperând să poată dormi. Aproape că țipi, când tresări, amintindu-și ce-i spusese Charles Winfield: „Nu îl lăsa să te alunge".

Oare asta făcea Kenzie? O alunga deoarece credea că așa era mai bine, nu pentru că așa voia? Era posibil. Acum, că se gândea mai bine, mereu păruse nemulțumit de el însuși, nu de ea.

Dar dacă încerca să facă pe nobilul și să se sacrifice, precum John Randall, era foarte eficient. Era nevoie

de doi oameni pentru ca o relație să funcționeze, dar unul singur era de-ajuns să îi pună capăt.

Așa cum făcuse el. Din nou.

capitolul 26

– Te deranjează dacă stau cu tine?

Val își ridică privirea și îl văzu pe Greg Marino cu tava cu mâncare în mână.

– Deloc. Mă bucur să am companie. Își înăbuși un căscat în timp ce bărbatul se așeză în fața ei. Toate producțiile de film asigură așa mâncare bună? Mesele astea îmi fac poftă de somn.

Greg începu să mănânce din friptura de vită Wellington.

– De fapt, mâncarea bună este esențială. Când oamenii sunt departe de casă și muncesc ca nebunii luni la rând, au nevoie de tot confortul ce li se poate oferi.

– E logic. După ce își termină puiul cu curry, mușcă dintr-o tartă cu zmeură proaspăt coaptă. Dacă n-aș munci toată ziua ca un copil dintr-o casă de corecție din romanele dickensiene, aș fi deja o grăsană.

– Ție ți-ar sta bine.

Ea zâmbi larg.

– Ținând cont că le-ai filmat pe unele dintre cele mai frumoase femei din lume, e clar că e o minciună, dar una curtenitoare.

– Femeile frumoase sunt doar un aspect al slujbei. Multe dintre ele sunt doar piele și os și la fel de hiperactive ca niște cai de curse. Camerei de filmat îi plac chipurile lor ascuțite, dar e ca și când ai filma niște păpuși de porțelan: nu prea par reale. Mai luă o înghițitură și mestecă gânditor. Îmi plac femeile care arată a femei. Ca tine.

Înfățișarea ei sexy fusese blestemul lui Val toată viața ei.

– În parte, am studiat dreptul ca să îi șochez pe cei care credeau că aduceam mai mult a barmaniță decât a femeie care a obținut un punctaj de opt sute la testele SAT.

– Când am fost nominalizat pentru un Oscar, mi-a plăcut mult să mă gândesc la reacţiile celor care au crezut că nu voi reuşi niciodată nimic în viaţă. Greg zâmbi fericit când îşi aminti. Şi acum, că mai avem doar câteva zile până încheiem totul, ce părere ai de prima ta experienţă în producerea unui film?

– A fost o perioadă fascinantă şi intrigantă şi nu aş fi ratat-o pentru nimic în lume. Dar mă bucur că mă întorc acasă.

Greg se înecă cu cafea.

– Glumeşti, nu-i aşa? Chiar vrei să te întorci în Buffalo, sau Boston, sau de unde eşti?

– Baltimore. Şi da, chiar vreau. Îi zâmbi afectuos. Petrecuseră mult timp împreună la sfârşitul zilelor lungi de lucru, şi-ar fi fost uşor să se tăvălească în pat cu el. El îi spusese foarte clar că ar fi fost dispus să o facă. Dar ea încerca să îşi simplifice viaţa, iar bărbaţii nu erau niciodată simpli. Fantezia e distractivă din când în când, dar realitatea mi se potriveşte mai bine.

– Dar eşti atât de pricepută la organizat şi planificat. Ai putea avea o carieră în producţie fără probleme. Dacă Raine nu-ţi poate găsi o altă slujbă, aş putea să o fac eu. Ai putea să devii o producătoare grozavă şi să câştigi o grămadă de bani.

– Dacă banii ar fi fost atât de importanţi pentru mine, aş fi făcut multe alegeri diferite de-a lungul vieţii. Trebuie să fii cam nomad ca să faci filme, iar eu nu sunt. Ca să nu mai spun că de multe ori stai şi pur şi simplu aştepţi să se întâmple ceva, ceea ce m-ar scoate rapid din minţi.

– Filmul acesta merge mai bine ca majoritatea: înaintăm într-un ritm destul de bun. O fată de la catering trecu pe lângă ei cu tarte proaspete, aşa că Greg luă vreo două. Sper ca Raine să continue să regizeze. Aş mai lucra pentru ea fără să clipesc.

– Am văzut toate filmările zilnice, dar sunt o simplă amatoare, spuse Val. *The Centurion* va fi un film la fel de bun pe cât mi se pare mie?

El deveni serios.

– Așa sper. Ne-am spetit toți ca să îl facem. Dar poți să pierzi un film în orice etapă. Când alegi distribuția, când filmezi, când îl editezi, când îl mixezi. Sunt atât de multe lucruri care pot merge anapoda, încât uneori sunt uimit că se mai lansează și filme bune.

– Nu-i de mirare că regizorii și producătorii sunt obsedați de control. Ezită înainte să îl întrebe: Toate producțiile sunt la fel de tensionate înspre final?

– Asta mai mult decât altele, dar cred că e din cauza scenelor pe care le filmăm acum. Mâncă jumătate din turtă dintr-o înghițitură. Sunt foarte solicitante. Și mai e și nebunia cu presa. M-am întrebat de câteva ori dacă Kenzie n-o s-o ia razna, și Rainey pare și ea cu nervii întinși la maximum.

Val se încruntă. Tabloidele nu le mai dădeau pace lui Kenzie și lui Rainey, iar Nigel Stone lăsa să se înțeleagă că urmau descoperiri șocante despre trecutul lui Kenzie. Se întrebă cu cinism dacă nu cumva plănuia să lanseze niște bârfe chiar la sfârșitul producției.

Se specula, de asemenea, intens pe tema mariajului dintre Raine și Kenzie. Reporterа aceea, Pamela, scrisese un articol bun, intitulat „Doar prieteni buni", în care o citase pe Rainey și combătuse ideea că cei doi ar fi avut în vedere o reîmpăcare, dar circulaseră o mulțime de minciuni – apăruse inclusiv o luptătoare de wrestling americană care pretindea că ea era motivul pentru care cei doi divorțaseră, întrucât era însărcinată cu gemeni, iar Kenzie era tatăl. Rainey nu citea astfel de gunoaie, dar știa că existau, fapt ce o făcea să fie și mai încordată.

Dar adevărata sursă de încordare era pe platou. Kenzie filmase deja câteva scene devastatoare cu Sharif, care explicau de ce se întorsese în Anglia atât de sfâșiat din punct de vedere emoțional, iar scena lor de apogeu urma să fie filmată în după-amiaza aceea. Dimineața, el și Rainey aveau să filmeze scene cu mărturisiri, în care făceau dragoste și se împăcau. Val se întrebă cum aveau să iasă acele scene. Nu își imagina cum ar putea cineva să interpreteze o scenă de dragoste cu un bărbat care îi frângea inima.

Relaţiile erau un adevărat iad. De ce nu se puteau reproduce şi oamenii asexuat, ca amibele?

Bineînţeles că Rainey şi Kenzie aveau să interpreteze scenele într-un mod demn de laudă. Profesionişti până în măduva oaselor, ar fi preferat să fie luaţi de pe platou în cămaşă de forţă decât să admită că nu îşi puteau îndeplini îndatoririle. Dar Val avea să se bucure foarte tare la încheierea producţiei, când Rainey putea să scape de Kenzie şi să înceapă procesul de vindecare.

Amibele ştiau ele ce ştiau.

Gol până la talie şi decorat cu pricepere cu vânătăi şi sudoare artificială, Kenzie se plimba pe platou încordat, agitat, în timp ce echipa ajusta luminile. Era chinuitor să fii pus în situaţia de a alege între sinceritate artistică şi dezvăluirea celor mai adânci cicatrici ale sufletului în faţa camerei de filmat. De ce o făcea?

Din pricina lui Rainey. Din pricina lui Charles. Pentru că spectacolul trebuia să meargă mai departe.

– Începem filmările, domnilor, strigă primul asistent de regie.

Intră în cortul fals, cu pânze într-o parte şi camera de filmat în cealaltă, şi se lăsă legat de un stâlp cu un lanţ lung. Se aşeză pe carpetă, sub privirea intensă şi periculoasă a lui Sharif, care îşi intrase deja în rol. Rolul lui Mustafa îi cerea să deţină controlul asupra unei relaţii complexe care îl stimula pe mai multe niveluri, şi se descurca minunat.

La polul opus, John Randall era doar o victimă însângerată cu o identitate spulberată. Kenzie ar fi trebuit să ceară el rolul lui Mustafa.

Până acum, scenele sexuale fuseseră doar insinuate, prin cadre în care se vedeau o mână închisă la culoare pe o piele deschisă la culoare, umbre mişcându-se în spatele pânzei şi alte imagini care ilustrau sugestiv, dar nu grafic, ce se întâmplase. Mult mai explicite erau scenele cu dezbateri înflăcărate, cu frânghia legată în jurul taliei lui însângerate şi roase, o admiraţie reticentă şi momente de tandreţe ciudată, inclusiv cel în care

Mustafa are grijă de prizonierul lui în timpul unei febre aproape fatale. Acum, toate aceste emoții contradictorii trebuiau să atingă apogeul. Kenzie se holbă la inamicul lui și căzu în puțul disperării.

Rainey le dădu semnalul să înceapă. Sharif se îndreptă cu pași apăsați spre Randall, roba lungă învolburându-se în jurul lui.

– Luni de zile ne-am certat și ne-am luptat și-am învățat să ne cunoaștem așa cum doar doi războinici o pot face, și tot vrei să pleci? Prea bine, atunci pleacă. Apoi rânji la el. Imploră-mă!

Secătuit fizic și emoțional, Randall se chinui să se ridice și reuși să spună:

– Un ofițer britanic nu imploră.

– Atunci vei muri în deșert, spuse Mustafa încet, cu o privire amenințătoare, iar vântul și nisipul îți vor lustrui oasele.

– Ucide-mă și gata! Chiar crezi că viața mea mai are vreo valoare?

Era strigătul din inimă al unui bărbat care își depășise de mult limitele, din pricina abuzului fizic și emoțional care făcuse din viața lui normală de până atunci doar o amintire halucinantă.

Mânios și frustrat, liderul deșertului îl apucă pe Randall de umăr și îl trânti în genunchi.

– Imploră-mă, porc englez ce ești!

– Nu! Randall înșfăcă pumnalul din teaca lui Mustafa și-l duse la gât. Ucide-mă, dacă trebuie.

Cei doi bărbați se holbară unul la celălalt, viața lui Randall atârnând în balanță. Apoi Mustafa îi smulse arma și-o puse la loc în teacă.

– Atunci pleacă! Nu îmi voi păta lama cu sângele unui necredincios.

Scena se încheie cu imaginea chipului tras al lui Randall, pe care se citea sentimentul de victorie care îl costase atât de mult încât îl făcea să se simtă, de fapt, înfrânt.

– Tăiați și imprimați. Foarte bine, amândoi, spuse Rainey cu voce domoală, ca să nu distrugă atmosfera. Mai filmăm o dublă, apoi prim-planurile.

Kenzie se ridică, chinuit de replicile și de emoțiile din scena pe care tocmai o filmaseră. Dragoste și ură. Antagonism și milă. Dezgust... și dorință. Apogeul scenelor dureroase și dificile pe care el și Sharif le interpretaseră împreună.

– Nu e bine. E o scenă slabă.

Rainey clipi.

– Mi s-a părut că a ieșit destul de bine, dar poate fi îmbunătățită oricând. Ce sugerezi?

El se frecă pe frunte, întinzându-și machiajul. De ce *naiba* făcea asta? „Crucificat de Muză", se gândi el.

– Faptul că îl forțează pe Randall să implore e... prea evident. Aduce prea mult a filmele din anii 1930. Trebuie să existe mai mult de-atât... între ei. Mai mult conflict, niște mize mai mari. Vulnerabilitate.

– Scena se bazează pe carte, așa că sensibilitatea e specifică perioadei victoriene târzii, încuviință Rainey. Ce-ar funcționa mai bine acum?

Kenzie dădu să se plimbe prin cort, dar îl opri lanțul de la glezna stângă. Se răsuci încruntat.

– Ambivalența lui Randall trebuie să fie mai evidentă. Mustafa vrea să îl forțeze să recunoască faptul că, într-un fel, a fost atras de cel care l-a luat prizonier. Că ofițerul victorian integru a găsit o satisfacție întunecoasă, nedorită în unele dintre chinurile pe care le-a avut de îndurat. În asta constă miezul poveștii, nu-i așa? Că Randall nu poate recunoaște că a fost vreodată mai puțin de sută la sută pur heterosexual, chiar și doar pentru câteva minute.

– Așa e, încuviință Rainey. Cum crezi că ar trebui procedat?

– În loc să îl oblige pe prizonierul lui să implore să fie eliberat, spuse Kenzie tărăgănat, capul pulsându-i. Mustafa ar trebui să-i spună lui Randall că îl va elibera dacă... dacă Randall recunoaște că îl iubește.

– Da! exclamă Sharif. Îl iubesc pe ofițerul meu englez integru, care mă scoate din sărite, și nu vreau să-l pierd. Nu pot să îl omor, dar reținerea acestuia împotriva voinței lui mi-ar lăsa un gust amar în gură. Așa că îi propun

un târg: îl voi lăsa să se întoarcă în ținutul lui nordic rece dacă recunoaște măcar o dată adevărul care ne leagă.

– E genial, Kenzie. Tensionat, complicat și dureros, exact ca relația dintre ei.

Rainey îl privi în ochi și avu impresia că vorbea despre ei doi, nu despre personajele fictive.

El își feri privirea.

– Sharif, încercăm o improvizație? De obicei evita improvizațiile deoarece nu era convins că avea să găsească replicile potrivite, dar cunoștea foarte bine personajul și dilema lui.

Sharif încuviință, așa că Rainey îi lăsă să continue cu improvizația. În loc să îl amenințe mânios, Mustafa îi vorbi pe o voce plină de emoții, chinuită, care dădea de înțeles mai mult decât se dorea. Randall se trase cât de departe îi permitea lanțul, încercând în zadar să scape de porunca ucceа chinuitoare. Nu suporta gândul de-a recunoaște ce voia Mustafa să audă, și totuși, dacă avea să nege această parte ascunsă și disprețuită a lui, nu avea să mai fie niciodată liber să se întoarcă la viața sa reală.

Închise ochii și se gândi la Sarah, piatra lui de încercare, îngerul luminos care îl ajutase să-și păstreze echilibrul mintal. De dragul ei și al familiei lui, avea să-i spună lui Mustafa ce își dorea să audă. Ce mai conta o minciună mică, dacă așa avea să-și capete libertatea?

Închise ochii și începu șovăielnic.

– Te... iubesc, rosti el cuvintele pe care inamicul lui – inamicul pe care îl prețuia, iubea și ura în același timp – voia să le audă.

Își spuse și că „mărturisirea" lui nu avea să schimbe cu nimic cine era cu adevărat.

Și totuși, îi schimbase întreaga lume.

Urmă un moment de tăcere, apoi Rainey șopti:

– Tăiați și imprimați.

După care echipa începu să aplaude. Era genul acela de tribut care, de regulă, îi prindea bine unui actor, dar nu și de data asta. Istovit, Kenzie se sprijini de stâlp, după care se lăsă în jos pe covor și își acoperi fața cu mâinile.

Crucificat de Muză.

capitolul 27

Astăzi, era rândul lui Rainey să experimenteze justiția karmică. Urma să interpreteze marea scenă de dragoste cu Kenzie, în fața unei camere de filmat neîndurătoare. Rainey se plimba neliniștită prin garderobă sărăcăcioasă de la studio, poala lungă a rochiei ei de zi adunând câteva scame în tiv.

– Ca să îți mai distrag atenția, spuse Val de la biroul ei aflat într-un colț, vrei să-ți fac un rezumat al corespondenței primite?

– Ceva interesant?

– Nu prea. Investigatorul privat ți-a trimis raportul lui săptămânal și spune că s-ar putea să aibă o pistă privind directorul de studio cu care a fost cuplată Clementine și cu care s-ar părea că nu a avut doar o aventură.

– Un director de studio? spuse Rainey și strâmbă din nas. Traficantul de droguri începe să pară o opțiune mai bună. Altceva?

– Un e-mail de la bunicul tău. Se pare că începe să devină dependent de internet din cauza calculatorului pe care i l-ai făcut cadou când a ieșit din spital. Vai se uită la e-mailul pe care îl tipărise. Se pare că sugestia noastră în legătură cu modul în care ar putea da de vechii lui prieteni din Războiul din Coreea a dat rezultate. I-a găsit pe câțiva dintre ei și acum discută zilnic. Bunicii tăi și-au luat bilete pentru reuniunea din Florida, din iarna care vine.

– Ce veşti bune. Treptat, de la distanță, relația cu bunicii ei începea să se îmbunătățească. Era un beneficiu neașteptat al accidentului pe care îl suferise bunicul ei. Ba chiar ardea de nerăbdare să îi viziteze, după ce terminau filmările la *The Centurion*, deși încerca să nu își facă așteptări prea mari. Se putea aștepta la prietenie și respect din partea lor. Pentru căldură însă, avea să caute în altă parte, așa cum făcuse întotdeauna.

Deb, fata de la machiaj, intră în garderobă.

– E timpul să-ți retușez machiajul înainte de următoarea scenă.

Rainey se așeză ascultătoare pe un scaun. Întrucât nu mai erau singure, Val lăsă la o parte mesajele personale ale lui Rainey și începu să transcrie notițele pe care le mâzgălise Rainey după ce vizualizase scenele filmate în ziua anterioară.

Rainey se gândea doar la următoarea ei scenă cu Kenzie. Poate ar fi fost chiar mai rău să o regizeze pe Jane Stackpole în pat cu el. Sau poate nu. Se înfioră când se gândi că avea să fie în pat cu el, să îi simtă atingerea atât de familiară, să îi vadă privirea aceea bântuită, care îi caracteriza deopotrivă pe Kenzie și pe John Randall.

– Nu te mișca, spuse Deb.

– Scuze.

Rainey avea nevoie de un strop de magie cosmetică, pentru ca, la peste treizeci de ani, să arate cu zece ani mai tânără. Își repetă în minte replicile, în timp ce Deb se ocupa de aspectul proaspăt și englezesc al lui Sarah.

După care nu mai putu evita momentul. Ieși din garderobă și înaintă cu grijă pe platoul de filmare amplu, întunecos, evitând cabluri și echipamente. Kenzie se afla deja în dormitorul puternic luminat, bătând cu degetele într-un picior de pat înalt, sculptat.

După scenele cu Sharif, vorbea doar monosilabic și evita contactul vizual. Rainey îl privi cu atenție și se bucură că filmările erau pe punctul de a se încheia. Amândoi păreau trași la față și slăbiseră. Din fericire, asta se potrivea cu scenele pe care le filmau. Tensiunea din timpul filmărilor coincidea cu cea resimțită de personajele lor fictive.

Scena aceasta îi urma celei de pe stâncă, în care Sarah îl ajutase pe Randall să nu cedeze în fața disperării sinucigașe. Acesta reușise să bâiguie suficient cât ea să priceapă de ce era atât de profund rănit. Chiar dacă Sarah nu știa exact ce îndurase Randall, înțelesese cât de tare suferea. Deoarece își iubea soțul, era hotărâtă să nu permită coșmarurilor și respectului de sine zdruncinat să o alunge de lângă el.

Scena de pe stâncă se încheiase cu ei doi întorcându-se acasă, peste câmpuri, Randall mișcându-se ca un bătrânel, cu brațul pe după umerii soției lui. Dubla aceasta avea să înceapă cu ei doi, bătuți de vânt, intrând în dormitorul lui. Rainey se uită la decor, asigurându-se că toate detaliile erau în regulă, după care își îndreptă privirea către Kenzie.

– Ești pregătit?

El încuviință și se duse în pragul ușii. Ea i se alătură, spunându-i încet:

– Va trebui să mă privești măcar o dată sau de două ori, altfel n-o să fii în stare să filmezi scena asta.

Maxilarul i se încleștă, dar o privi în ochi, vizibil chinuit. Ea înghiți în sec, dorindu-și să fi putut crede că pur și simplu își intrase în rol, dar era sigură că o mare parte din pustietatea care se citea în privirea lui îi aparținea de fapt lui Kenzie.

Pentru a interpreta la fel de intens ca el, căută acea fântână de durere și tristețe care se ascundea în adâncul ființei ei. Emoția o ajută să se concentreze pe Sarah, care era înspăimântată și depășită de situație, dar care nu voia să se dea nicicum bătută. Când tensiunea dintre personaje se făcu simțită, Rainey dădu semnalul de începere.

Camera începu să înregistreze. Se agățară unul de celălalt și intrară în încăpere. După care Randall se îndepărtă, împleticindu-se, dar hotărât să meargă singur.

Rainey spuse:

– Odihnește-te, dragul meu. După aceea te vei simți mai bine.

– Nu înțelegi, spuse el pe un ton aspru. Somnul nu va vindeca trecutul. Nimic nu o va face. Ea vru să-l atingă, dar el îi prinse mâna, oprind-o. De aceea trebuie să mă părăsești înainte să fie prea târziu.

Atingerea lui o înfioră. Chiar dacă era fecioară, Sarah știa că erau puternic atrași unul de celălalt.

– Atunci nu ne vom uita la trecut, ci doar la prezent și la viitor.

– Sarah, noi doi nu avem nici un viitor. Îi dădu drumul la mână și se trase înapoi. Din moment ce nu suntem căsătoriți cu adevărat, ne vom putea separa legal. Poate ar trebui să cerem o anulare, ca să fii liberă în ochii societății.

– Ba tu nu înțelegi, John. Se temea că avea să-l piardă, dar era și furioasă pe el. Poate că tu nu ai vorbit serios când ai rostit legămintele de nuntă, dar eu da. În fața lui Dumnezeu, ești soțul meu. Nu voi avea alt soț cât timp voi trăi.

El o privi ca pe o amintire îndepărtată, îndrăgită.

– Ești atât de frumoasă. De pură. În timpul captivității, ai fost îngerul meu luminos.

Ea răbufni furioasă și nesăbuită:

– Nu pot trăi pe piedestalul pe care m-ai așezat, John. Chiar dacă nu știu multe despre lume, știu suficient cât să-ți fiu soție. Sau chiar nu mă poți... dori?

El o privi din cap până în picioare, trădându-și sentimentele, dar spuse rigid:

– Nu ar trebui să vorbești despre astfel de lucruri.

Devenise vulnerabil când îi dezvăluise rușinea care îl măcina sufletul. Dacă voiau să fie soț și soție, Sarah trebuia să se facă la fel de vulnerabilă ca el, și singurul lucru care îi veni în minte fu să i se dăruiască sexual. Când venea vorba despre pasiune, el era mai puternic și mai experimentat ca ea.

– Cuvintele nu sunt de ajutor. Mereu ai fost un bărbat de acțiune. A venit vremea să trecem la fapte. Împreună.

Cu degete tremurânde, începu să își desfacă nasturii albi ai corsajului.

El își ținu răsuflarea când rochia ei căzu la pământ, dând la iveală lenjeria dantelată și pielea-i palidă, feciorelnică.

– Nu... nu se cade, Sarah.

– Cum să nu se cadă ca un soț și o soție să fie intimi?

Când îl văzu privind spre ușă, ea răsuci cheia în broască, după care o puse într-o vază cu trandafiri de pe comoda lui.

Îi dăduse de înţeles că o dorea. Acum ea trebuia să îl amintească de legămintele pe care şi le făcuseră. Începu să îşi desfacă manşetele.

– Eu, Sarah, te iau pe tine, John, ca soţ al meu, pe care am să îl preţuiesc de acum înainte. La bine. Şi la rău. Pentru *totdeauna*. Mi-ai jurat, John. Nu te voi elibera de jurământul făcut.

Îşi dădu jos bluza cu pliuri şi dantelă.

El se holba la ea, şoptind:

– Cu trupul meu... te venerez.

Fusta îi era legată la spate. Ea trase de panglică, după care împinse fusta la podea, rămânând doar într-o cămăşuţă cu margini dantelate şi-n jupon. Chiar dacă aproape fiecare centimetru din trup îi era acoperit, faptul că era în lenjeria de corp încărcă aerul cu erotism. Cu voce răguşită, ea spuse:

– Trebuie să îmi desfaci panglicile.

El înghiţi în sec când ea se întoarse cu spatele la el. În timp ce îi desfăcea panglicile, ea se chinui să îşi stăpânească teama de necunoscut, deoarece ştia în adâncul fiinţei ei că aşa trebuia să procedeze. Trebuia să se lase în puterea lui, ca să îi aducă aminte că încă avea putere.

El o mângâie respectuos, făcându-i sângele să i se înfierbânte şi trupul să i se încordeze. Îi îndepărtă corsetul, eliberându-i trupul şi provocându-i furnicături. Ea îşi arcui spatele, iar el se aplecă să o sărute pe gât. Ea îi simţi respiraţia caldă pe ceafă. Icni, temându-se nu numai de ce avea să facă el, ci şi de ea însăşi – şi de trupul care părea să nu o mai asculte în totalitate. Oarecum disperată, încercă să revină în pielea lui Rainey.

– Tăiaţi.

În spatele ei, Kenzie respira la fel de sacadat ca ea. Rainey nu îndrăznea să se uite la el.

– A dat bine pe cameră, Greg? întrebă ea.

Cu vocea puţin cam groasă, cameramanul spuse:

– Am crezut că lentilele se vor topi, dar, din moment ce nu au făcut-o, aş spune că ar trebui imprimată.

Kenzie se retrăsese în partea cealaltă a încăperii și părea foarte interesat de articolele de toaletă din fildeș de pe comodă. Ea spera că totul i se părea la fel de chinuitor ca ei.

Chiar dacă ar fi renunțat bucuroasă la venitul pe un an numai să nu repete scena, nu putea risca cu o singură dublă când erau atât de aproape de final.

– În regulă. Mai facem o dublă, ca să fim siguri.

Restul zilei fu ocupat de scena de amor și de prim-planurile care aveau să păstreze filmul romantic și potrivit pentru copiii de la 13 ani în sus, în loc de grafic și interzis minorilor. Era una dintre cele mai ciudate experiențe de actorie din viața lui Rainey, o intimitate falsă cu un bărbat cu care avusese cândva parte de o intimitate reală și profundă.

Filmară veșminte de mătase alunecând la podea cu un șuierat senzual. Atingeri – șovăielnice în cazul lui Sarah, și încordate, pline de dorință abia stăpânită în cazul lui Randall. Neliniștea ei deveni durere, care se destrămă și fu înlocuită de uimire, apoi de o tandrețe plină de venerație când Randall descoperi magia miresei lui care se dăruia pe sine. Ea era fecioara, impresionantă prin puterea ei de convingere, iar el era războinicul rănit care își recăpăta puterile în timp ce își amintea pentru ce luptau bărbații și ce aveau de apărat.

După ce încheiară filmările pe ziua aceea, Rainey se duse în garderobă, se întinse pe canapea și dormi dusă.

Se trezi țeapănă și amorțită, nefiind prea sigură unde se afla, până când Val o întrebă încet:

– Ai revenit printre cei vii?

– Să zicem. Se ridică în șezut, bucuroasă că își dăduse jos corsetul în timpul filmărilor. Cât e ceasul?

– În jur de nouă seara. Val își ridică privirea de la masa veche și șubredă din colțul încăperii. M-am gândit că, la cât de obosită erai, mai bine să te las să te odihnești.

– Așa că ai stat de pază și i-ai ținut pe toți la distanță. Mersi.

Rainey înaintă împleticit spre măsuța de toaletă și se demachie.

Val îi pregătise o banană, o pungă cu alune și o cutie de lapte, pe care Rainey le înfulecă rapid. Prefera să facă duș la hotelul imaculat, nu în garderoba neîngrijită, așa că se schimbă în hainele ei.

– Ești gata să evadezi de-aici?

– Cu plăcere!

Val își băgă hârtiile în servietă și se ridică.

– Ce-a făcut Kenzie după ce am terminat filmările?

– S-a schimbat și-a fugit de-aici de parcă i-ar fi luat foc coada. Val i se alătură lui Rainey, și ieșiră din garderobă. Slavă Domnului că mâine terminăm de filmat, înainte ca unul dintre voi – sau amândoi – să aibă o cădere nervoasă, spuse ea, ecoul cuvintelor ei răsunând în studioul gol.

Rainey se gândi la scenele de apogeu pe care aveau să le filmeze în ziua următoare. Aveau să o secătuiască de orice strop de energie îi rămăsese. Abia după aceea se putea întoarce la căsuța ei din canion.

– Ai sunat la compania aeriană în legătură cu zborul meu spre L.A.?

– Avionul tău privat te va aștepta după funeraliile lui Charles Winfield.

– Vrei să zburăm împreună? Te putem lăsa în Baltimore.

– Mersi, dar vreau să profit de faptul că sunt în Arhipelagul Britanic. Azi-dimineață, eu și Laurie ne-am hotărât să mergem în vacanță în Irlanda pentru o săptămână.

– Laurie e amuzantă. O să vă simțiți bine. Rainey se uită la prietena ei. Mi-a plăcut să lucrez cu tine la filmul ăsta, Val. Nu... nu știu dacă aș fi rezistat fără tine.

– Și tu m-ai ajutat să îmi revin după zeci de relații destrămate. Mă bucur că în sfârșit am putut să-ți fiu și eu de folos.

Șoferul lor le aștepta răbdător lângă ușa de la studio. Rainey se urcă în mașină și, când demarară spre zona centrală a Londrei, o întrebă pe Val:

– Dacă ți-aș oferi un post permanent, ai accepta?

– Nu. Val se holbă pe fereastră, încruntată. A fost o experiență pe cinste și m-a motivat să mă întorc acasă și să fac niște schimbări. Dar nu am de gând să mă mut în California sau să lucrez în sfera divertismentului.

– Ești înțeleaptă. Uneori cred că toată treaba asta cu filmele este o boală incurabilă. Rainey zâmbi autoironic. Mă scoate din sărite, dar nu aș vrea să fac altceva. Mai ales dacă pot face filme așa cum vreau eu, nu cum dictează cei de la Hollywood.

– *The Centurion* te va ajuta în acest sens, spuse Val încrezătoare. Dar mai sunt luni de zile până la succes și recunoaștere. În seara asta am o soluție mai bună pentru toate relele din lume.

Rainey zâmbi larg.

– Înghețată?

– Exact. Val își scoase telefonul. O să sun la room-service să le spun să înceapă să ne pregătească cina. După un duș și ceva de mâncare, o să aflăm dacă englezii ăștia știu să pregătească o înghețată cu caramel decentă.

Simțindu-se mai în putere, Rainey se sprijini de spătar. Prietenele vechi și înghețata erau un leac bun pentru multe rele.

Kenzie desfăcu briciul victorian clasic. Lama concavă sclipea amenințătoare. Împrumutase briciul de pe platou, unde stătuse inofensiv printre celelalte articole de toaletă ale lui Randall.

În ultima vreme se răspândise o formă ciudată de automutilare, care îi făcea pe oameni să se taie singuri. Urmărise la un moment dat un talk-show pe această temă, în care câteva tinere explicaseră destul de mândre cum durerea fizică pricinuită de tăieturi le alinase în mod misterios durerea interioară de nesuportat. Le înțelegea, întrucât și el obișnuise să își provoace tăieturi în tinerețe.

Își puse lama pe braț. Nu pe interiorul încheieturii, unde o tăietură ar fi putut provoca o sângerare care l-ar fi putut ucide, ci mai sus, pe antebraț. Își imagină

briciul retezându-i pielea și mușchii. Mai întâi ar fi șocat să vadă carnea sfârtecată, așteptându-se să simtă durere. După care durerea avea să explodeze, pulsând, atât de copleșitoare, încât, pentru o vreme, l-ar face să uite de orice altceva.

Crescu presiunea asupra briceagului, întrebându-se cât de tare trebuia să apese ca să treacă de piele. După care respiră sacadat, închise briciul și îl aruncă pe un scaun. Nu era chiar atât de distrus.

Nu încă.

capitolul 28

Cina, dușul și o înghețată cu sos de caramel foarte bună îi reîncărcară bateriile lui Rainey cât să poată vizualiza scenele filmate în ziua aceea. Grozave. Dacă aveau să se lege toate așa cum își imagina ea, aveau să se aleagă cu un film bun. Nu un blockbuster, dar un film plin de emoție și bine lucrat, care ar fi trebuit să găsească un public apreciativ.

Fiindcă dormise după filmări, nu îi era deloc somn, chiar dacă Val se culcase deja de mult. Nu avea stare și voia să își destindă mușchii, așa că ieși în liniște din hotel, să facă o plimbare. Din cauza programului de producție ucigător ajunsese să facă sport mult mai rar ca până atunci, și de regulă numai la ore mici ale dimineții și în ședințe foarte scurte.

Ieși pe Park Lane și inspiră aerul rece din Anglia. Ce bine era să fie singură și anonimă! Era mai greu să meditezi înconjurată de oameni, iar ea se afla cu siguranță într-o dispoziție meditativă.

În ziua următoare terminau filmările. Pe seară era petrecerea de final, iar pentru a doua zi dimineața era programată o slujbă restrânsă, privată pentru Charles Winfield. După care ea și Kenzie aveau să își vadă fiecare de drumul lui.

Bineînțeles că aveau să se mai întâlnească din când în când, în viitor. Urma să aibă loc premiera pentru

The Centurion și probabil îi așteptau câteva apariții împreună, pentru publicitate. Din moment ce se învârteau în aceleași cercuri, aveau să se mai întâlnească ocazional. Ea avea să pretindă că atunci când îl vedea nu se simțea ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac, chiar dacă el avea să fie însoțit de cine știe ce femeie superbă. Aveau să își vorbească. Într-un mod groaznic de civilizat. După care ea probabil că avea să se ducă în cea mai apropiată toaletă pentru femei ca să vomite. I se făcu greață doar imaginându-și scena. În cele din urmă, durerea avea să se aplaneze, dar probabil nu prea curând.

Dar mai era o zi și jumătate până să se instaleze senzația de pierdere. În ziua ce urma trebuia să îndure cea mai dificilă scenă de până atunci, cea în care Sarah și Randall își rezolvau problemele în pat, unde aveau să își desăvârșească mariajul. După ce își vor fi mărturisit dragostea și devotamentul, aveau să decidă că, dacă voiau să înceapă o viață nouă, cel mai bine ar fi fost să plece din Anglia, lăsând în urmă constrângerile și așteptările ei sufocante. Australia era o alegere la îndemână. Unchiul lui Randall se stabilise acolo cu mulți ani în urmă, iar în scrisorile lui către familie descria o țară nouă, plină de energie, în care omul putea fi liber în diverse moduri, lucru imposibil în Lumea Veche.

Latura aventurieră a lui Sarah se bucura că aveau să plece în altă parte a lumii, iar intuiția îi spunea că mariajul lor urma să prospere acolo. Cu toate acestea, o chinuia gândul că avea să se despartă de casă și de familie. Dacă și-ar fi dat seama de asta, Randall i-ar fi spus că nu aveau motive ca să emigreze. Că s-ar fi descurcat foarte bine și în Anglia.

Sarah însă, nobilă și altruistă, avea să-i citeze ce-i spunese Rut lui Naomi, în Biblie: „Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea!"

Din punct de vedere creativ, Rainey știa că discursul acela era potrivit. Produsul epocii și al locului în care se născuse, o femeie tânără care devenea tot mai puternică, Sarah și-ar fi urmat oriunde soțul, de bunăvoie și bucuroasă.

Dar, ca femeie modernă, lui Rainey nu-i plăcea deloc modul în care Sarah renunța la tot pentru un bărbat. Când și dacă avea să producă și să regizeze un alt film, idee care momentan o înspăimânta, avea să folosească un context modern și o relație în care un bărbat și o femeie trebuiau să se zbată ca să își găsească echilibrul împreună. Egalitatea era mai interesantă și mai dificilă ca o relație în care una din părți e dominantă. De fapt, citise un roman cu câțiva ani în urmă care ar fi putut fi un punct de plecare pentru un scenariu foarte bun...

Pe jumătate îngrozită, pe jumătate amuzată, își dădu seama că se gândea deja la proiecte viitoare. Regizatul filmelor chiar era o boală incurabilă.

Cum o apucase spre est, trecu pe lângă palatul Buckingham și parcul St. James, apoi în jos spre Palatul Parlamentului, care arăta dramatic noaptea. Coti apoi spre nord, pe Victoria Embankment, o promenadă frumoasă ce mărginea Tamisa.

Se întrebă de ce anume o irita atât de mult firea altruistă a lui Sarah. Rainey credea că atât femeia, cât și bărbatul aveau dreptul să își aleagă drumul în viață. Atunci, de ce o scotea din minți supunerea de care dădea dovadă Sarah?

Tresări când își dădu seama că reacția ei avea de fapt de-a face cu Clementine. Chiar și când fusese doar o fetiță pe nume Rainbow, știuse că mama ei încerca prea tare să le fie pe placul bărbaților din viața ei. Clementine avea tendința să se concentreze atât de mult pe iubitul ei curent, încât își neglija deseori cariera și fiica. Genul clasic de femeie care iubea prea mult.

Unii dintre iubiții ei o tratau atât de urât, încât orice femeie cu puțină stimă de sine ar fi ieșit pe ușă, iar Rainbow se înfuriase mult din pricina mamei ei. Nu-i de mirare că își promisese că nu avea să-i permită niciodată

unui bărbat să profite de ea. Și își ținuse promisiunea, motiv pentru care nu îi plăcea să o interpreteze pe Sarah cea îndatoritoare.

Începu să obosească, așa că se așeză pe o bancă și privi de-a lungul apei. În susul râului se înălța podul Waterloo. Ori de câte ori îl vedea, își amintea de filmul vechi cu Vivien Leigh și Robert Taylor. Îl văzuse împreună cu prietenele ei la televizor, într-o seară, pe când era în liceu. Fuseseră toate indignate de povestea unei balerine engleze blânde care se îndrăgostește de un soldat aristocrat frumos în vreme de război.

Cei doi se logodesc, dar dansatoarea își pierde locul de muncă când chiulește de la lucru, ca să ajungă la gară să își ia rămas-bun de la iubitul ei. După ce primește vestea neadevărată cum că acesta a murit, devine prostituată ca să se întrețină. Apoi logodnicul ei se întoarce și o duce să-i cunoască familia, fără să știe ce făcuse ea. Chinuită de vină, dansatoarea se sinucide sărind în fața unui autobuz pe podul Waterloo. În 1940 nu era suficient ca o femeie să se căiască de păcatele ei: trebuia să aibă parte de o moarte grea.

Ce prostuță! Dacă chiar se temea că adevărul avea să iasă la iveală, ar fi trebuit să-i mărturisească logodnicului despre decăderea ei morală. Poate că acesta o iubea îndeajuns încât să se căsătorească totuși cu ea. Și, dacă nu, ei bine, fata era tânără, ar fi putut să înceapă o viață nouă. Filmul se voia o ecranizare romantică clasică, grozavă, dar prostia și vina nu aveau nimic romantic. Rainey prefera poveștile despre răscumpărare și reconciliere.

Bineînțeles, Sarah nu era dansatoarea de pe podul Waterloo. Era mai cu capul pe umeri. Probabil mai mult decât Rainey.

Dar nu o invidia pe Sarah pentru că era cu scaun la cap. Admira și ura în același timp abilitatea ei de a-și lua un angajament față de un bărbat.

Raine Marlowe, o femeie din secolul douăzeci și unu, nu își luase în viața ei un astfel de angajament. Fusese atât de hotărâtă să nu devină victima vreunui bărbat,

încât abordase dragostea cu o listă de condiții pe post de scut defensiv. Nici un bărbat nu avea să o lovească, să o înșele, să profite de ea, să o considere un bun cuvenit sau să se căsătorească cu ea pentru bani. Dacă bărbatul încălca oricare dintre regulile ei, avea să-și ia tălpășița.

Ținând cont de îndoielile și de suspiciunea ei, era uimitor că reușise să se căsătorească totuși cu Kenzie. Bineînțeles, acceptase această uniune știind că era sortită pieirii, profeție care se adeverise, nu-i așa?

Cât trebuia să dăruiască o femeie? Clementine dăruise prea mult, iar Rainey – prea puțin.

Începu să plângă, simțindu-se mai singură ca oricând de la moartea mamei ei. În pofida tuturor zidurilor de apărare pe care le ridicase, se îndrăgostise până peste cap de Kenzie, dar nu își luase un angajament real față de el. Cât timp fuseseră împreună, se așteptase ca el să o trădeze, așa că fusese deja pregătită să plece. Nici măcar nu își vânduse casa.

Credeam că inima-mi frântă minte nu se va învăța,
Iată-mă, încă o dată, îndrăgostită lulea.
Îndrăgostită lulea, ca o molie de foc.
Poate că de data asta, Doamne, o să am noroc...

Mama ei făcuse tot timpul alegeri greșite în materie de bărbați, fapt ce contribuise la moartea ei. Dar măcar avusese curajul de-a iubi cu toată inima, curaj care ei îi lipsea.

Cu puțin timp înainte de moartea lui Clementine, Rainbow o întrebase de ce un cântec de dragoste vorbea despre o molie care zbura într-o flacără. Clementine își luase fiica în poală și-i zisese:

– Molia e mistuită de foc, dar nu-i așa că e de invidiat cât de mult își dorește ceva?

Rainey cea tânără, dar deja pragmatică până în măduva oaselor, nu înțelesese atunci mare lucru, dar pricepea acum. Nu îndrăznise niciodată să își permită să își dorească ceva – sau pe cineva – atât de mult.

Motivele pentru care voia să divorțeze erau clare și perfect justificabile. Nu o învinuia nimeni că îl părăsea pe un bărbat care îi fusese infidel. Din punct de vedere moral se afla în avantaj.

Dar acum se învinovățea singură pentru că nu încercase să înțeleagă de ce se întâmplase una ca asta. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât se îndoia mai mult că Kenzie o înșelase mânat doar de poftă trupească. Filmările erau istovitoare, iar scenele intime cu o persoană de sex opus atrăgătoare puteau crea iluzia de dragoste – sau cel puțin de dorință. Probabil Kenzie cedase în fața farmecelor de silicon ale lui Angie Greene din cauza singurătății și a extenuării, după luni de zile în care lucrase la un film solicitant, timp în care avusese doar câteva întâlniri scurte cu soția lui.

Chiar dacă Rainey nu îi fusese niciodată necredincioasă lui Kenzie, înțelegea cum se putea petrece o asemenea scăpare. Și ea experimentase sentimentul acela de singurătate disperată când lucrase la locație. Înainte să se căsătorească, și ea cedase dorinței de-a avea parte de căldură și de alinare fizică în momentele când stresul și munca deveneau prea copleșitoare. Distanța și încordarea erau motive majore pentru care multe căsnicii de la Hollywood se destrămau după scurtă vreme.

Nu se putea învinovăți pentru că plecase imediat înapoi în California, deoarece șocul și durerea fuseseră devastatoare. Dar, dacă privea în urmă, începea să pună la îndoială decizia de-a intenta imediat divorț. Nu încercase câtuși de puțin să își salveze căsnicia. Nu sugerase niciodată să meargă la un consilier matrimonial și nu își întrebase niciodată soțul dacă îi părea rău și dacă voia să încerce din nou. Plecase pur și simplu, urmându-și regulile personale de renunțare la un angajament.

Kenzie nu contestase divorțul și spusese în repetate rânduri că ei sigur îi era mai bine fără el. Dar, ca John Randall, nu zisese niciodată că nu își dorea soția. Filmările la *The Centurion* îi atraseseră spre intimitate în repetate rânduri. Când el fusese pe punctul de-a ceda, venise la ea, iar ea îl alinase fără să pună întrebări. Și el făcuse la fel pentru ea.

La urma urmei, să oferi mângâiere în vremuri grele făcea parte din căsnicie, nu? În pofida procedurilor legale care se derulau în California, erau în continuare strâns legaţi unul de celălalt. Poate că nu îndeajuns cât să aibă un mariaj real, dar suficient cât să se îndoiască de părerea ei iniţială cum că divorţul era singura alegere posibilă.

Tremurând, îşi acoperi faţa cu mâinile. Considera că loialitatea era o virtute a ei. Le fusese loială prietenilor ei, principiilor ei, oamenilor care o ajutaseră când avusese nevoie. Dar nu îi fusese prea loială lui Kenzie. Fusese hotărâtă să îşi păstreze mândria, şi inima fragilă.

Avalanşa de gânduri se mai potoli, pe măsură ce în mintea ei începu să se creioneze o hotărâre. Poate că Kenzie nu era capabil de o intimitate reală. Poate că nici ea nu era. Dar nu avea să fie ea cea care punea capăt căsniciei lor.

Din noaptea aceasta, din clipa aceasta, îşi lua în sfârşit un angajament.

Auzi pe cineva oprindu-se lângă ea, şi o voce groasă o întrebă:

– Vă simţiţi bine, domnişoară?

Îşi ridică privirea şi zări un poliţist îngrijorat. Se şterse la ochi şi spuse:

– Am avut şi zile mai bune, dar sunt în regulă. Serios.

Acesta încuviinţă din cap şi îşi văzu de drum. Rainey se uită la ceas. Nouă ore diferenţă între Londra şi Los Angeles, aşa că cei de-acolo încă se aflau la lucru. Îşi găsi mobilul şi apăsă butonul de apelare automată către avocata ei. I se făcu numaidecât legătura. Aceasta o salută cu căldură.

– Bună sincronizare, Rainey! Am terminat în sfârşit toate actele, aşa că divorţul se poate finaliza imediat ce te întorci în California.

– Tocmai de-aceea te-am sunat, Ann. Nu mai face nimic. M-am răzgândit.

Avocata icni.

– Tu şi Kenzie v-aţi împăcat? Grozav! Cel puţin, aşa cred.

– Nu, nu ne-am împăcat. Rainey oftă. Nici nu cred că o vom face. Dar, din diverse motive destul de complicate, m-am hotărât să-i pasez mingea lui Kenzie. Dacă vrea să divorțeze, să intenteze el divorț.

Iar ea avea să coopereze pasiv, așa cum făcuse el. Oare Kenzie avea să intenteze imediat divorțul? Oare avea să interpreteze gestul ei ca pe un semn că își dorea împăcarea și aveau să încerce să își rezolve problemele? Sau urma să lase lucrurile să își urmeze cursul și aveau să stea separați, dar în continuare căsătoriți?

Într-un fel macabru, avea să fie interesant de văzut.

capitolul 29

Kenzie ajunse puțin mai târziu la petrecerea de încheiere a filmărilor și obosit de parcă ar fi străbătut deșertul. De fapt, i-ar fi fost mai ușor să facă asta decât să își petreacă o bună parte din zi în pat cu soția lui de care era separat, dar pe care o dorea nespus. Îmbrăcat cât se poate de sumar, simulând ca nebunul tot felul de trăiri, cu o cameră de filmat ațintită asupra lui și cu echipa de filmare privindu-i fiecare mișcare.

Se duse direct spre bar și comandă un shot dublu de whisky pur din malț. Nu se mai îmbătase de ani de zile și nu intenționa să reînceapă acum, dar se gândi că avea dreptul măcar la o băutură tare și bună. La naiba, merita chiar și o sticlă de șampanie. Chiar reușise să supraviețuiască blestematului de film al lui Rainey.

După ce înghiți adânc whisky-ul care îl arse pe gât, se răsuci și se sprijini cu spatele de bar. Petrecerea de final se ținea într-o sală de recepții anexată unui vechi pub londonez. Încăperea spațioasă, cu tavan înalt, era decorată precum o superbă sală de banchet medievală, iar ospătarii și ospătărițele erau costumați. Era un local potrivit pentru a sărbători, iar americanii erau cu precădere încântați. Rainey își folosise bine bugetul restrâns alocat pentru *The Centurion*, nu irosise nici un bănuț, dar nici nu se zgârcise când venise vorba să-i facă pe colegii ei să se simtă apreciați.

Mai luă o gură de whisky, de data aceasta mai fără grabă. Petrecerile date în cinstea finalizării filmărilor aveau mereu un gust dulce-amărui. În timpul producției, actorii și echipa erau ca personalul de pe o navă: uneori își săreau la beregată unii altora, alteori erau uniți de misiunea lor comună. Lucra în domeniu de îndeajuns de mult timp cât să dea întotdeauna de fețe cunoscute în trecut și de oameni cu care avea să se reîntâlnească, dar fiecare producție era unică în felul ei. Nu aveau să se reunească însă vreodată în exact aceeași formulă pentru a lucra la un alt film.

Totuși, pe măsură ce filmările avansau, oamenii își doreau adesea să se termine odată, mai ales dacă producția ridicase probleme. Kenzie lucrase la un film unde se schimbase de două ori regizorul, recuzitele incredibil de scumpe nu funcționaseră, avuseseră parte de o vreme ucigător de fierbinte și de umedă, iar actrița principală priza cocaină și țipa întruna la toată lumea, ca o isterică. Ca să nu mai pomenim despre un câine care atrăgea toată atenția asupra lui și abia aștepta să muște pe toată lumea, mai puțin pe dresorul lui. Atunci chiar se bucurase când terminaseră de filmat.

Ținând cont de efortul pe care îl presupunea munca alături de Rainey, și aceasta ar fi trebuit să fie o producție căreia nu avea să-i ducă dorul; și totuși, din multe puncte de vedere, fusese o experiență plăcută. Oameni care dăduseră dovadă de profesionalism și făcuseră o treabă grozavă, lăsându-și, în mare, orgoliul la o parte. Turnarea unui film la modul cel mai plăcut posibil.

Supervizoarea scenariului se apropie de el, cu o licărire malițioasă în privire, și îl sărută pe obraz.

– De săptămâni întregi tot vreau să fac asta.

El zâmbi larg și o bătu ușor peste fundul proeminent.

– Mă bucur că în sfârșit îți dezlănțui tigrul din tine, Helen.

Ea se îndepărtă râzând. Kenzie se uită prin încăpere și o văzu pe Rainey în mijlocul unui grup. Cu părul lăsat liber peste umeri și îmbrăcată într-o rochie verde lejeră, părea o ființă ingenuă, nu o producătoare și o

regizoare dură și hotărâtă, care lucrase neostenit pentru ca povestea ei să prindă viață. Kenzie spera că era mândră de ce realizase.

A doua zi avea să plece pentru totdeauna.

Începu să dea o tură prin sală, schimbând cu toată lumea măcar câteva vorbe. Lucru perfect posibil când distribuția și echipa numărau în jur de șaptezeci și cinci de persoane. Mică, după standardele de la Hollywood.

Bănuia că reputația lui de persoană curtenitoare și cu capul pe umeri avusese de suferit în timpul acestei producții. Fuseseră zile în șir în care abia de reușise să se poarte civilizat. Deși se părea că nimeni nu-i purta rănchiună. Poate s-ar fi supărat dacă ar fi fost vorba despre aroganță, dar fusese atât de stresat, încât colegii lui se purtaseră de-a dreptul protectiv cu el.

Pe la jumătatea încăperii, își termină băutura și tocmai se gândea să își ia alta, când o ospătăriță roșcată drăguță îl abordă.

– Mă scuzați, domnule Scott, știu că nu ar trebui să fac asta, dar, când am auzit că veți fi prezent... ei bine, băiețelul meu ar vrea să vă cunoască. Se uită în jur. V-ar deranja tare dacă ați veni în vestiar ca să vă fac cunoștință? Doar pentru un minut. Ar însemna foarte mult pentru Evan.

– Bineînțeles că nu mă deranjează.

Ieșiră împreună din sală și străbătură un coridor scurt spre vestiarul gol. Evan avea în jur de unsprezece ani, ochi albaștri, păr roșcat ca mama lui și un trup slăbuț țintuit în scaunul cu rotile.

Copilul se lumină la față când îi văzu. Kenzie se lăsă într-un genunchi, ca să fie la același nivel cu el.

– Salut, Evan. Știi deja cine sunt. Să înțeleg că îți plac filmele?

– O, da! Sunteți actorul meu favorit, domnule, iar *Sky Quest* este filmul meu preferat, mai ales scena finală în care trebuie să vă luptați cu ticălosul și cu geamănul dumneavoastră cel rău.

Continuă entuziasmat cu o analiză detaliată a filmului demnă de un student la cinematografie.

Când se opri să respire, mama lui îi spuse pe un ton ferm:

– Ajunge, băiete. Mai mult ca sigur că domnul Scott vrea să se întoarcă la prietenii lui.

– Nu mă grăbesc, spuse Kenzie. Ce-ar fi să te întorci tu la treabă și să revii în zece sau cincisprezece minute?

Ea îi zâmbi cu gura până la urechi și se supuse. Până să se întoarcă ea, Kenzie și Evan discutaseră deja despre *Sky Quest*, *The Scarlet Pimpernel* și acum vorbeau despre *Lethal Force*. Kenzie semnă un poster pe care Evan îl adusese cu el, după care cei doi își strânseră mâinile și își luară rămas-bun.

În vreme ce el și mama băiatului se întorceau în sală, femeia spuse încet:

– Nu știu cum să vă mulțumesc, domnule Scott. În primul an de la accident, filmele au fost singurul lucru care îl făceau să zâmbească. Să vă cunoască pe dumneavoastră e un vis devenit realitate.

– Plăcerea a fost de partea mea. E un băiat pe cinste, cu mintea brici. „Și norocos cu așa o mamă", se gândi el. Nu îl descuraja dacă vrea să lucreze în industria filmului. Sunt slujbe care pot fi făcute și din scaunul cu rotile.

Ea făcu ochii mari.

– Serios?

– Serios. Dacă Kenzie reușise în industria divertismentului, un băiețel atât de isteț ca Evan putea să reușească la rândul lui. Pasiunea o are deja. Abilitățile pot fi învățate.

Un bărbat care părea a fi șeful de sală veni spre ei încruntat. Se holbă la ospătăriță și spuse pe un ton amenințător:

– Haide, doamnă Jones, știi care sunt regulile.

Bănuind că femeia avea să fie concediată, Kenzie îi spuse șefului de sală:

– Îmi pare rău, am întrecut cumva măsura? Am auzit că doamna Jones are un fiu care e fan al filmelor de cinema și am întrebat-o dacă aș putea să-l cunosc. Îmi pare rău că am reținut-o de la îndatoririle ei.

Expresia șefului de sală se schimbă.

– Dumneavoastră ați cerut să-l cunoașteți pe flăcău, domnule Scott?

– Da. Mi se pare foarte util să păstrez legătura cu fanii mei. Zâmbi fermecător, ca un star de cinema. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat personalul. Nu e deloc ușor să vă ocupați de un eveniment ca acesta și să faceți să pară atât de ușor de realizat.

– Ai dreptate, omule.

În timp ce supraveghetorul începu să-i descrie în detaliu cât de dificil era să ai sub control o asemenea însărcinare, doamna Jones îi mulțumi scurt din priviri lui Kenzie și se duse să ajute la realimentarea meselor de bufet care se întindeau de-a lungul unui perete. După ce îl ascultă atent pe supraveghetor, Kenzie semnă un autograf pentru soția bărbatului, după care se scuză și se întoarse în sală.

Mai avea puțin și termina de schimbat câte o vorbă cu toți cei prezenți, când Josh ajunse la petrecere – era întârziat și supărat.

– Tocmai am primit un fax din California, Kenzie. Scoase o foaie împăturită. M-am gândit c-ai vrea să-l vezi imediat.

Kenzie se întrebă ce putea fi atât de important, așa că aruncă un ochi la hârtie. La o primă vedere, nu observă decât un amestec de litere haotice, indescifrabile, semn clar că era obosit.

Închise ochii pentru o clipă, forțându-și mintea să încetinească și să se concentreze, după care încercă din nou să citească. Antetul era al avocatului său. Începu să citească textul, cuvânt cu cuvânt. Când ajunse la sfârșit, mai citi o dată scrisoarea. Scria același lucru.

– Dumnezeule mare, spuse el absent. Rainey a retras cererea de divorț?

– Așa se pare.

Circuitele mintale ale lui Kenzie se topiră sub greutatea amestecului de emoții care îl cotropi. Șoc. Furie. Durere. Teamă.

– Să nu spui nimănui despre asta.

Josh păru ofensat.

– Bineînţeles că nu o voi face.

– Scuze.

Cu o expresie înverşunată, se duse să o caute pe Rainey. O găsi îmbrăţişându-l lung, fără cuvinte, pe Rabbit, sunetistul lor neîngrijit. Toată lumea se îmbrăţişa la petrecerile de încheiere a filmărilor.

Când Rainey se trase din îmbrăţişarea lui Rabbit[1] – poreclit aşa pentru că era ciudat de sensibil la sunete –, Kenzie întrebă scurt:

– Putem vorbi o clipă?

Rainey se încordă şi părea gata s-o ia la sănătoasa.

– Bineînţeles.

Rabbit îl bătu prietenește pe Kenzie peste braţ şi apoi se duse agale spre bufet. Kenzie o luă pe Rainey de cot şi o trase de lângă mâncare, departe de mesele circulare.

– Josh tocmai mi-a dat cel mai remarcabil fax pe care l-am primit vreodată de la avocatul meu. Ce fel de joc al minţii încerci să faci? Sau e un fel de glumă mai ciudată?

– Nici una dintre ele. E exact cum pare: am renunţat la proces.

Tâmplele începură să-i pulseze de parcă ar fi băut cinci shoturi de whisky.

– Producţia de filme e un hobby scump. Te-ai hotărât că, până la urmă, vrei să-mi iei o parte din bani? Dacă împărţim veniturile mele din ultimii trei ani ca bun comun, probabil ţi-ai putea finanţa următoarele două filme.

– *Nenorocitule!* Îşi eliberă braţul cu o smucitură. Am spus vreodată ceva care să te facă să crezi că-ţi vreau banii?

Nu. De fapt, când Rainey intentase divorţ, Kenzie îl pusese pe avocatul lui să-i ofere o sumă substanţială în numerar, drept înţelegere. Ea refuzase atunci categoric să accepte ceva de la el. Pe cale de a dezvolta o migrenă, Kenzie zise istovit:

– Scuze. Nu trebuia să spun asta.

– E de neiertat.

– Aşa e. Nu... nu mă descurc bine cu surprizele.

---

[1] În engleză, în original, „Iepure"

Un alt mecanism de ajutorare al dislexicilor era să planifice și să organizeze totul cât mai în amănunt. Surprizele care îi dădeau peste cap strategiile elaborate cu greu nu erau bine-venite.

– Nici mie nu îmi plac surprizele, spuse ea mai calmă. Un semn clar că sunt obsedată de control.

– De ce te-ai răzgândit, Rainey? Doar nu vrei să rămânem căsătoriți.

Rainey se uită în partea cealaltă a sălii, la păunul din gheață strălucitor de lângă salate. Kenzie o privi și se gândi că arăta ca un înger frumos și istovit.

– Sincer, faptul că am intrat în pielea lui Sarah Masterson m-a făcut să-mi dau seama de cât de... cât de nepăsătoare am fost când am fugit din Creta și-am intentat imediat divorț. Nu m-am gândit nici măcar pentru o secundă dacă am procedat corect. Îmi place să cred că nu sunt o nesocotită, așa că am anulat procesul. Nu-ți face griji, asta nu schimbă nimic. Mi-ai explicat foarte clar că nu vrei să fii însurat, așa că n-ai decât să depui tu cerere de divorț. Nu mă voi opune.

El se holbă la ea, încurcat și luat prin surprindere. Se bazase pe hotărârea ei de-a pune capăt căsniciei lor. Doar merita să fie părăsit.

– Nu... nu știu ce să spun.

Ea oftă și își întoarse din nou privirea spre el.

– Nu este nici momentul, nici locul potrivit ca să discutăm despre asta. După ce ne întoarcem în California și mai recuperăm din somn, putem vorbi la telefon. Cea mai mare parte din procedura legală s-a făcut deja, așa că o cerere nouă ar fi, probabil, procesată foarte rapid.

Motivele de divorț nu se schimbaseră. Doar că îi pasase lui povara. Diabolic, chiar dacă nu asta intenționase.

– Cum vrei tu, Rainey.

– Păcat că nu știu exact ce vreau.

Kenzie nici măcar nu îndrăznea să se întrebe ce voise să spună cu asta, așa că zise:

– Mergi la funeralii mâine? Când ea încuviință, el adăugă: Mergem împreună?

Ea îi acceptă tentativa de împăcare.

– Ar fi drăguț. Chiar îmi doresc să merg.

Cu spatele drept, cu rochia-i unduindu-se precum apa de izvor, se întoarse și se duse spre bufet, unde fu primită cu o altă îmbrățișare lungă, de data aceasta de Laurie, producătoarea de linie.

Deci trebuia să ceară el divorțul. I-ar fi fost mai ușor să își roadă un membru, ca o vulpe prinsă în capcană.

Capela micuță era plină ochi cu cei care veniseră să participe la funeraliile lui Charles Winfield. Actorul își făcuse mai mulți prieteni de-a lungul anilor, și vreo doisprezece membri distinși ai comunității de teatru britanice ceruseră să-i aducă un omagiu.

În calitate de executor testamentar și de organizator al slujbei, Kenzie luă primul cuvântul. Vorbi succint, spunând doar că îi datora cariera lui Charles Winfield, după care își aminti o anecdotă ce ilustra farmecul și generozitatea lui Charles. Încercă să nu se piardă cu firea și încheie astfel:

– Charles mi-a spus odată că nu avea familie, dar se înșela. Teatrul britanic a fost familia lui, și astăzi îi plângem cu toții pierderea.

Rainey îi zâmbi aprobator când se întoarse la locul lui, lângă ea. Era îmbrăcată cu un costum negru sobru și arăta și mai ademenitoare ca în seara precedentă.

În timpul slujbei, îl luă tăcută de mână. El îi strânse mâna în semn de recunoștință. Faptul că trebuia să își ia rămas-bun de la mentorul și totodată cel mai vechi prieten al lui îi amintea într-un mod dureros de toate celelalte pierderi pe care le suferise în viață. La bine și la rău, Charles fusese ultima legătură cu copilăria lui.

Slujba se încheie cu o interpretare emoționantă la orgă a imnului *Jerusalem*. Lumea începu treptat să plece, împărțindu-se în grupuri și grupulețe, discutând și făcând planuri pentru prânz. Mai mulți oameni, inclusiv doamna Judith Hawick, se opriră și povestiră despre Charles și îi mulțumiră lui Kenzie pentru că se ocupase de funeralii.

Chiar înainte să ajungă la ușile duble sculptate, fură interceptați de Jenny Lyme și de un bărbat care i se părea vag cunoscut. Aceasta îl îmbrățișă tare pe Kenzie.

– A fost perfect, Kenzie. Charles ar fi fost încântat de câți oameni au venit. Arătă spre însoțitorul ei. Ți-l amintești pe Will Stryker, nu-i așa? Ne-a fost coleg în primul an la RADA, după care s-a lăsat ca să studieze designul de decoruri. E cel mai bun din Londra.

– Bineînțeles că mi-l amintesc. Kenzie îi întinse mâna. Îmi pare bine să te văd din nou, Will.

Jenny se întoarse spre Rainey și spuse cu căldură:

– Nu mă cunoști, dar sunt Jenny Lyme – și o mare admiratoare a ta.

Dacă încerca să contracareze vreo posibilă urmă de gelozie provocată de poveștile din tabloide, atunci îi reușise. Rainey îi întinse mâna, spunându-i pe un ton la fel de cald:

– De fapt, știu cine ești – sau cel puțin ce faci. Serialul FTV, *Still Talking*, a fost genial de amuzant. Am pus-o pe o prietenă din Londra să-mi înregistreze episoadele în fiecare săptămână. Mi-ar fi plăcut să fiu la fel de talentată ca tine la comedie. Te-ai gândit să joci în filme?

Jenny clătină din cap.

– Nu, sunt genul de tipă din vecini abordabilă, care se descurcă cel mai bine pe micul ecran. Nu pot aborda proiecte mari ca tine și Kenzie.

Kenzie bănuia că, dacă ar fi avut ocazia, Rainey și Jenny s-ar fi împrietenit. După câteva minute de sporovăit, își luară rămas-bun și ieșiră din clădire.

Era o dimineață înnorată, iar participanții la funeraliii care ieșiră din capelă dădură peste un baraj de flash-uri și lumini de televiziune.

– La naiba, bombăni Kenzie. Speram ca presa să nu observe funeraliile, dar bănuiesc că am avut așteptări prea mari.

– Măcar au o grămadă de celebrități de unde să aleagă, spuse Rainey și îl luă de braț. Dacă pari potrivit de trist pentru camera de filmat, o să ieșim de aici cât ai zice pește.

Fiind o slujbă funerară, reporterii se comportară bine. Kenzie văzu maşina închiriată care îi aştepta în apropiere. Plănuiseră să îl lase mai întâi pe Kenzie la hotel, apoi să o ducă pe Rainey direct la aeroportul London City, dar poate că avea să o conducă totuşi până la avion. Cu cât amâna mai mult să-şi ia rămas-bun de la ea, cu atât mai bine.

Se apropiau de maşină, când o voce cunoscută, aspră, îi strigă:

– Ştiu adevărul, Scott.

Kenzie se înfioră şi se întoarse spre Nigel Stone care se apropia de ei, împreună cu un fotograf şi cu un cameraman. Ultimele zile fuseseră atât de solicitante, încât aproape că uitase de reporter şi de cruciada lui ciudată. Josh monitorizase tabloidele zilnic şi îl asigurase că Stone nu scrisese nimic ce-ar fi meritat menţionat.

În ochii lui Stone se putea vedea o strălucire maliţioasă de triumf. Ştia. Nu mai era doar un şiretlic pentru a creşte tirajul ziarului, ci un atac plin de răutate. Reporterul îşi amintise că se cunoscuseră mai demult. Tot adevărul infam avea să iasă la iveală, iar Kenzie nu mai putea face nimic. Vederea începu să i se întunece şi i se puse un nod în stomac, simţindu-se ca un om care se aruncă de pe stâncă spre pierzania-i sigură.

Cu o mână, Stone îi vârî un microfon în faţă lui Kenzie, iar cu cealaltă ridică un exemplar din *The Inquirer*. Titlul anunţa: „Adevărul gol-goluţ despre Kenzie!"

– Ai ceva de comentat, Jamie Mackenzie, despre cea dintâi carieră a ta, ca târfă masculină? întrebă reporterul rânjind.

ACTUL III

Parcurgând labirintul

capitolul 30

Rainey icni. Cum de îndrăznea Nigel Stone să spună ceva atât de calomnios!

După care îi simți brațul lui Kenzie zvâcnind sub mâna ei. Își ridică privirea și îi văzu chipul împietrit. Ceva nu era deloc în regulă.

Îl prinse tare de braț, înfigându-și unghiile în el, în încercarea de a-l trezi din paralizie.

– E o poveste aproape la fel de nebunească precum cele pe care le scornești tu, Kenzie, spuse ea pe un ton vioi. Deși cred că afirmația ta cum că ai fi adevăratul rege al Angliei e mai credibilă.

Îi aruncă o privire scurtă. Kenzie părea rigid, ca și cum ar fi fost rănit de moarte. Își dădu seama că nu avea să fie în stare să găsească o replică potrivită, așa că ea se întoarse spre reporter și îi spuse cu un dispreț voalat:

– V-ați gândit cumva să scrieți un roman, domnule Stone? Este evident că ficțiunea este punctul dumneavoastră forte.

Reporterul mijii ochii cu răutate.

– Când am făcut cercetări despre soțul tău, am descoperit că mama ta a fost Clementine, vedetă rock și dependentă de droguri. Tată necunoscut. Vrei să comentezi de ce ți-e atât de rușine cu ea încât ai ținut secret acest lucru atâția ani de zile?

– Identitatea mamei mele nu a fost niciodată un secret, domnule Stone. Abia de reuși să zâmbească slab, rece. Recunosc că nu o menționez tot timpul. Nu am vrut niciodată să beneficiez de pe urma celebrității ei pentru a avansa în carieră, mai ales că îmi lipsesc abilitățile ei muzicale.

În ochii reporterului apăru o licărire de furie din pricina răspunsului ei calm, controlat, dar nu mai puteau vorbi, căci în jurul lor se dezlănțuise iadul. Alți reporteri dădură buzna, strigând întrebări, în timp ce

participanții la funeraliile care ieșeau din capelă cereau să li se explice ce se întâmpla. Cei șase metri până la mașină păreau mai degrabă un kilometru.

În spatele camerei de televiziune, Rainey o văzu pe Jenny Lyme, care arăta îngrozită. Rainey o imploră din priviri: „Dacă ești prietena lui Kenzie, ajută-l!"

Jenny îl apucă de braț pe însoțitorul ei, și cei doi se intercalară între Kenzie și camera de televiziune.

– Ce ciudat! spuse ea și râse răgușit. Îl știu pe Kenzie din prima zi la RADA și, crede-mă, Nigel, dragule, nu e deloc homosexual.

Flutură din genele ei lungi și închise la culoare, expunându-și cât mai bine silueta feminină voluptuoasă.

– Din păcate, așa e, adăugă Will Stryker, devenind intenționat bombastic. Toți studenții homosexuali de la RADA au încercat să-l seducă pe Kenzie la un moment dat sau altul. Adică, serios acum, cine ar fi putut rezista? Era cel mai arătos tip de-acolo! Designerul de decoruri oftă exagerat, apoi adăugă: Refuza de fiecare dată, în favoarea fetelor. Politicos, ce-i drept, dar îngrozitor de heterosexual. Aproape că mi-a frânt inima.

Afirmațiile lor declanșară un alt val de întrebări, de data aceasta la adresa lui Jenny și a lui Will. Jenny se culca din nou cu Kenzie? Aveau planuri de viitor? Care erau ceilalți studenți homosexuali de la RADA?

Peste poate de recunoscătoare pentru faptul că cei doi creaseră o diversiune, Rainey înaintă prin mulțime, ținându-l de braț pe Kenzie cu o strânsoare de fier. Șoferul ei solid, Jack Hammond, o porni printre oameni, croind forțat o cărare spre mașină.

În vreme ce Hammond deschidea larg ușa, doamna Judith Hawick li se alătură lui Jenny și lui Will în fața camerei de filmat. Îl privi sever pe Stone și spuse cu o voce care răzbi prin agitația creată:

– Chiar nu ai pic de rușine, domnule? Credeam că speța ta nu putea fi și mai vrednică de dispreț decât e deja, dar m-am înșelat. Ești ca proștii aceia care spuneau că Jane Austen a fost lesbiană pentru că dormea în același pat cu sora ei, așa cum făceau de obicei oamenii

înainte să existe încălzirea centrală. Clătină din cap cu tristeţe, apoi adăugă: În ce hal de lume trăim!

Rainey se urcă pe bancheta din spate a maşinii şi îl trase şi pe Kenzie după ea. Acesta părea o marionetă. Hammond trânti uşa de la maşină, după care sări la volan, porni motorul şi se îndepărtă de reporterii care ţipau în urma lor.

Kenzie se prăbuşi într-un colţ, cu ochii închişi. Părea să se fi micşorat, ca şi cum carnea i s-ar fi retras defensiv de aproape de oase.

Ea îl luă de mână. Era rece ca gheaţa.

– Eşti în stare de şoc, Kenzie, spuse ea, încercând să pară calmă. Poţi vorbi?

El deschise ochii.

– Nu o să mă întrebi... dacă e adevărat?

– Poate mai târziu. Îşi alese cu grijă cuvintele şi adăugă: Nu prea mă interesează ce-ai făcut în trecut, Kenzie. Îmi pasă însă mult de ceea ce se întâmplă în prezent.

– Acum urmează să fiu răstignit de media.

– Nu dacă pot face ceva în privinţa asta. Dar ce putea să facă? Să ia lucrurile pe rând. Sunt şanse ca Nigel Stone să aibă vreo dovadă care să-i susţină afirmaţiile?

– Mă... îndoiesc.

Ea îşi dădu seama, cu durere, că nu negase acuzaţiile, ci doar probabilitatea că ar fi existat dovezi.

– Trebuie să pleci din Londra. Ba chiar din Anglia. Dacă rămâi aici, reporterii îţi vor face viaţa un iad. Nu vei putea ieşi din hotel fără să fii asaltat.

Un muşchi din maxilarul lui zvâcni.

– N-aş putea... suporta asta.

– Atunci trebuie să pleci din Anglia. Deschise geamul glisant care îi despărţea de şofer. Jack, uită de hotel şi du-ne direct la aeroport.

– Aşa fac, zise şi semnaliză la stânga.

Ea închise geamul despărţitor la loc şi îşi puse mintea la contribuţie. Bagajul ei probabil că era deja în avion, iar paşaportul îl avea în geantă. Dar Kenzie? La naiba, ţinând cont că era cetăţean britanic, nu avea de ce să îşi ia paşaportul cu el.

Se putea descurca fără haine, dar nu și fără pașaport. Își căută mobilul și tastă numărul lui Josh, așteptând cu nerăbdare ca acesta să răspundă. Aproape că renunțase la idee, când asistentul lui Kenzie răspunse, părând pe jumătate adormit, deși era aproape de prânz. Plecase târziu de la petrecere și era clar că se distrase de minune.

Trecând direct la subiect, îi spuse:

– Josh, sunt Raine. E pe cale să izbucnească un scandal enorm, complet nefondat, dar Kenzie a hotărât să zboare cu mine spre Statele Unite, ca să iasă din bătaia focului. Nu se mai întoarce la hotel, pentru că s-ar putea ca reporterii să încerce să îl intercepteze acolo, așa că împachetează-i lucrurile cât poți de repede și adu-le la aeroport. Dacă crezi că ar dura prea mult, adu-i doar pașaportul.

Josh se trezi de tot și spuse:

– Pot să-i împachetez hainele, dar vor fi al naibii de șifonate. O să chem o mașină acum, și în douăzeci de minute pot fi în drum spre aeroport. Aeroportul London City?

– Da, cel pe care ați aterizat la venire. Mersi, Josh.

Închise telefonul, apoi și ochii, tremurând toată. Faptul că Stone o menționase pe Clementine în public o supăra, dar nu erau vești noi. Pe de altă parte, afirmațiile despre Kenzie erau incendiare și periculoase. Era genul de scandal sexual pe care îl preferau tabloidele: un bărbat celebru cu o reputație bună era acuzat de un comportament incredibil de sordid.

Ce putea face ca să înăbușe toate astea înainte să ia amploare? Dacă Stone avea dovezi care să-i susțină acuzațiile, pentru Kenzie nu mai exista scăpare. Însă dacă nu avea dovezi, poate reușea să anuleze povestea înainte să fie luată în serios.

Chiar dacă prietenii lui Kenzie reușiseră să atenueze daunele, trebuiau să scoată numaidecât artileria mai grea la înaintare. Din câte îi spusese Pamela Lake, nici măcar colegii lui Stone nu îl plăceau. Dacă nu își putea documenta afirmațiile, aveau să se întoarcă împotriva lui ca niște șacali și să îl sfârtece bucățică cu bucățică.

Era timpul să-i sune pe agenții de publicitate. Chiar dacă, în mare, rolul unui agent de publicitate era să sporească vizibilitatea clienților săi, era la fel de important să blocheze poveștile negative. Chloe, agenta de publicitate deșteaptă și experimentată care lucrase pe platoul de filmare al *The Centurion*, locuia în Londra. Trebuia să o sune înainte de decolare, pentru ca ea să se poată folosi de contactele pe care le avea în presa locală ca să submineze articolele lui Stone.

Următorul apel fu către Barbara Rifkin, agenta lor personală de publicitate. Barb era cea mai bună în domeniul ei, printre clienții ei numărându-se unele dintre cele mai mari vedete, și avea instinctele protective ale unei tigroaice. Un reporter de divertisment care publicase un articol care nu-i era pe plac lui Barb risca să nu mai obțină nici un alt interviu cu vreunul dintre clienții ei.

Apoi trebuia să îi avertizeze pe Naomi și pe Marcus Gordon. Și ei aveau mare influență la Hollywood. Mulți oameni le datorau favoruri, și, cu voia lui Dumnezeu, poate aveau să-și folosească influența pentru binele lui Kenzie.

Rainey se uită la ceasul de la mână. Era miezul nopții în California, așa că avea să aștepte o oră mai decentă ca să-i sune pe Barb și pe Marcus. În timp ce căută numărul personal al agentei de publicitate, repetă în minte ce avea să-i spună. Acuzațiile scandaloase făcute de un reporter cunoscut pentru răutatea lui. Absurdități, fără dar și poate. Fă-le să dispară.

Dacă Nigel Stone avea dovezi care să-i susțină povestea, avea să pară credulă și proastă.

Telefonul îi sună în mână, declanșând un val de adrenalină. Îl duse la ureche.

– Da?

– Raine, sunt Pamela Lake. Kenzie Scott e cu tine?

Rainey se holbă la telefon.

– De unde ai numărul meu?

– Tu mi l-ai dat.

– Ah, bineînțeles. Își aminti că nu trebuia să pară prea îngrijorată și continuă: Ultima jumătate de oră

a fost extrem de agitată, așa că rotițele nu mi se învârt chiar cum trebuie. Kenzie e cu mine, da. Ai fost și tu la funeraliile lui Charles Winfield?

– Da, dar eram mai deoparte, luându-i interviu celui care a regizat ultimul spectacol al lui Winfield. Prea departe ca să particip la răscoală. Pamela părea înțelegătoare. Kenzie nu a răspuns acuzațiilor aduse de Nigel Stone. Vrea cumva să facă vreo declarație acum?

Kenzie nu era în stare să vorbească cu nimeni.

– Bineînțeles că nu a răspuns! Tocmai își plângea unul dintre cei mai vechi prieteni, când a nimerit într-o ambuscadă jurnalistică. Să văd dacă vrea să stea de vorbă cu tine.

Acoperi telefonul cu o mână, dar nu cât să blocheze de tot sunetul, își îngroșă vocea cât putu de tare și bombăni o serie de înjurături de-abia descifrabile. Reveni apoi la vocea ei normală și spuse:

– Dacă asta-i tot ce ai de spus, Kenzie, mai bine nu mai spui nimic. I se adresă din nou Pamelei, pe un ton degajat:

– Comentariile lui la acuzațiile făcute de Nigel Stone nu pot fi tipărite într-un ziar cu public decent.

Reportera chicoti.

– Sunt chiar atât de groaznice?

Rainey continuă pe un ton confidențial:

– În mod normal, Kenzie trece cu vederea astfel de articole, dar de data asta e chiar scos din sărite. Știi că e rezonabil de felul lui. Înțelege că reporterii trebuie să își câștige traiul, permite apariția lui în presă și comentează când este intervievat în public. Prin poveștile pe care le-a inventat despre trecutul lui, i-a ajutat și pe reporteri, iar el și-a păstrat intimitatea. Nu crezi că are dreptul la asta?

– Ba da, chiar dacă nu toți reporterii sunt de-acord cu mine. Pamela făcu o pauză, probabil pentru a lua notițe. Pot spune că neagă acuzațiile aduse de Nigel Stone?

– O traducere liberală a afirmației lui ar fi că nici măcar nu merită să răspundă gunoaielor ălora aflate în căutare de senzațional. Adăugă mai încet: Părerea mea

personală, neoficială, este că povestea asta nebunească a lui Nigel Stone e inspirată de una dintre intrigile din *The Centurion*.

Așa, orice reporter de divertisment care ar fi încercat să citească romanul original al lui Sherbourne, ca să își dea seama la ce se referea, avea să fie prins câteva zile la rândul lui, presupunea ea. Autorii din perioada victoriană scriau mult și dens.

– Probabil este înțelept din partea lui Kenzie să evite un meci de injurii pe tema asta, încuviință Pamela. Mă tot gândesc ce dovezi ar putea aduce dragul de Nigel.

– A spus ceva despre asta?

– Pretinde că Kenzie s-a născut în Londra, sub numele de James Mackenzie, și are un certificat de naștere care o dovedește.

– Sunt sigură că ar putea fabrica și certificatul de naștere al prințului de Wales dacă ar vrea, dar asta nu înseamnă că Kenzie e următorul pretendent la tron, spuse Rainey sec. Se nasc o mulțime de băieți în Anglia în fiecare an. Un certificat de naștere nu dovedește nimic.

– Exact așa gândesc și eu, spuse Pamela, după care întrebă pe un ton schimbat. Chiar ești fiica lui Clementine?

– Da. Așa cum i-am spus și lui Nigel Stone, nu e un secret. Pur și simplu am hotărât să nu profit nici de faima, nici de tragedia ei.

Și încerca să evite durerea care o copleșea ori de câte ori vorbea despre mama ei.

– Am crescut cu cântecele lui Clementine, spuse Pamela pe un ton nostalgic. *Heart Over Heels* m-a ajutat să trec peste mai multe relații destrămate, pe când eram celibatară. Știa cum să transmită durerea de-a iubi, dar și speranța într-un viitor mai bun. Am plâns zile întregi când a murit. Cred că a fost cea mai mare cântăreață de rock din toate timpurile.

– Sunt de-acord cu tine, doar că eu nu sunt chiar imparțială.

Pamela trecu din nou la tonul profesional.

– Dacă tot discutăm despre subiecte delicate, susții în continuare că tu și Kenzie nu aveți de gând să vă împăcați? Păreați cât se poate de împreună în dimineața asta.

Rainey ezită. Se folosea deja de reporteră și nu voia să o mintă mai mult decât era nevoie pe o femeie care se purtase decent cu ea și îi fusese de ajutor.

– Îți spun sincer că nu știu ce se întâmplă, Pamela. Dar, dacă vom avea de făcut vreun anunț important pe tema asta, promit să te sun pe tine prima. Nu m-aș baza însă prea mult pe asta.

– Mi se pare corect. Succes la evadat!

Rainey își luă rămas-bun, după care o sună pe Chloe, agenta de publicitate. După ce îi spuse tot ce repetase în gând și se asigură că Chloe avea să îi ajute, Rainey închise telefonul de tot, incapabilă să mai vorbească cu altcineva, nici măcar cu Val. Restul drumului până la aeroport îl parcurseră în liniște. Kenzie privea în gol pe geam, într-o stare aproape catatonică.

Iar ea, fiindcă nu avea cu ce să-i distragă atenția, începu să își pună întrebări în legătură cu trecutul lui Kenzie. Oare reticența lui era într-adevăr o consecință a faptului că fusese o târfă masculină homosexuală? Fiecare părticică din trupul ei protesta împotriva posibilității ca acest lucru să fie adevărat. Doar nu ar fi putut simula pasiunea dintre ei, nu timp de aproape patru ani. Chiar dacă, în teorie, ar fi fost posibil să fie bisexual, nu îl văzuse niciodată dând semne că ar fi câtuși de puțin interesat de vreun bărbat. Se purtase întotdeauna ca un bărbat heterosexual, perfect împăcat cu propria-i sexualitate.

Totuși, chiar dacă Nigel Stone mințise, trebuia să existe o legătură cât de mică cu trecutul misterios al lui Kenzie, deoarece reacția acestuia fusese mult prea violentă.

Oare să fi apelat la diverse șiretlicuri din cauza sărăciei? Ar fi fost o posibilitate. Ba chiar ar fi preferat să creadă asta, dar nu i se părea o idee prea validă. Kenzie ar fi găsit altă modalitate de-a scăpa de sărăcie.

Şi dacă s-ar fi dovedit că Kenzie era într-adevăr bisexual? Recunoscu în sinea ei că îşi dorea să nu fie adevărat. Avea mulţi prieteni homosexuali, lucrase împreună cu homosexuali şi cu bisexuali şi nu o interesase niciodată ce făceau în timpul lor liber. Dar de data asta... lucrurile stăteau altfel.

Recunoscu fără tragere de inimă că atracţia lui Kenzie faţă de femei şi de bărbaţi deopotrivă ar justifica oarecum convingerea lui că nu ar fi trebuit să se căsătorească cu ea şi că nu avea să se mai căsătorească vreodată, în caz că divorţau. Mai explica şi reacţia lui la rolul lui Randall, un bărbat cu sentimente ambivalente faţă de un alt bărbat.

Poate că Kenzie fusese atât de prins de incandescenţa de la începutul relaţiei lor, încât se gândise că avea să rămână heterosexual pentru totdeauna, dar mai târziu îşi dăduse seama că se înşelase. Poate că o aventură care nu însemnase nimic pentru el şi faptul că o lăsase pe Rainey să încheie relaţia lor era modul lui de-a o dezmăgi cât mai puţin posibil.

Totul părea îngrozitor de logic.

Se strânse singură în braţe, tremurând toată. Nu credea că putea exista ceva care s-o facă să nu mai ţină la el, dar, pentru numele lui Dumnezeu, îşi dorea din tot sufletul ca toate acestea să nu fie adevărate!

capitolul 31

Kenzie îşi veni greoi în fire. Simţi vibraţii. Un avion, îşi dădu el seama.

Confuz, îşi aminti ce se întâmplase după ce Nigel Stone aruncase bomba. Deoarece fusese cu gândul la Charles şi presupuse că Stone nu mai reprezenta o ameninţare, fusese prins cu garda jos. Creierul i se făcuse ţăndări, lăsându-l la fel de paralizat ca atunci când începuse şcoala şi o profesoară îi ceruse răspunsuri pe care nu le putuse da. Ca adult, învăţase suficiente fraze-cheie inteligente, peiorative, încât să poată da aproape întotdeauna un răspuns gata pregătit. Însă nu şi de data aceasta.

Din fericire, creierul lui Rainey nu fusese la fel de distrus ca al lui. Răspunsese minunat, apoi îl luase de acolo înainte ca el să se dezintegreze în public. După aceea își amintea doar fragmente. Prietenii lui se uniseră ca să creeze confuzie. Rainey cea sinceră și incoruptibilă minţise ca o artistă la telefon. Se îmbarcaseră în avion. Josh îi adusese bagajul, gâfâind și neras, dar la fel de eficient ca întotdeauna.

Toate aceste evenimente i se păreau atât de îndepărtate, încât ar fi putut foarte bine să i se fi întâmplat altcuiva. Altfel stăteau însă lucrurile cu confruntarea cu Nigel Stone: momentul în care reporterul spărsese acea iluzie fragilă pe care o reprezentase persoana lui Kenzie Scott îi era adânc întipărit în minte.

Își frecă tâmplele dureroase. Rainey îi dăduse o pastilă, care la momentul respectiv păruse o idee bună. Acum însă regreta: medicamentele mereu îl zăpăceau și dezorientau.

– Ai revenit în lumea reală? întrebă Rainey încet.

– Doar pentru că nu am o alternativă. Obosit, își mișcă picioarele și își acoperi faţa cu mâinile. Își scoase jacheta și cravata și își dăduse jos pantofii înainte să se prăbușească pe scaun, dar încă era îmbrăcat în cămaşa albă și-n pantalonii negri de la costum. Arăta ca James Bond după o băută.

În partea opusă a cabinei, Rainey era ghemuită pe un scaun, cu o carte în poală. Se schimbase de costumul la comandă în niște pantaloni largi din mătase și o tunică, dar umbrele vinete de sub ochi îi trădau suferința.

El se ridică și își croi drum spre barul bine aprovizionat din cabina principală. Nenorocitul de avion semăna cu cel cu care zburaseră acasă după *The Pimpernel*, atunci când începuse cea mai fericită perioadă din viaţa lui. Nu putea ignora ironia faptului că acum se aflau în același avion.

Își turnă o porţie zdravănă de scotch într-un pahar. Nu era pur din malţ, dar nici el nu se simţea prea pretenţios.

Rainey îl urmă şi-i spuse pe un ton aparent nepăsător:

– Nu cred că e o idee bună să bei după ce-ai luat un calmant.

El dădu peste cap o treime din whisky.

– Sincer, draga mea, nu-mi pasă câtuşi de puţin.

Ea oftă.

– Atunci va trebui să sper că timpul scurs te va salva de tine însuţi.

El se afundă într-unul din scaunele mari din piele. La naiba! Încotro avea să o ia acum? De fapt, unde naiba erau? Se vedea lumină pe geam, dar, din moment ce se îndreptau spre vest, aveau să vadă lumină mult timp.

– Unde suntem?

– Cam la o oră de New York. Rainey se aşeză pe unul dintre scaunele aflate vizavi de al lui. I-am spus pilotului să schimbe traseul de zbor de la Los Angeles la New Mexico. M-am gândit că Cibola e un loc mai liniştit decât California.

Rainey era genială. Ferma izolată i se părea un far într-o noapte nesfârşită. Un loc în care se putea ascunde de lume pentru totdeauna.

Mai luă o gură de scotch. Alcoolul era sprijinul cel mai vechi şi mai dezonorant. Avea să mediteze mai târziu la această frântură de înţelepciune populară.

– E impresionant cum te abţii să nu pui întrebări.

– M-am gândit că o să-mi spui ce vrei să ştiu când vei fi pregătit să vorbeşti despre asta. Presupunând că vei fi vreodată pregătit să o faci. Ezită, apoi adăugă încet: Una dintre variantele care mi-au trecut prin minte e că ai fost un adolescent fugar nevoit să facă nişte şmecherii ca să nu moară de foame. Foarte mulţi copii fac asta. Cei norocoşi reuşesc să scape.

El închise ochii, apropiindu-se de iad, atât de detaşat, încât ororile pe care le îndurase în copilărie păreau să fi fost trăite de altcineva. Aşa îi era mai uşor să vorbească, iar Rainey merita să ştie adevărul.

– Ai fost pe-aproape, dar mult mai îndurătoare decât merit. Am fost exact ce a spus Nigel Stone: o târfă masculină homosexuală.

După un moment lung de tăcere, ea întrebă:

– Cât timp?

– Cinci ani. De la șapte la doisprezece ani.

Ea icni.

– Doamne sfinte, asta nu mai e prostituție, e molestare de copil! Cum s-a întâmplat?

– Mama mea s-a născut undeva în zona rurală a Scoției. Pe la șaptesprezece ani, a fugit la Londra. Posibil să fi fost deja însărcinată sau posibil să fi rămas însărcinată mai târziu. Sunt multe lucruri pe care nu le știu despre ea.

– Știi cine e tatăl tău?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Ea râse deloc amuzată.

– Un lucru pe care îl avem în comun.

– Printre alte nenorociri pe care le-am trăit amândoi. Își termină prima băutură și se duse să-și mai pună un pahar, de data asta umplându-l mai întâi cu gheață.

După ce Kenzie se întoarse la locul lui, ea spuse:

– Nu te-am văzut niciodată bând atât de mult.

– Dacă avionul ar fi dotat pentru asta, mi-aș turna alcoolul direct în vene. Își apăsă paharul rotund și înalt, rece ca gheața, pe frunte și își aminti de mama lui. Fusese înaltă, brunetă și cu ochii verzi. Frumoasă și înfiorzitor de fragilă. Mama își spunea Maggie Mackenzie, deși bănuiesc că nu era numele ei adevărat. Din moment ce semăn destul de mult cu ea, doar Dumnezeu știe ce gene paterne oi fi moștenit.

– Deci certificatul de naștere de care zicea Nigel Stone, pentru James Mackenzie, e legitim?

– Probabil.

– Ai spus că nu există dovezi care să facă legătura între tine și acuzațiile lui Stone.

– Nu poate dovedi că eu sunt persoana menționată în certificat. Nu există nici un fel de document despre mine din perioada în care Jamie Mackenzie avea șapte ani și-a renunțat să mai meargă la o școală de stat din Londra și momentul în care Kenzie Scott a început studiile la RADA, unsprezece ani mai târziu. Nu am existat.

Nu exista nici acum. Toată viaţa lui fusese o iluzie.

– Cum ai ajuns de la a fi copilul unei mame singure la... Abia reuşi să îngâne: ... La prostituţie, ca apoi să studiezi la cea mai renumită şcoală de actorie din lume?

– Prostituţia era afacerea familiei. Mama nu avea alte calităţi, spuse el fără ocolişuri. M-a crescut cum a ştiut ea mai bine, chiar şi după ce am început şcoala şi profesorii i-au spus că sunt retardat. Desigur, pe-atunci era deja dependentă de droguri, aşa că poate pur şi simplu nu îi păsa că eram un copil fără perspective de viitor. Drogurile sunt scumpe, şi exista o singură cale prin care şi le putea permite. Avea un iubit pe nume Rock, care era şi peştele ei. El îi furniza drogurile, îi lua banii şi o bătea. Când aveam şapte ani, unul dintre drogurile pe care i le-a adus a fost probabil contaminat sau mai puternic decât de obicei. Respiră sacadat. A omorât-o.

– Tu... tu i-ai găsit cadavrul? întrebă Rainey cu voce tremurândă.

– Am privit-o murind şi n-am putut face nimic. Mai bău nişte whisky, gândindu-se că îi era mai uşor decât crezuse să-i povestească, pentru că nu simţea nimic. Absolut nimic. Rock a venit câteva ore mai târziu, ca să o ia la bătaie pentru că nu ieşise la muncă. Nu a fost prea deranjat când i-a găsit trupul. Probabil nu era prima dată când una dintre fetele lui murea din cauza drogurilor. S-a ocupat de toate foarte eficient. Nu ştiu unde a fost înmormântată; nu s-a ţinut nici o slujbă funerară. Pur şi simplu nu... mai era. Dar nu a fost uitată.

– Peştele te-a predat autorităţilor, ca să te introducă în sistemul de adopţii sau care o fi echivalentul pentru asta în Anglia?

– Nu Rock; era un om de afaceri prea isteţ ca să piardă un bun. Eram un băiat drăguţ, şi există o piaţă pentru aşa ceva. Mi-a explicat că urma să aibă grijă de mine, dar, întrucât mama îi datora bani, trebuia să muncesc pentru a-i plăti datoria. Şi m-a azvârlit până în partea cealaltă a camerei, ca să-mi arate ce avea să se întâmple dacă nu cooperam.

Jamie fusese speriat de peşte, dar frica era mai puțin îngrozitoare decât faptul că ştia că era prost şi inutil şi că merita orice pedeapsă ar fi ales Rock să-i aplice. Fusese sclavul perfect, ascultător, şi nu îşi imaginase nici o clipă că viața lui ar putea fi diferită.

Primul pas în supunerea unui sclav era să îi frângi voința.

– Afacerea familiei. Lacrimi tăcute se rostogoliră pe chipul lui Rainey. Te-a obligat să fii cu pedofili, şi perverşi, şi Dumnezeu mai ştie ce.

– A fost cel mai bun antrenament posibil pentru un actor. Am învățat cum să tremur îngrozit în fața celor cărora le plăcea asta şi cum să fiu seducător. Am învățat cum să mă prefac afectuos şi cum să abuzez de cei cărora le plăcea să fie răniți. Prin comparație cu asta, RADA a fost ca o joacă de copii.

Rainey înghiți în sec, având îndeajuns de multă imaginație cât să înțeleagă tot ce Kenzie nu-i spunea în cuvinte. Nu avea să se mai gândească niciodată la el ca până atunci, şi probabil că aşa era cel mai bine.

– Ai trăit cu Rock? întrebă ea.

– Prefera să nu îşi amestece viața privată cu cea profesională, aşa că m-a instalat într-un apartament, cu diverse alte prostituate, prin rotație. Acestea se asigurau că mâncam, că aveam haine şi că mă spălam. Unele dintre ele erau chiar drăguțe.

– Cum ai scăpat? Ai fugit de-acolo?

Rainey nu înțelegea – nu putea să înțeleagă – cât de gol fusese Jamie Mackenzie. Fără voință, fără suflet, fără speranță. Oamenii goi pe dinăuntru nu fugeau.

– Când am crescut, mi-am dat seama că sunt categoric heterosexual, aşa că îmi era tot mai greu să mă prefac a fi o mică zdreanță masculină plină de pasiune. Într-o zi, pe când aveam doisprezece ani, am luat-o razna în timp ce eram cu un neamț care venea cu regularitate la Londra, cu afaceri. Îi plăcea să facă pe durul. În loc să îmi joc rolul, ca de obicei, l-am provocat. M-a umplut de sânge. I-a plăcut atât de mult, încât mi-a plătit dublul taxei obişnuite.

După plecarea neamțului, tânărul Jamie a zăcut plângând pe patul din camera de hotel slinoasă, chinuit și în agonie și foarte dezamăgit că încă trăia.

Cu fața albă ca varul, Rainey întrebă:

– Și apoi?

– Am fost pasiv până la capăt. Un alt client obișnuit, Trevor Scott-Wallace, era programat să vină la o oră după neamț. Era un escroc bătrân și cumsecade, care se purtase întotdeauna frumos cu mine. Neamțul lăsase ușa descuiată, așa că Trevor a intrat și m-a găsit bătut și plin de sânge. Fiind genul responsabil, m-a dus la un spital, în loc să fugă. Eu deliram și-am început să bolborosesc despre viața mea.

Jamie implorase să fie omorât, ceea ce îl îngrozise pe Trevor cel mai mult.

– Când și-a dat seama că eram, de fapt, un sclav sexual și nu mă prostituam de bunăvoie, m-a luat acasă la el și m-a ținut acolo, ca pe un câine vagabond.

– Ai fost adoptat de un pedofil? întrebă Rainey cu vocea marcată de repulsie.

– A fost... mai complicat de-atât. Trevor era profesor de literatură, expert în opera lui Shakespeare, cu renume internațional. Nu am avut niciodată o relație fizică. În schimb, mă plătea pentru timpul acordat și mă privea în timp ce recita poezie și se masturba. Rolul meu era să par entuziast și înfocat.

Rainey își păstră calmul în ciuda dezvăluirilor lui stranii.

– Era mai bine decât să te atingă?

– Puțin. Așa puteam trăi sub același acoperiș. Le-a spus oamenilor că eram un văr îndepărtat fără alte rude, așa că mă luase la el. El și Charles fuseseră iubiți și rămaseseră prieteni. Trevor o ducea bine, dar nu era bogat, așa că Charles a plătit pentru operație. Avea o generozitate dezinvoltă, drept pentru care nu trebuia să se gândească de două ori când era vorba să cheltuiască zeci de mii de lire pentru operații care nu erau acoperite de Sistemul Național de Sănătate.

Rainey își puse mâna la gură.

- Operație?

- Neamțul fusese foarte meticulos. A fost nevoie să îmi reconstruiască oasele feței. Așa am devenit extrem de chipeșul Kenzie Scott. Își atinse cu amărăciune gropița discretă și perfect sculptată din bărbie, trecându-și ușor degetele peste unul dintre pometii înalți. Forma și structura de bază nu s-au schimbat, dar au fost îmbunătățite. Fața aceasta frumoasă pe care o iubește camera de filmat, mult lăudată de jurnaliști, nu e a mea. E o minciună la fel de gogonată ca toate celelalte aspecte ale vieții mele.

- Nu-i de mirare că nu ești deloc vanitos, șopti ea.

- Cum să fiu vanitos în legătură cu ceva ce nu îmi aparține? Chipul acela străin fusese masca și scutul lui împotriva lumii. Oamenii îi vedeau trăsăturile sculptate, prea frumoase ca să fie adevărate, nu interiorul gol.

- Iar... iar Trevor te-a obligat să continui să-i interpretezi fanteziile sexuale?

- Din fericire, a fost suficient de înțelept și de bun ca să-și dea seama cât de distrugător ar fi fost asta pentru mine. În plus, mai mult decât un partener, își dorea un fiu. Cineva pe care să îl iubească și care să îl iubească la rândul lui.

Un alt rol pe care tânărul Jamie îl învățase bine. Și, chiar dacă o simplă iubire filială fusese imposibilă, existase totuși un sentiment de afecțiune reală și o recunoștință profundă.

- A avut grijă de mine, iar eu, în schimb, am păstrat secret actele lui de pedofilie, care i-ar fi dezgustat pe cei mai mulți dintre prietenii lui.

- Secrete și minciuni, spuse Rainey. Închise ochii pentru o clipă, apoi adăugă: Ai dus o viață normală după ce ți-ai revenit sau era deja prea târziu pentru asta?

- Nu a existat niciodată ceva „normal" la viața mea. Termină al doilea pahar de scotch. Trevor a fost îngrozit când a descoperit că luase sub aripa lui un analfabet, dar, fiind profesor, și-a dat seama destul de repede că eram dislexic. Unul dintre prietenii săi academicieni

era un pionier în studierea dizabilităţilor de învăţare, aşa că au creat un program de meditaţii ca să mă ajute să-mi depăşesc slăbiciunile şi să învăţ să-mi folosesc punctele forte.

Trevor şi Charles făcuseră parte dintr-un cerc de bărbaţi homosexuali în vârstă extrem de cultivaţi. Crescuseră cu toţii într-o perioadă în care homosexualii rămâneau ascunşi şi preferau să rămână ascunşi chiar şi atunci când societatea începuse să devină mai tolerantă. Chirurgul plastician, unul dintre cei mai buni din Marea Britanie, făcuse parte din acelaşi cerc. Fuseseră încântaţi să îi ofere băiatului lor mutilat o faţă perfectă. Probabil se gândiseră că îi făceau o favoare.

Trăind liniştit în preajma lui Trevor, asistând la discuţii purtate de bărbaţi educaţi şi inteligenţi, tânărul Jamie învăţase cum să se comporte.

– M-am ales cu o educaţie peticită, dar acceptabilă şi cu capacitatea de-a mă preface că eram bine-crescut. Trevor a murit chiar înainte să împlinesc optsprezece ani. Charles Winfield mă încurajase să mă apuc de actorie. A tras câteva sfori ca să-mi obţină o audiţie la RADA. Am fost acceptat şi, cu câteva manevre potrivite, s-a născut Kenzie Scott.

– Cum ai reuşit asta?

El ridică din umeri.

– Unul dintre prietenii lui Trevor lucra în cadrul serviciilor de siguranţă guvernamentală, într-o funcţie înaltă, şi cred că ştia unde putea găsi cei mai buni falsificatori. Nu ştiu exact cum a procedat, dar am primit un paşaport pe numele lui Kenzie Scott, iar la academie au ajuns documente care îi satisfăceau pe birocraţi.

– Ce poveste incredibilă! spuse Rainey, apoi se încruntă. De-aia crezi că nimeni nu ar putea să facă legătura între tine şi trecutul tău: pentru că nu s-au emis documentele obişnuite în timpul copilăriei tale, iar înfăţişarea ţi s-a modificat suficient de mult încât să nu mai poţi fi recunoscut de cei care te-au cunoscut pe când erai copil şi te prostituai?

– Exact. Nigel Stone, poreclit Ned, m-a cunoscut pe vremea aia. Păcat că ochii mei au o culoare mai specială. Dacă ar fi fost de un albastru obișnuit, nu și-ar fi dat niciodată seama.

– Deci există o legătură cu Stone! Se prostitua și el?

Kenzie își aminti de momentul când îi văzuse prima dată chipul batjocoritor.

– Era fiul lui Rock, peștele mamei mele.

– Rock... Stone. Înțeleg. Lui Rainey i se făcu greață, dar întrebă: Tatăl lui l-a obligat chiar și pe fiul lui să se prostitueze?

– Nu, nici măcar Rock nu era chiar atât de depravat. Sau poate s-a gândit că fiul lui nu era suficient de atrăgător ca să merite să-l vândă. Ned locuia cu mama lui, care era puțin mai sus pe scara socială, dar uneori Rock îl folosea pentru diverse comisioane: să încaseze bani, să livreze droguri, chestii de-astea. Ned era cu câțiva ani mai mare ca mine și rău până în măduva oaselor. Cred că, într-un fel, a simțit un fel de rivalitate ciudată, ca între frați, deoarece credea că tatăl lui mă iubea mai mult decât pe el, fiul lui adevărat. Poate a avut dreptate: eu eram mai valoros. Din fericire, ne vedeam foarte rar, dar se străduia să-mi facă viața un iad ori de câte ori avea ocazia.

– Și, când și-a dat seama că Kenzie Scott e băiatul pe care l-a urât, a încercat să te distrugă, șopti ea.

– A făcut mai mult decât să încerce, spuse el. Închise ochii, gândindu-se la rămășițele distruse ale vieții lui, apoi adăugă: A și reușit.

capitolul 32

– Ba nu, spuse Rainey, vrând să șteargă ceva din tristețea de pe fața lui Kenzie. În vreme ce tu dormeai, am vorbit cu Barb Rifkin și cu Marcus Gordon, și deja iau măsuri ca să anihileze povestea lui Nigel Stone. Se pare că nimeni nu crede că ar exista o fărâmă de adevăr în ea.

– Şi totuşi există. Ironic, nu-i aşa? Puse deoparte paharul gol, se ridică şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin cabina mică, fără ca echilibrul să-i fi fost afectat de cantitatea de whisky ingerată. Apoi continuă: Chiar dacă vor reuşi, o astfel de pată rămâne pentru totdeauna.

Se opri lângă o vază fixată în centrul unei măsuţe şi atinse petalele florilor.

– Vedetele de cinema sunt creaturi născute din visuri şi din fantezie. Realitatea nu contează în comparaţie cu modul în care ne văd oamenii. Şi nu mă vor mai vedea niciodată în aceeaşi lumină.

Ea se gândi cu durere la ororile prin care trecuse Kenzie. Ce rezistenţă incredibilă avea, de reuşise să construiască o viaţă de succes după o copilărie atât de devastatoare.

– Chiar dacă poveştile vor continua să circule, nu ai de ce să îţi ceri iertare. Erai un *copil*. Nimeni nu te poate acuza pentru ce-ai fost obligat să faci.

– Adică lumea mă poate privi ca pe o victimă? Ce încântător! Cred că prefer să fiu considerat un păcătos.

Kenzie juca roluri de eroi. Uneori, personajele pe care le interpreta erau foarte importante, alteori erau bărbaţi obişnuiţi care profitau de ocazie şi triumfau chiar de nu păreau a avea vreo şansă, dar nu erau niciodată victime neajutorate. De aceea îi fusese atât de greu să interpreteze rolul lui John Randall.

– Îmi doresc să fi ştiut toate astea, spuse Rainey. Nu te-aş fi rugat niciodată, absolut niciodată, să joci în *The Centurion*.

– Viaţa mea ca jucărie pentru pedofili nu e un subiect de discuţie banal. Nici acum n-aş fi putut să vorbesc despre asta dacă n-aş fi fost pe trei sferturi beat. Scoase o margaretă din vază şi o studie intens. Dar m-am gândit că meriţi să ştii şi am încredere că nu vei spune nimănui.

– Cum doreşti. Ea înghiţi în sec, simţindu-şi gâtul uscat. Dar poate ai vrea să iei în calcul posibilitatea de-a vorbi cu altcineva, cum ar fi un terapeut priceput. Secretele ajung să te macine.

– Actoria *este* terapie pentru mine. Ca să fii un actor bun, trebuie să te cunoști bine pe tine însuți. Chiar și cei mai nevrotici dintre noi știu foarte bine ce anume îi face să funcționeze. Se plimba din nou dintr-o parte în alta, mișcările lui line și atletice mascându-i agitația interioară. Știu ce mi s-a întâmplat și cum anume am fost deformat pentru totdeauna de experiențele trăite. Mă îndoiesc că un terapeut mi-ar putea spune ceva la care nu m-am gândit deja.

– Terapia nu înseamnă să vorbești doar de dragul de-a vorbi. Ideea este să găsești o cale prin care să scapi de durere.

– Tu ai vorbit cu vreun terapeut care să te ajute să treci peste copilăria problematică?

– M-ai prins, recunoscu ea. Uneori m-am gândit să apelez la terapie. Cunosc oameni care au avut foarte mult de câștigat de pe urma terapiei. Dar, în cazul meu, cel mai potrivit mi s-a părut să îmi rezolv problemele în felul meu.

– Te-ai descurcat foarte bine! Ești funcțională, întreagă la minte, mai ales după standardele din Tinseltown, și faci ce îți place, deci aș spune că instinctele tale au funcționat bin.

O supraestima.

– Dacă tot suntem sinceri, de ce te-ai măritat cu mine? Și de ce, deodată, după trei ani, te-ai hotărât că a fost o greșeală?

– Când ne-am întâlnit și ne-am înțeles atât de bine, nu... nu am vrut să îți mai dau drumul. Chiar dacă știam că mariajul nu e pentru mine, am hotărât să o dau naibii de logică. Ridică din umeri, apoi adăugă: Probabil ai observat că îmi folosesc mai mult emisfera dreaptă a creierului decât pe cea stângă.

– Ce anume nu a funcționat? întrebă ea, încercând să oprească lacrimile ce amenințau să o podidească. Credeam că ne înțelegem bine. Te-ai plictisit?

– Îți amintești de convorbirea telefonică în care ai adus în discuție subiectul copiilor? Chiar dacă ai încercat să faci o glumă din asta, mi-am dat seama cât de

mult îți dorești un copil. Până atunci, crezusem că erai la fel de dezinteresată ca mine în întemeierea unei familii, și probabil din aceleași motive. Când mi-am dat seama că mă înșelasem, am știut că mariajul nostru trebuia să se încheie.

Rainey rămase cu gura căscată. Privind în urmă, totul părea extrem de evident.

– Așa că ai cedat în fața farmecelor generoase ale lui Angie Greene.

– S-ar putea să nu mă crezi, dar nu m-am culcat niciodată cu ea.

Ea se gândi la vizita surpriză pe care i-o făcuse în Creta și la Angie călare pe el.

– Ai dreptate, mi-e cam greu să te cred.

– Sigur, mă gândeam să o fac. Și ea era mai mult decât doritoare, dar nu mă interesa. Îmi era dor de tine. Ai apărut în rulota mea chiar când încercam să mă hotărăsc dacă să merg până la capăt. Știam că o aventură ar fi însemnat sfârșitul căsniciei noastre, dar era o soluție atât de... crudă, de vulgară. Când ai apărut și-ai tras concluzia evidentă, mi s-a părut o ocazie prea bună ca să-i dau cu piciorul. Și nici nu am mai fost nevoit să mă culc efectiv cu Angie. M-am simțit mai degrabă ușurat.

Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

– De ce nu mi-ai spus pur și simplu că nu vrei copii? Am bănuit asta din reacția ta și, după o scurtă analiză interioară, mi-am dat seama că aș putea trăi fără copii. Dar nu mi-ai lăsat șansa de-a alege. Chiar credeai că femeile sunt simple mașini de făcut copii și că mi-aș dori un copil mai mult decât te voiam pe tine?

El zâmbi fără pic de umor.

– Nu, m-am gândit că aveai să fii fidelă căsniciei noastre și că aveai să ajungi să regreți asta. Până ajungeai tu să mă părăsești, putea fi prea târziu ca să mai ai copii.

Ea se holbă la el:

– Așa că te-ai hotărât să ne distrugi căsnicia... pentru binele meu? Ești un nenorocit arogant!

– Ce-i drept, a sunat a aroganță, recunoscut el. Spune-mi cât de mult m-am înșelat.

Ea ezită, furioasă, dar nu ar fi putut să spună că se înșelase în totalitate.

– Ai avut dreptate să crezi că nu aș fi divorțat din cauză că nu vrei copii, dar nu puteai fi sigur dacă te-aș fi părăsit cândva sau nu. Nu e posibil să fi rămas împreună și să fi trăit acceptabil de fericiți până la adânci bătrâneți?

– Într-o căsnicie în care nici unul dintre noi nu a îndrăznit măcar o dată să îi spună celuilalt că îl iubește? replică el cu blândețe. Era doar o chestiune de timp până să se termine.

Ea fu atât de șocată de parcă tocmai ar fi primit o palmă. Ce-i drept, nu vorbiseră niciodată despre iubire. Existaseră ocazii în care fuseseră foarte apropiați și aproape că îi spusese că îl iubește, dar nu avusese puterea să o facă, atâta timp cât nu era sigură de sentimentele lui pentru ea. Știa că o plăcea și o dorea, dar nu era deloc sigură că o iubea.

– Ai... ai observat, reuși ea să îngâne.

– Am observat. Deși nu pot fi considerat expert în intimitatea emoțională, am înțeles că e imposibilă atâta timp cât nu să ești dispus să-ți arăți vulnerabilitatea. Am mai renunțat la bariere unul față de celălalt; tu mai mult ca mine. Dar am fost amândoi prea circumspecți ca să dezvăluim mai mult din noi. Se opri și o privi cu compasiune. Tu ești mai puțin distrusă ca mine, Rainey, dar nu vei putea să îți depășești temerile și să găsești dragostea pe care o meriți decât alături de un bărbat mai sănătos și mai curajos ca mine.

Ea se ghemui în poziție fetală, mirată de cât de bine o înțelegea. Se vedea pe sine și o vedea pe ea fără vreo iluzie. Fusese nevoie de Sarah Masterson, o fecioară fictivă din epoca victoriană, ca să poată admite că nu se dedicase niciodată pe deplin căsniciei ei. Raine Marlowe, o femeie totalmente modernă, ținuse întotdeauna o mână pe clanța ușii.

Totul se schimbase în orele agitate de când plecaseră de la slujba funerară pentru Charles Winfield. Era momentul să fie brutal de sinceră în legătură cu ce voia de la Kenzie – și de la ea.

Răspunsul la prima parte era orbitor de clar: îl voia pe el, alături de ea pentru totdeauna, ca iubit și soț. Astăzi dezvăluise mai multe despre el decât o făcuse în cei patru ani de când se cunoșteau. Faptul că acționase din grijă pentru ea era dovada că în felul lui o iubea, chiar dacă nu putea să-și facă curaj să i-o spună.

Iar ea, ea voia să aibă curajul necesar de a-și lua un angajament, indiferent de riscuri. Voia să își trăiască viața la fel de pasional cum o făcuse Clementine, dar cu mai multă înțelepciune. Își dorea să poată zdrobi ziduri de apărare în spatele cărora se ascunsese toată viață.

Asta însemna să-i ofere lui Kenzie inima ei, chiar dacă el avea să i-o azvârle îndărăt.

– N-o să neg că mă tem, Kenzie, dar... chiar te iubesc. Îndeajuns cât să mă mărit cu tine, deși nu eram sigură că relația noastră avea să dureze. Suficient de mult încât să o spun, în sfârșit, cu voce tare. Se ridică de pe scaun și se duse la el. Și cred că se prea poate ca și tu să mă iubești pe mine, căci ai procedat cum ai crezut că era cel mai bine pentru mine, chiar dacă ai greșit. Faptul că ne iubim unul pe celălalt, în modul nostru defect, defensiv, nu e, oare, o fundație pe care să ne construim un viitor?

– E prea târziu, Rainey, spuse el cu voce crudă și plină de durere. Poate am fi putut continua la nesfârșit așa cum am făcut-o timp de trei ani, într-o relație limitată, dar cu anumite recompense. Dar nu acum. Kenzie Scott era doar o iluzie, care s-a destrămat, iar bucățile nu mai pot fi puse la loc.

Ea îi puse o mână pe umăr, scrutându-l cu privirea.

– Sentimentele nu mi-au fost anihilate de faptul că am aflat trecutul tău. Pot doar să spun că te iubesc și te respect mai mult ca până acum. Ultimele săptămâni au fost grele pentru amândoi, dar poate că acum avem șansa să construim o căsnicie care să reziste cât timp vom trăi.

În ochii lui citi disperare, dar și o dorință teribilă. Se ridică pe vârfuri și îl sărută.

Pentru o clipă, el îi răspunse, coborându-și ușor mâna pe brațul ei. Ea se apropie mai tare de el, uimită

de puterea unui simplu sărut atunci când era oferit cu dragoste. Cum de putuse să renunțe la el fără să lupte? Simți cum scuturile ei se sfărâmau, cum spiritul ei suferind se deschidea încet ca să-i facă lui loc.

El o prinse de brațe și-o împinse. Respira sacadat, iar disperarea câștigase lupta pentru sufletul lui.

– Nu va *funcționa*, Rainey!

Se îndepărtă împleticindu-se spre toaleta avionului. După ce ușa se închise, Rainey îl auzi vomând violent.

Tremurând, ea se lăsă pe un scaun. Voia să creadă că lui Kenzie îi era rău din cauză că băuse prea mult alcool și mâncase prea puțin. Se gândi însă la scena cu noaptea nunții dintre Sarah și noul ei soț. Kenzie venise cu ideea ca lui Randall să i se facă rău din pricina conflictului dintre abuzul la care fusese supus în captivitate și realitatea reprezentată de tânăra soție pe care o idolatriza.

Acum i se făcu ei rău, căci înțelese că ideea lui Kenzie venise din propria lui experiență. Nu era de mirare că el avea convingerea că mariajul lor nu putea continua. Mai bine de douăzeci de ani reușise să funcționeze suprimând ororile pe care le trăise în copilărie. Devenise un maestru al detașării, suprimându-și într-un mod uimitor emoțiile prin actorie.

Dar acum nu mai era posibil. Nigel Stone distrusese zidurile de apărare care îi permiseseră lui Kenzie să funcționeze.

Acum, ororile care îl modelaseră erau libere să îi devasteze sufletul.

După ce Kenzie își vărsă amarul, în toate sensurile, el și Rainey de-abia de-și mai vorbiră pe toată durata zborului. Trecură prin vamă și realimentară în New York, apoi zburară până la New Mexico într-o tăcere aproape deplină. Rainey petrecu cea mai mare parte din zbor dormind, ghemuită în pat.

Kenzie fusese tentat să deschidă barul și să bea până avea să rămână fără simțire, dar stomacul i se revoltă doar când se gândi la asta. În schimb, o chemă pe însoțitoarea care fusese exilată în partea din față a avionului

în timpul zborului transatlantic și îi ceru ceva de mâncare. Deși nu putu să mănânce prea mult, măcar nu îi mai tremurau mâinile.

Tânjea după Cibola ca un porumbel care se întoarce acasă. Ceea ce era ciudat, având în vedere că nu petrecuse nici măcar o noapte acolo. Totuși, hectarele acelea de sălbăticie erau ca un sanctuar.

Era aproape seara când aterizară pe o pistă privată aflată destul de aproape de fermă. Un tânăr cu ochi mari îi spuse lui Kenzie că mașina închiriată era pregătită. Probabil că Rainey făcuse deja aranjamentele prin telefon.

Kenzie semnă documentele și acceptă cheile, apoi ieși și constată că bagajele lui Rainey fuseseră încărcate în SUV împreună cu ale lui. Îl scoase pe cel mai apropiat și spuse:

– Ce neglijenți au fost! Au transferat toate bagajele.

– Ba deloc! răspunse ea încruntată. Merg cu tine.

El se holbă la ea uimit, incapabil să își dea seama dacă era bucuros sau îi părea rău. Probabil Rainey se temea că avea să se autodistrugă dacă îl lăsa de capul lui.

– Nu te prosti! Când eram în Londra, mi-ai spus de mai multe ori că abia aștepți să mergi acasă. Avionul te poate duce acolo în vreo două ore.

– Acasă e unde ți-e inima.

Era foarte limpede ce voia să spună cu asta. Kenzie simți cum dorința punea stăpânire pe el. De-ar fi fost atât de simplu. Dar ea nu înțelegea. Cum ar fi putut să înțeleagă?

– Te așteaptă luni întregi de postproducție intensă, ceea ce înseamnă că trebuie să fii în Los Angeles.

– Am nevoie de o vacanță, spuse ea. Până și Dumnezeu și-a luat o zi liberă după ce a creat lumea, iar eu nu sunt nici pe departe la fel de rezistentă ca El.

– Rainey...

Ea îl privi cu ochi arzători, ca o pisică furioasă, strângându-și mai tare jacheta cu logoul filmului *The Centurion* pentru a se proteja de vântul rece.

– Dacă nu ai de gând să folosești forța fizică pentru a mă opri, vin cu tine.

El închise ochii, simțindu-și tâmplele zvâcnind. Oare chiar voia să îi spună răspicat că sărutul pe care ea i-l dăduse și excitarea pe care o simțise îi aduseseră în minte imagini de nesuportat din timpul violurilor îndurate? Ani întregi reușise să îngroape acele amintiri în cele mai crunte coșmaruri, dar acum îi era imposibil. Duhul cel rău scăpase din sticla în care stătuse închis, și Kenzie nu știa dacă avea să mai poată face vreodată sex cu cineva.

– Apropierea fizică nu mă va face bine, nici nu va repara mariajul nostru, Rainey.

Ea suspină, renunțând la atitudinea beligerantă.

– Dragul meu, nu ești singurul care înțelege natura umană. M-am gândit la ce-ai spus. Chiar nu am cum să mă pun în pielea ta, dar am acceptat deja că ar fi necesar un miracol ca să ne salveze mariajul, iar eu nu cred în miracole. Dar răspunde-mi cinstit. M-ai îndepărtat, pentru binele meu, dovedind mărinimie și o atitudine onorabilă. Uită de mărinimia asta! Ai vrea să fiu lângă tine câteva zile sau nu?

El ezită, așa că ea-i ceru cu asprime:

– Spune-mi adevărul, Kenzie.

Adevărul? Rainey trebuia să se întoarcă în California cât mai repede, ca să demareze operațiunea amplă de editare și transformare a filmărilor brute într-un film finisat. Dar, în următoarele câteva zile...

– Mi-ar plăcea să-mi fii alături, la Cibola, Rainey. Doar să... nu te aștepți la prea multe de la mine.

– Nu o voi face. Oricum, motivul principal pentru care vin e că îmi doresc să am parte de câteva zile de relaxare, departe de Tărâmul Nebunilor. Se uită la cheile din mâna lui, apoi adăugă: Ești în stare să conduci sau vrei să conduc eu?

– Alcoolul s-a dus. Deschise ușa din dreapta. Mai ai o ultimă șansă să te răzgândești și să dai dovadă de chibzuință.

Ea zâmbi în timp ce se urcă în mașină.

– Cât de des se întâmplă asta?

– Aproape niciodată. Kenzie se aşează pe locul şoferului, simţindu-se puţin mai bine, căci, în pofida tuturor lucrurilor, încă erau prieteni.

capitolul 33

Munţii din New Mexico păreau de pe o altă planetă în comparaţie cu trotuarul din Londra unde Nigel Stone îl asaltase pe Kenzie. Rainey se relaxă în scaunul maşinii şi se mulţumi să admire culorile ce înfrumuseţau peisajul auster, în timp ce soarele se retrăgea în spatele dealurilor. Încă încerca să proceseze tot ce-i povestise el, aşa că întrebă:

– Peştele mamei tale a încercat să te ia înapoi?

– Nu. Chiar dacă Rock ar fi ştiut că sunt cu Trevor, nu m-ar fi putut găsi. E o afacere clandestină, unde se plăteşte doar în numerar. Nici cumpărătorii, nici vânzătorii nu îşi folosesc numele şi adresele reale. Din punctul lui de vedere, pur şi simplu dispărusem. Probabil a hotărât că nu merita să-şi bată capul cu mine: eram aproape prea mare ca să mai reprezint o marfă apetisantă pe piaţa pedofililor.

Rainey se cutremură. Nici măcar faptul că Kenzie părea cât se poate de detaşat când îi povestea toate acestea nu putu atenua din oroarea resimţită de ea când îşi imagină ce fusese silit să îndure.

– Ai idee ce s-a întâmplat cu Rock? Ar fi fost grozav să facă ani grei de puşcărie.

– La vreo doi ani după ce-am reuşit să scap de el, Rock a fost înjunghiat mortal într-un bar. Nu aş fi aflat, doar că pe-atunci deja mă descurcam bine cu literele, iar profesorul mi-a dat să citesc un ziar. Rock a fost un simplu articol mărunt într-o zi cu ştiri puţine.

– Cum te-ai simţit când ai aflat de moartea lui?

Maxilarul lui se încordă.

– Am fost atât de fericit, că nu am mai putut vorbi vreo zece minute. Regretam doar că avusese probabil o moarte prea rapidă.

Deci nu era chiar atât de detașat.

– Mă gândesc că nu prea sunt șanse ca și Nigel să fie înjunghiat.

– Pe el nu îl urăsc la fel de mult cum l-am urât pe tatăl lui, spuse Kenzie încet. Bietul diavol a avut o copilărie groaznică. Tatăl lui a fost un monstru, iar mama lui, o beție care îl bătea încontinuu. Se ascundea prin cinematografe, la fel ca mine. Sunt sigur că nu i-a fost ușor să aibă acces la educație și să devină un reporter de succes.

– Ești uimitor de iertător.

– Nu sunt chiar atât de iertător, dar îmi dau seama că, din multe puncte de vedere, am fost mai norocos ca Ned. În ciuda tuturor problemelor pe care le avea, mama s-a dovedit o persoană iubitoare, când nu era drogată. După ce Trevor m-a luat la el, am fost crescut de niște bătrâni înțelepți, educați, care se mândreau cu faptul că mă învățau și mă îndrumau. Era ca și cum aș fi avut o duzină de nași buni. Nu cred că Ned a avut parte de prea multă bunătate în viața lui.

– La cât e de malefic, cine ar vrea să se apropie îndeajuns de mult încât să fie bun cu el? Se întrebă dacă Kenzie chiar nu era deloc furios, așa cum părea, sau dacă în realitate furia îi curgea ca un râu de lavă prin străfundul sufletului. Poate că supraviețuise tocmai datorită capacității lui de-a renunța la lucrurile pe care nu le putea schimba.

Atmosfera era destul de relaxată, așa că întrebă:

– De ce urăști atât de mult ideea de a avea copii? Te porți minunat cu copiii, atât cu fanii, cât și cu actorii copii cu care ai lucrat. Nu vreau să te fac să te răzgândești, ci doar încerc să te înțeleg. Te-ai gândit că nu vreau copii din același motiv ca tine.

El încetini și coti la stânga, pe un drum mai îngust.

– Din câte am văzut eu, unii oameni care au supraviețuit unor copilării distruse își doresc să aibă la rândul lor copii. Ei încearcă să-și depășească durerea din trecut crescându-și copiii așa cum și-ar fi dorit să fi crescut ei. Alții nu suportă însă ideea de a-și aminti, în

orice fel, de copilărie. Eu mă încadrez în această a doua categorie. Credeam că şi tu eşti la fel.

– Aşa eram în tinereţe, dar, în ultimii ani, am înţeles că vreau să îmi rezolv problemele din trecut, aşa cum ai spus tu. Se uită pe geamul lateral. La fel ca mama ta, Clementine putea fi minunată şi caldă, dar îşi petrecea cea mai mare parte din timp pe drum, în spectacole. Iar când era acasă, părea mereu prea ocupată cu munca şi cu... viaţa ei socială foarte activă.

Mai multe asistente şi menajere avuseseră grijă de micuţa Rainbow, dar nici una dintre ele nu fusese mama ei.

– Rămâneam trează noaptea, sperând să o văd. Dacă auzeam că intră în casă, mă duceam rapid să o salut. Chiar dacă mai întâi mă asiguram că nu era drogată sau cu vreun iubit. Dacă aveam noroc, râdea, şi mă băga în pat, şi îmi cânta un cântec. Rainey suspină. Am jurat că, dacă voi avea vreodată copii, îi voi lua cu mine la filmările la locaţie. Vreau să se simtă iubiţi şi protejaţi. Vreau să ştie că sunt importanţi.

Se opri, dându-şi seama că îi dezvăluise foarte multe. Ei bine, dacă tot voia să fie mai deschisă cu Kenzie, putea foarte bine să înceapă cu asta.

– Dacă vrei să creşti un copil aşa cum trebuie, e nevoie de multă dăruire. Eu, unul, nu am destulă dăruire pentru a face asta, spuse el sumbru. Nici nu pot să descriu cât de dureros e gândul de-a avea copii.

Orice speranţă care existase în sufletul ei, cum că Kenzie s-ar fi putut răzgândi, muri chiar atunci. Schimbând subiectul, ea întrebă:

– Te-ai gândit vreodată cum ar fi să ai un tată adevărat? Eu m-am întrebat mereu cum ar fi. Bunicul ei rece şi critic nu fusese chiar o figură paternă demnă de admirat. Doar după ce-am vorbit cu tine, cu vreo două luni în urmă, mi-am făcut curaj să îl angajez pe detectivul despre care ţi-am spus.

– A aflat ceva?

Îi povesti despre ultimul raport primit de la Mooney. Când termină, Kenzie spuse:

– Un director de studio se află pe lista de candidați? Poate că așa se explică dorința ta de a-i organiza pe alții.

– O dorință ereditară de a da ordine? S-ar putea, deși cred că majoritatea actorilor visează să dețină controlul. Tu nu?

– Nu prea. Vocea i se înăspri: Urăsc să fiu controlat, dar nici nu-mi place să îi controlez pe alții. E prea multă responsabilitate. Vreau doar să fiu... *liber*. Să nu mă aflu sub puterea nimănui. Continuă pe un ton mai moderat: Unul dintre lucrurile care m-au atras la actorie a fost faptul că sunt propriul meu șef. Dacă nu vreau să accept un rol, pot oricând să mă întrețin ca șofer de taxi sau curier pe bicicletă.

Rainey zâmbi.

– În schimb, ai avut atât de mult succes, încât ești liber să nu mai muncești o zi în viața ta, dacă nu vrei.

– Norocul meu că e așa, pentru că s-ar putea să nu mai interpretez un rol în viața mea.

Vorbise atât de încet, că Rainey avu nevoie de-o clipă ca să își dea seama ce spusese.

– Să nu mai interpretezi? Doar nu vorbești serios! Ești un actor desăvârșit: foarte bun și foarte dedicat. Cum să te oprești?

Fiind întuneric, îi vedea doar profilul, conturat de luminile de la bordul mașinii.

– Actoria era modul meu de-a scăpa de mine însumi. Acum... eul meu m-a prins din urmă. Nu știu dacă voi mai putea interpreta vreodată. Sau dacă mai vreau să o fac.

Rainey se înfioră când își dădu seama cât de hotărât părea Kenzie. Era posibil bucuria și pasiunea pentru muncă să îi fi fost furate, așa cum peștele mamei lui îi furase încrederea și inocența.

La câte i se tot luaseră, oare avea să mai rămână ceva din Kenzie Scott?

Kenzie opri SUV-ul pe culmea ce dădea spre valea în care se afla ferma, gândindu-se la seninătatea locului.

– Oare de ce sunt aprinse luminile? Soţii Grady s-au mutat în noua lor casă cu câteva săptămâni în urmă, deci casa ar trebui să fie goală.

Rainey îşi mască un căscat.

– Când am sunat-o pe Emmy Herman ca să facă demersurile necesare pentru închirierea maşinii, am rugat-o să-i anunţe pe soţii Grady că venim. Bănuiesc că Alma a trecut pe-acolo să descuie uşa şi să aprindă luminile, ca locul să pară mai prietenos.

Începură să coboare drumul brăzdat.

– Când ai asistenţi buni, e ca şi cum ai avea spiriduşi invizibili care îţi fac viaţa mai uşoară.

Spera ca Rainey să aibă dreptate şi ca luminile să fie doar un gest prietenesc. Deşi îi plăceau soţii Grady, nu avea nici un chef de compania altcuiva. Îi venea greu să creadă că nu mai devreme decât în dimineaţa aceea Nigel Stone dezvăluise tuturor trecutul lui sordid. Fusese o zi interminabilă, întinsă pe opt fusuri orare. O treime dintr-o călătorie în jurul lumii.

Complet istovit, trase în faţa casei şi opri motorul. Un bec slab ilumina zona. Kenzie luă cele două valize mari din maşină şi se îndreptă spre casă.

Rainey apucă un geamantan pe roţi şi deschise uşa de la bucătărie, apoi icni:

– Am ajuns unde trebuie?

El intră şi lăsă valizele jos, pe podeaua delicată, acoperită cu gresie uzată.

– Am sunat-o pe Callie Spears, designerul de interior cu care am lucrat şi la casa de pe plajă, şi-am rugat-o să aranjeze casa. Bucătăria era cam sumbră.

– Ai avut dreptate în legătură cu spiriduşii care se ocupă de treburile complicate. Rainey îşi trecu degetele peste dulapurile din stejar, după care bătu în blaturile de culoarea vaniliei. Spiriduşul acesta îşi cunoaşte meseria: bucătăria e simplă, dar superbă. Se potriveşte perfect cu casa. Callie s-a gândit bine când a păstrat gresia şi pereţii acoperiţi cu stuc şi grinzile expuse. A păstrat ce era mai bun. Studie încăperea cu ochii mijiţi

și spuse: Dar scrinul vechi, masa și scaunele seamănă cu mobilierul soților Grady. Și covoarele indiene superbe mi se par foarte cunoscute.

– Alma spunea că lumea care le vedea le considera încântătoare și autentice, dar pentru ea erau doar niște obiecte uzate și vechi și abia aștepta să se ducă să cumpere exact ce își dorea, măcar o dată în viață. A luat cu ea doar câteva articole cu valoare sentimentală.

Două gheme de blană o zbughiră în bucătărie, derapând pe un covor când dădură colțul. Erau pisicuța gri și cea vărgată pe care le văzuse Rainey cu câteva săptămâni în urmă. Doar că acum erau de două ori mai mari și neînfricate.

Kenzie o ridică pe cea gri, un motan care se zbătu extaziat din pricina atenției pe care o primea. Văzu un bilet pe masă.

– Dacă ne e foame, avem *enchiladas, frijoles* și salată în frigider.

– Alma e genială. O sfântă. Și pisicuțele au fost o lovitură de grație. Rainey o prinse pe cea vărgată și își frecă obrazul de blana ei moale. Pun mâncarea în cuptor. Până ne instalăm, cina va fi fierbinte și numai bună de mâncat.

– Ce dormitor vrei? Cele două din capătul holului sunt cele mai mari. Era cel mai delicat mod de a-i spune că n-ar fi suportat să doarmă cu ea.

Rainey înțelese mesajul. Străbătu holul și se uită la dormitoare.

– Îl iau pe cel din dreapta: pătura din catifea cu petice de brocart arată nemaipomenit. Mereu mi-a plăcut designul interior din zona sud-vestică, dar nimic nu egalează articolele originale.

Kenzie își duse gențile în celălalt dormitor, bucuros că Rainey i-l lăsase lui. Îi plăcea pătura antică din petice albe și albastre pe care o găsise Callie. Aceasta cumpărase și o masă de toaletă și un dulap din lemn argintiu uzat, care se potriveau perfect.

Curios, Kenzie parcurse și celelalte încăperi. Cele două dormitoare mai mici erau curate, dar goale.

Canapeaua şi fotoliile din living erau noi, tapiţate cu piele tăbăcită moale, ademenitoare, iar într-o debara din hol fusese îndesată o toaletă micuţă. Hotărî să-i dea lui Callie un bonus pentru că reuşise să facă atât de multe într-un timp atât de scurt, şi în mare parte cu forţă de muncă din zonă. El îi solicitase asta, ştiind că oamenii din împrejurimi aveau nevoie de lucru.

Ultimul proiect important fusese renovarea băii. Rainey îl prinse din urmă.

– Oh, Doamne! spuse ea admirativ. O baie în întregime modernă, cu jacuzzi şi duş separat. Casa asta e o bijuterie, Kenzie.

Avea dreptate; era o casă în care ar fi putut locui toată viaţa. Şi probabil asta avea să facă.

După o zi foarte lungă şi o masă savuroasă, crezuse că avea să doarmă bine, dar nu fusese atât de norocos. Nici măcar nu putea da vina pe pat, deoarece Callie cumpărase acelaşi tip de saltea pe care o folosea în casa lui de pe plajă.

Ori de câte ori închidea ochii, îl asaltau imagini de coşmar. Întâmplările pe care le crezuse uitate se întorceau într-un potop de detalii înfiorătoare. Îşi aminti senzaţia de sufocare, de înec din momentele când era la mila unor trupuri transpirate de bărbaţi. Nevoia lui disperată de-a le fi pe plac. Teroarea de-a fi dominat, trup şi suflet, şi disperarea absolută a credinţei că primea exact ce merita.

Supravieţuise pentru că reuşise să îşi separe mintea de trupul de copil lipsit de putere, obligat să joace un rol la comandă. În timpul ororilor, mintea îi zburase spre vremuri mai bune. După-amiezile petrecute în parc cu mama lui sau filmele văzute la cinema. Amândoi fuseseră încântaţi de filme, şi pe unele le văzuseră şi de două sau trei ori la cinematografe ieftine unde rulau iar şi iar.

Detaşarea aceea îl ajutase să nu îşi piardă minţile, dar, dincolo de zidul de separare pe care îl clădise, se afla un holocaust de emoţii. Construise un zid atât de înalt

și de lat, încât, în timp, aproape că reușise să uite detaliile legate de copilăria lui. După care John Randall fisurase zidul, iar Nigel Stone îl dărâmase de tot, eliberând ororile, precum făcuse Pandora când își deschisese cutia.

Cum avea să supraviețuiască agoniei care îi inundase mintea? Se gândi să-i mai ceară lui Rainey un calmant, dar renunță la idee. Cel pe care i-l dăduse înainte îl năucise, fără să înlăture durerea. Gata cu pastilele. Întrucât mama lui fusese dependentă de droguri, învățase că era periculos să-și caute pacea sufletească într-o pastilă.

Se răsuci pe toate părțile, tot mai chinuit, pe măsură ce își aminti toate ororile îndurate. Era leoarcă de transpirație, în pofida aerului rece al nopții, așa că încetă să mai încerce să doarmă și se ridică din pat. Își puse rapid niște haine pe el, găsi o lanternă în bucătărie și ieși să ia o gură de aer proaspăt și să încerce să uite.

Pustietatea nopții era la fel de vastă ca pustietatea din sufletul lui.

Singur, singur, complet singur;
Singur pe-o mare imensă, imensă;
Și nici un sfânt milă n-avu
De-al meu suflet chinuit.

Doar că Bătrânul Marinar omorâse un albatros, iar chinul lui fusese pedeapsa pentru cruzimea-i inutilă. Oare ce făcuse micuțul James Mackenzie cel inocent de se abătuse atâta suferință asupra lui?

Când se obișnui cu întunericul, văzu că lumina lunii era îndeajuns de puternică pentru a face lanterna inutilă atâta timp cât nu stătea în locuri umbrite. Din fericire, găsi cărarea ce pornea din spatele fermei și ducea spre dealuri.

Începu să urce. Noaptea rece de munte mirosea puternic a pini, și a plopi, și a alte lucruri pe care nu le putea identifica. Chiar mai sus de fermă se afla o pajiște în formă de farfurioară, înconjurată de pini și acoperită cu flori sălbatice, deschise la culoare, care se mișcau ușor,

luminate de lună. Prea agitat ca să admire frumusețea subtilă a peisajului, continuă să urce.

Își aminti diverse fragmente de piese de teatru și poezie. Unele erau relevante pentru situația lui, altele mai puțin. Trăise cu profesorul Trevor Scott-Wallace mai bine de șase ani, fapt ce fusese ca un curs avansat de literatură britanică.

Îți zace tatăl colo-n mare;
Oasele-i sunt de coral,
Ochii lui – mărgăritare.
Nu s-a spulberat sub val,
Ci doar marea l-a schimbat
În ceva ciudat, bogat.

Dar habar n-avea cine era tatăl lui: din ce națiune provenea, dacă mai trăia sau nu, dacă știuse vreodată că avusese un fiu cu o fată frumoasă, mult prea tânără ca să înțeleagă ce făcea.

Băiat fiind, îi plăcea să și-l imagineze pe tatăl lui ca pe-un tânăr din Munții Scoției, întins lângă Maggie printre buruieni, care s-a alăturat mai apoi unui regiment și-a plecat să vadă lumea, așa cum făceau tinerii scoțieni de secole întregi. Chiar și în ziua de astăzi, regimentele trimiteau unități de recrutare care mărșăluiau prin orașele scoțiene cu cimpoaie și stindarde care fluturau în vânt, stârnind imaginația tinerilor plictisiți aflați în căutarea aventurii. Poate că iubitul lui Maggie plecase, promițându-i că avea să se întoarcă la ea, apoi murise peste hotare, într-una dintre încăierările ce aveau de obicei loc peste tot în lume.

Bineînțeles, la fel de posibil era ca tatăl lui să fi fost un funcționar bețiv care îi plătise lui Maggie cinci lire ca să-și desfacă picioarele. Sau vreo rudă incestuoasă care o molestase și o făcuse să fugă îngrozită din casa ei. Nu avea de unde să știe. Se ruga ca măcar conceperea lui să-i fi adus puțină plăcere. Maggie nu prea avusese parte de bucurii în viață.

Te frânge întruna, Mare,
Pe stânci de granit!
Gânduri îmi dau târcoale
Dar nu sunt de rostit.[1]

Și Tennyson știuse ce înseamnă durerea.

Când ajunse în vârful dealului, se opri, gâfâind din cauza urcușului abrupt. Ce naiba avea să facă cu Rainey? Cumpărase acest refugiu parțial și din dorința de a avea o casă fără amintiri legate de ea, deși acum dormea sub acoperișul lui.

Era îngrozitor de singur, iar ea era singura persoană pe care suporta să o aibă în preajmă. Dar ea voia să încerce să își repare căsnicia, lucru categoric imposibil acum. Era atât de afectat din punct de vedere sexual, încât nu era sigur că ar mai putea avea parte de acea pasiune superbă și vindecătoare ce fusese piatra de temelie a relației lor.

Trecuseră șapte ani lungi de celibat între perioada din copilărie în care fusese un sclav sexual și prima lui relație ca bărbat matur. Timpul acela îl ajutase să vadă că se schimbase. De fapt, se simțise ca o virgină emoționată cu prima lui iubită, o actriță cu cincisprezece ani mai mare ca el, care preda un atelier la RADA. Senzualitatea ei dezinvoltă îl ajutase să parcurgă perioada de tranziție spre o identitate sexuală adultă.

Dar acum nu îl mai putea separa pe Jamie de Kenzie. Și cel mai vag gând sexual legat de Rainey îi făcea stomacul să i se strângă, în timp ce imagini depravate luau amploare și o puneau pe ea în umbră.

Privi spre vale, cuprins de agonie. Se afla suficient de sus cât să vadă strălucirea lunii reflectându-se în micul lac de munte și conturul noii case a soților Grady de lângă el. Casa era cufundată în întuneric, căci oamenii normali dormeau la ora aia.

---

[1] *Break, break, break*, poem scris de Alfred Lord Tennyson în 1835 și publicat în 1842 (n.red.)

Istovit fizic, dar fără să se simtă mai liniştit decât când ieşise din casă, o porni înapoi pe cărare. A doua zi avea să-i spună lui Seth Cowan că se retrăgea din thrillerul la care trebuia să înceapă filmările în Australia peste două luni. Nu semnase contractul, deci nu îl puteau da în judecată, dar probabil că Seth avea s-o ia razna. Cel mai bine ar fi să-i lase un mesaj vocal dimineaţa devreme, ca să nu fie nevoit să discute despre decizia lui.

Ce naiba avea să facă tot restul vieţii? Slujba de actor presupunea să îşi dezvăluie părţi din el însuşi, şi se simţea prea rănit şi prea expus ca să mai joace vreodată. Cei mai mulţi oameni visau la ce-ar face dacă ar avea timp, în vreme ce el îşi dorea doar să devină un sihastru şi să nu mai interacţioneze niciodată cu nimeni. Dar oare cum îşi umpleau sihaştrii timpul?

Mai făcu vreo doi paşi şi descoperi unghiul perfect care transforma lacul aproape circular într-o oglindă argintie. Îşi aminti atunci de labirintul de la Morchard House. Ciudat cum parcurgerea cărării aceleia întortocheate îl relaxase. Presupuse că se datorase faptului că mişcarea fizică utilizase energia nefolosită, permiţându-i minţii să se liniştească.

Încercă să nu se gândească la momentul pasional de care se bucurase lângă labirint. Asta era o altă chestiune, pe care nu o putea înfrunta acum. Dar labirintul în sine îl atrăgea.

Ce-ar fi să construiască unul chiar aici? Munca la el l-ar putea ţine ocupat câteva săptămâni şi, când avea să fie gata, poate că parcurgerea cărăruii mistice urma să-i liniştească sufletul rănit.

Se auzi un clinchet, apoi un câine îşi făcu apariţia. Era Hambone, corcitura prietenoasă a soţilor Grady, care veni spre el cu limba scoasă. Kenzie îl mângâie pe cap şi după urechi, recunoscător că avea un tovarăş ale cărui nevoi erau atât de uşor de satisfăcut. Începu să coboare dealul, iar Hambone îl însoţi alergând.

Avea să-şi ia şi el un câine. Un sihastru avea nevoie de un câine.

capitolul 34

Căscând, Val coborî scările înguste ale pensiunii unde ea și Laurie, tovarășa ei de călătorie, își petrecuseră noaptea. Văzuse îndeajuns din Irlanda cât să-și dea seama că, într-adevăr, Insula de Smarald era verde, iar accentele muzicale o făceau să geamă de plăcere. Laurie încă dormea, dar Val se trezise devreme și abia aștepta să înceapă să se poarte ca o turistă.

– Cum vă simțiți în dimineața aceasta minunată, domnișoară Covington? o întrebă cu veselie doamna O'Brien, proprietăreasa, când Val intră în salonul în care se servea micul dejun. Vreți să vă aduc un ceainic cu ceai?

– Ar fi de vis.

Doamna O'Brien se întoarse în bucătărie să-i pregătească lui Val micul dejun și să fiarbă ceaiul. Rămasă singură în salon, Val luă ziarele de pe bufet și începu să citească.

Majoritatea titlurilor vorbeau despre lucruri obișnuite. Apoi găsi însă tabloidul din Londra sub ziarul sobru din Dublin. O imagine imensă cu Kenzie și Rainey domina prima pagină a ziarului *The Inquirer*, cu titlul: „Kenzie Scott: poponar în toată regula?"

Consternată, parcurse rapid primele paragrafe din articol, apoi reveni la fotografie și o studie cu mai multă atenție. Kenzie părea șocat și îngrozit, așa cum probabil și era. Rainey părea uimită și furioasă.

Deci Nigel Stone atinsese punctul culminant pe care îl pregătise săptămâni întregi. Instinctul ei de avocat o făcu să vrea să-l ia la bătaie. Ajunsese să îl îndrăgească destul de tare pe Kenzie, și era clar că acest gen de scandal avea să o rănească foarte tare și pe Rainey.

Din obișnuință, se gândi serios dacă Stone ar fi putut avea dreptate când afirma că Kenzie era gay. Nu, nu credea una ca asta. Percepea destul de bine vibrațiile masculine.

Oare să fi fost bisexual? Era posibil, dar nici asta nu îi venea să creadă. Nu i se păruse niciodată că Kenzie ar fi fost interesat de alţi bărbaţi, chiar dacă din echipa filmului făcuseră parte şi vreo doi homosexuali frumoşi. Era în stare să parieze pe dreptul ei de-a practica avocatura că Kenzie era exact ce părea a fi: un bărbat heterosexual sigur pe el.

În următoarea pagină se detaliau dovezile pe care le avea Stone: un certificat de naştere pentru un anume James Mackenzie, care se presupunea a fi numele real al lui Kenzie. Asta nu însemna nimic – doar dacă putea dovedi cumva că James Mackenzie şi Kenzie Scott erau una şi aceeaşi persoană.

De asemenea, Nigel pretindea că discutase cu bărbaţi care jurau că plătiseră ca să facă sex cu Jamie Mackenzie. Din nou, nu însemna nimic dacă aceştia nu erau gata să îşi declare numele reale. Şi probabil nu aveau să o facă, pentru că puţini bărbaţi ar fi recunoscut public că au dat bani ca să facă sex cu un minor.

Înjură când citi următorul paragraf: Stone pretindea că se afla în posesia unui film cu pornografie infantilă în care apăruse Kenzie. O imagine atent decupată în care se vedea un copil ce părea devastat. Analiză fotografia înceţoşată. Copilul aducea puţin cu Kenzie, dar trăsăturile nu se potriveau întru totul. Era un fel de fotografie mai bună trimisă de cititorii care răspundeau la cererea de informaţii pe care o lansase *The Inquirer*. Dacă asta era cea mai bună dovadă a lui Nigel, atunci risca foarte mult.

Doamna O'Brien se întoarse cu o tavă pe care se aflau un ceainic cu ceai aburind şi o farfurie plină ochi cu bacon, cârnaţi, ouă şi o roşie la grătar. Lui Val îi scăzuse brusc pofta de mâncare, dar reuşi să mănânce jumătate din porţie. Trebuia să îşi păstreze puterile.

Când termină, se retrase în cameră şi îşi căută telefonul mobil. Nu era încă miezul nopţii în California, aşa că se gândi pe cine ar fi putut suna prima dată. Probabil că Emmy Herman ar fi fost alegerea cea mai inspirată şi probabil că aceasta ştia exact ce se întâmpla,

dar, fiind însărcinată, avea nevoie de odihnă. Trebuia să o sune direct pe Rainey.

Chiar dacă Rainey ar fi trebuit să fi ajuns deja acasă, apelul către numărul de acasă fu preluat de robotul telefonic. Val lăsă un mesaj, apoi încercă să sune la soții Gordon. Se împrietenise cu Naomi și cu Marcus în timpul filmărilor din moment ce ea fusese persoana de legătură cu producătorii.

Îi răspunse Naomi Gordon.

– Alo?

– Naomi, sunt Val Covington. Sunt în Irlanda și tocmai am citit articolul din *The Inquirer*. Ce se întâmplă și cum pot să ajut?

– Val, mă bucur mult că ai sunat. Stai așa să îl chem pe Marcus pe cealaltă linie.

Un minut mai târziu, Marcus spuse scurt:

– Mă bucur că ai sunat, Val. Poate reușești să găsești ceva ce ne-a scăpat nouă.

– Am văzut doar articolul lui Stone, care, evident, ne spune varianta lui. Poți să-mi zici ce s-a întâmplat mai exact?

– Nigel Stone l-a atacat pe Kenzie cu povestea asta pe treptele bisericii unde avea loc slujba funerară pentru Charles Winfield, spuse Naomi rece. Reporterii de la tabloidele britanice sunt mult mai răi ca americanii.

– Nenorocitul! Și-apoi?

Marcus continuă povestea.

– Rainey și Kenzie au plecat urgent, fără să facă vreun comentariu. Rainey încă tremura când ne-a sunat pe noi și pe publiciști, să ne informeze despre cele întâmplate. Facem tot posibilul să înăbușim povestea înainte să ia amploare în presă.

– Aș vrea să fi înțeles mai bine sistemul britanic, spuse Val cu frustrare. Mă pricep la scormonirea faptelor, iar în Statele Unite sigur aș fi putut găsi ceva muniție defensivă utilă, dar nu știu de unde aș putea începe în Londra.

– Am putea angaja investigatori privați, spuse Naomi. Ce-ar trebui să caute?

Val se gândi, apoi spuse:

– Pentru început, aş investiga cariera drăguţului Nigel din Australia. A lucrat acolo câţiva ani. Vedeţi dacă a fost vreodată acuzat de fabricarea unor poveşti sau dovezi ori dacă a fost vreodată acuzat pentru calomnie. Chiar dacă a câştigat vreun proces, câteva incidente de genul ăsta i-ar submina puternic credibilitatea.

– E o idee bună. Nu m-am gândit să îi investighez trecutul din Australia, dar am câteva contacte bune în Sydney, spuse Marcus. O să mă ocup imediat de asta.

– Ai văzut vreo poză captată din filmul porno în care cică a jucat Kenzie pe când era copil? întrebă Naomi. Noi încă n-am văzut nimic.

– În ziar apare o fotografie, dar nu cred că e Kenzie. Culoarea pielii şi ochii se potrivesc, dar bărbia şi pometii nu. Sigur e un alt biet copil.

– Deci Stone nu are dovezi solide. Problema e că astfel de lucruri pot fi greu de demontat – poate doar dacă îl putem plasa sigur pe Kenzie în altă parte la momentul în care se presupune că îşi vindea trupul în Londra, spuse Marcus sobru. Poate că Kenzie o să vorbească într-un final despre copilăria lui, ca să demonstreze că nu are cum să fie acest copil.

– Pe de altă parte, s-ar putea încăpăţâna să nu renunţe nici în ruptul capului la intimitatea pe care şi-a protejat-o atâta vreme, spuse Naomi sec. În pofida manierelor lui britanice minunate, poate fi destul de îndărătnic. De ce să fie obligat să vorbească despre viaţa lui privată, acum sau oricând altcândva?

Val se încruntă gândindu-se la copilărie.

– Găseşte pe cineva care să caute prin anuarele de la şcolile din Londra din perioada respectivă şi alege vreo şase băieţi care semănau cu Kenzie. Apoi găseşte-i şi convinge-i să apară la o conferinţă de presă. Începe conferinţa prezentând o imagine a primului bărbat şi anunţă: „Acesta este James Mackenzie". Apoi, prezintă-l pe bărbatul din fotografie, continuă ea. Ideal ar fi ca acum să fie scund, gras şi chel. Apoi spui: „De fapt, e Reggie Smothers din Croyden, dar nu-i aşa că semăna

foarte bine cu James Mackenzie?" După ce reporterii se opresc din râs, repetă faza de câteva ori. Până la final, vei fi demonstrat că nu există nici o legătură între un certificat de naștere, o fotografie neclară a unui preadolescent și Kenzie Scott.

Naomi chicoti.

– Val, ești sigură că nu vrei să lucrezi pentru noi? E o idee genială. Dacă nu vrei să lucrezi în drept sau în producție, te angajăm la publicitate.

– Nu, mulțumesc. Chiar îmi place dreptul. Trebuie doar să găsesc locul potrivit în care să îl practic. Val se încruntă. De asemenea, m-aș asigura că reporterii înțeleg clar că, oricine ar fi acel băiat, era atât de tânăr, încât ar trebui catalogat drept o victimă, nu o curvă masculină insensibilă.

– Mă îngrozesc când mă gândesc câți copii exploatați trăiesc pe străzi, spuse Naomi ușor. Nu mă porni, că n-o să mă mai opresc.

Comentariul lui Naomi îi declanșă lui Val o bănuială.

– S-ar putea să fi existat cu adevărat un James Mackenzie care să fi fost o curvă masculină, spuse Val. Poate Nigel Stone chiar crede că băiatul acela a crescut și a devenit Kenzie. Dar viața pe străzi e periculoasă, mai ales pentru cineva atât de tânăr. Slabe șanse, dar aș căuta un certificat de deces pentru adevăratul James Mackenzie.

Marcus fluieră ușor.

– Dacă l-am găsi, cu siguranță că i-ar închide gura lui Stone. Ce idei grozave, Val! Acum întoarce-te la vacanța ta și scoate-ți povestea asta din cap. Cred că putem dezamorsa bombele lui Stone fără să-i aducem vreun prejudiciu lui Kenzie sau filmului lui Rainey.

Val oftă.

– Chiar crezi c-aș putea să uit toate astea?

– Sună-ne zilnic pentru vești noi, îi răspunse Naomi. Ai încredere în noi, Val. Într-o săptămână sau două, povestea asta va fi veche și discreditată.

Val închise, rugându-se ca soții Gordon să aibă dreptate. Poate că filmul avea să supraviețuiască, dar oare la fel se va întâmpla și cu soțul lui Rainey?

Buf! Buf! Buf! Rainey se trezi amețită când auzi bufniturile. Rămase întinsă, cu ochii închiși, amintindu-și unde se afla și cum ajunsese acolo. Păcat că nu reușea să se convingă singură că era doar un coșmar, și chiar se afla în New Mexico. Ținând cont că avea doi pisoiași care torceau pe pătura din petice cu care era acoperită, nu era chiar așa rău.

Intensitatea și periodicitatea bufniturilor variau într-o oarecare măsură, dar în mare erau oarecum regulate. Să fi fost oare cea mai mare ciocănitoare din lume?

O dureau toți mușchii, dar se ridică de pe salteaua înaltă, confortabilă și se îndreptă spre baie, pisicuțele ricoșând din picioarele ei. Dumnezeule, chiar era două după-amiaza? „Diferență de fus orar" era o expresie mult prea subtilă. Mai degrabă, „victimă a unui fus orar".

Făcu un duș rapid și se învioră cât de cât, deși era încă terminată din cauza oboselii acumulate. Se îmbrăcă cu pantaloni scurți kaki și un tricou verde și se duse în bucătărie, însoțită de pisicuțele care o asigurau, cu sinceritate, că nu mai mâncaseră de zile întregi, poate chiar săptămâni, și că erau pe cale să moară de foame.

Se uită prin dulapuri și găsi o pungă cu mâncare pentru pisici și confirmarea că Alma Grady aprovizionase bine bucătăria. În frigider erau o grămadă de ingrediente și o selecție bună de alimente perisabile. Le lăsă pe pisicuțe să se înfrupte din mâncarea lor, iar ea își turnă suc de portocale într-un pahar și ieși din casă, în căutarea ciocănitorii.

Ferma avea câteva anexe, inclusiv un hambar și o casă pentru muncitori. Toate aveau pereții groși din chirpici, asemenea casei principale. Într-un padoc din spatele hambarului erau doi cai. Se întrebă dacă familia Grady s-ar fi supărat dacă ea sau Kenzie ar fi ieșit cu ei la plimbare din când în când. Ar fi fost de vis să urce pe dealuri călare.

Pe latura îndepărtată a barăcii pentru muncitori descoperi sursa zgomotului. Kenzie tăia lemne. Multe lemne. Soarele strălucea fierbinte, așa că își dăduse jos tricoul, dezvăluindu-și mușchii puternici și bine definiți ai spatelui și ai brațelor. I se înmuiară genunchii de dorință, deopotrivă emoțională și fizică.

Parcă trecuse o veșnicie de la ultima lor noapte împreună. Voia să se arunce în brațele lui și să îi sărute pielea strălucitoare și sărată, sperând ca acea intimitate dulce a sexului să poată vindeca rănile mistuitoare ale trecutului lui și să poată salva spiritul ei rănit și obosit.

Totuși, dorința îi fu înăbușită de imaginea cutremurătoare a unui copil lipsit de speranță, molestat de un pervers transpirat și gâfâind. Acum, că știa unde învățase să fie un iubit atât de minunat, aproape că îi veni înapoi sucul de portocale pe care îl băuse.

Îi spuse pe un ton vioi:

– Faci provizii de lemne pentru la iarnă?

Buf! Toporul se balansă rapid prin aer, spărgând o jumătate de butuc în bucăți de dimensiunea unor surcele. El le aruncă pe grămada stivuită pe peretele barăcii pentru muncitori.

– E cam singura activitate de la o fermă pe care o poate face un băiat de la oraș fără exercițiu.

Își apăruseră deja bășici în palme. Deși își dăduse seama cum să mânuiască toporul, palmele nu îi erau suficient de rezistente pentru o astfel de activitate. Desigur, scopul nu erau lemnele de foc în sine, ci canalizarea furiei spre o violență productivă.

– Ai făcut o alegere bună când ai cumpărat acest loc, Kenzie. Se uită dincolo de vale. E superb. Liniștitor. Un loc în care să rămâi cu mintea întreagă.

– Poate. Să sperăm că nici unul dintre reporterii de tabloide n-o să iasă din oraș să ne caute aici. Așeză încă un butuc la tăiat, apoi adăugă: Ar avea un efect negativ asupra judecății sănătoase.

Ea se uită pe geamul barăcii și văzu o încăpere destul de mare, cu patru paturi de o persoană și cu podea placată cu lemn. O ușă dădea într-o altă cameră dosnică.

– Ar putea fi transformată într-o casă de oaspeți foarte drăguță.

Buf!

– Nu intenționez să am oaspeți.

Oare regreta că îi permisese să rămână acolo? Evita s-o privească în ochi, iar vulnerabilitatea de care dăduse dovadă în avion, în drum spre New Mexico, dispăruse în spatele unui zid impenetrabil. Problema când iubeai un actor era că nu reușeai să îți dai niciodată seama ce gândea cu adevărat când alegea să te țină la distanță.

– Ai servit deja micul dejun? De fapt, mai bine zis, prânzul. Cum el ridică din umeri, ea presupuse că asta însemna că nu mâncase încă, așa că adăugă: Ce-ai zice dacă aș improviza o omletă? Nici nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată.

El ezită, apoi spuse:

– Bănuiesc c-ar trebui să și mănânc.

– Nu durează mult. Dacă vrei, poți să faci un duș, și mâncarea va fi gata până termini.

Kenzie își apucă tricoul de pe butucii stivuiți și își șterse cu el fața transpirată.

– E o idee bună.

Se întoarseră acasă împreună, și totuși separat. Rainey se gândi că avea să treacă o vreme până când Kenzie avea să-și revină îndeajuns cât să se relaxeze din nou în preajma ei. Avea la dispoziție o săptămână, după care trebuia să se întoarcă în Los Angeles să înceapă postproducția.

În sinea ei însă, știa că o săptămână nu avea să fie de ajuns.

capitolul 35

Rainey savură aroma de ceapă prăjită și aruncă ardeiul tocat în tigaie. Oare cât trecuse de când nu mai gătise mâncare adevărată? Orice copil crescut de Virginia Marlowe trebuia să se descurce în bucătărie. Lui Rainey îi plăcuse mult să gătească, în pofida comentariilor critice ale bunicii ei când zahărul și untul

nu erau amestecate corespunzător sau când săvârșea cine știe ce alt păcat. Ba chiar avuseseră parte și de câteva momente plăcute când pregătiseră împreună o cină de sărbători.

Dar vedetele de cinema nu au prea mult timp la dispoziție pentru gătit. Kenzie avea o menajeră care gătea de vis, iar Rainey avea un bucătar personal care putea încropi niște mese minunate și sănătoase și îi lăsa instrucțiuni precise când trebuia să încălzească ea ceva. Cel mai dificil lucru pe care îl pregătise de-a lungul anilor fusese cappuccino.

Cartofii maronii, tăiați mărunt, pe care îi găsise în congelator erau crocanți și aurii, așa că îi combină cu amestecul de ceapă și ardei, pentru a folosi totul la omletă. Tocmai bătea ouăle cu o furculiță, când sună telefonul. Kenzie era încă la duș, așa că răspunse cu precauție.

– Alo?

– Raine? Sunt Marcus.

Se relaxă.

– Bine. Mi-e teamă să nu dea vreun reporter de numărul ăsta.

– Momentan, doar eu, Naomi, Val și Emmy știm unde sunteți și nici unul dintre noi nu va sufla o vorbă nimănui.

– Ar fi bine să le spui și oamenilor lui Kenzie, sugeră ea. O să facă stop cardiac dacă nu știu unde e.

– O să-l sun pe Seth Cowan, și se poate ocupa el de partea lui Kenzie.

– Cum a reacționat lumea la marea descoperire a lui Nigel Stone?

– Așa cum era de așteptat. Canalele de știri mai respectabile ignoră povestea, deoarece, în momentul de față, sunt doar zvonuri, în timp ce presa de senzație s-a repezit încântată asupra subiectului. Vreo două tabloide au găsit așa-zișii experți care nu l-au văzut în viața lor pe Kenzie decât în filme, dar care sunt gata să speculeze că rolurile de macho interpretate ar putea fi o acoperire a faptului că e, de fapt, homosexual.

Rainey oftă.

– Oare de ce nu mă surprinde?

Producătorul râse.

– Un idiot chiar a pretins că și tu ai fi în secret lesbiană și că v-ați căsătorit ca să vă acoperiți reciproc.

Ea strânse din dinți, apoi spuse:

– Ce porcărie! Și ce fac minţile strălucite ca să anihileze povestea?

– Barb Rifkin și-a întins tentaculele printre contactele ei din mass-media. Probabil de aceea povestea nu a fost preluată la scară largă. Și a sunat și Val din Irlanda și ne-a dat câteva idei bune de contraatac. Marcus îi repetă succint sugestiile lui Val. Rainey încuviinţă la majoritatea, dar se încruntă la final.

Kenzie intră în bucătărie, cu părul ud și cu o expresie indescifrabilă.

– E Marcus, spuse ea. Vrei să vorbești cu el?

El clătină din cap, așa că Rainey își luă rămas-bun și închise.

– Îmi pare rău, omleta nu e gata încă. Vrei niște suc de portocale?

De data asta, el încuviinţă. Ea îi turnă suc într-un pahar înalt. Observând că nu se bărbierise, îl întrebă:

– Îţi lași barba să crească, să devii de nerecunoscut?

– Poate.

Era clar că nu avea chef să comunice.

– M-am gândit că ar fi drăguţ să mâncăm în grădina Almei. Pregătești tu masa, te rog?

El încuviinţă din nou. Își luă sucul și deschise ușa spre grădină, pisicuţele ţâșnind afară odată cu el. Rainey vărsă ouăle bătute într-o tigaie, apoi puse de cafea și prăji pâinea pregătită de Alma.

Cât timp Kenzie căută suporturile pentru farfurii și tacâmurile, Rainey termină de pregătit micul dejun. Împărţi omleta, două treimi pentru Kenzie, restul pentru ea, și răsturnă bucăţile pe farfurii încălzite în cuptor, apoi adăugă pâinea prăjită și un borcan cu miere. Când ridică tava, întrebă:

– Torni tu cafeaua și o aduci afară?

El umplu cănile, după care o urmă în grădină, care se afla în plină glorie de vară târzie. Un perete era acoperit de viță cu flori, iar aerul era îmbătător, plin de arome deșertice intense. Lângă un tufiș de salvie, observă o statuie mică și alterată de intemperii a Sfântului Francisc. Masa circulară și scaunele erau reci și plăcute, așezate sub arcadă, decorate cu o pisicuță gri cu privirea plină de speranță.

Kenzie puse cănile și cafeaua pe masă și îndepărtă pisicuța.

– Îmi pare rău, amice gri, dar nu e voie.

– Îl cheamă Gray Guy[1]?

Rainey așează farfuriile pe masă și tava alături, apoi ocupă unul dintre scaune.

– De ce nu? Vrei să-i dai un nume, dacă tot ți-a sărit în poală?

Rainey mângâie pisicuța, care torcea extaziată datorită atenției care i se acorda.

– Spune că o cheamă Honeybunny, pentru că are blana moale ca de iepuraș, de culoarea mierii și e o dulce. Așează ușor pisicuța pe podeaua acoperită cu plăci tocite. Sper ca mâncarea să fie bună. Sunt foarte mândră că mi-am amintit cum se pornește un aragaz.

Kenzie gustă din omletă.

– E bună. Nu mai știam dacă te pricepi sau nu la gătit.

Bucuroasă că el mânca și folosea din nou și altceva decât cuvinte monosilabice, Rainey începu să mănânce și ea din omletă. Îi ieșise chiar bună, iar mâncarea reușită s-o mai liniștească. Oare cât trecuse de când mâncase ultima dată? Se blocă din pricina fusurilor orare, dar știa oricum că trecuse prea mult timp.

Datorită soarelui pestriț, florilor înmiresmate și pisicuțelor care se luptau între ele, Rainey începu să se relaxeze. Pacea radia din pământul însuși. Los Angelesul și Londra i se păreau de pe planete diferite.

---

[1] În engleză, în original, „amic gri"

I se părea foarte firesc să stea acolo în liniște, lângă Kenzie. În pofida stilului de viață agitat, petrecuseră multe momente servind masa împreună și ținându-și companie în locuri îndepărtate și frumoase. Preț de câteva minute, își permise luxul de-a se preface că totul era în regulă. După ce terminară de mâncat, ea mai turnă o dată cafea pentru amândoi.

– Încep să-mi amintesc ce înseamnă să ai o viață.

– Bucură-te de ea cât mai poți. Îmi imaginez că vei fi la fel de ocupată cu postproducția cum ai fost cu filmările.

Rainey se gândi la California de Sud fără pic de entuziasm.

– Probabil ai dreptate.

Kenzie își rezemă coatele pe genunchi, răsucind fără încetare cana în palme.

– Ce-a vrut Marcus?

– Lucrurile par destul de în regulă. Rainey rezumă spusele producătorului. Ezită, apoi adăugă fără prea multă tragere de inimă: Se pare că Nigel Stone a făcut rost și de o filmare în care spune că apari tu.

Kenzie închise ochii, și chipul i se schimonosi.

– Aproape c-am uitat de asta. Rock mi-a dat ceva droguri, un fel de Ecstasy probabil, după care m-a dus într-un studio mic și soios. Nu-mi amintesc prea multe și nici nu am văzut vreodată produsul finit. Probabil că Nigel a găsit o copie printre lucrurile lui după moartea lui Rock.

– Val a văzut o poză captată din film și-a spus că nu seamănă cu tine: același ten, dar trăsăturile nu se potrivesc. Așa că Nigel nu se poate folosi de el pentru a-ți face rău.

Kenzie își mută privirea asupra unei perechi de fluturi ce dansau deasupra unui tufiș.

– A făcut și-așa destule.

– E îngrozitor că toate lucrurile pe care te-ai străduit să le uiți au ieșit acum la iveală, dar întreaga poveste va fi dată uitării în câteva săptămâni.

– Lucrurile nu au stat prea bine pentru Humpty Dumpty. Nici toți caii regelui și nici toți oamenii regelui n-au putut face nimic pentru el. Kenzie o privi sever. Nu te mai uita așa la mine. N-am de gând să mă sinucid cât timp mă păzești tu.

Ea simți că îi îngheață sângele în vene.

– Te gândești la sinucidere?

Trecu prea mult timp înainte ca el să-i răspundă:

– Puțin probabil.

– Pentru Dumnezeu, Kenzie, nici prin cap să nu-ți treacă! Se aplecă în față și îl prinse de încheietura mâinii. O să treacă și asta.

El se uită spre mâna ei, apoi își coborî privirea de-a lungul trupului ei, oprindu-se în punctul în care tricoul i se îndepărta de sâni. Ea simți o căldură stranie între ei: o dorință atât de încâlcită cu complicații, încât nu o putea lua în seamă.

Recunoscătoare că el nu își trase mâna, îi dădu drumul și se lăsă pe spate pe scaun, încercând să se poarte normal, chiar dacă tremura pe dinăuntru. Dacă se pierdea cu firea, el nu avea să-i mai vorbească deloc.

– Să văd dacă am înțeles bine. Vrei să spui că ești prea politicos să-ți faci felul cât timp sunt eu prin preajmă, să găsesc cadavrul?

– Cam așa ceva, spuse el, după care adăugă șoptit: Nimeni nu ar trebui pus în situația asta mai mult de o dată în viață.

Ea tresări când își aminti de Clementine și de biata fată pe nume Maggie Mackenzie.

– Ținând cont de efectul îngrozitor al sinuciderii cuiva foarte apropiat și drag, aș putea să te conving să îți extinzi promisiunea într-atât încât să spui că, de fapt, nici măcar nu iei în calcul această opțiune? O să treci peste depresia asta, Kenzie, sunt sigură de acest lucru. Ești foarte puternic. Ai supraviețuit atâtor întâmplări, nu te poți lăsa doborât de un ticălos nenorocit ca Nigel Stone.

– Nu sunt deprimat. Sunt... gol, spuse el, alegându-şi cu grijă cuvintele. Mi-au trebuit mult timp şi multă energie ca să-l creez pe Kenzie Scott dintr-un material ce nu promitea mai nimic. A fost ca un ornament de Crăciun din sticlă suflată: impresionant la suprafaţă, până se sparge şi vezi că înăuntru nu e nimic, că e gol. Reconstruirea lui ar necesita mai multă putere decât mi-a rămas. Dar n-am de gând să fac ceva necugetat. Deocamdată, mă gândesc mai degrabă să îmi fac veacul în Cibola, cât oi avea de trăit.

Ea îşi ridică privirea către munţii care se iveau pesto zidurile din chirpici.

– Te înţeleg perfect. Dar cum să-ţi umpli timpul? Nu prea reuşesc să mi te imaginez în postura de fermier serios.

– Voi începe prin a construi un labirint. Am văzut o pajişte micuţă pe dealul de dincolo de casă, numai bună pentru aşa ceva.

Măcar construirea era ceva productiv.

– Un labirint din iarbă, asemenea celui de la Morchard House?

– Terenul e prea uscat pentru asta. Mă gândeam mai degrabă la gresie sau dale.

– Ce-ar fi să mergem până în Chama, să căutăm un furnizor de materiale de construcţii?

El ridică din umeri.

– Callie Spears, cea care a decorat casa, poate alege ceva şi îmi poate trimite.

Era clar că nu avea să-l scoată din casă. Oricât ar fi pretins el că nu era deprimat, ea se îndoia că spunea adevărul. Şi ea, ori de câte ori era deprimată, voia doar să se bage sub pat şi să se ascundă acolo – şi, în mare, cam asta făcea şi Kenzie acum.

– Înapoi la stiva de lemne, spuse el.

Se ridică şi strânse farfuriile, apoi plecă.

Ea îl urmări cu privirea până intră în casă, gândindu-se că el nu părea convins că avea suficientă forţă ca să îşi revină, dar cu siguranţă avea mai multă energie

decât ea. De zile întregi, ea se simțea fără vlagă. Păcat că energia lui era alimentată de furie și de frustrare!

Închise ochii, simțindu-și tâmplele zvâcnind. Nu îl putea lăsa așa, în starea asta ciudată și periculoasă.

Dar cum să procedeze cu nenorocitul ăla de film? Investitorii își riscaseră banii, distribuția și echipa munciseră din greu la realizarea lui. Avea o responsabilitate față de toți acești oameni.

Simțind că o ia durerea de cap, intră în casă și se duse în dormitorul ei, să-l sune din nou pe Marcus. Prea obosită ca să mai dea dovadă de tact, ea spuse imediat ce acesta îi răspunse:

– Nu pot veni în L.A. ca să editez filmul, Marcus. Nu îndrăznesc să-l las pe Kenzie singur.

Producătorul icni.

– Dacă se simte chiar așa rău, ar trebui să-l internăm într-o clinică bună până își revine.

– Nu! Ar fi cel mai rău lucru pentru el. Nu a luat-o razna sau chestii de genul ăsta – și sunt sigură că ar reuși să convingă orice psihiatru că se simte bine. Doar că ar putea, la modul foarte rațional, să decidă că e prea obosit ca să mai lupte atât de mult pentru viața lui.

Se aștepta ca Marcus să se opună, dar acesta o surprinse:

– Bine, rămâi în New Mexico. Nici un film nu e mai presus de viața unui om, mai ales că a-l pierde pe Kenzie ar însemna să te pierdem și pe tine.

O înțelegea extrem de bine!

– Mulțumesc, Marcus. Eva Yanez e cel mai bun editor în domeniu pentru acest tip de film în care personajele contează, iar notițele mele despre scenele filmate sunt atât de detaliate, încât poate face cea mai mare parte din treabă fără mine. O să mai finisez eu după ce termină ea cu tăierea scenelor.

– Stai așa, să ne înțelegem! Poți să rămâi în New Mexico, dar nu te las să scapi așa ușor de postproducție. Cu o conexiune potrivită prin satelit, poți lucra cu Eva și cu cei de la sunet ca și când ați fi în aceeași încăpere.

– Pot face asta pe computer?

– Bineînţeles. Nu e varianta ideală şi cu siguranţă nu e ieftin, dar tehnologia e implementată de câţiva ani buni.

– Va trebui să-i cer permisiunea lui Kenzie să instalez tot echipamentul de care spui, zise ea ezitant. La urma urmei, el e proprietarul, şi nu m-ar mira dacă mi-ar spune, foarte politicos, că e timpul să mă car de-aici.

– Fă ca pisica: fii tăcută, dar ţine-i tovărăşie. Uneori, cel mai bun lucru pe care-l poţi oferi unei persoane e prezenţa ta. Nu-l forţa să îşi dezgolească sufletul. Ţinând cont că e englez, şi bărbat, nu va vrea să o facă.

Ea zâmbi slab.

– O să încerc să nu fiu chiar atât de californiană.

– Cere-i permisiunea să instalezi toate cele necesare cât se poate de repede. O să fac toate aranjamentele ca să adun echipamentele şi să ţi le trimit. Ar trebui să ajungă la tine până la începutul săptămânii viitoare. Se pot instala într-o zi, aşa că nu va fi un deranj prea mare.

– Marcus, va costa o avere, iar fiecare bănuţ din buget e deja cheltuit sau alocat pentru altceva!

– Plătesc eu orice sumă în plus care e necesară.

Ea îşi trecu degetele prin păr, plină de speranţă, dar totodată îngrijorată.

– Cum rămâne cu ce spuneai tu: că nu îţi investeşti niciodată propriii bani?

– Trebuie să ştii când să laşi de la tine, spuse el uşor amuzat. E un film cu un potenţial incredibil, Rainey, dar are nevoie de viziunea ta la fiecare pas, altfel riscăm să pierdem fix ce îl face special. Să fiu al naibii dacă o să permit ca un film al dracului de bun să se piardă doar pentru vreo două sute de mii de dolari.

Ea se frecă la ochi. După ani de zile în care nu vărsase o lacrimă, acum îi venea încontinuu să plângă.

– Nu-i de mirare că eşti cel mai bun producător independent de la Hollywood.

– Absolut! În schimb, mă aştept să fiu primul la care vii cu următorul tău proiect. Vorbesc serios, Rainey.

Lumea are suficiente blockbustere de duzină cu efecte speciale. Are nevoie de filme cu emoții. Dacă nu pot susține tipul de proiecte care îmi plac, ce sens are să mai lucrez în domeniul ăsta?

– Mulțumesc, Marcus! Încheie apelul, închise ochii și spuse o rugăciune tăcută de mulțumire. Poate că, până la urmă, avea să își onoreze obligațiile și față de film, și față de Kenzie, dacă îl putea convinge pe acesta din urmă să-i permită Hollywoodului să le invadeze sanctuarul.

Kenzie găsi dalele într-un colț al magaziei pentru unelte când duse înapoi toporul. Aveau douăzeci de centimetri pătrați și erau făcute dintr-o argilă nelucioasă care se potrivea cu solul din Cibola. Exact ce căuta pentru labirintul lui. Înșira câteva dale afară, pe pământ, când îl găsi Rainey. El își ridică privirea.

– Ce zici?

Dură o clipă ca Rainey să își dea seama la ce se referea.

– Pentru labirint? Perfecte. Probabil sunt fabricate aici, în zonă. De fapt, zici că au rămas de la pavarea porțiunii de sub arcadă. Îngenunche și își trecu degetele peste suprafața maro-roșcată. Callie Spears e bună, dar, pentru un lucru atât de personal ca un labirint, ar trebui să-ți alegi singur materialele.

El era perfect de acord – atâta timp cât nu trebuia să părăsească ferma pentru asta.

– O să-l întreb pe Jim Grady de unde a luat dalele astea, ca să mai comand câteva.

Ea își ridică privirea spre el, printre firele de păr de culoarea caisei, mușcându-și buza de jos, așa cum făcea când avea de gând să spună ceva ce nu era sigură că lui i-ar fi plăcut.

– Am vorbit din nou cu Marcus.

El simți un gol în stomac și se întrebă dacă avea să-i spună că trebuia să se întoarcă numaidecât la Los Angeles. Știa că era o companie proastă, morocănos ca un urs bătrân. Ea trebuia să plece, dar crezuse că avea să mai stea pe-acolo o săptămână sau mai mult.

– Când i-am spus lui Marcus că nu îmi place ideea de-a mă întoarce la atmosfera încărcată şi la traficul din Los Angeles, mi-a sugerat să editez filmul aici, spuse ea repede. Ar fi nevoie de multe echipamente informatice, de o conexiune la satelit şi probabil de încă o linie telefonică sau două, dar eu şi Eva am putea vorbi şi viziona imaginile pe ecran ca şi când am fi în camera de editare împreună.

El se lăsă pe călcâie, speriat, iar ea începu să îşi răsucească o şuviţă de păr în jurul degetului arătător.

– Te-ai supăra tare dacă aş rămâne şi aş lucra de-aici? N-o să-ţi stau în cale. Nu va trebui să vezi nimic din ce se întâmplă. Am putea instala echipamentul în baracă.

Când nu juca un rol în mod conştient, Rainey era extrem de uşor de citit.

– Spui asta pentru că ţi-e teamă să mă laşi singur?

– Recunosc că a fost motivul iniţial, răspunse ea, renunţând la subtilitate. Dar chiar nu vreau să mă întorc în Tinseltown.

El se încruntă, neştiind ce să facă. Chiar nu şi-l dorea din nou John Randall în preajmă, şi, cu cât Rainey se întorcea la viaţa ei reală mai repede, cu atât mai bine.

Totuşi, dacă era să fie sincer cu el însuşi, şi nu avusese altă opţiune în ultima vreme, i-ar fi plăcut să o aibă lângă el. Era singura care înţelegea de ce se afla în starea asta şi era suficient de înţeleaptă cât să îl lase în pace.

– Baraca nu are aer condiţionat. Mai bine le instalezi în cele două dormitoare goale.

Rainey se înseninâ şi-l privi uşurată.

– Nu te deranjează?

– Sincer, sper să nu fiu nevoit să urmăresc nici măcar un cadru din film. Dar îmi place să te am aici. Doar... să nu te aştepţi la prea mult din partea mea.

– Nu voi cere mult, spuse ea uşor.

El se uită în ochii ei minunaţi, schimbători, acum albaştri de la intensitatea cerului din New Mexico, şi îşi spuse că trebuia să îşi sune avocatul să-i ceară să demareze procesul de divorţ.

Dar nu încă.

capitolul 36

Înăbușindu-și un căscat, Rainey spuse:

– E timpul pentru prânz, Eva, și poate pentru un pui de somn. Nu-mi dau seama cum rezistă editorii profesioniști. E istovitor.

– Exersăm statul pe scaun, nemișcați, ore întregi, lucru dovedit de fundurile noastre, îi explică Eva. Du-te și mănâncă și culcă-te. Te sun în vreo două ore, după ce iau prânzul și rezolv cu versiunile pentru scena de adio, ca să le putem compara.

– Mulțumesc. Vorbim mai târziu.

Rainey închise apelul, apoi se ridică și se întinse. Editarea la distanță mergea bine, dar trebuia să se concentreze la maximum ca să studieze imaginile și să discute posibilitățile de editare cu Eva. Marcus avusese dreptate când insistase ca Rainey să rămână implicată în fiecare etapă. Indiferent de cât de bun era editorul filmului, detaliile contau enorm în realizarea unui film, iar editarea implica o mulțime de detalii.

Muncise zilnic în cele două săptămâni de când tehnicienii lui Marcus sosiseră și instalaseră echipamentele, după care o învățaseră cum să le folosească. Nu îl deranjaseră pe Kenzie, întrucât acesta îi evitase călărind pe coline toată ziua.

Se duse la fereastră și se uită spre colină. Labirintul nu se vedea din casă, dar știa că Kenzie lucra la el. Era la fel de obsedat de proiectul lui precum era ea de al ei.

Imediat după instalarea computerelor, Kenzie căutase instrucțiuni pe internet despre cum să proiecteze și să construiască un labirint. Nivelase pământul, după care trasase cercurile concentrice cu praf de cretă. Acum fixa meticulos fiecare dală pe un pat de nisip pentru stabilitate, învățând pe măsură ce avansa.

Abia de se intersectau, o dată sau de două ori pe zi, când serveau masa. Kenzie era foarte politicos, dar ar fi putut foarte bine să fie niște străini care trăiau în aceeași pensiune, nu soț și soție. Conversația era mereu superficială, asta în cazul în care își vorbeau. Ea făcea

exact ce îi sugerase Marcus: se comporta ca o pisică tăcută şi fără pretenţii, sperând ca prezenţa ei să aibă un efect benefic. Ceea ce era foarte frustrant.

Poate că lui Kenzie i-ar plăcea un picnic la ora prânzului. Altfel, probabil avea să uite să mănânce. Puse mâncare şi băutură într-o sacoşă, apoi se îndreptă spre colină.

Kenzie stătea în genunchi, aşezând dalele la locul lor, sub privirile solemne ale lui Hambone. Amândoi îşi ridicară privirea spre ea când se apropie.

– Salut! spuse ea vesel. M-am gândit c-ai vrea să mănânci ceva.

– Da, mulţumesc. Kenzie se ridică pentru a se dezmorţi. Slăbise – nu că ar fi avut vreun strop de grăsime pe el înainte –, dar părea oricum destul de sănătos, câtă vreme purta ochelari de soare. Se bronzase frumos şi avea o barbă cu câteva nuanţe mai roşiatică decât părul lui lung, închis la culoare. În scurt timp ar fi putut interpreta convingător un om de la munte, fără să aibă nevoie de machiaj.

Rainey nu mai urcase acolo de câteva zile, aşa că fu uimită de progres. Cercurile concentrice dispuse pe două rânduri, care îşi croiau drum spre centru, erau aproape gata.

– Ai lucrat rapid. Cât mai ai până termini?

– O să termin astăzi târziu sau mâine-dimineaţă.

– Ce-o să faci când termini aici?

– Cred că mă apuc de amenajat. O să mut pietrele şi-o să plantez ceva tufişuri rezistente, din zonă, care să înfrumuseţeze locul. Îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu un prosop. Mâinile îi erau julite şi vinete de la munca manuală, dar totuşi frumoase şi puternice.

Acceptă un pahar cu limonadă rece, proaspătă, făcută de Alma, şi întrebă:

– Cum merge editarea?

– Destul de bine. Întinse o faţă de masă brodată de culoare deschisă pe pachetul cu dale rămase, care era cam de înălţimea unei mese joase. Apoi aşeză tacâmurile, un castron cu salată de fasole specifică zonei şi două

sendvișuri din lipii umplute cu roșii, salată verde și salată de pui. E fascinant cât de ușor putem încerca diverse scene, decupaje, iluzii optice, dar se obțin al naibii de multe variante. E bine că aveam deja o idee destul de clară despre cum voiam să arate filmul înainte să începem filmările, altfel aș fi fost copleșită de atâtea opțiuni. Chiar și așa, e greu să potrivim filmul cu povestea din mintea mea.

– Povestea face totul, obișnuia să spună Trevor.

Ea își puse salată de fasole în farfurie.

– Cum era Trevor? Dincolo de faptul că era un profesor bun?

Kenzie păli.

– Era un om minunat, prins între ceea ce știa că era bine și impulsurile pe care nu și le putea suprima.

Ea îl privi scurt.

– Ai spus că nu a avut o relație fizică cu tine.

– Așa e.

Rainey își dădu seama din expresia lui că nu avea să mai spună altceva, așa că schimbă subiectul:

– Când te plimbi prin labirint, simți cum crește energia pe măsură ce te apropii de finalizarea lui?

– Încă nu m-am plimbat prin el. Mușcă din sendviș, mestecă și înghiți, apoi continuă: Aștept până e gata.

– De ce? Credeam că, odată ce-ai finalizat tiparul, o să te plimbi prin el măcar o dată pe zi.

– Cred că e un soi de gândire deziderativă, spuse el încet. Cu cât amân mai mult, cu atât sper să aibă un efect mai profund când mă voi plimba prin el. Trebuie să invoc aici cât mai multă pace posibil.

Ea puse sendvișul jos, consternată.

– Kenzie, nu știu dacă un labirint e de-ajuns pentru așa ceva. Poate că e momentul să luăm măsuri mai drastice.

Chipul lui se întunecă.

– Tu și Marcus ați discutat deja despre ideea de-a mă închide în nu știu ce clinică discretă și scumpă, în care să fiu îndopat cu calmante și îngrijit de doctori bine plătiți?

– Marcus a sugerat așa ceva o dată, dar n-o să-i permit nici moartă. Sorbi din limonadă ca să-și umezească gura, care i se uscase dintr-odată. Fără medicamente, fără internări pentru binele tău. Dar sigur există un pas intermediar între a nu face nimic și a te interna într-un sanatoriu de lux.

El îi aruncă lui Hambone ce-i mai rămăsese din sendviș, apoi începu să se plimbe agitat și încordat de-a lungul marginii curbate a labirintului.

– Dumnezeu știe că mi-a trecut asta prin minte, dar n-am de gând să vorbesc cu nu știu ce psihiatru, Rainey. N-aș suporta să povestesc cuiva cum era să fiu Jamie Mackenzie. Amintirile revin ca nenorocirile scăpate din cutia Pandorei, înțepând și mușcând ca niște șerpi veninoși. Nu pot dormi, nu pot îndura gândul de-a te atinge și nu cred că voi putea trece vreodată peste asta.

Emoția brută din vocea lui o împietri. Sperase să audă că începuse să se împace cu demonii lui, dar evident nu se întâmplase asta. Nu fusese în stare să ascundă iarăși totul sub preș.

Părea cu adevărat îngrozitor faptul că amintirile care îl devorau făcuseră să îi fie imposibil să accepte atingerea, cea mai fundamentală dintre alinările umane. Era groaznic să îl aibă atât de aproape, fără să fie împreună și în pat. Mai mult decât de sex, îi era dor de contactul total pe care îl aducea intimitatea cu partenerul. În trecut, această intimitate îi liniștise pe amândoi, dar lucrurile stăteau cu totul altfel acum.

– S-ar putea ca timpul să fie singura alinare, spuse ea ezitant, dar poate că niște pași mici și precauți ar grăbi puțin procesul.

Ea se ridică și îi ieși în cale, punându-și mâna pe încheietura mâinii lui drepte. El se opri, mușchii încordându-i-se sub atingerea ei.

– E doar o atingere, Kenzie, spuse ea încet. Nimic sexual. O atingere între doi oameni care se cunosc și au încredere unul în celălalt de ani de zile.

Brațul i se relaxă treptat sub palma ei. Deși Rainey bănuia că era mai degrabă un act de voință din partea lui, nu o relaxare reală, măcar nu părea stânjenit. Era și ăsta un soi de progres.

El o prinse la rândul lui de mână și o strânse ușor înainte să-i dea drumul.

– E un început. Mulțumesc pentru înțelegere, Rainey.

Știind că insistase suficient pentru o zi, Rainey începu să strângă lucrurile pe care le adusese pentru picnic.

– Îți las limonada în răcitor. Ne vedem la cină? Alma se duce în oraș, și-a promis că va lua niște coaste din-alea grozave de la tavernă.

Apoi plecă, întrebându-se cum putea fi închisă cutia Pandorei.

El așeză ultima dală pe rând, cu mâinile care aproape se opriseră din tremurat. Sperase că timpul avea să-i aducă un strop de liniște. Din moment ce reușise să poarte povara trecutului său mai bine de două decenii, ar fi trebuit să o poată face din nou. În schimb, în fiecare zi amintirile îl măcinau și deveneau tot mai apăsătoare. Nici măcar nu putea identifica prea clar amestecul volatil de emoții ce clocotea precum lava în ființa lui.

Cel mai rău era că gândurile lui legate de sex se împleteau cu durere, și teamă, și degradare, așa că nici măcar nu-și putea aminti momentele de dragoste și de tandrețe pe care le împărtășise cu Rainey. Ororile din copilărie contaminaseră ceea ce fusese, probabil, cea mai satisfăcătoare parte din viața lui. Se întrebă disperat dacă avea să mai experimenteze vreodată o asemenea intimitate.

Iată de ce construia un labirint. Cu trei dale una lângă alta, poteca labirintului avea aproximativ patruzeci și cinci de centimetri lățime și alți patruzeci și cinci de centimetri între cercuri. Urma să fie un labirint îndeajuns de lat cât să poată fi parcurs de mai multe persoane în același timp, fără să se înghesuie, deși se îndoia că avea să fie străbătut de mai mult de o persoană sau cel mult două odată. Îl construia mai ales ca o încercare personală de a-și păstra sănătatea mintală prin muncă fizică.

Lucrul în soarele puternic de amiază îi dădea un sentiment vag şi mulţumitor de penitenţă. Era absurd să se simtă ca un păcătos din moment ce el fusese ţinta păcatelor, dar mintea nu era un instrument prea logic.

Aşeză dalele pentru următorul rând şi se gândi la atingerea lui Rainey de mai devreme. Nervii îi zvâcniseră ca de o suprasarcină electrică, şi trebuise să îşi controleze impulsul de-a tresări. Ironic era că, deşi nu suporta apropierea fizică, era totuşi foarte recunoscător că ea îi rămăsese alături. Era ancora lui odată ce uraganul se stârnise.

Îi făcea bine să nu fie singur.

Rainey se întoarse în casă, meditând. Avea nevoie de-o doză din firea veselă şi din compasiunea necondiţionată a vechii ei prietene Kate Corsi. După ce se recăsătorise cu fostul ei soţ, Kate devenise în ochii lui Rainey un model demn de urmat. Dacă ea reuşise să reconstruiască o relaţie distrusă, poate că şi Rainey avea să o facă.

Din fericire, Kate era la birou. Ea şi soţul ei deţineau cea mai importantă firmă de demolări cu explozivi din lume, iar Kate se plângea mereu că petrecea prea mult timp cu hârţogăria, în loc să fie pe teren, aruncând în aer clădiri.

Rainey se simţi mai bine imediat ce auzi salutul familiar al prietenei ei.

– Bună, Kate, eu sunt. Poţi vorbi?

– Desigur. Aşa am o scuză să amân nişte calcule, o asigură Kate. Val mi-a spus că tu şi Kenzie sunteţi pe undeva prin deşert. Ţi-ai revenit după filmările la locaţie?

Aceasta fusese explicaţia oficială pentru faptul că se retrăsese în New Mexico, dar Rainey era prea devastată ca să mai păstreze aparenţele.

– Nu e doar oboseala de după filmări, Kate. Ezită, întrebându-se cât de multe îi putea spune fără să trădeze încrederea soţului ei. Prezenţa în Anglia i-a trezit lui Kenzie... multe amintiri din copilărie. Trece printr-o perioadă foarte grea.

– Îmi pare foarte rău, Rainey. Vă pot ajuta cu ceva?

– Doar dacă tu și Donovan ați descoperit vreo formulă magică pentru rezolvarea problemelor din trecut și refacerea abilității de a merge mai departe.

– Nu a fost vorba despre magie, ci despre multe discuții și despre anii întregi de maturizare scurși între divorțul nostru și momentul în care ne-am reîntâlnit, spuse Kate. Oricât de devastator a fost sfârșitul primei noastre căsnicii, acum mă bucur că s-a întâmplat așa. Ne cunoaștem pe noi înșine și unul pe celălalt mult mai bine decât ne-am fi cunoscut altfel. Și acum ne și apreciem reciproc mai mult. În a doua lună de miere, am stabilit niște reguli de bază noi, guvernate de ideea că mariajul nostru va fi întotdeauna pe primul loc. În comparație cu asta, nimic nu pare îndeajuns de important încât să ajungem la certuri.

Suna oricum a magie, dar nu era tipul de magie de care avea nevoie Kenzie.

– Deoarece britanicii nu vorbesc despre sentimentele lor, nu va funcționa în cazul ăsta. Intenționase ca remarca ei să sune plină de umor, dar vocea i se frânse.

– Pari tare îngrijorată. De ce nu îi faci o vizită lui Tom? E probabil la vreo oră distanță de voi, și mi se pare că ai avea nevoie de o îmbrățișare frățească.

Tom Corsi, fratele lui Kate, fusese un fel de frate pentru toate prietenele lui Kate. De asemenea, era unul dintre cei mai buni și mai înțelepți oameni pe care îi cunoscuse vreodată Rainey.

– Nu mi-am dat seama că mănăstirea lui e atât de aproape. Poate primi vizite?

– Da, deși va trebui să aștepți dacă se află într-una dintre cele șapte slujbe de rugăciune pe zi care le plac atât de mult celor din ordinul benedictin. De ce nu te duci până acolo? E un traseu frumos.

– S-ar putea să merg. Unde se află mănăstirea?

Rainey notă indicațiile lui Kate, apoi închise telefonul, deoarece prietena ei trebuia să dea un telefon în Arabia Saudită.

O tenta gândul de-a pleca din Cibola, dar ezită. I-ar lua toată după-amiaza să se ducă la Our Lady of the

High Desert, să stea de vorbă cu Tom şi apoi să se întoarcă acasă, timp pe care ar fi trebuit să îl investească în *The Centurion*.

La naiba cu filmul! Lucra la el şapte zile pe săptămână, de luni întregi. Avea dreptul la o jumătate de zi liberă.

Îi lăsă un mesaj vocal Evei şi îi scrise lui Kenzie un bilet pe care îl prinse de frigider cu un magnet, în caz că avea să observe lipsa ei. Apoi se schimbă într-o rochie din bumbac bleumarin, lungă până la glezne, şi o tunică asortată cu mâneci lungi şi cu glugă. I se părea o costumaţie suficient de sobră pentru o vizită la o mănăstire.

Ca să caute cheile de la SUV, trebui să intre în camera dureros de ordonată a lui Kenzie. Nu lăsase nici o urmă a prezenţei lui acolo.

Cheile erau pe comodă, neatinse de săptămâni întregi. În timp ce le băga în buzunar, observă o fotografie înrămată cu Kenzie, Charles Winfield şi Trevor Scott-Wallace. Probabil făcea parte dintre suvenirele pe care Charles i le lăsase lui Kenzie.

Se uită la fotografii, studiind chipurile. Având în vedere că îl cunoscuse pe Charles, observă cu uşurinţă ironia şi umorul lui. Kenzie era... el însuşi: tânăr, chipeş, reţinut, cu o privire bântuită pe care o înţelegea mult mai bine acum decât prima dată când văzuse fotografia.

Expresia profesorului Scott-Wallace era mai greu de descifrat. În felul lui propriu, şi el părea bântuit. Din ce citise despre pedofilie, era o preferinţă sexuală imposibil de schimbat. Probabil că era îngrozitor să ai asemenea porniri şi să ştii că sunt profund greşite.

Puse la loc fotografia pe comodă şi se îndreptă bucuroasă spre munţi.

capitolul 37

Se temuse ca Tom Corsi să nu fi devenit un străin pios, de nerecunoscut, dar părul lui negru era încă nepreoţesc şi rebel, iar roba lui albă nu-i schimbase

cu nimic zâmbetul. Întotdeauna fusese foarte răbdător cu surioara lui și cu prietenele ei. Întotdeauna fusese înalt și arătos, iar acum era bronzat și vesel.

– Am voie să te îmbrățișez? întrebă ea nesigură.

– Desigur. Faci parte din familie.

O îmbrățișă frățește. Ea se relaxă, dureros de recunoscătoare pentru căldura pe care i-o transmitea.

Când se îndepărtară unul de celălalt, el o întrebă zâmbind:

– Ai venit să testezi atmosfera pentru un rol de măicuță? Costumația ta aduce a ținută bisericească.

Ea își trase gluga peste frunte.

– Un preot mi-a spus odată, la modul foarte serios, că părul meu are o culoare ce invită la păcat, răspunse ea sec. Nu am vrut să provoc probleme.

– Călugării din aici au depășit tendința aceea medievală de-a le acuza pe femei pentru simplul fapt că sunt femei, o liniști el. Deși gluga te-ar proteja de soare în caz că ai vrea să facem o plimbare.

– Ar fi grozav! Ea îl ajunse din urmă, și Tom o conduse prin labirintul de clădiri din chirpici care înconjurau biserica.

– Kate mi-a sugerat să vorbesc cu tine. Chiar dacă nu ai vreo vorbă de duh de spus, mă bucur să te revăd.

El îi deschise o poartă din lemn care dădea spre un drumeag ce urca șerpuind pe munte.

– E un fel de confesiune seculară, doar că eu nu sunt preot și tu nu ești catolică?

Ea zâmbi.

– Cam așa ceva.

Începură să urce pe poteca bătătorită. Mănăstirea se afla într-o zonă sălbatică, iar peisajul era spectaculos. Când ajunseră deja mult deasupra mănăstirii, ea spuse:

– Canionul e uimitor. Frumos și îndeajuns de sălbatic, cu o lumină dură și clară cum nu am mai văzut până acum. Un loc bun în care să-L cauți pe Dumnezeu. Ești fericit aici, Tom?

– Da, sunt.

Ea îl privi în ochi.

– Mi se pare că urmează un „dar".

– Îmi plac foarte mult pământul, comunitatea, simplitatea și spiritualitatea vieții de-aici, spuse el încet. Dar nu sunt sigur că ceea ce simt e adevărata vocație.

– Parcă Kate spunea că ai depus deja jurământul...

– Doar jurământul simplu. Poate fi reînnoit anual, pe o perioadă de până la nouă ani. El zâmbi larg. Dacă până atunci nu mă hotărăsc dacă simt sau nu cu adevărat chemarea, merit să fiu dat afară.

Rainey gâfâia deja când ajunseră la capătul de sus al potecii. Vântul cu miros de salvie îi flutură hainele largi. Tom arătă spre o piatră plată și lată, la umbra câtorva pini aromați.

– E un loc numai bun de meditație. Eu zic să ne așezăm și să îmi vorbești despre ce te macină.

Ea se așeză pe piatră și își ridică un genunchi, punându-și brațele în jurul lui, în vreme ce privea la canionul acoperit cu piatră roșie. Cât de multe îi putea spune sau ar fi trebuit să-i spună?

– Sunt foarte îngrijorată pentru soțul meu, Kenzie.

Cum ea se opri, Tom întrebă încet:

– Cum e el?

– Uită tot ce-ai văzut în filmele lui. În viața reală, e un bărbat tăcut, extrem de talentat, plin de bunătate și de umbre. Am turnat un film în Anglia, și asta i-a readus în memorie amintiri din copilăria lui, care a fost... cât se poate de rea. Acum amintirile îl macină de viu. Nu suportă gândul de-a discuta totul cu un terapeut și evită pastilele, chiar și pe cele legale, din motive asemănătoare cu ale mele. E în agonie, Tom, și nu știu ce să fac. *Chiar nu știu ce să fac.*

Își ascunse fața în mâini. Tom așteptă răbdător ca ea să se adune, apoi îi spuse:

– Dacă nu poate vorbi cu cineva, sugerează-i să înceapă un jurnal în care să scrie tot ce îl chinuiește.

– Un jurnal? Rainey se holbă la el. Cum l-ar ajuta asta?

– Studiile au demonstrat că majoritatea oamenilor au de câștigat dacă își scriu experiențele traumatizante prin care au trecut, îi explică Tom. S-ar părea că scrierea lor creează o distanțare între persoana suferindă și incidentele care i-au provocat durerea.

– Kenzie e dislexic, așa că nu-i e chiar ușor să scrie.

– Tipul acesta de scriere nu e ușor pentru nimeni, dar nu trebuie să își facă griji de ortografie, gramatică și structura propozițiilor. Contează doar să pătrundă în durerea pe care o simte, cât mai adânc și mai sincer. Se încruntă, încercând să explice cât mai bine. Cuvintele sunt o modalitate prin care se poate prelua controlul asupra trecutului. Unii oamenii ard apoi paginile, ca să scape de durere. Și asta funcționează destul de bine.

– Ai făcut-o și tu?

El încuviință din cap.

– Am fost foarte furios când tata m-a dat afară din casă și mi-a spus că nu mai sunt fiul lui. În San Francisco, am urmat un seminar despre cum se ține un jurnal și m-am hotărât că merită să încerc. În mod uimitor, chiar a funcționat. Am reușit să simt compasiune pentru tatăl meu, care era prins la mijloc între ce fusese învățat să creadă de când era mic și iubirea pe care i-o purta singurului lui fiu. În cele din urmă, am reușit să depășesc furia și să-mi văd de viața mea.

– Cu alte cuvinte, confesiunea chiar face bine la suflet, fie ea și doar pe hârtie. Merită să-i sugerez asta lui Kenzie. Poate va reuși să scrie ce nu poate verbaliza.

– Cum își petrece timpul? Dacă e prea deprimat ca să facă și altceva în afară de-a medita, s-ar putea să fie aruncat într-un vârtej descendent, periculos.

– Construiește un labirint. Seamănă cu modelele de pe suprafața creierului. Încercă să-și aducă aminte ce-i spusese Kenzie. E un labirint clasic, cu unsprezece circuite, asemenea celui de pe podeaua catedralei Chartres.

– Un labirint? Interesant. Are instincte bune, spuse Tom gânditor. În Evul Mediu, credincioșii care nu se puteau deplasa până în Țara Sfântă făceau pelerinaje simbolice mergând în genunchi în jurul labirintului din

catedrală. De fapt, există un labirint și în grădina din spatele capelei noastre. E un mijloc de meditație foarte puternic. Un mod de a-L găsi pe Dumnezeu și uneori de-a te vindeca.

– Dar mai întâi trebuie îndepărtată durerea.

– Labirintul poate ajuta și la asta. Parcurgerea drumului până în centru e o călătorie spre propriul eu. Centrul aduce descărcare, iar călătoria de întoarcere reprezintă integrarea. Se știe că oamenii au reacții emoționale intense după o perioadă petrecută în condiții de stres.

– Kenzie speră ca labirintul să îi ofere liniștea pe care i-a adus-o un labirint din Anglia.

– Poate chiar așa va fi. Dar sugerează-i și jurnalul. S-ar putea să fie singura metodă îndeajuns de personală care să îl poată ajuta în clipa de față. O privi serios. Rămâi aproape de el, Rainey. Uneltele puternice declanșează emoții periculoase. Unii terapeuți poartă non-stop pagere, ca pacienții care țin astfel de jurnale să îi poată contacta în orice moment în caz că au o reacție urâtă.

– Altfel spus: „Copii, nu încercați asta acasă". Se ridică, simțindu-se puțin mai ușurată la gândul că avea să îi ofere lui Kenzie o metodă care putea să-i fie de ajutor. Îți mulțumesc foarte mult, Tom. Te anunț dacă sugestiile tale funcționează în cazul soțului meu.

Tom se ridică și el, trupul lui funcționând ca o barieră împotriva vântului.

– Va rămâne soțul tău?

– Sper că da. Speranța rămăsese în cutia Pandorei, motiv pentru care înmugurea veșnic.

Kenzie așeză o ultimă dală circulară, ca să finalizeze o rozetă în inima labirintului. I se păru cumva că pământul întâmpinase piatra, ca și când tiparul antic pe care îl crease în deșert exprima o armonie naturală profundă.

Mușchii și încheieturile îi protestau după ore de stat în genunchi, așa că se ridică și se întinse, pregătindu-se să-și testeze creația.

Se opri la intrarea în labirint, parcurgând cu privirea tiparul. Unsprezece cercuri concentrice, cu traiectoria întorcându-se spre sine, pe măsură ce se răsucea imprevizibil prin cele patru cadrane ale labirintului. La fel ca în viață, uneori omul părea să se apropie de centru, pentru ca apoi să urmeze calea ce se îndepărta spre un cerc exterior. Drumul trebuia parcurs cu atenție și cu sârguință.

Trase adânc aer în piept, își relaxă pe rând mușchii, apoi făcu primul pas pe traseul pe care îl construise cu sânge, transpirație și pasiune. După trei pași, traiectoria vira brusc la stânga.

Nu crezuse niciodată în Dumnezeu. Nu primise nici urmă de educație religioasă în copilărie, iar ulterior hotărâse că nici un Dumnezeu decent nu ar fi permis atrocitățile care se întâmplau peste tot în lume. Dacă chiar exista o ființă divină, atunci pesemne aceasta crease lumea, după care abandonase omenirea și se concentrase pe proiecte mai interesante.

Motivele creării unui labirint erau mai mult pământești. Auzise cândva expresia că mintea era o maimuță beată. Mișcarea putea canaliza acea energie necontrolată, permițând minții să se oprească într-o stare de meditație.

Însă, în loc să se domolească, emoțiile i se intensificară. Cuvintele lui Tennyson îi veniră din nou în minte.

Te frânge întruna, Mare,
Pe stânci de granit!
Gânduri îmi dau târcoale
Dar nu sunt de rostit.

Chiar dacă nu reușea să le dea glas, emoțiile pe care le simțea erau reale și îl mistuiau. Disperare. Durere. Dar cel mai mult, furie. Era furios pe peștele care o distrusese pe sărmana Maggie Mackenzie și care îl târâse imediat și pe fiul ei în depravare. Era furios pe numeroșii bărbați care aleseseră să creadă că un copil își vindea, de bunăvoie, trupul. Era dezgustat de cei care știau adevărul și cărora le făcea plăcere să se alimenteze din durerea unui copil.

Voia să își confrunte mama, care îl iubise, dar care nu avusese puterea necesară ca să îi poarte de grijă. Voia să îl blesteme pe Trevor, care îi salvase viața, dar îi distrusese sufletul. Voia să lovească în toți bărbații care abuzaseră de el, să îi învețe ce înseamnă să fii singur și înspăimântat, dar nu avea pe cine să pedepsească.

Cel mai furios era pe el însuși, disprețuindu-și propria slăbiciune patetică. Ar fi putut să abordeze orice femeie de treabă de pe stradă și s-o implore să-l ajute, ceea ce l-ar fi salvat de ani întregi de orori. Dar, convins că merita durerea și depravarea de care avea parte, rămăsese o victimă pasivă.

Ezită, apoi se forță să continue. La un moment dat, avea să atingă fundul prăpastiei, după care valul mareel de durere urma să înceapă să se diminueze.

Dar nu se întâmplă așa. Valul continuă să crească, până când suspinele lui Jamie îi răsunară în urechi, frica lui Jamie îl sugrumă, iar deznădejdea lui Jamie ieși la iveală, reprezentând fundația întregii lui vieți nelegitime.

Disperat, se poticni până în centrul labirintului și căzu tremurând în genunchi, încercând să își tragă sufletul. Kenzie era Jamie, iar Jamie era Kenzie, iar el nu mai putea să îi separe pe cei doi.

Soarele de amiază strălucea ca focul iadului în timp ce el se prăbuși pe pietrele de-abia așezate. Muncise din greu ca să-și construiască o viață, dar nimic din ce obținuse – nici succesul, nici banii, nici faima – nu putea vindeca rana din miezul sufletului lui.

„Țărână ești și în țărână te vei întoarce."

Era deja ora cinei când Rainey se întoarse la fermă, dar Kenzie nu se zărea pe nicăieri. Poate nu mai avea mult de lucru la labirint și se hotărâse să rămână până îl termina.

În timp ce Honeybunny și Gray Guy țopăiau în jurul ei, Rainey parcurse instrucțiunile lăsate de Alma privind modul în care să încălzească în cuptor coastele la grătar pregătite de bătrână. Rainey citi biletul cu

drag, uimită de cât de firesc era prin acele locuri ca ușa casei să stea descuiată și ca un vecin să treacă pe la tine și să îți lase cina.

Hrăni pisicuțele, își turnă limonadă și se îndreptă spre dormitorul ei, când auzi țârâitul telefonului. Ridică receptorul din living.

– Alo?

– Raine, am două vești grozave, spuse Marcus, care părea ciudat de încântat.

Ea se întinse pe canapea.

– Spune. Sunt pregătită pentru vești grozave.

– Bănuiala lui Val a dat rezultate. Unul dintre cercetătorii noștri din Londra a găsit un certificat de deces pentru acel James Mackenzie despre care Nigel Stone pretindea că ar fi Kenzie.

Rainey icni, întrebându-se cum de era posibil așa ceva.

– Câți ani avea când a murit?

– Bietul copil a fost omorât în bătaie când avea doisprezece ani. Nu se cunoaște atacatorul, așa că probabil a fost vorba despre o înșelăciune care s-a lăsat cu violență. Marcus oftă. După ce m-au sunat, am mers fuga și l-am îmbrățișat pe primul nepot care mi-a ieșit în cale.

Probabil că prietenul lui Trevor, cel care lucra pentru serviciile secrete, crease un certificat de deces fals ca să reteze orice legături dintre Jamie Mackenzie și Kenzie Scott.

– Și Nigel Stone ce are de spus?

– I-a cerut public scuze lui Kenzie, afirmând că, evident, nu a făcut investigații cum trebuia și că s-a înșelat. Varianta neoficială e că cei de la *The Inquirer* i-au spus să-și plece capul sau să-și găsească alt loc de muncă. Kenzie e foarte cunoscut în Anglia și foarte mulți oameni au fost extrem de supărați că cineva atât de respectat a fost atacat de un tabloid cu asemenea insulte și acuzații. Ideea lui Val de-a găsi alți bărbați care ar semăna cu Kenzie în tinerețe a lovit la țintă în cazul lui Stone, fapt ce i-a pus capac.

– Deci s-a terminat.

Cel puțin în ochii publicului. Numai Dumnezeu știe când avea să-și revină Kenzie după ce-i făcuse Nigel Stone.

– Slavă Domnului! O să-i spun lui Kenzie. Care e cealaltă veste minunată?

– Marea lansare de sărbători a celor de la Universal a picat oficial, după luni întregi de zvonuri cum că ar exista probleme pe platou. Probleme cu vedetele, cu scenariul, cu bugetul, cu regia, cu tot ce vrei tu. N-au nici o șansă să facă rost de un material care să merite să fie lansat înainte de Ziua Recunoștinței – sau oricând altcândva. Așa că studioul a decis să lanseze *The Centurion*.

– Doamne sfinte, cum așa? icni ea.

– Le-am arătat directorilor executivi o bucată de o jumătate de oră și le-a plăcut la nebunie. Filmul va beneficia de o promovare de care nu ar fi avut parte altminteri, și, ținând cont că Kenzie joacă în rolul principal, profitul e garantat, ceea ce îți conferă un avantaj important pentru următorul proiect.

– Fantastic! Dar crezi că putem termina filmul la timp?

– Am jurat pe viața primului meu nepot că va fi gata. Am avut cândva o producție la care filmările au început în iulie și care a fost lansat în prima săptămână din decembrie. Eram cu toții extenuați, dar am reușit, și-a fost un film al naibii de bun. Iar acesta va fi și mai bun.

Honeybunny sărise în poala lui Rainey, așa că aceasta o mângâie pe cap, cu degete încordate.

– Mă bucur că mi-am luat după-amiaza liberă. Se pare că nu voi mai avea parte de o altă pauză în următoarele luni.

– Probabil că nu, dar meritată. În seara asta, gândește-te cum vrei să faci cu editarea sunetului și a muzicii. Mâine-dimineață vom reface planificarea.

– Bine. Își luă rămas-bun și închise, cu nervii întinși la maximum. Acum, că *The Centurion* urma să aibă parte de o lansare spectaculoasă, nu mai avea timp să verifice editarea în cel mai mic detaliu, ca să fie exact așa cum voia ea. În schimb, avantajul era că directorilor executivi nu le rămânea timp să o înnebunească cu tot felul de obiecții minore.

Puse jos pisicuța și ieși să-i spună lui Kenzie veștile. Soarele strălucea tot mai slab la acea oră, și, când ajunse pe culmea pajiștii, trebui să mijească ochii căutându-l pe Kenzie cu privirea. Unde Dumnezeului era?

Îngheță când văzu silueta nemișcată, ghemuită în centrul labirintului. Dumnezeule mare! Nu! Oare se... Doar nu se...

„Uneltele puternice declanșează emoții periculoase."

Cu inima bătându-i năvalnic, se avântă în interiorul labirintului.

capitolul 38

Aluneca în jos, pe o spirală spre iad, târât în abis de greutatea trecutului lui. Apoi simți mâna rece a lui Rainey pe frunte, brațele ei trăgându-l cu forță în poala ei. Se agăță de ea, atât de distrus emoțional, încât trecu chiar și peste amintirile torturii îndurate, care îl făcuseră să nu suporte să fie atins săptămâni întregi.

La început, nu înțelese clar ce-i spunea disperată. Treptat însă, își dădu seama că-i repeta întruna: „E în regulă, dragostea mea. E în regulă", de parcă ar fi fost copil.

Era ciudat cum niște cuvinte atât de simple și de lipsite de sens îi ajungeau la inimă.

– Rainey, reușl el să șoptească.

Rainey îl îmbrățișă atât de tare, încât Kenzie îi simțea respirația lângă ureche.

– Ce s-a întâmplat, Kenzie?

– Mersul prin labirint... a înrăutățit totul. Se chinuia să respire, dar se simțea de parcă ar fi alergat kilometri întregi. Furie. Durere. Confuzie.

– De ce confuzie?

Cum să transpună durerea brută în cuvinte?

– Mă uit în oglindă la o față care nu e a mea. Știu că, deși am urât ce mi se făcea, uneori... simțeam plăcere fizică, și mă disprețuiam pentru asta. Se opri ca să poată respira. Îi datoram foarte mult lui Trevor, dar nu îl puteam ierta pentru că era cum era.

– Din cauza acestei ambivalenţe pari să fi fost mai apropiat de Charles Winfield decât de Trevor?

– Eu şi Charles am putut avea o relaţie ca de la student la mentor, fără subterfugiile urâte care existau cu Trevor. Chiar dacă Trevor nu m-a atins niciodată în mod necuviincios şi nu mi-a mai cerut să interpretez vreun rol pentru el, îl simţeam privindu-mă şi dorindu-mă. Uram asta pentru că îmi amintea de fiecare bărbat care mă abuzase. Dar cum să mă plâng când mă salvase şi nu îmi ceruse nimic în schimb? spuse Kenzie, înfiorându-se. Decât să fie iubit, iar eu... eu i-am refuzat intenţionat acest lucru, pentru că eram foarte furios.

– Şi încă te simţi vinovat din cauza asta. Îi dădu părul pe spate, simţindu-şi degetele reci pe tâmplele lui care zvâcneau puternic. În după-amiaza asta l-am vizitat pe Tom Corsi, fratele prietenei mele Kate. E novice la o mănăstire din apropiere şi ştie câte ceva despre labirinturi. Mi-a spus că în perioade de stres puternic parcurgerea unui labirint poate declanşa transformări emoţionale. Având în vedere că Nigel Stone ţi-a întors viaţa pe dos, de data asta totul stătea să erupă.

– Adică mă jucam cu o armă încărcată, care s-a descărcat.

– Din fericire, Tom mi-a oferit câteva sugestii bune pentru a-ţi duce lupta cu ororile din trecut. Spune că, dacă aşterni pe hârtie amintirile îngrozitoare, asta te va ajuta să te distanţezi de ele şi va face trecutul mai uşor de suportat. A funcţionat în cazul lui. Se uită la dalele din jur. A mai spus că parcurgerea labirintului conduce o persoană spre interior. Centrul e pentru descărcarea emoţiilor, iar ieşirea din labirint ajută la integrarea experienţei. Merită să încerci. Merg şi eu cu tine, dacă crezi că te-ajută.

El închise ochii.

– S-ar... putea să ajute. Dar mergi mai întâi singură până în centru. Apoi mergem împreună.

– Dacă aşa vrei...

Se ridică, mângâindu-i tandru barba.

Trecând peste cercuri spre exterior, Rainey se întoarse la punctul de pornire și se adună, așa cum făcuse și el. Apoi își trase gluga pe cap și intră în labirint, mergând drept spre Kenzie, până ajunse la prima curbă bruscă la stânga. Modul cum privea în jos și costumația largă, închisă la culoare, îl trimiteau pe Kenzie cu gândul la o călugăriță medievală sau la o preoteasă păgână din trecut.

Kenzie se ridică și o urmări cum parcurge traseul. De două ori se apropie atât de mult de el încât o putu atinge, după care se îndepărtă din nou. Labirintul era ca o metaforă pentru mariajul lor.

Rainey încetini treptat. Când ajunse în centru, își înălță capul, iar el văzu că plângea. Kenzie își ridică brațele, iar ea se ghemui tăcută între ele.

– Tom avea dreptate, spuse ea șovăielnic. E un medicament puternic. Nu știu de ce m-a afectat atât de mult de data asta.

– Avem atât de multe în comun, Rainey. O frecă pe spate, încercând să îi oprească tremurul. Copilării dramatic de înfiorătoare. Nu ne-am cunoscut tații, am rămas fără mame încă de mici. Dorința de a deveni actori, tu ca să te afirmi, eu ca să mă pierd pe mine însumi. Suntem legați în atâtea feluri, încât cred că tot ce îl afectează pe unul dintre noi îl afectează și pe celălalt.

– Poate că de aceea mi-am adus aminte de un episod la care nu m-am mai gândit de ani de zile. Respiră sacadat. Odată, unul dintre prietenii drogați ai mamei mele m-a pus la el în poală și... m-a atins. Mă simțeam foarte neconfortabil, dar nu știam cum să-i spun „nu" unui adult. Din fericire, Clementine a intrat în cameră înainte ca el să meargă prea departe. L-a atacat cu vătraiul când a văzut ce făcea. Cred că l-ar fi omorât dacă nu o lua la fugă. M-a ținut în brațe și-a plâns și mi-a spus că sunt în siguranță și că nu avea să se mai întâmple. A fost un incident minor, complet diferit de ce-ai îndurat tu, dar am avut coșmaruri cu bărbatul ăla ani la rând. Își lipi fața de umărul lui. Amintirea asta îmi dă o idee vagă, îngrozitoare, despre cum a fost pentru tine. Doamne, Dumnezeule, Kenzie, cum de-ai supraviețuit?

– Pentru că nu mi-a trecut prin cap că aș fi putut opti pentru altceva. O ținu în brațe și o legănă, dorindu-și să nu fi fost nevoită să îndure acel incident care o făcea acum să-l înțeleagă atât de bine.

Ea oftă.

– Aș vrea să fiu furioasă pe mama mea pentru că nu m-a protejat mai bine, dar nu are rost să mă înfurii doar de dragul furiei. Important este să învăț cum să scap de durere. Făcu un pas în spate și îl prinse de mâini, ridicându-și spre el fața acoperită de lacrimi. Gluga îi căzuse de pe cap, dezvăluindu-i pielea netedă ce îi acoperea structura osoasă frumoasă. Ce rost are să scormonim trecutul dacă nu putem să ne detașăm de el?

– Nu știu dacă pot face asta, spuse el dureros de sincer.

– Încearcă! Ea închise ochii și începu să recite: „Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul".

Involuntar, el privi spre munți, magnifici în austeritatea lor. „Îmi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?" Chiar dacă nu era religios, ideea de Dumnezeu era tentantă.

Rainey continuă să recite psalmul, cuvintele curgând ca muzica, până ajunse la final.

– „Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac."

– Amin, șopti el.

O prinse de umeri și o ghidă pe cărarea spre ieșire. Ce spusese Rainey despre partea aceasta din călătoria prin labirint? Integrare. Își trăise viața într-o stare de separare: Jamie fusese rupt de Kenzie, copilăria fusese clar separată de maturitate. Sentimentele lui cele mai adânci fuseseră rupte de viața pe care și-o crease cu o grijă asiduă.

De când începuse filmările la *The Centurion*, i se impusese să se integreze, și i se păruse dezastruos. Oare se putea accepta pe el însuși în totalitate, fără să înnebunească sau să paralizeze?

Trebuia, pentru că nu mai putea rămâne în abis. Rainey îi aruncase o frânghie de salvare. Ținea de el să

își adune curajul și voința de-a reconstrui fără să suprime și fără să se detașeze, așa cum făcuse mult prea mult timp, din dorința de a-și crea un scut.

Când ieșiră din labirint, Kenzie era mai liniștit decât fusese în ultimele săptămâni. O privi pe Rainey.

– Cum te simți, TLC?

Ea reuși să zâmbească.

– Mai bine. Cred că Tom avea dreptate. Ieșirea din labirint chiar ajută la integrarea lucrurilor ce au fost scormonite. Spirala poate duce și în sus, și în jos.

Kenzie o trase mai aproape de el și porniră împreună pe potecă. Ea îl prinse pe după mijloc, apropierea dintre ei fiind o binecuvântare. Pe drum, el spuse:

– Trei ani de căsnicie, și nu am avut nici cea mai vagă idee de convingerile tale spirituale, în caz că ai așa ceva.

– Evident, Clementine credea că mintea mea de copil nu trebuia îndoctrinată cu dogme, dar, când m-au luat bunicii, m-au înscris imediat la școala de duminică de la biserica lor. Și m-au trimis la școala locală de quakeri. Chiar dacă nu m-am considerat niciodată o persoană religioasă, ori de câte ori viața a devenit dificilă, am fost susținută de un fel de credință de nezdruncinat ce m-a împiedicat să cad în prăpastie, deci bănuiesc că educația mea timpurie a dat roade.

El se uită din nou către munți, la vârfurile lor acoperite cu raze ca aurul topit.

– Credința pare un lucru bun de cultivat.

– Parcurgerea unui labirint e o formă de căutare. Poate credința se va strecura și în tine într-o bună zi. Hambone li se alăturase, așa că Rainey se opri să-l mângâie pe urechi. Vei încerca să ții un jurnal? Tom a spus că nu contează cât de bine scrii și că nimeni nu va trebui să îl citească vreodată. De fapt, a sugerat chiar să-l arzi. Ideea e să transformi jurnalul într-un terapeut ieftin, de unică folosință.

Auzise despre asemenea jurnale. Ideea era să sapi cât puteai de adânc printre amintiri oribile. Încântător, nimic de zis! Dar poate că avea să fie eficient.

– Voi încerca, dacă încerci și tu.

– Negociezi la sânge, dar s-a făcut. Apropo, a sunat Marcus. A apărut un certificat de deces pentru James Mackenzie. Să înțeleg că e opera prietenului lui Trevor care lucrează la serviciile secrete?

El fluieră ușor.

– Mai mult ca sigur. Sir Cecil era un jucător de șah uimitor, care vedea întotdeauna cu o duzină de mișcări înainte. Când a creat documente noi pentru mine, probabil a fabricat și un certificat de deces, ca să reteze toate legăturile dintre James Mackenzie și Kenzie Scott. Și Nigel Stone? Ține cu dinții de povestea lui?

– Marcus mi-a spus că și-a cerut scuze, evident, amenințat metaforic de ziar. Ea își ridică privirea spre el. Probabil ai putea aranja destul de ușor să fie concediat.

Kenzie se gândi la iadul prin care trecuse din pricina lui Stone, apoi clătină din cap.

– O să-l pun pe Seth să dea o declarație de presă prin care să accepte scuzele lui Stone, și să-i sugereze ca data viitoare să verifice mai atent înainte să își facă publice suspiciunile.

– Ești generos. Eu aș fi perfect de acord să fie tăiat bucăți și lăsat pradă uliilor.

– Bestie însetată de sânge ce ești! Totuși, ținând cont că povestea lui e adevărată, ar fi incorect să-mi folosesc influența ca să mă asigur că e concediat. Kenzie zâmbi obosit. În plus, știi vechea zicală: „Iubește-ți dușmanii – asta îi va scoate din sărite". După vreo alți doisprezece pași, spuse încet: Mulțumesc că ești alături de mine, Rainey.

– Și voi fi în continuare, cât timp îmi vei permite.

Era prea zguduit emoțional ca să se gândească la viitor. Dar acum cel puțin simțea că avea un viitor.

capitolul 39

Dacă ar fi fost într-un film, Rainey ar fi luat-o la sănătoasa imediat ce ieșiseră din labirint. În viața reală, o dramă intensă devenea inevitabil ceva cotidian. Când intrară în casă, îl întrebă:

– Să încălzesc coastele pe care le-a lăsat Alma?

– Da, te rog. O să fac un duș între timp.

Îl mângâie pe Honeybunny, apoi se duse spre baie. Arăta epuizat și deloc fericit, dar se părea că tensiunea nervoasă pe care o simțise Rainey la el până atunci se disipase. Deși era posibil ca mariajul lor să nu supraviețuiască, Kenzie avea să fie în regulă; la fel și ea.

Simțindu-se mai ușurată ca în ultimele săptămâni, trebălui cu plăcere prin bucătărie. Încălzi coastele și făcu și o salată, așeză fața de masă cadrilată și pregăti lumânări. Din moment ce coastele nu erau un preparat elegant, optă pentru un aspect de tip bistro vesel. Întregi decorul cu o vază îngustă cu câteva frunze și câțiva boboci.

Serviră o cină relaxată și îi povesti lui Kenzie despre faptul că se scurtase termenul pentru postproducția filmului *The Centurion*. Kenzie știa multe despre producție și veni cu câteva sugestii subtile care ar fi putut economisi mult timp. Nu lăsă să se vadă dacă îl îngrozea ideea că filmul avea să fie văzut la o scară mai amplă decât se anticipase inițial.

În vreme ce strângeau masa, după ce terminaseră de mâncat, ea spuse ezitant:

– E destul de răcoare, acum, că soarele a apus. Dacă faci focul în living, am putea lucra acolo.

– Aș putea folosi muntele de lemne pe care le-am tăiat, încuviință el. Merg să aduc câteva.

Ea făcu cafea și o duse în living. Dincolo de fereastra lată, un brâu colorat tivea orizontul stâncos. Nu se vedea nici măcar o singură lumină artificială. Erau foarte, foarte departe de Los Angeles.

În interior, Kenzie aprinsese veiozele de lângă scaunele din piele pentru citit și punea lemne peste primele flăcări ce trosneau în șemineu.

– Îmi place foarte mult mirosul de lemn arzând, spuse ea. Acesta are o aromă picantă. O aromă de sud-vest.

– Jim Grady a trimis mai multe tipuri de lemn la tăiat. Cedru. Ienupăr. Mesquite.

Ard repede şi au o aromă minunată. Îşi sorbi cafeaua, lumina focului iluminându-i tremurat trăsăturile frumoase, într-un mod ridicol de teatral.

– Se poate să ai senzaţia că faţa ta nu îţi aparţine de fapt, spuse ea ezitant, dar adevărul este că cea mai mare parte din ea e a ta. Chirurgia plastică nu ţi-a modificat forma craniului, sau modul în care ţi se aranjează părul, sau textura pielii. Ochii verzi şi frumoşi care te-au băgat în belea cu Nigel Stone cu siguranţă sunt ai tăi.

El se ridică şi se privi în oglinda circulară care atârna deasupra poliţei şemineului.

– Dacă aş fi ales să fac o operaţie estetică, ar fi fost diferit. Faptul că mi s-a reconstruit faţa fără acordul meu a fost... un fel de înstrăinare. De fiecare dată când mă uit în oglindă, mă gândesc cât de neajutorat eram.

– E crunt să fii copil şi să nu ai nici un fel de control asupra vieţii tale, recunoscu ea. Probabil e valabil şi când ai părinţi înţelepţi, iubitori. Dar nu eşti neajutorat acum, Kenzie. Poţi alege dacă să lucrezi sau nu, poţi alege doar proiecte care îţi plac, poţi locui unde vrei, când vrei. Nimeni nu are putere asupra ta.

– Nimeni? El o privi pieziş, apoi îl interceptă pe Gray Guy, care părea periculos de interesat de foc. Trase sita de protecţie metalică peste şemineu, apoi întrebă: Ai cumva nişte foi goale? Aş putea să-mi încep jurnalul.

Petrecură o seară liniştită, muncind fiecare în câte o parte a şemineului. Rainey îşi schiţă un nou grafic de producţie, iar Kenzie scrise. Ocazional, îi auzea stiloul mâzgălind pagină după pagină. Dar mai dese erau tăcerile îndelungate, timp în care el se uita la flăcări, sau mângâia vreo pisicuţă, sau se ridica să pună lemne pe foc. Chipul îi părea împietrit, şi nu spuse nimic... doar continuă să scrie.

Când termină planificarea, Rainey luă fără tragere de inimă un alt set de foi, ca să se apuce de propriul jurnal. Cu ce să înceapă? Începu să roadă capătului stiloului. Cronologic? Asociere liberă? Orice îi trecea prin minte?

Puse stiloul pe hârtie şi începu să scrie.

Copil fiind în casa mamei mele, întotdeauna m-am simțit ca și când mă creșteam singură, în pofida bonelor, a menajerelor și a oricui se mai afla prin preajmă. Asemenea lui Clementine, toată lumea venea și pleca, deși Clementine se întorcea mereu, în cele din urmă.

Lolly a fost bona mea preferată. Îmi promisese o petrecere specială cu clovni și baloane pentru aniversarea mea de cinci ani. Cu o săptămână înainte, ea și Clementine s-au certat foarte rău, iar Lolly a fost concediată. Am alergat în camera ei când împacheta. Și ea plângea, dar a continuat să împacheteze. M-a îmbrățișat, mi-a spus să fiu fetiță cuminte și a plecat. N-am avut parte de petrecere în anul acela. Clementine a trebuit să cânte într-un concert mare din Central Park. Mi-a adus o cutiuță muzicală minunată, cu o balerină care se învârtea, dar chiar de ziua mea nici măcar nu a sunat.

Rainey se opri din scris, paralizată de un val de tristețe. Preț de-o clipă, avea din nou cinci ani și plângea singură în pat, pentru că nimănui nu-i păsa că era ziua ei. Probabil ar fi plâns și acum dacă Kenzie nu ar fi fost tolănit pe canapea, punând pe hârtie propria copilărie, care trebuie să fi fost de-o sută de ori mai îngrozitoare ca o aniversare uitată.

Nu era de mirare că aveam impresia că mă creșteam singură. Nu aveam pe cine altcineva să mă bazez. Nu am avut niciodată încredere în oameni. Ei bine, poate în afară de prietenele mele, Val, Kate, Rachel și Laurel. Cu ele sunt pe picior de egalitate. Dar nu am avut încredere în Clementine, în bunicii mei sau în Kenzie. În nimeni care avea o așa-zisă responsabilitate emoțională față de mine.

Roase vârful stiloului, gânditoare, apoi continuă:

Nu aveam încredere în ei pentru că eram sigură că nu erau de încredere. Încrederea te face vulnerabil, așa că nu trebuia să am încredere în nimeni.

Totuşi, fără vulnerabilitate nu poate exista o intimitate reală. Faptul că eram neîncrezătoare nu însemna că nu puteam fi rănită, dar cu siguranţă îmi garanta că nu aveam să dezvolt o relaţie cu adevărat profundă. Un exemplu clasic este faptul că mă aşteptam ca mariajul nostru să nu dureze. O profeţie care se împlineşte de la sine.

Ea zâmbi pieziş.

Trebuie să mai lucrez la asta.

Dar zâmbea, ceea ce însemna că Tom avusese dreptate: scrierea ajuta la crearea unui sentiment de distanţare şi de control. Nu mai era un copil trist de cinci ani, ci o femeie în toată firea, care se uita cu compasiune la copila de cinci ani care fusese cândva.

În pofida eşecului lui Clementine ca mamă şi a furiei pe care am simţit-o faţă de ea, am iubit-o cu disperare. Uneori era foarte prezentă. Iubitoare, jucăuşă, frumoasă. Condusă de talentele şi de demonii ei. Odihneşte-te în pace, mamă! Ştiu că ai făcut tot ce ai putut. Nu e de mirare că nu ai reuşit să ai grijă cum trebuie de viaţa mea, când nu ai putut avea grijă nici măcar de a ta.

Clipi, ca să împiedice alte lacrimi, şi îl mângâie pe Honeybunny pe burtă. Animalele aveau cu siguranţă un efect terapeutic.

Era pe cale să se ducă la culcare, când Kenzie se ridică şi se duse spre şemineu. Dând la o parte sita, îngenunche şi începu să pună paginile pe foc, una câte una, cu o expresie imposibil de descifrat. Ea luă propriile foi şi i se alătură.

– Magie ritualică, spuse el. S-ar părea că funcţionează.

– Mulţumesc, frate Tom.

Puse paginile din jurnal pe foc, câte o pagină de-a ei la trei sau patru de-ale lui Kenzie, astfel încât să termine amândoi cam în acelaşi timp. Pe măsură ce paginile

galbene se ondulau și se înnegreau, înainte de-a exploda în flăcări, Rainey simți cum o cuprinde o ușurare uimitoare. Se ridică și își înăbuși un căscat, simțind cum partea aceea din viața ei fusese purificată prin foc.

Kenzie închise ușile din sticlă, pentru ca focul să se stingă în siguranță, apoi o urmă pe hol. Rainey se întoarse să îi ureze „Noapte bună!", dar se opri cu mâna pe mânerul ușii, tresărind din pricina posturii lui rigide. De parcă i-ar fi putut citi gândurile, înțelese că își dorea să fie cu ea, dar nu era sigură că se simțea pregătit pentru un nivel mai ridicat de intimitate.

Atmosfera destinsă dispăru. Îl dorea dureros de mult, dar ar fi fost proastă să ceară prea mult, prea curând.

Fără cuvinte, îi întinse o mână.

Un mușchi din maxilarul lui Kenzie tresări, în timp ce se holba la mâna ei, dar nu se mișcă să o apuce. Ea îi spuse încet:

– Doar o să dormim. Nimic mai mult, dacă nu vrei cu adevărat. Zâmbi slab. Ba chiar o să port cea mai decentă cămașă de noapte pe care o am.

Cu mișcări sacadate, el îi prinse mâna. Degetele îi erau reci.

– Nu promit că nu voi intra din nou în panică.

– Înțeleg. Ea ridică mâinile lor unite și le lipi de obrazul ei. Sunt recunoscătoare că îndrăznești să încerci.

Intrară împreună în dormitorul ei, gata să își asume riscul pentru acea noapte.

Kenzie se trezi odihnit. Un miracol. Sau mai degrabă efectul faptului că o avusese pe Rainey atât de aproape de el, cu capul pe brațul lui și părul ei strălucitor revărsându-se ca o cascadă de mătase. Era devreme, cerul încă nu se luminase în întregime, iar aerul din dormitor era rece, dar sub pătură se afla toată căldura pe care o putea pretinde vreodată un bărbat.

Deși Rainey își ținuse promisiunea și purtase o cămașă de noapte crem, brodată cu dantelă, țesătura nu o făcuse mai puțin apetisantă. Dimpotrivă, îi făcea

curbele sânilor şi ale şoldurilor mai tentante, mai coapte decât cu câteva săptămâni în urmă, în Anglia, când muncise până la epuizare. Acum părea relaxată şi provocator de dulce.

Excitaţia lui fu instantaneu însoţită de imaginile sfredelitoare ale violului. Închise ochii şi rămase absolut nemişcat, luptându-se să-şi controleze reacţia înnebunitoare.

Mâna lui Rainey îl mângâie în jos pe trup, familiară, iscusită, profund şi delicat de feminină.

– Nu te mai gândi la nimic altceva, Kenzie, spuse ea încet, în timp ce inima îi bătea tot mai tare. Doar la noi. Doar la acest moment.

El admise pe deplin convins că revendicarea sexualităţii lui nu avea să fie niciodată mai facilă ca în acel moment. Cu cât avea să devină mai obsedat şi mai îngrijorat, cu atât mai greu avea să accepte intimitatea fizică. Când ea îşi vârî mâna în şortul lui, el cedă în faţa pasiunii şi înţelese că, dacă se concentra pe moment, ororile trecutului erau împinse spre marginile conştiinţei lui.

Îşi concentră toată atenţia asupra soţiei lui. Asupra ochilor ei de un gri ceţos în lumina dimineţii, înainte ca ea să-i închidă. Asupra moliciunii delicioase a pielii ei când îi trase cămaşa de noapte peste cap şi-i dezvălui trupul mult iubit. Asupra pulsului ei sub buzele lui, în timp ce îi săruta gâtul, sânii, curba moale a taliei. Asupra oftatului ei răpitor când o pătrunse, fiecare muşchi luptându-se să obţină controlul, pentru ca această uniune să fie la fel de minunată pentru ea precum era pentru el.

Când ea strigă, el se afundă într-o relaxare mistuitoare. Aşa trebuia să fie actul iubirii. O uniune pasională, o legătură de încredere, o anihilare a sinelui dincolo de umbre. „Cu trupul meu, te venerez..."

Era deja lumină când Rainey se trezi din nou. Îi venea să râdă în gura mare, doar că risca să-l trezească pe Kenzie. Vindecarea emoţională era un proces de peticire, dar, având în vedere modul în care făcuseră

dragoste, Kenzie era clar pe drumul cel bun spre desfacerea nodurilor emoționale care îl ținuseră la distanță de când plecaseră din Anglia.

Starea ei de bine se diminuă însă când simți freamătul din stomac. Se luptă cu greața, dar senzația crescu în intensitate cu o viteză violentă. „La naiba!" Se dădu jos din pat, rugându-se ca Kenzie să nu se trezească, și se repezi spre baie. Ajunse la limită. După ce vomită în toaletă, se strânse ghem, cu obrazul lipit de porțelanul rece.

Kenzie fu atât de liniștit, că ea nici măcar nu-și dădu seama că venise în baie până când nu înfășură un halat călduros în jurul trupului ei cuprins de frisoane. Aparent al lui, căci era foarte mare pentru ea.

– Ce s-a întâmplat, Rainey?

Panicată, Rainey strânse mai tare materialul voluminos.

– Intoxicație alimentară, cred. Sau coastele au fost prea picante. Nu ar fi trebuit să mănânc atât de multe.

Încercă să se ridice, apoi se încovoie amețită, simțindu-se din nou îngrețoșată.

Când nu mai avu nimic de vomat, Kenzie îi puse un pahar cu apă în mână. Ea își clăti gura și se simți mai bine, deși nu atât de bine încât să poată ieși din baie.

Îmbrăcat doar în blugi, Kenzie se lăsă pe călcâie, cu un braț pe după umerii ei. Spuse pe un ton neutru:

– Parcă recunosc elementele unui clișeu.

Primul ei instinct fu să mintă, dar ar fi obținut doar o amânare temporară, în cel mai bun caz, și asta presupunând că el chiar ar fi crezut-o.

– Sunt aproape sigură că sunt însărcinată, spuse ea obosită.

După cum se așteptase, el se încordă. La un pas de isterie, ea izbucni:

– Nu-ți face griji, nu e al tău. Mă culcam cu unul dintre tipii din echipa de filmare. E al lui.

Îi simți brațul tremurând.

– Nu te pricepi deloc să minți, Rainey. Chiar dacă ai fi vrut să te culci cu doi bărbați în același timp, nu aveai timpul sau energia necesare pentru două aventuri simultan.

Ea începu să plângă incontrolabil.

– Îmi pare foarte rău, Kenzie. A fost un accident, am fost atât de ocupată, încât am ratat o pastilă.

Crezuse că o pastilă neluată la timp nu era mare lucru, până când investigase subiectul, iar bănuielile ei legate de sarcină crescuseră. De fapt, instrucțiunile pentru pastile luate în doze mai mici avertizau că o singură zi ratată necesita utilizarea unei alte forme de protecție pentru următoarele șapte zile.

Lucru pe care ea nu îl făcuse.

– Nu aș fi ales niciodată să rămân însărcinată intenționat, dar, nu-ți face griji, nu trebuie să ai de-a face cu acest copil. O să neg că ai fi tatăl și o să-l cresc singură.

El înjură pe sub mustață, dar își ținu brațul în jurul ei.

– Crezi că-mi voi abandona copilul, așa cum a făcut tatăl meu cu mine? Sau cum te-a abandonat al tău pe tine? Nu... nu știu nimic despre ce înseamnă să fii părinte, dar, dacă ai impresia că voi dispărea din peisaj pentru că ești însărcinată, înseamnă că hormonii ți-au dat peste cap rațiunea.

Rainey abia de putea respira.

– Simțul responsabilității e de admirat la tine, dar ai spus chiar tu că gândul de-a avea un copil e extrem de dureros. Dacă rămâi lângă mine doar din datorie, nu ne vei face un bine nici mie, nici copilului.

El începu să o maseze pe spate, apoi pe ceafă și între omoplați.

– Ai dreptate, ideea de-a avea copii mă îngrozește. Ar fi trebuit să-mi fac vasectomie, dar sunt la fel de îngrozit de doctori – mai ales de cei cu cuțite. Trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru consecințele generate de lașitatea mea.

– Eu vreau copii, iar tu ești îngrozit de idee. E o diferență esențială între noi, și lucrurile nu par a se schimba. Se gândise îndeajuns de mult la asta, cât să știe cum era corect să procedeze. Din pricina hormonilor ei stupizi, îi venea să se prăbușească în brațele lui și să se agațe de el cu orice preț. De ce te-ai chinui singur până vom

ajunge să acceptăm că nu se poate să rămânem împreună doar de dragul copilului? Tu ești cum ești, iar eu sunt cum sunt, și nu vom fi niciodată la fel. E rândul tău să intentezi divorț.

El o luă în brațe și-o așeză la el în poală, sprijinindu-se de perete, în timp ce ea se ghemui, tremurând.

– S-au schimbat foarte multe în ultimele luni, inclusiv creierul meu. Singurul lucru care nu s-a schimbat e că îmi place să fiu căsătorit cu tine, Rainey. Îmi place foarte mult.

Își puse o mână pe abdomenul ei. Am conceput acest copil împreună și, în caz că nu te-ai răzgândit, și tu vrei să rămânem căsătoriți. Faptul că nu vrei să mă prinzi în cursă e admirabil, dar cum să nu încercăm măcar să facem ce trebuie?

Ea își sprijini obosită capul pe umărul lui.

– Poate că e din pricina principiului după care m-am ghidat toată viața: „Nu am încredere că vei rămâne, așa că aș putea foarte bine să te dau afară de pe-acum".

– Se prea poate. Dumnezeu știe că încă avem probleme de rezolvat, dar măcar le-am identificat cât de cât. Acum avem un stimulent suplimentar ca să reușim. O sărută pe frunte. E destul de ciudat: sunt îngrozit, dar... nu-mi pare rău. Acum pot înceta să mai fiu mărinimos și doar *să fiu* cu tine, și asta mi-am dorit tot timpul. E o compensație destul de bună pentru spaima mea.

Ea râse în hohote.

– De fapt, e destul de romantic.

El se ridică fără a o lăsa din brațe – un motiv în plus de a profita de condiția fizică bună oferită de tăiatul lemnelor și de construirea de labirinturi.

– O să încerc să fiu mai romantic, când nu o să mai fii în starea asta. Batem palma? Suntem căsătoriți, rămânem căsătoriți și vom face tot ce putem ca să creștem acest copil mai bine decât am fost crescuți noi.

Ea îl privi în ochi.

– Dacă chiar vrem ca mariajul nostru şi faptul că vom deveni părinţi să funcţioneze, nu putem petrece prea mult timp separaţi, Kenzie. Separarea doare prea tare.

– Sunt de-acord. Făcu o grimasă, apoi continuă: Unul dintre motivele pentru care munceam mereu era că voiam să fiu prea obosit ca să mai pot gândi. Îţi promit că am terminat-o cu asta.

– Atunci, s-a făcut. Îşi puse braţele pe după gâtul lui şi îl sărută. Te iubesc, Kenzie. Te-am iubit mereu. Te voi iubi mereu.

El zâmbi şi o privi obosit, dar împăcat.

– Şi eu te iubesc, Rainbow, pentru că nimeni nu face şi desface nodurile din sufletul meu ca tine.

Ca declaraţie de dragoste, mai mergea cizelată, îşi dădu seama Rainey. Dar nu era rău pentru o primă încercare. Nu era rău deloc.

capitolul 40

Nimic nu putea face viaţa de familie mai tihnită ca reluarea jurămintelor de căsătorie. Pentru prima dată în viaţă, Rainey simţea că ea şi Kenzie se mişcau cu adevărat în tandem. Îi plăcea foarte mult să aibă timp să se gândească, lucru care nu se întâmpla prea des. Majoritatea orelor în care era trează le petrecea editând ca nebuna la film.

În timp ce ea lucra, Kenzie se ocupa de aspectele generale ale vieţii de zi cu zi. Ieşise deja suficient de mult din carapacea lui ca să plece din Cibola să cumpere mâncare şi diverse alte lucruri şi ca să o ducă la cel mai apropiat obstetrician pentru controale şi vitamine. Nu îl mai deranjau telefoanele de serviciu primite de la managerul şi asistentul lui. Faţă de starea în care venise în New Mexico, acum era calm şi deţinea controlul.

Totuşi, în momentele libere, Rainey se temea puţin, bănuind că Kenzie suferea încă de depresie, ceea ce ar fi fost logic, având în vedere că îşi petrecea serile

scriindu-și amintirile din copilărie și apoi arzând paginile. Ținerea unui jurnal era pe cât de dificilă o avertizase Tom Corsi că avea să fie. Spera doar că, după ce Kenzie va fi terminat de procesat propriul trecut, avea să se însenineze din nou.

Rainey se ocupa și de jurnalul ei, dar mai puțin productiv, deoarece de obicei, până îi venea lui rândul, editarea filmului, sarcina și ținutul unui jurnal erau prea greu de manevrat toate o dată. Își promisese ei înseși – și lui Kenzie – că avea să se dedice mai mult acestui proiect după ce termina cu *The Centurion*.

Alma Grady se dovedi a fi o resursă la fel de demnă de încredere pentru maternitatea iminentă a lui Rainey precum era pentru gătit, grădinărit și New Mexico. Judecând după strălucirea din ochii ei negri, copilul avea să devină un nepot Grady onorabil la vreo zece secunde de la naștere.

Cu ajutorul calităților Evei Yanez, ale editorilor de sunet și ale altor specialiști în postproducție, *The Centurion* fu aproape gata în timp record. Mai era o săptămână până la termenul-limită, așa că Rainey apelă la Kenzie în timpul cinei.

– Crezi că poți suporta să vezi filmul? În mare parte e gata, dar e ceva în neregulă cu ritmul, iar eu, Eva și Marcus nu reușim să ne dăm seama despre ce e vorba. Poate reușești tu.

Expresia de pe chip îi trădă încordarea, dar încuviință.

– Bănuiesc că, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să urmăresc *The Centurion*, așa că mai bine o fac acum.

Sperând că filmul nu avea să declanșeze alte transformări emoționale, Rainey îl conduse în camera de lucru, stinse luminile și începu să ruleze secvența curentă pe monitorul imens al computerului. Genericul de început se derula peste scena în care Sarah parcurgea în fugă grădinile verzi ale casei ei, urmărită de Randall, care voia să îi ceară mâna.

– Arată luxuriant și foarte britanic, dar rezoluția nu e grozavă, observă Kenzie. E din cauza monitorului?

– Da. Marcus mi-a promis că va veni cu o versiune pe peliculă când credem că avem varianta finală. Făcu o grimasă. Sper ca pe varianta pe peliculă să nu descopăr un miliard de probleme pe care pixelii le-au ascuns.

– Eva nu ar permite aşa ceva.

Tăcură amândoi, în timp ce filmul rulă în continuare. Rainey, care îl urmărise până se săturase şi nu mai ştia dacă era bun de ceva sau nu, se uita cu un ochi la Kenzie. Faţa îi era implacabilă, dar uneori îşi nota câte ceva pe tableta pe care o adusese cu el.

Filmul se termină cu scena în care Sarah şi Randall navigau spre Australia. Stăteau alături pe puntea vasului, pe chipul ei citindu-se un sentiment de regret nostalgic ce dădea de înţeles că renunţa la multe de dragul căsniciei ei. Apoi soţul ei o luă de braţ, iar ea se întoarse spre el zâmbindu-i, dovedind că Sarah Randall avea convingerea că, la final, câştigase mult mai multe decât pierduse. Ultima imagine din film arăta cum vasul naviga în soare.

– Ce părere ai? Agitată ca o pisică pe o tavă încinsă, Rainey îl întrebă pe Kenzie în timp ce acesta aprinse luminile: Nu mă aştept să-ţi placă, dar, în opinia ta de profesionist, e măcar acceptabil?

El îi zâmbi ca unui copil nerăbdător să-şi primească darurile de Crăciun.

– Este foarte bun, Rainey. Chiar eşti o regizoare înnăscută. Uimitor e că îmi place cu adevărat. Se încruntă. Turnarea lui a fost un iad, după cum bine ştii, şi m-am gândit întruna la asta în timp ce îl urmăream. Dar vizionarea produsului finit pe un ecran se aseamănă într-un fel cu scrierea unui jurnal: te distanţează de experienţa în sine. Acum mă pot uita la *The Centurion* şi îl pot vedea pe John Randall, nu pe mine.

Ea răsuflă uşurată.

– Slavă Domnului pentru asta. Cred că e cel mai bun rol al tău. Ţi-am promis o şansă la un premiu Oscar, aşa că iat-o!

El ridică din umeri.

– Un Oscar înseamnă pentru mine mai puțin decât însemna înainte, dar filmul îți va deschide, cu siguranță, multe uși. O să obțină încasări uriașe și are șansa de-a fi unul dintre acele filme cu un succes surprinzător, care depășesc așteptările tuturor.

– Crezi că e editat cum trebuie?

– Nu am spus asta. Se uită peste notițe. Cred că l-ai cam aglomerat. Ai foarte multe momente minunate, puternice. Prea multe chiar. Spectatorul are pe alocuri nevoie de timp să-și revină. Iată o listă cu momentele în care cred că ar trebui să mai adaugi puțin timp. Știu că materialul a fost deja filmat, deci nu va fi greu să o faci, dacă ești de acord.

Ea se uită atentă peste notițe, încuviințând pe măsură ce observa ce scene marcase Kenzie și sugestiile pe care le făcuse pentru mărirea lor.

– Cred că ai nimerit-o la fix, Kenzie. La naiba, chiar te pricepi!

El o luă de umeri.

– Dacă nu ești prea obosită, o să-ți demonstrez mai târziu.

– Genul ăla de pricepere ți l-ai dovedit deja din plin. Chiar înțelegea foarte bine ce însemna să realizezi un film, amestecul acela misterios de poveste, personaje și context. Privind cu coada ochiului, îi spuse: Mă tot gândesc că am fi niște parteneri grozavi, am putea face filme împreună, ca Marcus și Naomi Gordon.

Ea îl simți cum se retrase brusc.

– Nu știu dacă vreau să mă implic din nou în vreun aspect al realizării unui film.

– Nici măcar ca actor?

El afișă un zâmbet lipsit de umor.

– Momentan, nu mă mai interesează deloc să interpretez. Îmi surâde mai mult ideea de-a trăi din investițiile mele și de-a face pe șoțul casnic.

Rainey își puse capul pe umărul lui. Îi era greu să și-l imagineze pe Kenzie fericit fără să-și folosească talentul și energia uimitoare pe care le poseda. Se ruga ca, odată ce-și făcea ordine în minte, să se simtă pregătit pentru noi provocări.

Rainey moțăia în fotoliu când sună Val.

– Bună, draga mea, spuse Val. E un moment potrivit sau nu prea?

– E un moment bun. Filmul e practic gata și toți credem că e al naibii de reușit. Băiatul de la sunet a zburat până aici, ca eu și Kenzie să putem relua dialogul în studio pentru secvențele în care nu se auzea clar. Marcus Gordon trebuie să ajungă din Los Angeles din clipă în clipă, cu o versiune pe film, ca să îl mai analizăm pentru ultima dată. Rainey își înăbuși un căscat. După ce pleacă el, o să dorm cel puțin o săptămână. Tu ce mai faci? De-abia aștept să vezi versiunea finală a filmului!

– Sunt bine. Val ezită, apoi continuă: Te sun din partea lui Mooney, detectivul particular. M-a pus să-ți dau niște vești care s-ar putea să te... surprindă puțin.

– A identificat un posibil candidat la rolul de tată care e chiar mai rău decât un traficant de droguri? întrebă Rainey cu veselie. Surprinde-mă! A reușit Clementine să-și găsească un iubit extraterestru?

Auzi sunetul SUV-ului care parca. Era Kenzie, care îl luase pe Marcus de la aeroport.

– Nu e vorba despre extratereștri. Mânat de instinct, Mooney a continuat să sape după informații despre un director de studio, care se presupune că a avut o aventură cu mama ta. A aflat că aventura a fost mai serioasă decât crezuse inițial. Datele se potrivesc perfect cu perioada în care ai fost concepută, și se pare că mama ta nu se mai culca și cu altcineva în perioada respectivă.

Rainey crezuse că nu avea să-i pese prea mult despre rezultatele investigației, dar deveni deodată alertă.

– Mooney crede că l-a identificat pe nemernic?

– Da, și candidatul trăiește și o duce bine mersi. Val respiră adânc. Rainey, e vorba despre Marcus Gordon.

– Marcus?

Rainey înlemni. Nu putea fi adevărat. El și Naomi erau celebri pentru devotamentul lor.

Și totuși, fusese mereu prin preajmă. Prietenul de familie care o urcase pe Rainey în avionul spre Baltimore,

după moartea lui Clementine. Producătorul care îi oferise oportunități, inclusiv șansa uimitoare de a-și regiza primul film aproape fără restricții.

Și avea aceeași constituție ca ea. Se simți atât de amețită, încât se întrebă preț de-o clipă dacă nu cumva avea să leșine.

Marcus Gordon intră în living, cu Kenzie în urma lui. Marcus zâmbi larg și se îndreptă spre ea să o îmbrățișeze.

De câte ori nu o îmbrățișase oare de-a lungul anilor? Și la ce naiba se gândise când o făcuse? Confuzia se transformă în gheață.

– Te sun mai târziu, Val. Kenzie și Marcus tocmai au intrat în casă, și avem treabă.

– Rainey, păstrează-ți calmul! spuse Val în grabă. Dă-i o șansă să vorbească.

– Nu-ți face griji, o să vorbească el. Cu grijă, Rainey puse receptorul în furcă și se ridică, întinzând mâna ca să-l țină pe Marcus la distanță. Tocmai am aflat niște informații foarte interesante. Ești cumva tatăl meu?

Marcus se albi la față, sub bronzul lui californian.

– Eu... aș putea fi.

– Îți sugerez să iei loc și să-mi explici.

Rainey îl sfredeli cu privirea, ca o pisică gata să se arunce pe un șoricel ce dădea semne că ar vrea să o ia la fugă.

Dar Marcus nu fugi. Se așeză pe canapea, părând cu zece ani mai bătrân ca atunci când intrase pe ușă.

– Eu și Naomi treceam printr-o perioadă grea. Când am contactat-o pe Clementine ca să joace într-un film pe care îl făceam, ei bine, un lucru a dus la altul. Era atât de încântătoare. De plină de viață. Aș... aș fi părăsit-o pe Naomi pentru ea, dar Clementine a refuzat să ia în calcul căsătoria. Mi-a spus că a făcut multe lucruri, dar că nu distruge căsnicii, și, în plus, nu voia să se mărite cu mine. Am fost o schimbare plăcută pentru ea, dar doar atât.

Preț de-o clipă, în ochii lui se putu citi durere. Rainey stătea cu brațele încrucișate, pregătită de bătălie.

– Și ce-ai făcut când ai aflat că era însărcinată?

– Am întrebat-o dacă eu eram tatăl, iar ea a râs şi mi-a spus doar: „Bineînţeles că nu". Privi în gol. Aproape că am înnebunit din pricina îndoielii după ce te-ai născut. Uneori mi se părea că semeni puţin cu mine, alteori eram convins că nu. Doar că, pe-atunci, eu şi Naomi ne rezolvaserăm deja problemele, aşa că nu am insistat pe lângă Clementine. M-am hotărât să stau oricum cu ochii pe tine, când puteam, pentru orice eventualitate.

– Cu alte cuvinte, te-a ajutat să nu-ţi asumi nici o responsabilitate, iar tu ai fost încântat să o faci. Ce convenabil! Un test ADN ar trebui să dovedească destul de repede dacă suntem sau nu înrudiţi.

Marcus păli şi mai tare, dar nu îşi mută privirea de la ea.

– Dacă aşa vrei... Ai tot dreptul să fii furioasă. Îmi pare foarte rău, Rainey. Dacă te consolează cu ceva, m-am chinuit destul cu asta de-a lungul anilor. Mă uit la ce-ai realizat şi sunt aşa mândru când mă gândesc că s-ar putea să-ţi curgă sânge de-al meu prin vene. Dar, dacă chiar eşti fiica mea, atunci te-am dezamăgit. Se schimonosi la faţă. Aşa cum spune Naomi, nu există vină mai mare decât cea a evreilor, iar eu mă simt vinovat faţă de tine de peste treizeci de ani.

Rainey îşi strânse mâinile pumni.

– Cum crezi că se va simţi Naomi când va afla că ai înşelat-o şi că s-ar putea să ai un copil cu o altă femeie?

Marcus tresări.

– S-ar putea să mă dea afară din casă. Ar avea tot dreptul.

Înainte ca Rainey să apuce să mai spună ceva, Kenzie îşi puse un braţ în jurul ei, sprijinind-o cu căldură într-o lume întoarsă cu susul în jos.

– Nu aveţi nevoie de un test ADN. Comparaţi-vă mâinile: uitaţi-vă la forma lor, la degete, la unghii.

Rainey tresări, dar îşi întinse mâinile şi le desfăcu, apoi se uită la Marcus, care făcu acelaşi lucru. Kenzie avea dreptate: dincolo de diferenţa dată de vârstă şi de sex, mâinile lor erau aproape identice, inclusiv în ceea ce privea uşoara curbură spre interior a degetelor mici. Ea îşi ridică privirea şi-i examină structura osoasă îngustă

a lui Marcus, forma craniului. Aici era veriga genetică lipsă, trăsăturile pe care nu le moștenise de la Clementine.

Marcus o studie cu aceeași intensitate, iar Rainey văzu în ochii lui aceeași certitudine pe care o simțea și ea.

– Deci e adevărat, spuse ea cu glas tremurător.

Kenzie o strânse mai tare de umeri și o trase pe hol, ca să discute în particular cu ea.

– Înainte să distrugi o căsnicie de ani de zile, fă un pas în spate și inspiră de câteva ori, Rainey. Clementine a insistat să țină secretă identitatea tatălui tău, și se pare că a făcut-o, cel puțin în parte, pentru ca Marcus și Naomi să nu divorțeze, ceea ce i-ar fi distrus și pe ei, și pe copiii lor.

– Mi-am dorit atât de mult un tată, șopti ea cu voce chinuită.

– Și acum ai unul. Gândește-te ce vrei de la Marcus, înainte să spui ceva dezastruos. Cred că e o opțiune mult mai bună ca părinte decât traficantul de droguri.

Rainey se concentră pe îngrijorarea care se citea pe chipul lui Kenzie, amintindu-și că el înțelegea mai bine ca oricine.

– Cum te-ai simți dacă ai afla că tatăl tău e o persoană pe care o cunoști de când te știi? Cineva ca Charles Winfield?

– La început aș fi șocat, aș rămâne fără cuvinte și probabil aș fi la fel de furios cum ești tu. Apoi aș fi fericit. Îmi doresc al naibii de tare ca Charles să fi fost tatăl meu.

Doar că el nu avea să afle niciodată cine fusese tatăl lui. Rainey își aminti că, prin comparație, ea era cea norocoasă, și se întoarse în living, Kenzie urmând-o îndeaproape, cu mâna pe umărul lui. Marcus se uita pe fereastră, cu o expresie bântuită pe chip. Se răsuci spre ei când intrară.

– Am vrut să fiu tatăl tău, Rainey, dar nu credeam că sunt îndreptățit să o fac.

Furia ei începu să pălească. Visase la un tată care să fie mereu alături de fetița lui, care să o iubească și să o susțină necondiționat, așa cum își dorise dintotdeauna.

Dar acum era femeie în toată firea. Dacă avea nevoie de un bărbat de nădejde, îl avea pe Kenzie. Nu avea rost să îl acuze pe Marcus pentru că o dezamăgise, având în vedere că Clementine nu îi acordase acestuia nici o şansă de a-i fi alături. Şi nu avea rost să le facă rău lui Naomi şi familiei lui Marcus pentru o indiscreţie atât de veche.

– Îmi doresc ca Clementine sau oricine altcineva să-ţi fi spus adevărul, dar îmi place şi ideea că mama mea a fost şi mărinimoasă, nu doar neglijentă.

– Nu te-a făcut din neglijenţă, spuse Marcus clătinând trist din cap. Chiar m-am întrebat uneori dacă Clementine nu s-a culcat cumva cu mine pentru că proveneam dintr-o familie de ţărani sănătoşi şi îi ofeream gene bune pentru copil. Te-a vrut foarte mult, Rainey.

Nu strica să creadă că era adevărat, pentru că măcar aşa se simţea mai bine decât dacă ar fi fost produsul unui adulter oarecare. Hotărâtă să scape de toate întrebările grele, ea spuse:

– Când m-ai distribuit în primul meu rol principal şi când ai obţinut finanţarea pentru *The Centurion*, în pofida tuturor lucrurilor, cât de mult s-a datorat faptului că ai crezut că sunt fiica ta şi cât faptului că într-adevăr o meritam?

– Am făcut-o din ambele motive, spuse el serios. Ţi-am acordat o atenţie deosebită, dar nu aş fi luat niciodată o decizie de afaceri greşită, care i-ar fi costat pe investitori milioane de dolari, dacă aş fi crezut că nu eşti în stare.

Marcus ştiuse exact ce răspuns să dea fără să intre în belele. Tatăl ei era un bărbat inteligent. Era un gând încântător, ciudat. Marcus Gordon era tatăl ei. Doamne, Dumnezeule! Avea trei fraţi vitregi! Îi cunoscuse şi îi şi plăcea. Se gândi, cu un aer meditativ, că ei nu puteau afla adevărul, deoarece ar fi urât infidelitatea tatălui lor. Dar ea ştia.

Se apăsă cu degetele pe frunte, înăbuşindu-şi dorinţa de-a plânge. Sarcina o transformase într-o „stropitoare" în toată regula.

– O să dureze până mă voi obișnui cu gândul, dar... cred că mă bucur.

Fața lui Marcus se lumină ca un răsărit de soare.

– Eu, unul, sigur mă bucur.

Kenzie o împinse ușor, așa că se trezi brusc în brațele lui Marcus, plângând. Își dorise întotdeauna un tată.

Mai bine mai târziu decât niciodată.

capitolul 41

Gaillardia pulchella. Kenzie se lăsă pe călcâie ca să-și admire ultima plantă transplantată. Conform ghidului pentru deșert pe care îl cumpărase, urma să facă flori roșii cu margini galbene în perioada de înflorire de la sfârșitul primăverii.

Deși nu știa nimic despre grădinărit, descoperi că îi plăcea chiar mult. De săptămâni întregi se ocupa de amenajarea zonei dimprejurul labirintului, mutând plante autohtone rezistente, pentru ca zona să arate cât mai natural – și foarte bine.

Era ora prânzului, așa că se ridică și turnă apă la baza florilor transplantate. Oare ar fi trebuit să parcurgă labirintul înainte să coboare spre casă? Nu, nu-i plăcea să grăbească lucrurile.

După prima încercare chinuitoare, trecuse o săptămână până avusese din nou curaj să parcurgă cărarea spiralată. Din fericire, nici una din reacțiile ulterioare nu fusese la fel de intensă. În mare, i se părea liniștitor, iar uneori chiar înălțător.

Aproape ajunsese acasă, când Rainey ieși în fugă pe ușa din spate, cu fusta lungă până la glezne învârtejindu-i-se printre picioare. Reușise să se odihnească după ce terminase munca la film, iar asta îi pria. Sarcina nu se vedea încă, dar ea îl asigurase că stătea să se umfle ca un balon din clipă în clipă. În pofida faptului că îl neliniștea gândul că avea să fie tată, procesul i se părea interesant, iar el și Rainey erau mai apropiați ca niciodată.

Ochii ei străluceau viclean când îi sări în brațe.

– Am o afacere grozavă pentru tine! Îl prinse de mână şi îl trase spre casă. Imediat ce termini de mâncat prânzul, mergem în Santa Fe.

– De ce vrei să mergem acolo?

Nu avea nici o problemă să viziteze un orăşel ca Chama, dar cu siguranţă nu era pregătit pentru Santa Fe.

– Îţi aminteşti de doamna Judith Hawick?

– Bineînţeles că îmi amintesc de doamna Judith. Se spală pe mâini la chiuveta din bucătărie. E în vizită în Santa Fe şi ne întâlnim cu ea la cină?

Asta chiar i-ar fi plăcut şi lui.

– Oarecum. Este invitată în calitate de regizoare la Forumul Shakespeare din Santa Fe din toamna asta şi pune în scenă *Mult zgomot pentru nimic*. În seara asta e premiera.

El se încruntă, deloc încântat de ideea de-a fi înconjurat de oameni.

– Mulţumesc, dar am văzut piesa. Dacă e să ne întâlnim cu ea la cină, cu siguranţă ar fi mai bine să alegem altă seară, nu seara premierei.

– O, dar nu e vorba despre vizionarea piesei. Rainey îl străpunse cu o privire din care se vedea clar că punea ceva la cale. Vrea să îl joci pe Benedick, iar eu pe Beatrice.

– Ce?! Kenzie se holbă la ea. Rainey, m-ai convins: sarcina le face pe femei să o ia razna.

– Nu şi de data asta. Producţia era gata să înceapă, când o mare parte din distribuţie a ieşit în oraş pentru o cină târzie, după repetiţia cu costume de aseară. Doamna Judith spune că asta e dovedit că o repetiţie cu costume reuşită e un semn dezastruos.

Rainey îl conduse spre masă şi îl aşeză pe scaun, în faţa unei salate Caesar cu pui.

El ignoră mâncarea şi o întrebă:

– Presupun că vrei să ajungi undeva cu toată povestea asta, nu?

– Astăzi, jumătate dintre actori, plus dublurile, sunt la pat, cu toxiinfecţie alimentară, mult prea bolnavi ca să mai pună piciorul pe scenă. Rainey se aşeză faţă

în față cu el și începu să mănânce din salată. Doamna Judith poate încropi cea mai mare parte din distribuție. Ba chiar se va deghiza și o să-l joace chiar ea pe Leonato. Dar are nevoie disperată de două personaje principale bune. A auzit că suntem în New Mexico, așa că ne-a găsit prin intermediul lui Marcus și m-a sunat.

– Dacă s-au îmbolnăvit atâția oameni, ar trebui să anuleze spectacolul.

– Spectacolul merge mai departe, spuse ea cu evlavie.

– Prostii! Uneori spectacolul nu poate merge mai departe, cum e cazul și acum.

Ea deveni serioasă.

– E foarte important pentru doamna Judith, Kenzie. E prima dată cânt regizează o piesă în această țară și își dorește foarte mult să iasă totul bine. Mai că a plâns de ușurare când i-am spus că putem veni. Rainey îl implora din priviri. Îi sunt datoare fiindcă a jucat în *The Centurion* pentru un preț pe care mi-l puteam permite. E obligația mea, nu a ta, dar știi deja rolul și ești disponibil. Te rog, o faci?

Cu gura uscată, el spuse:

– N-am jucat pe scenă de mai bine de zece ani.

– Nu trebuie să fii grozav, doar competent. Publicul va fi atât de încântat că rolul va fi jucat de Kenzie Scott, încât se va arăta foarte iertător.

– De obicei, Shakespeare e interpretat într-o formă editată, și nu avem scenariul ei.

– Doamna Judith mi l-a trimis pe e-mail. Se tipărește chiar acum. Poți conduce în timp ce repetăm replicile, iar eu îți spun unde apar schimbări. Plus că, dacă plecăm în jumătate de oră, ajungem în Santa Fe la timp pentru o repetiție rapidă cu restul distribuției.

Se gândise la tot. Kenzie închise ochii, luptându-se cu un sentiment de teamă.

– Nu cred că o pot face, Rainey. Nu sunt sigur că voi mai putea face vreodată față unei camere de filmat, iar teatrul live e de o sută de ori mai înspăimântător.

Ea își puse mâna peste a lui, pe blatul mesei.

– Știu că va fi greu pentru tine, dar, chiar dacă te simți gol și vulnerabil până în măduva oaselor, eu sunt singura care îți știe trecutul, spuse ea încet. E o ocazie bună să te hotărăști dacă mai vrei sau nu să interpretezi, Kenzie. Mizele sunt mult mai mici ca într-un film cu buget mare, și o ajuți și pe doamna Judith.

Îi plăcuse foarte mult teatrul live pe când era student la RADA, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Acum, gândul de-a sta în fața a sute de ochi iscoditori îl făcea să-și dorească să se încuie în Cibola și să nu mai iasă niciodată de-acolo. Dar Rainey avea dreptate, fir-ar să fie! Trebuia să afle dacă mai era sau nu actor. Ba, mai mult, îi era dator doamnei Judith pentru că îl apărase după ambuscada creată de Nigel Stone.

– Nu prea am cum să refuz, nu-i așa?

– Nu prea, spuse ea, zâmbind șovăitor. Și mie mi-e teamă, Kenzie, dar cred că putem face asta.

– Ai mai multă încredere ca mine. Se uită la salată. Nu mai avea poftă de mâncare, dar îi aștepta o zi foarte lungă. Luă o furculiță și începu să mănânce.

Doamna Judith îi întâmpină cu îmbrățișări extravagante.

– Slavă Cerului că ați ajuns! Ziua de astăzi a fost un coșmar. Se încruntă la Kenzie. Ai fi de acord să îți razi barba?

– Nu, nu aș fi, spuse el ferm.

Cu cât era mai deghizat, cu atât se simțea mai liniștit.

– Bănuiesc că Benedick poate avea și barbă. Îi luă de câte un braț și mărșălui cu ei spre culisele teatrului. Mai întâi o lăsăm pe doamna de la garderobă să se ocupe de tine, deoarece va avea nevoie de timp pentru modificări. Nu-i va fi greu să o costumeze pe Rainey, dar va trebui să improvizeze puțin în cazul tău, Kenzie. Benedick al meu era mai micuț.

Haosul controlat ce guverna mereu seara unei premiere era multiplicat de dezastrul provocat de toxiinfecția alimentară. Membrii distribuției și ai echipei de pe scenă, majoritatea tineri, alergau de zor în toate

direcțiile. Faptul că apăruseră și două vedete de la Hollywood în ecuație făcuse ca totul să fie pe punctul de-a exploda. Per ansamblu, Kenzie se bucura de atmosfera de confuzie. Îi distrăgea atenția de la faptul că el însuși era agitat.

Doamna de la garderobă le modifică ușor costumele, iar Kenzie și Rainey parcurseră piesa. Era mai puțin o repetiție și mai degrabă o încercare de-a rezolva blocajul și problemele de pe scenă. Călugărul proaspăt recrutat se tot împiedica de tivul robei, în timp ce leșinul foarte tinerei Hero, după ce era părăsită în fața altarului, o făcu să cadă de pe scenă, aterizând – din fericire – pe un muzician corpolent.

A treia oară când Don Pedro, prinț de Aragon, impunător, dar neexperimentat, se ciocni de un alt actor, doamna Judith îl privi în ochi și-i spuse pe un ton care-ți îngheța sângele în vene:

– Regula de bază este să-ți amintești replicile și să nu te împiedici de mobilier. Crezi că vei reuși să faci asta diseară? Don Pedro, roșu ca sfecla, promise să se descurce mai bine, după care se dădu rapid înapoi, lovind un urcior mare de vin, care căzu și se sparse cu un bubuit sec.

După ce parcurseră replicile, doamna Judith spuse suspinând:

– Dacă Shakespeare nu ar fi fost deja mort, cu siguranță producția aceasta l-ar fi băgat în mormânt.

Rainey îi spuse încurajator:

– O repetiție finală proastă e un semn bun că spectacolul propriu-zis va fi reușit.

– Mai puțin când nu se întâmplă așa, spuse doamna Judith neînduplecată. V-am rezervat o cameră la o pensiune încântătoare de după colț, dar nu aveți timp să vă duceți să vă odihniți înainte de spectacol. Ținând cont că spațiul este cam restrâns, v-ar deranja dacă ați împărți cea mai mare cabină?

– Deloc, spuse Rainey. Doar arătați-ne în ce direcție să o luăm.

Un asistent de regie tânăr îi conduse la cabină, care era mobilată rezonabil şi avea şi duş. Când rămaseră singuri, Rainey se trânti pe canapea.

– Ai avut dreptate: hormonii mei m-au înnebunit, spuse ea dramatic. Avem noroc dacă scăpăm cu viaţă din Santa Fe.

Kenzie se aşeză la un capăt al canapelei şi-i trase picioarele în poală. Îi scoase pantofii şi începu să îi maseze picioarele. În vreme ce ea gemea de plăcere, el spuse:

– Crezi că ai suficientă energie ca să rezişti pe tot parcursul piesei din seara asta?

– O să fiu bine, zise şi zâmbi larg. De fapt, mă distrez de minune. Au trecut ani de zile de când n-am mai jucat pe scenă, şi sunt pe jumătate îngrozită, dar nu prea am cum să dau greş. Pot să mă descurc groaznic şi să fiu totuşi apreciată pentru că am participat.

Consecinţele erau mai serioase pentru el, şi o ştiau amândoi. Chiar dacă trecea cu bine peste seara aceea, fără să se facă de râs, ar fi putut fi ultima reprezentaţie din viaţa lui. Actoria îl finanţase ani de zile, dar nu mai era acelaşi om. Din fericire, putea face spectacolul din seara aceea bazându-se doar pe experienţă, chiar dacă pasiunea îi lipsea. Doamna Judith şi oamenii care dăduseră bani câştigaţi din greu pe bilete meritau cel puţin o reprezentaţie decentă.

Analiza asta la rece nu îi putea atenua însă încordarea din trup.

Rainey se ridică şi i se aşeză în poală, fusta-i lungă adunându-se în jurul ei. Îi prinse faţa cu mâinile şi-i spuse:

– Am o idee grozavă ca să scăpăm de tracul din seara premierei.

Ca să-i fie şi mai clar, se foi în poala lui. El începu să râdă. O prinse de şolduri şi întrebă:

– Eşti sigură că îţi face bine?

Ea se aplecă şi îl sărută cu buze calde.

– Chiar îmi place barba asta. E plăcută şi masculină. Cât priveşte întrebarea ta, una dintre cărţile despre sarcină pe care le-am citit spune că, practic, există două tipuri de oameni când vine vorba de sexul din timpul

sarcinii: cei cărora le place mai mult și cei cărora le place mai puțin. Mi-am dat seama că fac parte din prima categorie. Tu ce zici?

– Cu siguranță te consider sexy. Își strecură mâinile pe sub fusta ei și o mângâie pe coapse. Dumnezeule mare, când ți-ai dat jos lenjeria?

– Am planificat în avans. Ea îl sărută din nou, făcând lucruri interesante cu limba. Cred că avem la dispoziție vreo jumătate de oră înainte să facem duș, să ne costumăm și ne machiem.

– Mai puțin dacă facem dușul împreună.

Începu să se miște, cu trupul lipit de-al ei.

– Ce improvizație excelentă, murmură ea.

Rainey avea dreptate. Era un mod grozav de-a scăpa de tracul din seara premierei.

Înainte de-a urca pe scenă, simți o singurătate desăvârșită. Kenzie așteptă în culise, dorindu-și să fi avut atâta minte cât s-o refuze pe Rainey. Dacă nu ar fi fost pe punctul de a ceda fizic, ar fi ieșit din teatru.

Pe scenă, Rainey în rolul lui Beatrice, doamna Judith cu o barbă falsă în rolul lui Leonato, tânărul Hero și un mesager rosteau replicile de început. Doamna Judith era minunată, și, desigur, vocea ei antrenată aducea convingător cu a unui tenor.

Rainey, o profesionistă desăvârșită, își spuse perfect replica de început, întrebarea ei legată de supraviețuirea lui Benedick trădând sentimentele pe care le avea față de el, chiar dacă nu se alesese nimic de aventura lor. Înconjurat de profesioniști, Hero înghiți cu noduri și vorbi bine.

Veni rândul lui Kenzie să intre împreună cu prințul de Aragon și cu alți trei actori. Când ieși pe scenă, simți presiunea privirilor din sală fixate asupra lui. Înainte de începerea spectacolului, doamna Judith anunțase că se făcuseră numeroase înlocuiri din pricina toxiinfecției alimentare. Nu precizase nici un nume, promițând să prezinte actorii la sfârșitul piesei.

Publicul începu să murmure, iar el îi văzu pe oameni uitându-se când la el, când la Rainey. Se auzi o şoaptă sfredelitoare:

– Sunt Raine Marlowe şi Kenzie Scott!

Murmurele se intensificară, paralizându-l complet pe bietul Don Pedro. Kenzie îi suflă pe sub mustaţă:

– Senior Lenato, ai ieşit în calea necazului; lumea caută să nu dea ochi cu paguba, iar dumneata o întâmpini.

După ce îl privi panicat, prinţul reuşi să îşi bolborosească replica. Leonato îi răspunse, şi piesa începu să curgă de la sine.

Lui Kenzie îi plăcuse întotdeauna rolul lui Benedick, care îşi ascunsese sentimentele în spatele persiflării, iar rolul i se potrivea de minune. Rainey aruncă prima săgeată aţâţătoare spre Benedick, într-un atac preventiv al lui Beatrice. În acelaşi timp, era şi soţia lui, care avea probleme de încredere la fel de mari ca personajul pe care îl interpreta.

Pe măsură ce piesa se derula, Kenzie începu să se simtă tot mai bucuros. Uitase cât de intens putea fi un spectacol cu public, precum şi încântarea de a fi alimentat de emoţiile celor care urmăresc piesa cu atâta încântare. Ceea ce actorii şi publicul creau în seara aceea nu avea să se repete niciodată în exact acelaşi mod. Seara aceea era unică şi intimă, nemijlocită – într-un mod absolut imposibil de egalat de către filme.

Inspiraţi de Kenzie, de Rainey şi de doamna Judith, ceilalţi actori din distribuţie se întrecură pe ei înşişi. Lui Kenzie îi venea să dea frâu liber bucuriei pure pe care o simţea când interpreta. Se născuse pentru actorie, dar uitase sentimentul din cauza presiunii exercitate de faima de la Hollywood şi din pricina stilului întrerupt, lipsit de naturaleţe, în care se turnau filmele.

Beatrice, la fel ca Rainey, trebuia cucerită de un bărbat pe măsura ei. La sfârşit, când Benedick îşi acceptase deja soarta şi proclamă: „Să cânte muzica!", Kenzie o prinse pe Rainey de talie şi o ridică în aer, ţinând-o deasupra capului ca într-un dans. Timpul încetini în timp

ce el se învârti în cerc, uitându-se la Rainey care râdea, în timp ce rochia ușoară îi flutura în jurul siluetei ei zvelte.

– Mulțumesc că m-ai convins să fac asta, Rainbow, șopti el.

Publicul izbucni în aplauze furtunoase ce amenințau să spargă ferestrele teatrului. Rainey îi oferi un zâmbet mai intim ca un sărut.

– Cu plăcere, iubitul meu.

Nimic nu era mai încântător ca a face reverențe în fața unui public ce aplauda în picioare. Strigătele puternice începură să se potolească atunci când Kenzie făcu un pas în față și ridică o mână, cerând să se facă liniște.

Când mulțimea se liniști, spuse cu voce puternică:

– Vă mulțumesc pentru prezența voastră din seara aceasta și pentru că mi-ați amintit de ce m-am făcut actor. O prinse pe doamna Judith de mână și o trase în față. Îi mulțumesc și doamnei Judith, una dintre cele mai mari doamne pe care le-a avut vreodată teatrul britanic, care a riscat când a introdus în spectacolul din această seară doi argați de la Hollywood.

Publicul izbucni în hohote, iar el o trase în față pe Rainey, așezând-o în fața lui, cu spatele lipit de pieptul său. Câteva șuvițe se desprinseră din părul ei de culoarea caisei, iar obrajii îi erau aprinși de încântare.

– Dar cel mai mult vreau să îi mulțumesc lui Raine Marlowe. Împreună mâinile lor stângi și le ridică, iar verighetele lor din aur străluciră în luminile puternice ale scenei. Soția mea, acum și de-a pururi.

Îi sărută cu tandrețe mâna stângă. Gestul lui ridică din nou sala în picioare.

Charles Winfield ar fi fost mândru de el.

epilog

Rainey se foi nerăbdătoare pe bancheta din spate a limuzinei. Se scurseseră deja câteva săptămâni de când nu se mai simţea confortabil în nici un loc, iar în seara aceasta era la fel de agitată ca un copil de doi ani plictisit.

– Eşti sigură că poţi face faţă?

Kenzie se uită la ea îngrijorat, ca un bărbat care urma să devină tată pentru prima dată. Lui Rainey îi era puţin dor de barba lui, dar trebuia să admită că arăta incredibil de chipeş în smoching.

– Crezi că aş rata ceremonia de acordare a Premiilor Academiei când filmul meu e nominalizat la nouă premii Oscar? spuse ea rânjind. Niciodată! Se uită în jos, la rochia ei de seară neagră şi elegantă, brodată cu paiete negre şi concepută pentru a-i scoate în evidenţă decolteul, destul de impresionant de altfel în acel moment. Nici prin cap nu mi-ar trece s-o ratez, chiar dacă arăt ca o versiune de lux a unui zepelin Goodyear.

El o luă de mână.

– Arăţi minunat.

Rainey ştia că era o minciună, chiar dacă una încântătoare, ţinând cont de eforturile uriaşe de care fusese nevoie ca să arate mulţumitor de bine pentru o femeie în a noua lună de sarcină.

Se relaxă pe tapiţeria din piele, gândindu-se la lunile uimitoare care trecuseră de la lansarea filmului *The Centurion*. Soarta fusese de partea ei, iar filmul avusese succes la critici şi la public. Criticii ridicaseră în slăvi portretizarea chinuitoare şi nuanţată a traumei şi a vindecării, imaginile luminoase, susţinând că filmul era o alternativă minunată la mulţimea de thrillere cu buget mare şi tehnologie de vârf lansate de sărbători.

Savuraseră cu plăcere succesul filmului, mai ales că urmăriseră totul de la distanţă, din New Mexico,

de unde era mai ușor să vezi lucrurile în perspectivă. Hotărâseră că aveau să se stabilească la ferma Cibola, dar păstraseră și casa din Broad Beach, pentru când era nevoie să stea în L.A. Rainey le vânduse casa ei din canion lui Emmy Herman și soțului ei. Acum, că aceștia aveau un băiețel, aveau nevoie de mai mult spațiu.

Peste iarnă, ea și Kenzie făcuseră un plan de viitor. Regulile de bază erau să își petreacă măcar nouăzeci și cinci la sută din timp împreună și să facă doar ce le place cu adevărat. Noua lor companie de producție avea deja câteva proiecte în derulare, aflate în diferite etape, și le plăcea nespus să lucreze împreună.

Doamna Judith Hawick urma să regizeze o reeditare pe West End a operei lui Wilde, *Soțul ideal*, iar Kenzie acceptase să joace rolul principal, în vreme ce Rainey avea să apară în rolul șantajistei doamne Chevely. Cumpăraseră o casă frumoasă în West End, căci pe viitor aveau să petreacă mai mult timp în Anglia.

Viața lor personală mergea chiar mai bine ca parteneriatul lor creativ. Faptul că jucase rolul lui Benedick în Santa Fe funcționase ca un catalizator pentru Kenzie, care de atunci se simțise cât se poate de fericit. Relația lor atinsese niveluri de intimitate și de încredere la care Rainey nici nu sperase, căci încrederea nu fusese niciodată punctul ei forte.

Bunicii lui Rainey erau și ei fericiți. Deși îi refuzaseră oferta de-a lua un avion pentru a fi prezenți la decernarea Premiilor Academiei, promiseseră că aveau să vină la nașterea copilului. Virginia era pur și simplu încântată de ideea de-a avea un strănepot.

Limuzina se opri. Era rândul lor să pășească pe covorul roșu. Kenzie o ajută pe Rainey să coboare din mașină, în timp ce mulțimea vuia de încântare.

– Hollywoodul te iubește, spuse el încet. Femeia care a făcut tot posibilul să își transpună viziunea în realitate și care a reușit să întreacă orice așteptări. E rețeta perfectă ca să câștigi o grămadă de premii Oscar.

– Nominalizările sunt un semn de respect, dar nu vom câștiga multe premii, spuse ea pragmatic. Reține

că sunt o *femeie* care a făcut tot posibilul să își transpună viziunea în realitate. Însă bărbații sunt cei care câștigă de obicei când fac asta.

– Filmele cu încasări mari generează locuri de muncă, iar funcționarii de rând care formează cea mai mare parte din personalul academiei te adoră pentru asta. O luă de braț, și intrară împreună în amfiteatrul uriaș, opriți la fiecare pas pentru a fi îmbrățișați.

Locurile lor, lângă culoar, erau în fața lui Marcus și a lui Naomi, care radiau. Ea și Marcus dezvoltau, cu grijă, un nou tip de relație. Chiar dacă nu o menționau niciodată deschis, între ei exista o legătură plină de căldură.

De partea cealaltă a culoarului erau Greg Marino și Val, care venise în California ca să îl însoțească la decernarea premiilor și să se asigure că nu avea să o ia razna până afla dacă câștigase sau nu Oscarul pentru cea mai bună imagine. Val arăta superb în rochia ei vintage tinerească, acoperită cu mărgeluțe negre strălucitoare, și cu coafura splendidă pe care și-o făcuse.

Ceremonia începu, și Rainey descoperi că, în spatele încântării, se ascundea o senzație stranie de pace. Când fusese nominalizată pentru premiul Oscar pentru cea mai bună actriță în rol secundar, își dorise cu disperare să îi dovedească fantomei lui Clementine că avea talent și că putea avea succes fără să se autodistrugă. În seara aceasta nu mai avea nimic de dovedit.

Bineînțeles, asta nu însemna că nu voia să câștige. Scrâșni din dinți când Sharif rată premiul pentru cel mai bun actor în rol secundar. O merita din plin, fir-ar să fie! Acesta o privi cu un aer filosofic de pe locul lui. Chiar dacă nu câștigase un Oscar, rolul îl pusese pe coperta revistei *People* și îi adusese munți de scenarii.

Chiui când compozitorul muzicii din *The Centurion* câștigă premiul pentru cea mai bună muzică de film; suspină când regizorul artistic rată premiul. Apoi veni rândul premiilor pentru imagine. Prezentatorul deschise plicul.

– Iar Oscarul pentru cea mai bună imagine i se acordă lui... Gregory Marino pentru *The Centurion!*

Greg sări pe culoar și urcă pe scenă, zâmbind atât de larg, că ai fi putut crede că avea să i se rupă fața în două. Gașca din *The Centurion* îl susținu cu strigăte de bucurie.

El le mulțumi tuturor persoanelor cărora li se mulțumește în mod normal în astfel de ocazii, apoi încheie:

– Dar cel mai mult aș vrea să îi mulțumesc lui Raine Marlowe, o regizoare minunată care știe când să-l lase pe directorul de imagine să își facă de cap. Publicul râse, iar el părăsi scena, ca să fie fotografiat și intervievat în sala destinată presei.

Urmă decernarea premiului pentru scenariu adaptat, la care fusese nominalizată Rainey. Îl strânse mai tare pe Kenzie de mână, deși își păstră expresia impasibilă. Nu ar fi vrut să își trădeze dezamăgirea în fața camerei de filmat.

Când își auzi numele, preț de-o clipă fu atât de șocată, încât nu îi veni să creadă. Dar Kenzie se ridică și o ajută și pe ea să se ridice, îmbrățișând-o și radiind de bucurie.

– Bravo, TLC! L-ai câștigat pe drept!

El o ținu ferm de mână în timp ce urcă treptele late ale scenei, întrebându-se amețită câte sute de milioane de oameni din lumea întreagă o urmăreau urcând pe podium.

Uitase toate replicile pe care le pregătise, așa că sărută Oscarul și spuse:

– Actrițele se chinuiesc din răsputeri să fie frumoase, dar de fapt le place să fie apreciate pentru mintea lor!

În uralele publicului, le mulțumi soților Gordon și lui George Sherbourne pentru că scrisese un roman a cărui poveste profundă încă rezona și în secolul douăzeci și unu. Trecu cât putu de repede prin sala destinată presei, dorind să se întoarcă în public pentru a urmări celelalte premii.

Rainey simți un junghi slab de durere când află că nu luă premiul pentru cea mai bună actriță. Își câștigase deja Oscarul, și, orice s-ar fi întâmplat în viitor, când avea să vină momentul, necrologul ei avea să spună: „Câștigătoarea Premiului Academiei, Raine Marlowe...“

Dar își dorea cu adevărat și cu disperare ca Kenzie să câștige premiul pentru cel mai bun actor. Îl merita cu prisosință. El îi observă expresia, așa că spuse încet:

– Nu e nici o problemă dacă nu câștig, Rainey, și probabil nu voi câștiga. Nu e un rol prea eroic.

– Și tocmai de aceea ar trebui să câștigi! spuse ea cu înverșunare. Câți actori ar fi capabili să-și dezvăluie sufletul cum ai făcut-o tu?

El se mulțumi să zâmbească, dar avea mâna rece. Lista de finaliști și secvențe de film nu se mai termina. La final, prezentatoarea, încântătoarea câștigătoare a premiului pentru cea mai bună actriță din anul anterior, deschise plicul și clipi de câteva ori, cu ochii la hârtia din interior.

– Premiul Academiei pentru cel mai bun actor i se acordă lui... Kenzie Scott pentru filmul *The Centurion*.

Rainey țipă și îl îmbrățișă, dar Kenzie o strânse de mână calm, apoi se ridică și se îndreptă spre scenă. Publicul aprecia alegerea, așa că aplauzele răsunară mult timp. Kenzie se uită înspre public, iar Rainey știu că, în momentul acela, un miliard de oameni din întreaga lume aveau să creadă că se uita chiar la ei.

Când sala se potoli, el spuse gânditor:

– Rolurile cu adevărat minunate nu sunt foarte dese, dar John Randall este unul dintre ele. *The Centurion* este o poveste despre supraviețuire și creștere, despre o a doua șansă și despre eliberare. Sunt mulți cei care mi-au oferit sprijinul și nu-i pot menționa pe toți, dar trebuie să îl amintesc în mod deosebit pe Charles Winfield, mentorul și prietenul meu. Menționă alte câteva nume, apoi se uită la Rainey: Dar cel mai mult aș vrea să îi mulțumesc soției mele, Raine Marlowe, care m-a cam silit să accept acest rol – publicul râse – și mi-a oferit astfel cea mai profundă experiență din viața mea, precum și o a doua șansă. Adăugă apoi pe un ton intim, ca și când ar fi fost doar ei doi acolo: Te iubesc, Rainey.

Ridică Oscarul spre ea, ca un omagiu. Chiar dacă știa că un miliard de oameni aveau s-o vadă plângând în fața camerei de filmat, Rainey nu își putu controla lacrimile. Ai naibii hormoni!

Când Kenzie se întoarse la locul său, ea se cuibări sub brațul lui și își sprijini capul pe umărul lui. Se simțea deopotrivă îngrețoșată, obosită și fericită, dar îmbrățișarea lui Kenzie era atât de confortabilă, că aproape atipi, în ciuda încântării stranii pe care o simțea.

Apoi își auzi numele.

– Raine Marlowe, pentru filmul *The Centurion*!

Își înălță capul și se holbă la Kenzie, uimită.

– Nu visezi! Tocmai ai câștigat Oscarul pentru cel mai bun regizor. O ajută să se ridice, zâmbindu-i intim. Sunt foarte mândru de tine, iubito!

El o conduse până la scări și avea de gând să se retragă, dar ea îl ținu de braț.

– Vino cu mine! S-ar putea să mă pierd cu firea și să am nevoie de ajutor.

El urcă treptele late odată cu ea, dar rămase în afara razei camerei de filmat, în timp ce ea parcurse scena. Spre deosebire de încântarea sălbatică pe care o simțise când câștigase premiul pentru scenariu adaptat, Rainey constată că, de data aceasta, era foarte calmă.

– Va fi foarte greu să depășesc această reușită cu al doilea film al meu, glumi ea. Realizarea unui film este o sarcină incredibil de complexă, care implică enorm de multă muncă din partea unei armate de oameni dedicați. Când totul se îmbină, rezultatul este magic. Dacă ar fi să îi enumăr pe toți cei care au făcut din *The Centurion* ceea ce este acum, poliția academiei ar veni și m-ar lua pe sus de pe scenă. Trebuie însă să o menționez pe prietena mea Val Covington, care a susținut că pot să fac filmul când nici măcar eu nu credeam că aș fi în stare. Val, asta depășește cea mai bună înghețată cu sos de caramel din lume. Îi zâmbi prietenei ei, care radia de bucurie. Le mulțumesc, de asemenea, lui Marcus și lui Naomi Gordon, producătorii care au riscat cu un regizor fără

experienţă pentru că le place acest domeniu în aceeaşi măsură ca mie. Şi, cel mai mult, îi mulţumesc lui Kenzie Scott, un mare actor şi un soţ şi mai grozav.

Oare ar fi fost prea banal să spună cât de mult îl iubea? Înainte să se poată hotărî, avu o contracţie înverşunat de dureroasă. Dumnezeule mare! Nu se simţise aşa ciudat doar din pricina surescitării!

Ameţită, se prinse de podium, în timp ce Oscarul îi căzu cu zgomot pe scenă.

– Cred că intru în travaliu, icni ea, dar n-aş scrie niciodată o scenă ca asta. E un *clişeu* aşa răsuflat!

– Poţi rescrie scena mai târziu, iubire, îl auzi ea pe Kenzie, care o luă în braţe.

Rainey se prinse de el, în timp ce acesta o căra pe braţe şi trecea pe lângă o mulţime de feţe uimite, tulburate. Din cărţile despre sarcină pe care le citise aflase că unele femei chiar intrau în travaliu rapid. Dar de ce i se întâmpla ei şi de ce *acum*?

Pentru că exista un Dumnezeu cu un simţ al umorului răutăcios.

Academia pregătise o ambulanţă doar pentru ea. Refuzând ajutorul, Kenzie o urcă în maşină şi o întinse uşor pe patul din interior.

– Nu-ţi face griji, TLC, copilul nostru este un artist înnăscut, aşa că îşi va interpreta rolul fără greşeală. Îngenunche lângă ea, iar ambulanţa se urni din loc. „Lumea-ntreagă e o scenă..."

Ea zâmbi, apoi îi strânse cu putere mâna când simţi o nouă contracţie.

Ce putea fi mai bun decât să continue cu Shakespeare?

Chiar dacă era obosit de parcă ar fi participat la un maraton, Kenzie nu îşi putea lua ochii de la Rainey şi de la fetiţa lor roşcată nou-născută.

– Nu numai că am câştigat cel mai mare premiu, dar momentul ales de tine ca să naşti ne-a oferit cea mai bună scuză ca să nu participăm la petrecerile de după decernarea premiilor Oscar.

Rainey chicoti. Era obosită, și machiajul i se întinse, dar era frumoasă și profund mulțumită, părul ei de culoarea caisei revărsându-se peste lenjeria de pat albă din spital.

– N-aș fi făcut față la petreceri, dar îmi pare totuși rău că nu i-am văzut pe Marcus și pe Naomi acceptând Oscarul nostru pentru cel mai bun film al anului.

– Ne putem uita mai târziu, pe casetă. Lizzie, apoi continuă: Pot să o iau în brațe?

– Sigur că da. E pe jumătate a ta.

Cu grijă, Rainey îi dădu copilul.

Îngrozit că ar putea să o rănească, el așeză pe un braț copila care moțăia, uitându-se cu venerație la mâinile i micuțe și la fețișoara roșie. Fiica lui. *Fiica lui.*

Fetița deschise ochișorii și clipi la el. Inima îi bătu cu putere. Nu știuse că exista o astfel de iubire instantanee, profundă, necondiționată. Încă era îngrozit, dar își dădea vag seama că spaima era o stare normală când erai părinte.

Jură atunci solemn că acel copil avea să fie crescut cu iubirea și protecția pe care le meritau toți copiii, dar de care, din păcate, mulți nu aveau parte. Chiar dacă bănuia că a fi părinte avea să fie cel mai dificil rol pe care îl interpretase vreodată, el și Rainey, împreună, aveau să se descurce mult mai bine decât o făcuseră părinții lor.

– Ne-am hotărât ce nume o să-i punem? întrebă Rainey somnoroasă.

– Faith, spuse el ușor, în timp ce îi înapoie fetița soției lui. O să-i punem numele Faith.